

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Douglas_Niles-Moonshae_01-Bestie_na_Moonshae.PDB

PDB Name: Moonshae1-Douglas Niles Bestie
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.8.2006
Modification Date: 20.8.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

FANTASY ADVENTURE
MOONSHAE
SVAZEK I

BESTIE NA MOONSHAE
Douglas Niles

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • 1995

Předehra

Bohyně se pomalu probouzela ze svého studeného spánku. S mizející ledovou příkrývkou tohoto období se jí vracelo vědomí. S císařskou vznešeností se obrátila a hledala životní sílu u obnoveného slunce.

Brzy pocítila teplo na dlouhých, písčitých pobřežích svého těla a na stojatých vodách mělkých bažin. Slunce pomalu odstraňovalo zimní pokrývku z rozlehlých vřesovišť a zoraných poli.

V lesích a úžlabinách bohyně ještě zůstával silný a těžký bílý plášť. Ani vrchovina nevykazovala žádné známky končící zimy. Vše bylo tak, jak mělo být, a bohyni potěšila vzrůstající životnost jejího těla, země.

Před nedávným zeslábla, ale její síla se zvětšila. Její země, ač ohrožena, byly v péči schopných druidů a dokonce zvěstovatelé nových bohů s ní zacházeli s určitou úctou. V Měsíčních studnách - místech, kde její síla proudila přímo z duše do těla - vytékala čistá a svěží voda velké magie mezi silné borovice a do skalních rozsedlin.

Studená moře omývala její země, očišťující je od špíny a rozkladu, ponechaných zde odcházející zimou. Bohyně viděla, že její děti stále ještě pokojně spí. Doufala, že budou moci spát ještě dlouhé roky, než je bude muset povolát.

Měsíčními studnami viděla jasné oblohy. Už ji netísnila těžká, ocelově šedá bouřková mračna. Ffolkové ožili a připravovali se na nastávající období plodnosti. Druidové se procházeli mezi stromy a horami jejích divokých území, obnovující místa se zimou narušenou rovnováhou.

Přesto, když odhodila příkrývku, pocítila náhlou bodavou bolest pronikající hluboko do ní. Horkou a hroživou nemoc, hrozící se rozšířit jako rakovina v celém těle.

Zdrojem bolesti byla jedna z Měsíčních studní. Místo aby byly oknem do světa, plným chladné a zdravé síly, studna páčila jako nějaká jedem nasáklá rána. Černočerná, zadržující světlo a pohlcující její sílu, místo aby ji sytila.. Bohyně se plně probudila a pocítila strach.

Věděla, že si Bestie bude znovu vykračovat po zemi.

1. Equinox

PLÁNĚ KOLEM CAER CORWELLU JASNĚ ZÁřily, barevné stany, hrdé praporce a veselé oděvy soutěžily před zraky účastníků slavnosti. Svátek jara Equinox oznamoval konec zimy a počátek období nových příslibů a nadějí. Při této příležitosti se tu scházeli Ffolkové z celého království i zpoza hranic, aby se zúčastnili slavnosti.

Hluboký přístav u okraje Corwellské zátoky se ježil lodními stěžni. Hluboké a těžké čluny Ffolků se kolébaly vedle štíhlých veslic Seveřanů, oba zastíněny vysokými palubami obchodních galeon Calishitů.

Tristan Kendrick, princ corwellský, si hněvivě razil cestu davem, sotva vnímaje tvary a zvuky kolem sebe. Skupina kejklířů z Calishite stála uprostřed zástupu, každý si ostře hlídal kruh jiskřících scimitarů. Tristan prošel netrpělivě kolem kejklířů, aniž se na ně podíval. Ignoroval pouliční prodavače hedvábí, ačkoli naolejovaný calishitský obchodník prodával barvy, které v Corwellu nikdy nikdo ještě neviděl. Ve spěchu prošel dokonce kolem stánků, kde zruční kováři z Caer Corwellu rozkládali zářící ocelové meče.

„Hej, Tristane!“ zavolal jeden ze sedláků, rozestavující před sebou na stole džbány s mlékem.

„Dobré ráno,“ dodal rybář z vesnice.

A tak to šlo dál, jak se prodíral davem, všude se ozývaly zdvořilé a přátelské pozdravy většiny Ffolků. Jako obvykle pocítil Tristan lehký záblesk mrzutosti, protože ho nikdo neoslovil titulem. Jen jednou by rád uslyšel „Hej, můj princ!“ nebo něco podobného.

Ale pak odsunul tyto myšlenky stranou, jako odsouval všechny vážné myšlenky příslušející jeho stavu a

zodpovědnost danou jménem. Jednoho dne, možná, by měl myslet na povinnosti, kterým bude muset čelit jako král, ale dnes... dnes měl úkol přímo tady na trhu.

Jeho krok se zrychlil a hezká venkovská dívka v nové haleně ze světlého lnu se na něj nesměle usmála. Princ se cítil velice zmaten a podvědomě si přejel nové strniště na bradě. Jeho první vous rostl hustý a kadeřavý, trochu tmavší než vlnité hnědé vlasy. Jeho nový vlněný plášť a kožené kalhoty vypadaly čisté a zářivé proti botám z černé kůže. Cítil se čilý a plný života, plný jarní horečky.

Prošel mezi stany a stánky dobrých obchodníků a zamířil k ohradám, nevšímaje si ovci, skotu, dokonce ani koní. Konečně dorazil k obrovské spoustě ohrad a tady našel svůj cíl.

„Zdravím tě, můj pane," zapištěl veselý hlas a Tristan se usmál na blížícího se Pawlda, půlčíka.

„Rád tě vidím, příteli," řekl princ srdečně a stiskl malému mužičkovi ruku. „Jsem rád, že ses ze svých zimních cest vrátil bezpečně."

Pawldo se usmál, ale v očích mu zůstal záblesk ostražitosti. Půlčik byl silný a houževnatý malý muž, vysoký snad jeden nebo dva palce nad tři stopy. Měl na sobě nepromokavý kožený kabátec a staré, ale pečlivě naolejované boty. Šedé vlasy mu splyvaly přes uši a límec a jeho usmívající se tvář byla hladce vyholená a bez vrásek, ačkoli Pawldovi bylo víc než šedesát.

Půlčici žili na ostrovech Moonshae, většinou jako sousedé lidských usedlostí. Ačkoli byli jednou z původních ras (spolu s trpaslíky a Llewyrskými elfy) která osídlila ostrovy, velmi dobře se přizpůsobili přicházejícímu lidskému rodu. Nyní těžili z obchodních kontaktů s Ffolky a využívali ochranu poskytovanou blízkými hrady.

„Jak se máš, starý darebo?" zeptal se princ.

„Velmi dobře, a brzy se budu mít ještě lépe, když jsem dostal šanci rozloučit tě s tvou peněženkou," odpověděl Pawldo. Půlčik, vychytrale si prohlízející váček zavěšený u Tristanova pasu, rychle skryl úsměv uspokojení.

Tristan nedokázal zadržet vlnu sympatií ke starému kumpánovi. Pawldo předstíral, že žije na Vrchovině, v komunitě doupat půlčiků sotva míli od Caer Corwellu. Ale tento starý dobrodruh trávil většinu času toulkami po moonshaeských ostrovech a zbytku světa v honbě za ziskem, takže ho princ vidával velice zřídka. Na rozdíl od většiny půlčiků, kteří s chutí užívali skromné pohodlí svých doupat, spížiren a vinných sklípků, Pawldo žil životem plným vzrušení a cestování.

„Strávil jsem zimu potulováním po Pobřeží mečů a Moonshae a sháněl ty nejskvělejší psy, jaké jsi kdy viděl. Našel jsem jednoho pro tebe, přímo na západ odtud - na ostrově Moray. Nebudeš mu moci odolat!" Pawldo se opět usmál s lehkým zdvižením koutků úst.

„Tak se na něj podíváme," řekl Tristan a zaměřil svou pozornost na malou ohradu za Pawldem.

Tento rok Pawldo obchodoval se psy a jako vždy bylo jeho nabízené zboží rozličných ras a pro různé účely. I když Tristanovy oči rychle přeletěly po znuděných psech ležících na slunci, uviděl to skvělé zvíře, nabral dech a hvízdal. Pokusil se o nedbalý tón: „Ten pes nevypadá špatně."

„Pokud se ti nezdá..." začal Pawldo uraženě, ale Tristan neposlouchal.

Byl to vodní pes - jeden z těch divokých honících loveckých psů, výjimečně chovaných na Moonshaeských ostrovech. Nebylo to nic pozoruhodného - Tristan už vlastnil tucet velkých psů. Ale tenhle vodní pes byl obrovský a statný jedinec s hrdým držením těla, docela neobvyklým pro jeho druh.

Mezi teriery, chrty a vlčáky v Pawldově kolekci byl tento vodní pes jako princezna mezi myčkami nádobí. Jeho hnědá srst, hustá a hladká, se leskla na širokých zádech a dlouhých, štíhlých nohách. I na vodního psa byl velký. Jeho oči se upíraly na Tristana, který ho pozoroval.

„Kdes ho našel?" zeptal se Tristan.

„Přijel se mnou z Norlandu. Byl v přídi lodi, jako by se na moři narodil. Nikdy jsem neviděl, že by si všimal člověka až teď."

Tristan přistoupil k psovi a poklekl do zablácené trávy s očima v rovině s psíma. Myslel na své lovecké psy. Byli to věrní a spolehliví lovci - ale s tímto psem v čele budou nejlepší smečkou na ostrovech! Tristan pomalu uchopil velkou hlavu do dlaní. Chlupatý ohon se pomalu zahoupal ze strany na stranu.

Princ hleděl do psích očí a šeptal: „Budeme nejlepší lovci v Gwynnethu - ne, v celém Moonshae! I Firbolgové z Vysočiny se budou trást strachem při tvém štěkotu."

„Budeš se jmenovat Canthus." Pes si prohlížel prince pozorným pohledem hnědých, lesklých očí. Otevřel lehce tlamu při dýchání a Tristan uviděl zuby, velké jako malíček.

Kolem ohrady se shromáždilo mnoho čumilů a pozorovalo prince. Tristan pocítil pýchu, když viděl, že se na psa dívají se stejným obdivem. Dvojice divokých zlatovousých mužů ze severu se zastavila u Pawlda a hovořila s ním podivným jazykem, plným fackujících a tvrdých zvuků. Několik rybářů, nějaký dřevorubec a dva kluci se taky dívali. Karmínový plášť mezi prostým oděvem venkovanů prozrazoval mladého calishitského obchodníka, který také stál v obdivu.

Tristan se pokoušel zakrýt svou dychtivost, když vstal a vrátil se k Pawldovi, ale dlaně se mu potily. Toho psa musí mít! Předstíral nezájem a zahájil smlouvání. „Je to skutečně pěkné zvíře. Dám ti za něj deset zlatých!"

Pawldo s mučivým kvílením couvnul. „Moře se přelévalo přes palubu," křičel vysokým, ječivým hlasem. „Ostřelení námořníci byli bledí strachem a chtěli couvnout, ale já na ně přitlačil. Znáš, říkal jsem si, jednoho prince, který by za takového psa dal své království - prince, který dobře odmění vytrvalost starého přítele... který by -"

„Zadrž!" vykřikl Tristan se zvednutou rukou a přísně se na půlčíka podíval, zatímco se snažil zadržet smích. „Dostaneš dvacet, ale víc už ani -"

„Dvacet!" Půlčikův hlas ječel zuřivostí. Otočil se k posluchačům a rozhodil rukama, obraz zraněné nevinnosti. Oba seveřané kuckali smíchy při pohledu na jeho postavu.

„Plachty visí v cárech ze stěžňů! Tucetkrát jsme se málem převrhli. Vlny jako hora nás smáčely... a on mi nabídne dvacet zlatých!" Pawldo se obrátil zády k princovi, jehož úsměv pohasínal. „Takový pes by tomu, co se v takových

zvířatech vyzná, mohl přinést okamžitě sto zlatých - v jakémkoli civilizovaném přístavu na světě!"

Půlčik se bezbranně usmál. „Ale jsme přátelé a já jím zůstanu. Je tvůj - za osmdesát zlatých!" Pawldo hrál prim, podle vzdechu rostoucího davu. Nikdy nebyl prodáván pes ani za polovinu žádané částky!

„Přeceňuješ obsah mého váčku," odpověděl princ, jenž věděl moc dobře, že cena přesahuje jeho možnosti. Tristan zoufale tápal ve strategii smlouvání, ale jeho peněženka byla zranitelná. Pawldo ho znal příliš dobře; princ nemůže odolat takovému skvělému psu.

„Mohu ti nabídnout čtyřicet, ale to je vše - "

„Čtyřicet zlatých," vyslovil Pawldo, stále hrající pro dav. „Úctyhodná cena za psa. Řekl bych ano okamžitě, kdyby šlo o obyčejného psa."

„Padesát," vyhlásil princ. Začínal se vztekát, že cena při obchodování s Pawldem je příliš vysoká.

„Prodáno!"

„Výborné! Bravo!"

Chvála byla doprovázena srdečným tleskáním a potěšeným ženským smíchem.

„Děkuji ti, má drahá paní Robyn," orientoval se Pawldo s teatrální úklonou.

„A ty - jsem překvapena, že jsi toho mazaného půlčíka srazil dolů ze stovky," řekla Robyn Tristanovi. Černé vlasy mladé ženy se leskly na slunci a zelené oči jiskřily. Na rozdíl od většiny mladých žen na slavnosti byla oblečena v praktických šatech - zelených kamaších a ostře rezavé pláštěnce. Ale její krása zářila víc než nejkrásněji oblečená děvčata.

Princ vrátil Robyn zářivý úsměv, velmi potěšen setkáním. Slavnost bude ještě veselejší, pokud ji bude vést pod paží.

„Jsi tu kvůli koupi psa?" zeptal se, nevšímaje si Pawldo-vy natažené ruky.

„Ne, jenom jsem se přišla na zvířata podívat. Hrad je příliš studený a temný v tak pěkný den."

„Mluvilas dnes ráno s mým otcem?" otázal se Tristan, ale okamžitě si přál, aby to neudělal, když uviděl na jejím obličejí stín bolesti.

„Ne," řekla tiše a odvrátila hlavu. „Král... chtěl být sám."

„Rozumím," odpověděl Tristan. Pohlédl k masívu Caer Corwellu, tyčícímu se nad poli na skalnatém kopci, a krátce pomyslel na otce. Jestliže král nechtěl vidět ani Robyn - svou milovanou schovanku - pak nepřijme nikoho jiného.

„Nevadí. Nechme starocha sedět a dumat, jestli chce!" Tristan si nevšímal bolestného výrazu ve tváři Robyn. „Viděla jsi mou novou koupí?"

„Je to pěkné zvíře," řekla Robyn poněkud chladně. „Ale ta cena!"

„Ano, jistě," zakašlal Pawldo. Půlčik znovu natáhl ruku.

Tristan sáhl pro váček. Zaregistroval malý karmínový záblesk ze strany - procházející Calishita v zářivém plášti

A pak se jeho ruka sevřela ve vzduchu, tam, kde býval tlustý váček.

Pohlédl na zem, náhle poplašen, pak se ale otočil a díval se. Červený plášť nebylo nikde vidět.

„Zloděj!" zaklel Tristan hlasitě a vyrazil směrem, kde naposled viděl záblesk červeně. Robyn a Pawldo překvapeně hleděli za ním.

Vyrazil kolem stanu a stěží se vyhnul vysoko navršeným soudkům. Tristan viděl něco červeného kus před sebou. Zachytil záblesk tmavých očí a pak jeho kořist zmizela.

Princ proběhl stánkem s vínem, přeskočil pár nízkých lavic a shodil několik časných pijáků. Vyklopýtal z plachet zpět do uličky mezi stany a rozhlížel se po zloději.

Opět záblesk červeně - a tentokrát se vzdálenost mezi nimi zmenšila. Calishita vyrazil znovu rychleji a drsně se prodíral skupinkami lidí. Současně převrhl principi do cesty hromadu pánví a hrnců. Zloděj byl dobrý běžec, ale Tristana nesly nohy také rychle, přeskakoval překážky a ostře zahýbal kolem rohů. Arlen, princův zklamaný učitel, často nutil svého žáka hodiny běhat přes vřesoviště, čímž rozvíjel jeho vytrvalost a vybíjel jeho chlapeckou energii. Ten trénink se teď vyplatil, když Tristan v rovné uličce znovu nabral rychlost.

Lidé překvapeně zírali na dva běžce. Brzy závod přitáhl pozornost návštěvníků slavnosti. Mnozí z Ffolků poznali prince a mysleli si, že to je nějaká zábavná hra. Pokřikovali a se smíchem povzbuzovali; brzy byl princ následován nadšeným zástupem.

Konečně se principi podařilo zloděje dostihnout. Vztekla se vrhl vpřed, popadl karmínový plášť a srazil zloděje na zem. Tristan přes něj těžce přepadl, překulil se a pak vyskočil na nohy. Zloděj se také vzpamatoval, ale zastavil se; dvojice byla obklopena množstvím diváků.

Snědý Calishita se zatočil a vytáhl na prince dlouhou zahnutou dýku. Tristan rychle tasil svou loveckou čepel z pochvy a zastavil se deset stop od Calishity. Několik vteřin se pozorovali a posuzovali.

Zloděj byl asi tak velký jako Tristan a ne o moc starší. Zášklebů se v očekávání, které bylo smíseno se zdráhavým respektem k protivníkovi. Černé oči zableskly veselím i nebezpečím, pak se jeho postoj změnil.

Jak se Tristan zastavil, zahnutá dýka vylétla vpřed a nahoru. Princ se instinktivně kryl vlastním nožem, ale byl šokován rychlostí svištící čepele.

Zloděj také vypadal překvapen bleskovou reakcí. „Užíváš ho dobře," poznamenal Obecnou řečí s cizím přízvukem, poukazuje na těžký nůž.

Dav rychle narostl, ale stál dost daleko od bojujících. Lidé byli teď napjatí a tiší, protože cítili nebezpečí. Ale nikdo se nevměšoval.

Poprvé pocítil Tristan záblesk obav. Zloděj byl tak chladný, dokonce potěšený, přestože si musí uvědomovat, že bude chycen. Proč se jednoduše nevzdá?

Náhle muž vyskočil jako kočka. Útok Tristana téměř zastihl nepřipraveného, ale naučené instinkty mu přikázaly uskočit. Hmátl po zlodějově zápěstí v okamžiku, kdy jej míjelo, pak ostře trhl stranou a srazil Calishitu na zem.

Ale najednou sevření, ve kterém Tristan držel svého nepřítele, změnilo směr a Tristan upadl rovnou na záda. Při dopadu si vyrazil vzduch z plic. Zloděj vyskočil jako blesk a dopadl na princovu hrud'. Přiložil zakřivenou čepel dýky k princovu krku. Tristan si nevšímal bolesti v prsou a vyrazil nožem, aby kryl útok. Pak popadl útočnickovo zápěstí volnou rukou. Ve zmateném převalování zápasili v blátivé trávě, jednou byl ve výhodě ten, pak onen. Náhle sebou zloděj škubl, osvobodil se a vstal. Než se mohl postavit úplně, vykopl i Tristan v oblouku a zasáhl ho pod koleno. Muž padl těžce na zem. Tristan nad něho skočil s nožem těsně u cizincova hrdla.

Calishita se pomalu uklidnil a pak se rozesmál. Tristan měl obavy, že se ten muž zbláznil, ale pak si všiml, že mu ukazuje na žaludek. Princ se podíval dolů a viděl špičku zahnuté dýky těsně u svého břicha. Zatímco se snažil zadržet dech, zloděj uvolnil sevření a pustil dýku na zem.

„Nechtěl jsem tě zranit," oznámil s tím hrozným přízvukem. „Jen jsem chtěl vidět, jestli tě dokážu porazit." A opět se rozesmál s nepochybnou veselostí.

„Ustupte! Uvolněte cestu!" Hlasité výkřiky rozehnaly dav a Pawldo se vřít do kruhu přihlízejících. S ním přišel i Erian, velký jako medvěd, jeden z caercorwellských vysloužilců. Robyn je následovala. „Jsi v pořádku, můj princ?" zjišťoval půlčik. Tristan už chtěl odpovědět, když si všiml, trochu rozzlobeně, že se Robyn nedívá na něho, a ani si nedělá o něj starosti. Místo toho hleděla na calishitského zloděje se zvědavostí, která princovi připadala podivná.

Náhle se na něj podívala a zašklebila se: „To bylo skoro umění. Už jsi někdy viděl tak rychlou čepel?"

Mezitím si zloděj všiml prince, gardy a Robyn a pomalu se mu jasnalo.

„Princ?" zeptal se a hledal u Pawlda potvrzení. „Tak já jsem okradl prince!" Zatvářil se lítostivě. „Šťěstí velbloudice," prohlásil znechuceně a odplivl do trávy. „Co teď budeme dělat?"

„Tvě štěstí si jediné pohorší," zavrčel Erian a popadl Calishitu za zátylek. Zvedl ho lehce do vzduchu a třásl s ním.

„Tady," zabručel zloděj a nemotorně sáhl do boty. Podal váček s mincemi Tristanovi. „Asi to budeš chtít zpátky," a znovu se lítostivě zašklebil. Proti své vůli Tristan pocítil k mladému zloději obdiv.

„Kdo jsi?" zeptal se.

„Jmenuji se Daryth - z Calimshanu."

„Jdeme!" rozkázal Erian a postrčil zloděje vpřed. „Uvidíme, co na to řekne král." Daryth klopýtl a nevrlý strážce mu jednu vrazil.

Robyn se zavěsila do princovy paže, když stráž zloděje odváděla. „Jestli ho Erian zavede před krále," zašeptala, „určitě ho popraví!" Její oči se znepokojeně rozšířily.

Tristan se podíval za odcházejícím zlodějem a znovu pocítil zvláštní bodnutí žárlivosti. Ale měl svůj váček zpět a incident skončil. Nebylo toho ale tolik, aby to ospravedlňovalo rozsudek smrti.

„Pojďme," zabručel. „Nevím, jestli z toho pojde něco dobrého, ale měli bychom jít s nimi." Byl rád, že to řekl, když mu Robyn z vděčnosti stiskla ruku.

Temná voda zavířila a rozevřela se. Ze studeného ticha Temné studny se vynořovala Bestie. Mohutné a pevné výhonky tu byly nahromaděny v silné vrstvě, ale široké šupinaté tělo odsunulo propletené rostliny jako stébla trávy.

Kazgoroth se pohyboval pomalu, potěšen novou svobodou. Temná studna splnila svůj účel, protože příšera pocítila takovou sílu, přelévající se horce jejím tělem, jako nikdy předtím, za celá staletí své existence.

Bohyně - starodávny nepřítel Bestie - musí být nějak zranitelná. Z jeho široce rozevřených čelistí odkapávaly kyselé sliny. Otočil své žhnoucí zuřivé oči k nádrži a pozoroval hustou vodu Temné studny, jak bublá při jeho probuzení.

Vytáhl nohy z mlaskavého bahna a vydal se ke slatinám. Kmeny stromů praskaly jako tenké větvičky, když je odsouval rameny z cesty. Těžké tlapy s drápy drtily květiny, brouky i hlodavce, aniž by si toho všiml. Zvuky lámaných větví, ničených rostlin a lepkavého bláta při mohutných krocích vystřelovaly divoce lesem. Divoká zvěř prchala Bestii z cesty a se strachem čekala, až netvor přejde.

Jak Bestie kráčela, Firbolgové byli povoláni, aby sloužili svému dávnému pánu - a oni mu sloužili.

Tito znetvoření obři - bratraci Bestie - běželi se strachem Bestii vstříc. Vyžadovalo si to však značné soustředění a jisté množství silného kouzla, než Bestie k sobě přitáhla vůdce Firbolgů.

Ošklivý obr s baňatým nosem, pokrytý potem, se krčil strachem. Nervózně si třel bradavici a pohazoval hlavou v němém porozumění.

Firbolgové byli první zplozenci Bestie, přivedení v mlžnaté minulosti Kazgorothem na ostrovy Moonshae. Bestie vytáhla předky Firbolgů z moře a zavedla je do údolí Myrloch. Tam žili v izolaci a stali se mrzoutskými, unuděnými a línými.

Bestie se vynořila z bahna a špíny slatin a mnoho dní se potulovala divočinou. Nakonec Bestie vyšla z divočiny do obdělávané krajiny a brzy narazila na stádo dobytka, skryté v odlehlé úžlabině.

Tlusté krávy jí poskytlý bohatou hostinu. Se zakrvavenou damou se Bestie znovu pohnula, tentokrát již opatrně. Instinktivně věděla, že se blíží ke království člověka. Necítila sice strach, ale snažila se vyhnout odhalení co možná nejdéle.

Její mozek lépe přemýšlel po čerstvé krvi zabíjení a životodárný kyslík jarního vzduchu osvěžoval mohutné tělo.

Příšera si uvědomila, že tenhle tvar těla není pro Úkol nejvhodnější. Jaký tvar by mělo nové tělo mít?

Kazgoroth si připomněl své hodování na krávách a rozradostnil se. Jeho šupinatá ramena pomalu klesala a ještě hlava se přetvářela v tupou dobytčí tlamu. Vyrostly rohy nevidané velikosti a ze spárů a tlapy se stala těžká kopyta. Kloubovitě končetiny nesly rozložené ochlupené tělo. Brzy na to se Kazgoroth usídlil v těle obrovského býka. Žhnoucí rudé oči Bestie se k této nové podobě docela hodily.

Uskutečnil proměnu v pravou chvíli, protože se objevilo cosi rušivého. Lidské bytosti! Dva lidé vycházeli z lesa do úžlabiny. Muž a žena se vrhli k mršinám krav a vydávali podivné, ostré zvuky.

Kazgorothovi se tohle tělo líbilo. Byly to silné svaly a rychlé... vraždící svaly. Sklonil velkou hlavu a těžké rohy se zhouply. Útok byl rychlý a smrt ho uspokojila. Bestie hýřila v lidské krvi a uvědomovala si, že zabíjení menších stvoření neuspokojuje její smyslové požitky.

Obrovský býk vylezl majestátně z úžlabiny, sleduje širokou stopu vedoucí k zapadajícímu slunci.

Monstrum vědělo, aniž mu to kdo řekl, že tímto směrem najde další lidi.

Když soumrak pohasl o noci, Bestie viděla mnoho lidí rychle zavírat okna a jiné utíkat vyděšené jejím příchodem. Hrubý mozek, přizpůsobující se každou vteřinou, pochopil, že býčí tělo přitahuje příliš mnoho pozornosti lidských bytostí v hustě obydlených oblastech. Je třeba cosi jinějšího.

Příšera si vzpomněla na své lidské oběti. Ta žena měla tak zaoblené tvary, plné a podivně potěšující. Takové tělo se sem bude výborně hodit. V hlubokém stínu se začal netvor opět proměňovat. Pomalu se zvedal na dvě nohy, přizpůsobené k chůzi, pěkně tvarované. Paže a tvář, příjemné a bílé, zdobily zaoblený trup.

Tento typ těla bude dobře sloužit. Instinkt vedl monstrum k provedení menších změn. Vlasy barvy zralého žita změnil na černé. Zuby se vyrovnaly a malý nosík se poněkud zvedl k obloze. Tělo zeštíhlo v pase a stehnech, ale ostatní se nafouklo a zaoblilo.

Bestie si uvědomila, že potřebuje šaty, aby převlek byl dokonalý. Noc ztmavla a Kazgoroth tiše vklouzl do malého stavení, kde cítil mnoho spících lidí. Potřebné šaty ležely ve velké truhlici. V tu chvíli Kazgorotha popadla touha po krvi proudící spícími těly. Zvítězila opatrnost a monstrum odešlo, nechávajíc lidi naživu.

Úsvit barvil oblohu a Kazgoroth opět kráčet k západu. Na dohled se objevil studený odlesk moře táhnoucího se k horizontu a ještě za něj. Ale cíl netvora byl blíže než horizont, dokonce blíže než moře.

Před vodami stál malý hrad a Kazgoroth věděl, že tam najde hojnost lidí. Před hradem se rozprostírala široká pole pokrytá stany a barevnými prapory a kypící ruchem a životem.

A k těmto polím Kazgoroth směřoval.

Potěšen pružností svých svalů při kročení zajatce, Erian pevně vedl zloděje k hradu. Ačkoli byl schopný voják, měl obrovský bojovník v mírových dobách málo trpělivosti a očividně vítal příležitost k násilí. Robyn a Tristan šli za Erianem a jeho vězněm, který byl stále v dobrém rozmaru. Vyšli na dlážděnou cestu vedoucí k hradní bráně.

Caer Corwell se vypínal nad slavností, městem a přístavem vysoko na skalnatém kopci. Jeho opevnění z dřevěné palisády běželo kolem celého vrcholu, přerušené pouze vysokým kamenným obloukem brány. Většinu vrcholu zabíralo nádvoří, ale vrcholky některých hradních budov, zejména tři strážních věží, vykukovaly nad ostnatou římou.

Široká římsa největší ze tří věží byla viditelná jako nejvyšší bod na míle ve všech směrech. Z plošiny visel lehce povlávající černý praporec se stříbrným medvědem - Velkým Medvědem Kendricků.

Kdyby tři Ffolkové jdoucí po hradní cestě méně znali výhled, byli by okouzleni panorámou otevírajícím se před nimi, když vyšplhali výš. Pole kolem, zářící barevnými stany a prapory slavnosti, okamžitě upoutávala zrak svým kontrastem s klidnou modrou vodní hladinou Corwellské zátoky táhnoucí se na západ. Uprostřed polí se jasně rýsoval zelený kruh lesíka druidů, starodávny, uctívány a přírodní.

Vesnice Corwell ležela vedle zátoky na vzdálenější straně slavnostní plochy. Tvořily ji většinou malé dřevěné chaty a sruby. Nyní bylo sídlo téměř prázdné, vesničané se všichni účastnili slavnosti. Nízké zdi obklopovaly vesnici ze tří stran spíše jako symbol hranice než jako opevnění. Čtvrtou stranu tvořily dřevěné doky v zátocce.

Tyto doky se dotýkaly modré kulaté skvrny obklopené vysokými skalami. V kruhu kotvily tucty veslic corwellských rybářů a větší lodě obchodních návštěvníků.

Malá skupina se přiblížila k hradu kroky zpomalenými prudkostí stoupání. Cesta vedla v zákrutách do prudkého svahu a k bráně se zatáčela v širokém oblouku. Po levé straně chodců se kopec prudce svažoval dolů do polí. Po pravé se stejný svah prudce zvedal až k základům dřevěné palisády.

Robyn protrhla dlouhé mlčení celé skupinky. Srovnala krok se zlodějem, zachytila jeho pohled a s otevřeným úsměvem promluvila.

„Jsem Robyn a toto je Tristan.“

Daryth posměšně pohlédl na prince. „Tvá... sestra?“ zeptal se s pokývnutím k Robyn.

„Ne, Robyn je schovankou mého otce,“ vysvětloval Tristan, náhle žádostiv vyjasnit vztahy. Okamžitě si vzpomněl, jak byl roztrpčen pohledem Robyn na zloděje po rvačce. Teď se na něj dívala stejným způsobem, s něčím víc než jen zvědavostí v očích.

„Těší mě,“ řekl zloděj. „Lituji, že mi okolnosti zabránily - au!“ Erian prudce šukl Darythovým pláštěm a převal mu tak větu.

„Ne tak hrubě, Eriane,“ řekl Tristan strážci. „Neklade přece žádný odpor.“ Erian se na Tristana téměř usklíbl, ale pak se znechuceně odvrátil.

„Velmi chápavý,“ zabručel Daryth a s porozuměním přikývl. „Rád bych ale řekl, že to všechno je obrovské nedorozumění. Mám rád toto malé město a chtěl jsem se tu chvíli zdržet - jen chvíli.“

„Víte,“ pokračoval jako u zpovědi, „nejsem námořník. Připlul jsem sem na Stříbrném půlměsíci a odpracovával jsem si cestu.“

Já, cvičitel psů, donucen k takovému... Nu, každopádně mi vaše malé město připadalo jako vhodné místo. Chtěl jsem se tu usadit a začít s poctivou prací - “

„Ale pokušení bylo silnější,“ dodal princ.

„Ano. Opravdu toho lituji. Bylo to poněkud škodolibé. Kdybych věděl to, co vím teď... ale myslím, že nemá smysl nad tím plakat.“

Brána, která stála nad cestou na vrcholu prudkého skalnatého kopce, byla tvořena velkou kamennou budovou se

Čtyřmi věžemi v rozích. Protože jediný přístup z pobřeží k hradu byl odsud, byla to nejvíce opevněná část. Jako obvykle byla těžká dřevěná vrata otevřena a mohutná mříž zvednuta.

Daryth se na okamžik zastavil a vrhl krátký pohled zpět na místo oslav a na přístav. Jeho oči prolétly scénou, jako by něco hledal.

„Jdeme,“ poručil Erian a prostrčil Darytha obloukem brány. Tristan postoupil vpřed, aby pokáral strážce, ale zastavil ho stisk Robyniny ruky.

„Co uděláme?“ zašeptala naléhavě. „Přece si nezaslouží smrt!“

Její tón nepřipouštěl námítky a Tristan stejně sdílel její pocity. „Vypadá jako dobrý chlapík,“ řekl tichým hlasem. „Ale král pohlíží velmi přísně na zloděje, kteří se přizívají na účastnících slavnosti. Co mám dělat?“

„Nevím,“ odpověděla podrážděně. „Vymysli něco, ale rychle!“ Než mohl odpovědět, vrhla se za strážcem a vězněm na sluncem ozářené nádvoří. Tristan potichu zaklel a vyrazil za nimi.

Tucet vodních psů vyběhlo z psince na vzdálenějším konci nádvoří. Vrtěli ocasy a vrčeli, obklopili Tristana, prozkoumávali Darytha i Robyn. Od Eriana se drželi dál, protože který z nich se k němu kdy přiblížil, poznal jeho těžkou botu.

Daryth vypadal dost překvapeně při pohledu na jejich divoký vzhled a současně tak přátelské chování. Hovořil k nim a hladil jejich chlupaté hřbety. Brzy se všichni shlukli kolem něho a doprovázeli ho, když jej Erian postrkoval dál.

Když došli ke dveřím do velkého sálu, prince náhle něco napadlo. „Jsi propuštěn, Eriane,“ oznámil. „Řekni mému otci, že se s ním chceme setkat!“ Robyn na něj vrhla překvapený pohled. Strážce otevřel v protestu ústa, ale Tristan ho zastavil prudkým gestem. „Dobrá.“ Velký muž pokrčil rameny, otočil se a vydal se přes nádvoří.

Daryth, pilně škrábající Anguse, Tristanova nejstaršího psa, pod bradou, si změny nevšiml. Byl plně soustředěn na starého psa, který nadšeně krčil hnědý čenich a vrtěl ohonem dokola.

„Jsou to nádherní psi,“ prohlásil Calishita uznale. „Jsou tví, že?“ Tristan pocítil pýchu. Psi byli jeho životní vášní a vždy ho potěšilo uznání.

„Jistě,“ řekl. „Znáš psy z Moonshae?“

„Každý, kdo má rád psy, musel slyšet o této vodní rase. Cvičil jsem už mnoho různých druhů psů. V Calimshanu to byli hlavně pouštní chrti, používaní k lovu. Myslel jsem si, že s chrtem se žádný pes nemůže měřit, ale tihle jsou mnohem větší a silnější! Oh, mít tak příležitost je cvičit!“

Robyn hleděla na Darytha přátelsky. Pak se obrátila k Tristanovi s něhou prosbou v tmavých očích. Prince opět prostoupila žárlivost.

Dveře do velké síně se otevřely a vynořila se služebná, aby je zavedla dovnitř, protože v Caer Corwellu nebyli žádní heroldi. „Král vás očekává,“ oznámila se zdvořilým gestem.

Trojice vstoupila do ztemnělého sálu. Prošli mezi dvěma obrovskými dubovými stoly ke krbu na konci místnosti. Před ním seděl v těžkém dřevěném křesle král Kendrick z Corwellu.

Král k nim vzhledl, ale nic neříkal. Tristan si nemohl pomoci, ale cítil nějakou neurčitou vinu při pohledu na smutné rysy svého otce. Obrnil se pro případ hádky.

Vlasy krále Bryona Kendricka byly černé, prorostlé šedinami. V rysech jeho tváře bylo možno číst sílu a rozhodnost, stejně jako bolest a zármutek. Královy vousy, prokvetlé pěšinkami šedé a bílé, mu splývaly na prsa.

Jako obvykle král pohlížel unuděně na blížícího se prince. Nebylo tajemstvím, že Tristan je pro krále trochu zklamáním. Princ doufal, že ho král nebude před očima Robyn a ostatních zesměšňovat ironií.

K Tristanově úlevě se král usmál na Robyn a jeho oči na okamžik teple zazářily. Pak, opět chladné, pohlédly na Calishitu.

Vedle krále seděl Arlen, kapitán královské stráže a Tristanův dlouholetý učitel. Ten prošeďivě starý harcovník pohlížel na Tristana, blížícího se se svými společníky, hloubavě.

„Dobrý den, otče, Arlene,“ začal Tristan, zatímco se Robyn rychle uklonila.

Princ opět pohlédl na Darytha a Calishita odpověděl rychlým úsměvem. Tristan v tom okamžiku pocítil hluboké a opravdové přátelství, které potrvá po celý zbytek jejich životů. Jeho mysl se vyjasnila a už věděl, jak má zachránit Calishitův život.

„Otče,“ řekl Tristan králi, „rád bych najal tohoto muže jako královského lovčího.“

Grunnarch Rudý neohroženě stál na kymácející se palubě své veslice, zatímco se lehké plavidlo zvedalo a potácelo na vzdouvajících se vlnách. Všude kolem něj se z moře vynořovaly jako les vysokých stromů hrdé stěžně lodí. Muži ze severu pluli do války!

Grunnarch a tucet lodí jeho stoupenců - menších pánů z Norlandu, kteří byli na něm, na svém králi, závislí - vyrazili na moře o týden dříve, než velela obezřetnost. Opožděná zimní bouře je mohla zastihnout nepřipravené a přinést jim strašlivou zkázu.

Ale král Norlandu byl hráč a nebál se. Nikdy se neodříkal riskování vlastního života a nesnesl by následníka, který by nebyl ochoten udělat totéž. A tak jej jeho lidé následovali v počtu asi tisíc mužů.

Bohové války bouřili v Grunnarchově mysli celou zimu a on se proháněl svou šedou pevností jako zuřivý Firbolg. Věděl, že na Norland padlo napětí. A tak ještě než se počasí úplně změnilo, seveřané zásobili své lodě, rozloučili se s domovy a vyrazili na moře.

Dlouhé léto před nimi je vábilo jako svůdná žena a Grunnarchovy myšlenky šťastně bloumaly mezi vyhlídkami na nájezdy a loupení, chytání otroků a svedení slavných bitev v nastávajících měsících.

Grunnarch plul k Železné tvrzi, pevnosti Thelgaara Železné ruky na ostrově Oman. Pevnost uprostřed ostrovů Moonshae měla pěkný a hluboký přístav a navíc to byla pevnost nejmocnějšího severského krále, Thelgaara Železné

ruky. Z Železné tvrže se severané mohli dostat do Moraye, Gwynnethu nebo Callidyrro - všech území Ffolků. Rozdělená království Ffolků si přímo říkala o napadení. Kdyby se Thelgaar se svou obrovskou flotilou a boji zocelenou armádou rozhodl k tažení připojit, pak by možnosti tohoto léta byly neomezené.

Ještě dva dny před spatřením země se objevily na severním horizontu stězně lodí. Za pár hodin Grunnarch rozeznal znak modré velryby Raaga Hammerstaada, krále Norheimských ostrovů. I Raag plul s mnoha loděmi. Grunnarch přemýšlel, kolik dalších království se rozhodne zapojit do této letní válečné tlačence.

Obě flotily se spojily a vítr nabral novou sílu. Stovka lodí proplovala vlnami, všechny namířené do Omanského přístavu. Jihovýchodní horizont brzy prolomily skalnaté břehy ostrova. S Grunnarchovou veslicí v čele zaplnila flotila prostor kolem mysu chránícího přístav. Grunnarch jen potěšeně zabručel při pohledu na scénu v přístavu.

Sto Thelgaarových lodí lemovalo část pobřeží v přístavu. Navíc tu byly válečné lodě, které právě připluly z mnoha dalších království a chystaly se na válku.

Nepochybně to bude léto plné krve a plenění.

Bohyně se zachvěla a couvla. Cítila, jak jí tuhne tělo - ne ze strachu, ale z nějakého velmi vzdáleného a nostalgického smutku. Pocit byl nezřetelný a příliš si ho nevšímal. Ale postupně si začala uvědomovat, že jde o strašnou hrozbu.

S námahou se donutila k pohybu. Pasivita by v tuto chvíli mohla být osudná. Její výzva se rozléta po zemi, zabubnovala hluboko v horách a kopcích a dokonce se převálila po dně moří.

V naději, že ještě není příliš pozdě, se bohyně pokoušela probudit své děti.

2 Proroctví

ERIAN PROŠEL RYCHLE BRANOU A VRACEL se zpět na slavnost. Byl dychtivý dostat se znovu do víru zábavy. Čert vem toho kohouta, zaklínal se a myslel tím prince. Zachránil jsem mu kůži před tím kluzkým calishitským podvodníkem, a k čemu?

Mohutný strážce si odplivl do prachu a cítil se o něco lépe. Vzpomněl si na hostinského Geoffreye, který má jistě připraveno několik vychlazených soudků a pohodlnou lavici. S tuctem stříbrných mincí v kapse bude moci popíjet celý den a většinu noci.

Geoffreyův stan, větší než ostatní, se také tyčil nad ostatními jako lákající věž. Jak Erian předpokládal, tlustý hostinský nabízel soudky světlého i tmavého piva a také medovinu z Callidyrro. Hlomožící muž ve zbroji použil jednu minci a koupil si velkou konvici medoviny.

Odvrátil se od výčepu a zkoumal přítomné ve stanu. Blízko něj seděla skupina severanů a v tichosti popíjela. Ve vzdálenějším rohu baval mladý bard hlouček mužů a žen z farem. Pak uviděl ženu tiše sedící v nejtemnějším koutě stanu. Dívala se na něho přímým, poněkud pobaveným pohledem - a Erian jí odpověděl s náznakem zájmu. Oči se jí velmi rychle zableskly.

Viděl, že je oblečena v rolnických šatech, které byly zřejmě příliš velké. Nicméně, jak si všiml, obrysy její postavy prosvítaly zmačkanou látkou a byly plné křivek, jako by se vysmívaly prostému šatu.

Hledící Erian ani nevěděl, jak a zjistil, že stojí před ní. I když měla tvář stále skrytu ve stínu, přemohla ho. Posadil se k ní a pomalu zapomněl, kdo a kde je.

„Jmenuji se Erian," oznámil a cítil se nějak šťasten, že byl vůbec schopen promluvit.

„Já jsem... Meridith," odpověděla žena. Zamrkala a Erian si všiml, že má oči nejisté, téměř prázdné. A přece ho rozpálily přes celou místnost!

„To je nezvyklé jméno. Přišla jsi z Callidyrro nebo ze vzdálenějších míst?" ptal se.

Vypadala na malý okamžik pobaveně, než odpověděla. „Ano, ze vzdálenějších míst."

„Jak se ti líbí slavnost?" zeptal se Erian a myslel s radostí na den strávený na slavnosti v jejím doprovodu. A na noc, která bude zřejmě následovat.

„Je docela zajímavá," odpověděla žena, jako by mu četla v mysli. „Ale chtěla bych vidět víc." Erian zazářil. „Dovol, abych tě doprovázel!" Vstal a nabídl jí rámě ve hře na galantního muže. Zasmála se a vstala také. Na letmý okamžik zahlédl v jejích očích opět záblesk a krev se mu rozhořela.

Den uplynul velmi rychle. Stánky s pivem a vínem byly početné a Erian vždy našel důvod k jejich návštěvě, aby uhasil žízeň. Meridith pila jen občas trochu vína, ale sladový nápoj odmítla jako nechutný. Eriana však povzbuzovala, ať neváhá jako ona a dopřeje si a zažene svou žízeň.

Později je chlad jarní noci přitiskl k sobě. Meridithino tělo se očividně chvělo chladem a Erian uvítal příležitost přitisknout ji k sobě a zahalit do pláště. Vypadala po jeho boku dobře; přitiskla se k němu s dychtivostí, která ho potěšila a vzrušila.

Ještě jednou, za dne, potkali prince, procházejícího se s královou schovankou a k Erianovu údivu i s calishitským zlodějem, který prince téhož dne okradl. Když se otočil, aby se o tom ujistil, všiml si, že Meridith hledí na princovu skupinku s vyděšeným napětím. Pocítil přívál hrubé žárlivosti.

„Kdo je to?" zeptala se tichým hlasem.

„To je mladý princ, hejsek," zabručel strážce ne zcela přesný popis. „Zneuct'uje jméno Kendricků! Vůbec se nestará o zodpovědnost plynoucí z jeho postavení - zajímá se jen o své divoké psy a zábavu!"

Erian se zamračeně otočil k Meridith. „Co se na něho vůbec díváš? Pojďme!“ Chtěl ji odvléci za ruku, ale její podivně naléhavý hlas ho zastavil.

„A to děvče? Kdo je to?“

Erian se obrátil, protože Robyn vždy přitahovala jeho pozornost. Ačkoliv byla skryta pod velkou kápí, pamatoval si její jemné rysy i měkké oblíny, které se objevily v posledních dvou letech, kdy se děvče změnilo v ženu. Vzpomínka ho rozpálila a opět se natáhl po Meridith. Tentokrát se mu podařilo ji obejmout a žena mu dokonce dovolila pohlázení po zadečku.

„Je to králova schovanka — říká se, že sirotek. Žije na hradě od malička.“

„Zajímavé,“ zabručela Meridith, když ji strážce odváděl pryč. Její příjemný a měkký hlas přiváděl Erianovu krev k varu. Našel další stan s pivem, ale oči ženy se dál stáčely k Tristanovi a Robyn. Bez jediného mrknutí je zvědavě a trochu drze pozorovaly. Když se však Erian vrátil s plným džbánem, Meridith se vesele zasmála. Nechala se vzít za ruku a vést mezi stany.

Náhodně se vrátili do stanu s pivem, kde se setkali. Opět se posadili do rohu. Erian cítil, že by měl říct něco hrozně chytrého, protože Meridithin smích byl příjemný. Pak se smát přestala a podívala se na něj. Znovu měla jiskřičky v očích, tentokrát jako žhavé uhlíky v temnotě noci.

Naklonila se k němu a políbila ho. Její ústa byla horká. Zdálo se, že chlad už se z jejího těla vytratil, když se k němu naklonila. Byla horká po celém těle a Erian se začal potit.

Erian její polibek přijal s drtící silou, přitiskl svá ústa a tělo k jejímu. Zaklonila se a on se nahnul nad ni. Stiskla ho, jemně ho kousajíc do uší a krku. Podíval se dolů, když ho znovu chtěla políbit, a spatřil ty ohnivé oči. Tentokrát mu připadalo, že se otevřela dvířka výhně a uviděl hluboký vnitřní oheň a horko...

A smrt. Vysála z něj vzduch i duši a nahradila je čímsi ošklivým a zvráceným. Duch muže zůstal uvnitř jeho těla, ale byl překroucen strašlivou silou Temné studny v něco mocnějšího, ale strašlivě zlého.

„Vraťme se na slavnost,“ navrhl princ, když si Daryth prohlédl svůj byt v ubytovně.

Calishita oznámil, že nemá nic, kromě toho, co má na sobě. Rychle odmítl Tristanův návrh, aby se šli podívat na galeonu, která jej přivezla do Corwellu. Daryth byl příjemný a upovídaný, ale odolával všem pokusům zjistit něco o jeho domovu.

„A jací jsou vůbec Calimshané?“ zeptala se zvědavě Robyn.

Daryth pokrčil rameny, ale pak se odzbrojující usmál. „Jako každý mocný národ, domnívám se. Je veden obchodníky, kteří většinou podléhají pašovi. Já mu sloužil přímo - řekl bych, že na ctěném místě.“ Calishitův tón naznačoval, že si úcty příliš neváží.

„A co slavnost?“ připomenul princ, pocit'uje již notnou žízeň.

„Běžte oba napřed,“ řekl Calishita, „rád bych se tu zabydlel a trochu si odpočinul.“

„Jdeš s námi,“ Robynin hlas nepřipouštěl námitek. „Toto je nejživější noc, kterou Calimshan uvidí až do slunovratu. Nedovolím ti ji zmeškat!“

Na okamžik se princ zdálo, že po Darythově tváři přeběhl stín. Tristan doufal, že nebude s dívkou souhlasit a zůstane tady, ale Calishita se nechal obměkčit.

„Tak dobře. Pobavme se trochu.“

Zlaté paprsky zapadajícího slunce se stále ještě odrážely v Corwellské zátocě, když se Tristan, Robyn a Daryth vrátili na slavnost. Mnozí z návštěvníků nesli pochodně a na sloupech visely lucerny, takže louka byla osvětlena i v noci. Ale za hranicemi slavnosti byl studený jarní vzduch stále černý a tajemný.

Ve skvrně světla se oslavy jara blížily šílenství. Bardové nadšeně drnkali na své harfy a odražené zvuky se rozplývaly ve vzduchu. Podomní obchodníci hlasitě vnucovali své zboží. Prodáváči piva a medoviny vydělávali a mnoho stříbra a zlata změnilo majitele.

Slavnosti Ffolků se vždy odbývaly za velkého pití a jarní oslava smývala nepříjemnou nudu zimy. Na mnoha místech v uličkách i pod lavicemi ležela chrápající těla. Ti, kteří ještě mohli chodit, si jich nevšíмали.

Ovzduší slavnosti naplňovalo Tristana nadšením a vzrušením. Daryth pozoroval oslavy s neskrývaným údivem. „Dvakrát lepší než loni,“ rozhlížel se princ a pozoroval šťastně se smějící Robyn. „Tak jak to má být.“ Pak najednou zmlkl a jeho tvář se zachmuřila, když si na něco vzpomněl. „Pes. Raději se zastavím u Pawlda a vše zařídím.“

„Slyšel jsem své jméno?“ Tristan se rozhlédl ve tmě a Pawldo se ukláněl před ním. Na paži měl zavěšenou mladou dívku z rodu půlčků, nervózně k němu vzhlízející.

„Dovol mi představit Allian,“ pronesl Pawldo vznešeně. „Drahá, toto je Tristan Kendrick, princ Corwellu, králova schovanka Robyn a - řekněme - nejste -“ Pawldovy oči se při pohledu na Darytha rozšířily.

„A to je Daryth z Calimshanu,“ vmísil se Tristan a uklonil se Allian, která se zarděla.

„Ráda vás poznávám,“ vykoktala ještě vyšším hláskem, než měl Pawldo.

Tristan vytáhl z opasku kožený váček. „Tady jsou tvé peníze, Pawldo. Čtyřicet zlatých, v pořádku?“

„Hmm - s takovou pamětí se nikdy nestaneš králem!“ ušklíbl se Pawldo. „Částka, kterou jsem žádal, byla padesát.“

„Skutečně,“ zamumlal Tristan a připočítal deset zlatých. „Vyzvednu si psa ráno.“

„Odcházíme!“ oznámil půlčků a přepočítal peníze. „Půlčci z Vrchoviny budou dnes večer tančit!“ Zmizel v davu i s mladou dívkou.

„Nevím, kde začít!“ otáčela se Robyn dokola a pokoušela se vidět vše.

Dvojice akrobatů se točila mezi svými druhy a Robyn překvapením couvla. „Podívejte!“ vykřikla.

Uchopila Tristana za paži a postrčila ho k akrobatům. Ale princ viděl, že její druhá ruka stejně vřele drží Darytha.

„Možná pohár studeného piva," navrhl princ.

Robyn je okamžitě postrčila k malému stánku a Tristan zjistil, že náhle kupuje pití pro své společníky i pro tucet Ffolků tady.

„Mnohé díky, princi!" ozval se starší farmář a zeširoka se usmál. Tristan si pomyslel, že tento titul může slyšet jen od dobrých přátel nebo opilců. V koutě se pokoušel jakýsi slabší bard o živou venkovskou melodii a kolem něj poskakovalo pár služek, tančilo, smálo se a kývalo na diváky. V nadšení oslav jim ani nevadilo, že hudba zní falešně a pomalu, protože bard plně hru neovládal. Princ si pomyslel, že je škoda pro jarní slavnost soustřeďovat všechny dobré zpěváky do Caer Callidyrru, sídla Vznešeného krále.

Zatímco Tristan pozoroval scénu, Robyn se už hnala dál.

„Jdeme!" zvolala a zmizela za velkým zelenožlutým stanem z lesklého hedvábí. Vypadal, že září jasněji ve světle pochodní než v denním světle, snad kvůli kontrastu s inkoustovým pozadím.

Následovali Robyn kolem stanu. Viděli, že se zájmem nahlíží zahaleným vchodem do temného vnitřku. Ostrý kouř se prodral otvorem a ona se rozkašlala.

Už chtěla vstoupit, když k ní přikročil Daryth. „To je calishitský stan, Robyn, znám ten pach konopí. To není místo pro mladou dámu."

„Myslíš, že bych tam měla problémy?" zeptala se a v očích jí plálo.

„Tak jsem to nemyslel... prosím!" zakoktal Daryth, náhle neklidný. „Ale věř mi, měli bychom se jít bavit jinam!"

Robyn opět pohlédla ke vstupu. Tristan si byl jist, že tvrdohlavě Darytha neposlechne a půjde dál. Ale k jeho údivu se bez dalších řečí otočila a odcházela.

Protáhla se mezi nimi a šla dál. Tristan viděl, že Daryth vrhl ustrašený pohled na stan a rozběhl se za ní.

„Tady," zvolala Robyn a vstoupila do dalšího hedvábného stanu. Shromáždili se uvnitř a chvíli pozorovali kouzelníka s hady, šikovně nutícího své svěřence vylézat z velkých kameninových džbánů. Vzadu ve stanu byl připoután obrovský Firbolg. Obr spal, takže nemohli vidět jeho zuřivost.

„Podívejte se na ten nos!" upozornil princ, pozoruje ten obrovský orgán, pohybující se v rytmu Firbolgova těžkého chrápání.

„Ubohé stvoření," poznamenala Robyn a rozzlobeně se rozhlédla po stanu. „Drží ho v řetězech jako nějaké zvíře!"

„Ale on je horší než zvíře," odporoval Tristan. „Je to příšera!"

„Jaká příšera!" odsekla Robyn. „Je starý a unavený, řekla bych. Nejlip, kdyby se vrátil, odkud přišel!" Vyšla ven.

Mladí muži opět zjistili, že spěchají za Robyn, aby ji neztratili z dohledu. Krátce, Tristan zjistil, že je v zakouřeném, ale velkém stanu, kde sleduje naolejované tanečnice neřídící se rytmem cimbálu. Rád by z toho exotického tance viděl víc, ale najednou jej rozmrzelo, že se Robyn klidně připojila k mužům sledujícím sugestivní pohyby.

„Jdeme," řekl nevrle a Daryth také vyháněl Robyn ze stanu.

Prohlédli si tak stan po stanu. Několikrát se zastavili ve stanu s medovinou či vínem a přívál pijáků činil večer mnohem šílenějším, než jaký byl den. V jednom ze stanů pak zahlédl Tristan statnou postavu Eriana, ale mohutný strážce už se sesypal v rohu. V jiném si poručili obrovskou jehněčí kýtu, na kterou se Daryth s chutí vrhl, jako by byl pořádně vyhladovělý.

Stánky nabízely mnoho zboží na prodej. Byly to výrobky řemeslníků národa Ffolků - jemná keramika, pestrobarevné vlněné čapky a pláště, zářivá ocel zbraní. Vše ukazovalo na zručnost Tristanova lidu a ten ne bez hrdosti srovnával jemné zbraně s levnějšími železnými výrobky ze severu.

Robyn si koupila od jedné tkadleny novou pláštěnku obroubenou jemným světlým vzorem. Přehodila si ji přes útlá ramena a radostně se zatočila před svými společníky. Nakonec se trojice ocitla před bílým lněným stanem otce Nolana. Statný kněz vyrazil ze vchodu a přilepil se na Tristana.

„Taková hanba! Taková zhýralost!" Holá hlava otce Nolana se leskla potem a oči měl doširoka rozevřené. Vzrušeně pokyvoval hlavou tu k tanečnickům, tu k pijákům potácejícím se po slavnosti.

„Bohové odpouštějí a mnohé přehlédnou, ale dnes v noci se bojím o mnohé duše," pokračoval kněz v bezdeché lamentaci.

Ač se duchovní nových bohů modlili na Moonshaeských ostrovech již jedno století, mnozí z Ffolků lpěli na tradičním uctívání Matky země. Ffolkové kněze uznávali a dokonce si jich vážili, protože jejich moc byla prospěšná a chování laskavé. Přesto tradice přetrvávaly a přítomnost druidů stavěla novým bohům mocnou překážku.

Zdroje moci druidů pocházely hlavně z divokých míst na Moonshaeských ostrovech - hlavně z Měsíčních studní. Většinou samotáři, žijící v odloučených lesích, připojovali se druidové k Ffolkům jen příležitostně, jako třeba při slavnostech či při katastrofách povodní, zemětřesení nebo váleku.

„Aby to nakonec nebyla poslední rána pro ty nešťastné ubožáky." Otec Nolan výhružně zahrozil prstem přes uličku.

Tristan násilím zadržoval úsměv, protože pochopil důvod knězova rozhořčení. Nolanův stan, určený k oslavě nových bohů, stál přesně v cestě do lesíka druidů. Velký kamenný oblouk, porostlý jmelím, tvořící vstup do lesa, znamenal pro snadno rozčítelného kněze urážku.

„Nešťastný výběr místa," poznamenal princ, ale viděl, že Robyn jde opět pryč. „Promiň, ale chápeš," omlouval se a mizel.

Robyn prošla pod obloukem a vstoupila do druidského lesíka. Daryth s Tristanem ji následovali. Lesík byl velmi tichý a velmi tmavý. Ač v centru slavnosti, vypadal jako svět vzdálený od všeho bláznovství a hluku veselí.

Robyn vešla do lesíka pomalu, téměř vznešeně. Pod obloukem se na chvíli zastavila, sklonila hlavu a něco tiše zašeptala. Pak vykročila dál svěží trávou do samého srdce lesa.

„Co je to za místo?" zeptal se Daryth, podvědomě ztišuje hlas do šepotu.
„To je corwellský les druidů," vysvětloval princ. „Uprostřed je Měsíční studna - kouzelná nádrž vody. Samotný les je svatý - stromy se nesmí kácet a žádný živočich, který sem vstoupí, nesmí být zraněn."

„Vaše víra se zdá být důležitou součástí vašich životů," poznamenal Calishita.

„Možná. Robyn tu trávil spoustu času. Říká, že ji to uklidňuje. Občas se s druidy i učí, alespoň myslím."

„Ano?" Daryth zvedl obočí a hleděl do stínů před sebou. „Není divu, že ví, kam jde, ačkoli já si nevidím ani na špičku nosu!"

„Pojď za mnou," řekl princ. Sebejistě vykročil a klopýtl o kořen. Jen Darythova rychlá ruka, která ho popadla za plášť, ho zachránila před pádem rovnou po hlavě.

„Nemůžeš být pozornější?" Hlas Robyn zněl ostře, ale ztlumeně, když se otočila k mužům. „Pojďte za mnou, ale opatrně."

Postupovali pomalu a jejich oči se přizpůsobily. Pak uviděli, že scéna je ve skutečnosti osvětlena. Zdrojem světla, jak Daryth viděl, byla mléčně bílá voda. Kolem nádrže stál kruh vysokých a rozložitých dubů. Větve byly tak silné, že zadržely i světlo úplňku.

„Zítřka tu budou druidové oslavovat svátek rovnodennosti," vysvětlovala Robyn.

Náhle Tristan zahlédl stín pohybu mezi stromy kolem nich. Otočil se a spatřil několik postav v kápích, jak se vynořují ve slabé záři Měsíční studny. Pochopil, že druidové jsou tady, a přemýšlel, proč jej to překvapilo. Postavy se blížily se vznešenou důstojností. Všechny byly zahaleny od hlavy k patě v tmavém rouchu.

„Princi Corwellu," promluvila nejvyšší ze zahalených postav. Hlas byl sytý a hluboký, ale neohebný, jako by hovořil velmi zřídka. „Očekávali jsme tě."

„Ale jak..." začal Tristan překvapeně.

„Já to vím!" vmísila se Robyn. „To nebyla náhoda, že jsem zamířila do lesa. Přivedla jsem tě sem!" řekla Tristanovi, pyšná sama na sebe.

Daryth se chvěl při pohledu na okolní postavy. „Kdo je to?" otázal se.

„To jsou druidové," vysvětlila mu tiše Robyn. „A prosím, buď teď zticha!"

„A tebe také, mé dítě," řekla další postava. Tristan s údivem viděl, že je to starší baculatá žena. Na rozdíl od ostatních druidů měla kápi staženou na záda a odhalená tvář se usmívala. Dívala se s láskou na Robyn. „Ach, ten čas..." hlas jí selhal a musela si odkašlat.

Ostatní druidové stáli mlčky a dívali se na trojici. Pak ustoupili a jemně pokývli druidovi, který promluvil první.

„Věz, principi Ffolků," řekl opět vysoký muž vážným hlasem, „obrazy ve studni předpovídají léto plné nebezpečností a tragický podzim. Dobudeš v tomto létě právo vládnout, jinak bude tragédie vložena na tvá ramena."

„Cože? Jaká nebezpečnost? Co to -"

„Moonshae stojí před strašným nebezpečím - hrozbou, která může zničit i sílu bohyně. Jestli se ti podaří hrozbu odvrátit, nebo staneš-li se jejím nositelem, to ještě nevíme."

Žena druida přerušila a Tristan viděl, že druid ji rychle uposlechl.

„Och, takový nesmysl!" prohlásila. „Samozřejmě, bude to nepříjemné. Dokonce můžeš být zabit. Ale to nesmíš připustit! Na mé slovo, je čas, aby někdo konečně pozvedl meč Cymrycha Hughha. Jenom," dodala a hlas jí zněl laskavěji, „buď velmi opatrný, prosím!"

Odvrátila se a princ zahlédl vlhkost v jejích očích. To, jak se podívala na Robyn, když odcházela, prince zaujalo. A dívka, jak viděl, hleděla za odcházející druidkou s výrazem úcty.

Pak opět upoutal Tristanovu pozornost vysoký druid.

„Dej si pozor, principi z Corwellu, a také dej pozor na své společníky. Přes tvou cestu padl stín mocného zla. Musíš se rozhodnout, zda ho odeženeš světlem nebo budeš pozřen temnotou!" Hals zněl naléhavě a mocně, až duněl nad lesem jako těžký buben.

„Počkej..." chtěl se Tristan zeptat té tajemné postavy, ale už nic neviděl. Před ním se v bílé auře Měsíční studny jen třepotaly stíny.

Bestie, stále ještě v těle ženy, opustila hlučné prostředí slavnosti a vykročila přes vřesoviště s obnovenými silami po nedávné hostině.

Kazgoroth nerozlišoval den a noc. Krácel stále na sever až k rozeklaným horám. Nepřekážel mu ani hluboký sníh, stále ještě ležící v proláklínách.

Kazgoroth, vážící více než obyčejná žena, se propadal sněhem až k půdě pod ním. Ženské tělo neústupně rylo brázdu v nejhlubších závěších.

Nakonec se monstrum dostalo na hřeben a hledělo na zvlněný terén středního Gwynnethu, prostírající se před ním. Křehké paprsky jarního slunce ozařovaly stovky skalnatých štítů, prostírajících se až k vzdálenému horizontu a uzavírajících mísu plnou stromů. Uprostřed se leskla hladina Myrlochu. Vlnky jezera odrážely paprsky slunce a bodaly monstrum do očí. Odvrátilo zrak.

Myrloch. Kazgorothovo zamlžené vědomí poznalo, že jezero je stále pod ochranou bohyně. Střední Gwynneth byl vždy jejím nejsilnějším královstvím. Právě sem utekly zbytky Llewyrů, když prohráli beznadějný boj s lidstvem o říše Moonshae.

Ffolkové věřili, že elfové, zvaní Llewyrrové, v Moonshae vyhynuli. Bestie však věděla, že tomu tak není. Údolí Myrlochu ukrývalo populaci trpaslíků a Firbolgů, kteří žili raději dál od lidí. Ale, jak Kazgoroth věděl, kromě nich tu žily na skrytých místech i komunity Llewyrů. Bestie se jim raději chtěla vyhnout, protože znali mocnou magii. Byla to jedna z mála mocí ve Gwynnethu, která monstrum znepokojovala.

Bestie ještě nebyla připravena k úderu. Byla dost mazaná, aby věděla, že potřebuje další spojence, a hledala je. Stále v lidské podobě začal Kazgoroth sestupovat na široké dno údolí. Neměl v něm žádné zvláštní úkoly, to místo jen leželo na jeho cestě, a tak ta země bude muset snést jeho průchod.

Dny pochodu pomalu vyčerpávaly Kazgorothovy síly a monstrem cítilo zlost. Čas, kdy se Bestie bude muset najíst, se blížil. Zpozorněl a hledal oběť, která by ukojila jeho mučivý hlad.

Brzy spatřil, co hledal. Uviděl osamělého muže mezi stromy. Hladem zostřené vědomí monstrem napovídalo, aby použilo lest. Ženské tělo se zachvělo a děsivě změnilo tvar. Ač menší a roztomilejší, stále si uchovalo ženskou oblost a rozevláté zlaté kadeře.

Poskakuje mezi stromy, vyrazil Kazgoroth s úmyslem zabít.

Chladná voda těžce tlačila na dno moře, daleko z dosahu slunečního tepla.

Tady svět neznal zimu či léto, den či noc. Tady byla jen ledová temnota, věčná temnota, zahalující krajinu téměř zbavenou života.

Ale volání bohyně proniklo tlakem hlubin a budilo jedno z dětí, které tu spalo. Zpočátku bylo volání nevyslyšeno a ten, kdo byl volán, spal dál. Uplynulo možná století či více, než se stvoření protáhlo.

Ale volání matky bylo neúnavné a nakonec se neohrabaný tvor vztyčil na mořském dně. Setřásl z obřího těla bahno, odpoutal se ode dna a plul téměř bez hnutí v hlubinách. Čas plynul a tvor opět zvolna klesal ke dnu.

Ale bohyně znovu jemně pobídla své mohutné dítě. Obrovská hlava se pomalu zhoupla ze strany na stranu a mocné ploutve se odrazily ode dna. Těžký ocas udeřil a dlouhé tělo se protáhlo v celé své délce.

Pak se vydalo na cestu. Nejprve pomalu, ale rozhodně. Ploutve brázdily vodu s jistotou a široký ocas se odrážel s nezastavitelnou silou. Stvoření plulo vzhůru do říše světla, slunce a proudu.

Jak stoupalo, zvyšovalo rychlost a energie v jeho mocném těle rostla. Ze širokých úst vyplouval proud bublin, vířících kolem širokých zubů a proplouvajících kolem mohutného těla. Voda před ním svétla, až nakonec stvoření spatřilo světlou šed', rozprostírající se v horních částech moře. Šed' se pak změnila v modř a nakonec spatřil tvor i slunce. Přes filtr vody vypadalo jako chvějící se žlutá skvrna.

Tělo protrhlo hladinu vody s výbušnou silou a poslalo sprchu slaných kapek do vzduchu do všech směrů. Vysoko, nekonečně vysoko se zvedal tvor vzhůru, až se ve zpěněném moři objevila celá délka těla. Voda mu stékala po černé kůži v bouřlivých vodopádech. Nakonec velká hlava zpomalila a na okamžik se zastavila.

Třesk se rozlehl mořem na stovky mil, když tělo dopadlo znovu na hladinu. Vlny vybuchly vzhůru se silou schopnou zničit loď. Ale obzor byl prázdný. Nebylo vidět ani zem, ani loď.

Nikdo neviděl, že se Leviatan probudil.

3 Lov

TRAHERN Z ÚDOLÍ DUBŮ KRÁČEL TIŠE MEZI objemnými kmeny stromů svého lesního království. V hnědém oděvu se mezi nimi téměř ztrácel a jeho sukovitá dubová hůl mu pomáhala udržet rovnováhu, když lehce překračoval padlé kmeny a jiné překážky.

Druid již stárnul, ale cítil hrdost nad stavem svého lesa a prospívajících stvoření v něm. Péče o lesy kolem Myrlochu bylo čestné místo mezi druidy a Trahern splnil všechna očekávání. Vyhnul se konfliktu s Llewyrri, ač ten tajemný národ často cestoval a tábořil na jejím chráněném území.

Trahern by byl schopen přežít v pokoji zbytek svých dnů ošetřováním Údolí dubů. Každý zákrut stezky sledoval a každý kus lišejníku a mechu obrůstající padlé kmeny Trahern znal jako svou vlastní chalupu. A v tom nacházel klid.

Ale nyní byl mír narušen. Velká druidka Gwynnethu, Genna Měsíční zpěvačka, svolávala všechny druidy země ke sněmu na břehu Myrlochu. To mohlo znamenat jen jedno. Země je v hrozném nebezpečí. Starého druida rozrušilo, že se další krize dostavila na podzim jeho života. Ve skutečnosti nerudně odehnal sovu, která mu výzvu přinesla.

Náhlý pohyb po straně upoutal jeho pozornost. Zastavil se a zahleděl se do křoví. Jeho oči už nebyly to, co bývaly, ale znovu spatřil jakýsi nejasný záblesk. Jeho srdce se silně rozbušilo, když spatřil jemnou nožku zahalenou závojem, jak mizí za stromem.

Dryáda!

Trahern v dychtivosti spatřit stromovou vílu zapomněl na sněm. Její sídlo musí být blízko! Že by ho volala?

Trahern věděl, že dryády občas zvou druidy, aby s nimi na čas žili. Ti nikdy o svých zážitcích nehovořili, ale jejich oči se často vracely ke vzpomínkám, které musely být nepochybně příjemné. Nyní je volán i on!

Druid opět zahlédl něžný tvar za dalším kmenem. Tentokrát se bytost škádlivě otočila a on spatřil jiskřící oči a uslyšel jemný, melodický smích.

Odfukuje námahou, následoval Trahern dryádu kolem dalšího stromu. V dychtivosti málem zakopl, ale byl dost blízko stvoření, když obíhal mohutný dub.

Tam ho Kazgoroth dostal.

Opeřené vnadidlo vylétlo vysoko do vzduchu, poletujíc jako zraněný pták. Tristan bleskově vytáhl šíp a přesně zamířil.

Rychle vystřelil, ale minul cíl asi o deset stop a zaklel.

Vnadidlo klesalo a na zemi pod ním se objevil hnědý stín. Canthus se rozběhl za letícím objektem a utíkal snad sto yardů. Když se začalo snášet k zemi, velký pes vyrazil a vyskočil. Přestože bylo ještě asi osm stop nad zemí, silné čelisti psa se kolem něj sevřely.

Velký vodní pes se za ty týdny, kdy ho Tristan vlastnil, hodně zlepšil. Hranatá tlama, silný krk obtočený ostnatým železným obojkem a široké plece z něj dělaly mohutného psa. Dlouhé nohy a síla zajišťovaly jeho rychlost.

„Výborně!“ tleskala Robyn a Daryth hvízdal na psa povel k návratu.

„Konečně někdo může položit maso na stůl,“ zabručel Arlen, hledě na Tristana se zklamáním.

„Vykašlu se na zatracený luk!“ vztekal se Tristan a odhodil zbraň, kterou nezvládal, na zem. „Umím se o sebe postarat s mečem v ruce!“

„To můžeš,“ souhlasil starší muž. „Ale nikdy nebudeš králem Ffolků, jestliže je nepřesvědčíš, že ovládáš luk stejně dobře jako meč.“

„Nechci být králem!“ oznámil princ. „Jdu do města.“ Otočil se a kráčel od učitele a Robyn.

„Tristane Kendricku!“ ozval se posměšný hlas Robyn. „Jako někdo, kdo nechce být králem, se tak snad budeš alespoň chovat! Kde v Gwynnethu ses naučil chovat se tak hrubě k učiteli?“

Tristan se po té pichlavé poznámce prudce otočil. Podíval se na Robyn a Arlena. Daryth stál bokem, předstíraje neúčast.

„Máš pravdu,“ souhlasil. Sklopil zrak a potřásl hlavou. „Omlouvám se, starý příteli,“ a natáhl ruku.

Starý bojovník ji radostně stiskl a zabručel. „Připrav se.“ Připravil další vнадidlo a otočil se k princovi. „Dávej ksakru pozor! Ten poslední výstřel byl příliš bezstarostný! Zapomněls na vítr a také sis nevšímal pohybu svého cíle!“

Vnadidlo znovu a znovu létalo do výše a princ střílel šípy ze silného luku. Nepřesné výstřely jej roztrpčovaly, ale některé se o cíl otřely. Všiml si, že Robyn stojí u Darytha mazlíčího se s Canthusem, který vůbec nebyl unavený.

„Ještě jednou,“ zavrčel Tristan a jeho prsty natáhl luk.

Arlen švihl paží, odpalovač klapl a vнадidlo znovu vylétlo. Jak Canthus běžel přes trávník, Tristan vytáhl šíp a přiložil jej. Najednou tětva Tristanovi švihla kolem ucha a on zamířil šíp, když vнадidlo přeletělo nad jeho stezkou.

Tristan sledoval svůj cíl, odhadoval jeho let a všiml si větru. Náhle jako by se vнадidlo zastavilo. Vypustil šíp a sledoval jeho pohyb směrem k terči.

Šíp se pevně zabodl a rozhodl se do vzduchu. Ačkoli vнадidlo při pádu k zemi změnilo směr, velký vodní pes se otočil a vyrazil. Zbytek vнадidla zachytil do svých širokých čelistí.

„Výborně,“ zabručel Arlen, což u něj byl druh pochvaly. „Zdá se, že přece jen budeš dobrým lučištníkem!“

Tristan se usmál, potěšen úspěchem, ale cosi ho znepokojovalo. Nicméně chvála ho těšila.

„Nechtě toho střílení a pojďte se najíst,“ přikázala jim Robyn a přicházela s Darythem k žákovi a učiteli. Princ se na ni ostře podíval, ale nevěnovala tomu pozornost. „Tady něco pro tebe mám,“ podala princovi zakrytou misku.

Tristan pozoroval silné čelisti Canthuse, ze kterých se Daryth pokoušel uvolnit zničené vнадidlo, vzal misku, ale neotevřel ji. Jeho pozornost upoutalo podrážděné zasyknutí. Uvědomil si, že Robyn čeká, že něco řekne. Teď už bylo pozdě, už šla směrem ke Calishitovi. Viděl, že připravila jeho oblíbené jídlo - směs hub, salátu a pažitky. Chtěl Robyn poděkovat, ale ta se prudce otočila a nabídla podobnou misku Darythovi. Uražený princ usedl a pustil se do jídla.

„Haló!“ nesl se tenoučký hlas nad loukou a Tristan spatřil postavku Pawlda šplhající k nim na pahorek. V několika minutách se k nim půlčik připojil. Podsaditý malý půlčik byl vyzbrojen pro chůzi, ale posadil se k nim do trávy, jako by nikam nespěchal.

„Vidím, že se učí rychle,“ oznámil Pawldo a ukázal na psa, odpočívajícího udýchaně v sluncem prohráté trávě.

„Ano. Jen kdyby jeho pán byl aspoň zpola tak dobrým žákem,“ zabručel Arlen k pobavení všech kromě Tristana.

Canthus si nepochybně velmi rychle zvykl na život v Caer Corwellu. Ani ne za dva týdny se naučil všem povelům, které Daryth používal. Běhal rychleji a skákal výše než kterýkoli jiný princův pes. Při prvním setkání se smečkou se chvíli s Angusem pozorovali. Starý pes vrčel a ježil se, ale podřídil se, když ho Canthus, téměř jemně, přitiskl hrudí k zemi. Od tohoto okamžiku byl Canthus vůdcem smečky.

„Kdy ho vezmeš poprvé na lov?“ zeptal se půlčik. „Doufám, že to nechceš učinit, až když se naučíš střílet. Psí život je krátký!“

Opět se všichni rozesmáli a Tristan cítil, že mu rudne tvář. „Samozřejmě, že ne,“ odpověděl. „Domluvili jsme se, že to bude příští týden. V Llyrathském lese.“

„Bezvadné!“ prohlásil Pawldo. „Jsem už znuděn Vrchovinou - ač společnost Allian je sladká, to připouštím. Mohl bych být v lese užitečný! Les - to by mohla být změna. A lov! Kdy vyrazíte?“

„Musíme se domluvit s otcem,“ odvětil Tristan. „Ale jistě brzy, tím jsem si jist.“

„Skvělé!“ prohlásil Daryth. „Dychtím spatřit větší kus tohoto vašeho ostrova!“ Tristan si všiml, že Darythův cizí přízvuk se vytrácí každým dnem.

„I já půjdu,“ ozvala se Robyn.

Princ na ni překvapeně pohlédl. „Ale vždycky jsi lov nenáviděla...“ začal.

„A to platí stále,“ odpověděla. „Ale potřebuji nasbírat letos určité houby, které v Gwynnethu rostou jen kolem Llyrathu. Nezajímá mě to nesmyslné zabíjení, jehož se nepochybně budete dopouštět... ledaže byste byli radši, kdybych šla sama.“

„To jistě ne!“ zvolal Arlen současně s Tristánem.

Daryth zvedl obočí. „Co je ten Llyrathský les za místo? Snad ne smrtelně nebezpečná past?“

„To ne,“ rozesmál se Tristan. „Ale je to nejdivočejší část našeho království. Můžeme se tam setkat s kancem, či dokonce s medvědem - bydlí tam i pár lidí.“

Tristan se obrátil na Robyn. „Budu rád, půjdeš-li s námi - jenom jsem si myslel, že by se ti to nelíbilo. To je vše.“

„Jestli jste si jistí, že vám nebudu překážet,“ prohlásila mrazivě.

Tristan ve skutečnosti věděl, že Robyn umí žít v přírodě lépe než on. Arlen ho naučil přežít v divočině, ale Robyn jako by s ní měla určité spojení.

„Takže domluveno!“ vykřikla. „Pojedme zítra!“

„Za jak dlouho tam dorazíme?“ zeptal se Daryth.

„Jen pár dní a pak strávíme několik dní v lese. Na jak dlouho to odhaduješ?“ zeptal se Tristan Arlena.

„Dejme tomu deset dní. Jste schopní se do zítřka připravit?“

„Ty, Pawldo, samozřejmě půjdeš s námi,“ požádal princ. Půlčik šťastně přikývl a Tristan dodal: „Takže nás bude pět!“ Skupina se vydala zpět do hradu. „Vezmeme s sebou deset koní - vyzvednu je ve stájích.“

„A já zajistím kožešiny na spaní a kotlík,“ nabídla Robyn.

Pawldo a Arlen zase přijali úkol zajistit zásoby jídla pro případ, že by se lov nedařil. Daryth připraví psy. Než došli do hradu, byla výprava naplánována. Vyrazí za svítání.

Na hradě se skupina rozešla za svými úkoly.

Tristan vstoupil do velkého sálu a našel otce sedět samotného u pohasínajícího ohně v krbu. Ani nevzhledl, když princ vstoupil. Okenice velkých oken byly otevřeny, ale místnost byla ponořena v chladu a šeru.

„Otče, vydáváme se na lov - do Llyrathského lesa,“ Tristan se proklínal v tichém hněvu za rozechvění, které vždy zachvátilo jeho hlas v přítomnosti otce. „Doprovodí nás Arlen. Budeme pryč asi deset dní - možná dva týdny.“

Na okamžik princ zaváhal, zda jej otec slyšel, když se ani nepohnul. Nakonec král otočil hlavu a chladně pohlédl na syna.

„Dobrá,“ odpověděl král Kendrick s pohrdáním v hlase. „To alespoň omezí tvé pití a chození za děvkami - věci, které ti jdou velmi dobře. Zneuctíváš korunu!“

„Cože?“ Tristan se zastavil, zaražen otcovým znechucením. Věděl však, že ať řekne cokoli, vždy otce rozzlobí.

„Odejdi!“ zavrčel král a otočil se zpět k ohni.

Přes pokušení rozkřičet se a dupnout si nohou Tristan opět podlehl otcově tlaku. Rozrušen odcházel ze sálu. Jako vždy se jeho hněv okamžitě proměnil v touhu být daleko a bavit se. Vrhł se proto do příprav k lovu.

Vyjeli z hradu ještě před svítáním, které se šedě hlásilo z východu. Zahaleni do vlněných plášťů a kožešin, vyvedli koně ze stáje, sedlali je a připevňovali zásoby na koně. Pawldo, který si vybral malého huňatého poníka, musel svého náhradního koně honit kolem dvora, než jej mohl osedlat.

Východ slunce přinesl trochu tepla, ale nízké mraky přesto visely nad krajinou. Vrcholky Vysočiny byly pohřbeny pod šedou pokrývkou a vlezlá mlha visela ve vzduchu. Skupina jela většinu dne na jihozápad po cestě vedoucí do oblasti Dynnattu. Mluvili málo. Tristan cítil nad hlavou těžké chmury a přemýšlel o otcových slovech. Navíc pociťoval nejasnou hrozbu v tomto šedivém dnu. Na chvíli si připomněl proroctví druidů během slavnosti.

I Robyn vypadala ponořena do myšlenek. Často se rozhlížela, jako by čekala, že v šedivých a mlhavých dálkách něco uvidí. Pak se zase usadila v sedle a zírala do šedivé hřívy před sebou.

Arlen jel vpředu, přirozeně přijímaje roli princova tělesného strážce. I Tristan to považoval za normální. Sotva si povšíml starého vojáka jedoucího před ním. Jen Daryth s Pawldem byli nakloněni hovoru. Uzavírali skupinu a vyměňovali si historky a vtípy. Psi se vlekli kolem nich, nezajímající se o běhání.

Za soumraku dojeli do Dynnattu, malého shluku farem, a našli si útulek v příjemné hospodě. Ráno budou pokračovat jižním směrem k lesu a pak se otočí na východ. Terén byl členitý a táhlo se jím jen několik stezek. Skupina si uvědomovala, že zřejmě potrvá několik dnů, než budou opět spát pod střešou.

„Tady je dobrý stůl,“ supěl starý hostinský a otíral dubovou desku velkého stolu před příjemným ohněm v krbu.

„Letos na jaře nemám moc hostů - zřejmě to tu budete mít pro sebe.“

Tristan v této hospodě ještě nikdy nebyl a hostinský nedal najevo, že by prince poznal. Princ byl oblečený v prostých loveckých šatech a nechtěl dát najevo svůj stav. Usadili se potěšeni, že unikli vlhku a studené mlze. Po pár konvicích vína a nějaké zvěřiny princ cítil, že se do něj vrací život.

„Co vás do Dynnattu přivádí?“ zeptal se hostinský odklizející špinavé nádobí.

„Lov!“ prohlásil Tristan a zvedl džbán. „Zvěř v Llyrathském lese má dnes poslední klidnou noc v nastávajícím týdnu!“

„Lovecký terén není bezpečný,“ zabručel starý muž. „Není ta správná doba na lov v Llyrathském lese.“

Tristan se rozesmál, ale Arlen zvedl varovně ruku. „Co tím myslíš? Co jsi viděl?“

„Viděl? Neviděl jsem nic, ale slyšel. Celou zimu se tu ztrácely ovce. A ne jeden pastýř zmizel při hledání svého stáda.“

„Starý muži, hovoříš jako baba!“ namítl princ. „V lese nemůže být nic, co by mohlo ohrozit dobře ozbrojenou skupinu lovců!“

Stařec pokrčil rameny a zabručel: „To říkáš ty, pane,“ a odešel. Robyn vrhla na Tristana rozzlobený pohled a on se cítil provinile. Věděl, že neměl hostinského urážet. Čím to, že ten pocit odvahy z něj vždycky udělá takového blázna?

Arlen vstal, protáhl se a zamířil do svého pokoje. Robyn ho následovala a také se uklidila do jednolůžkového pokoje, který pro ni najali. Pawldo s Darythem tiše vyklouzli. Všichni cítili únavu a tíhu z toho nepřívětivého dne, posílenou ještě varováním hostinského.

Následující den však byl jasný a sliboval více tepla než den předešlý. Skupina opět vstala před svítáním, ale dnes už tu nebyla cesta, po které by mohli jet.

„Tato pěšina by nás měla zavést na okraj Llyrathského lesa,“ prohlásil Arlen a vedl je úzkou, kroutící se stezkou.

Terén byl skalnatý a holý, s malými jezírky a příležitostnými salašemi, což bylo to jediné, co stálo za povšimnutí, i ty pak zmizely, jak se vzdalovaly stále více na jih. Později se utábořili ve výklenku skály, obklopeném vysokými stěnami,

chránícími je před ostrým větrem.

Tristan zmizel mezi hustě rostoucími kmeny velkých dubů a hledal dřevo na oheň. Sebral několik větví a pak ztuhl, když za sebou uslyšel chrastění. Pomalu se otáčel a ulevilo se mu, když uviděl Darytha, rovněž sbírajícího větve. „Tristane,“ zeptal se lovci, „co je to za místo? Vůbec se mi nelíbí!“

„Nevím,“ odpověděl princ. „Byl jsem tu už mnohokrát a nikdy jsem tu necítil nebezpečí... až nyní. Ale co! Určitě jsou to jen představy!“

„Snad ano,“ zamumlal nepřesvědčeny Daryth.

„Jistě, na varování hostinského může něco být,“ připustil princ. „Ale spíš nás zkoušel nebo žertoval. Není tu vidět nic neobvyklého.“

„Chodil jsi sem často?“

„Arlen nás sem brávil s Robyn, když jsme byli malí. Naposled to bylo asi před pěti nebo šesti lety. Vždy tu bylo příjemně - pravá divočina, málo lidí. Mám rád Llyrathský les.“

„Ty a Robyn,“ pokračoval v otázkách Daryth. „Jste...?“ Tristan překonal vlnu žárlivosti a zamyšleně odpověděl.

„Nevím. Ač se známe celý život, vzrušuje mě Robyn jako žádná jiná žena či dívka. Ale cosi mě od ní drží na délku paží.“

A - „musel se zasmát, „cosi je kolem mě, co také drží Robyn dál.“

„Je to velmi milá žena - krásnější než jakou jsem kdy viděl. Rád bych...“ Tristan nedopověděl.

„I já,“ smál se Daryth. „I já.“

Další den se dostali na okraj lesa a lov začal. Psi, zdržovaní malou rychlostí skupiny, brzy zmizeli mezi duby věkovitého lesa. Lovci popohnali koně a pustili se za nimi. Rozdovádění psi vedení Canthusem plašili ptáky z úkrytů, honili a lovili králíky a větřili u země po stopě. Přebíhali lovcům křížem krážem přes stezku a tiše hledali. Jen Angus byl pomalejší. Starý pes se několik hodin držel se smečkou, pak ale dal přednost běhu po boku jezdců.

V následujících dnech, jak postupovali na východ, ulovili Arlen s Pawldem svým lučištnickým uměním mnoho bažantů a křepelek, ale nic většího. Pak však přece jenom psi zachytili stopu jelena a pronásledování je zavedlo do křoví. Princ pohnal svého koně do spleti podrostu, zatímco jeho společníci se hnali za ním. Psům se podařilo vehnat zvíře do léčky u strmé skalní stěny. Daryth jim velel zastavit a Tristan pečlivě zamířil na zvíře roztřesené strachem. Šíp letěl rovně a zabodl se do jelenova krku. Zabil ho okamžitě. Najednou všechna ta cvičení získala význam.

„Bravo,“ zatleskal Pawldo princ.

„Pěkná rána,“ poznamenal Arlen a Daryth souhlasně přikývl.

Robyn se však odvrátila, když zvíře padlo - otřásla se, kdykoli koplo. Tristan v tom okamžiku zalitoval její přítomnosti. Proč jen trvala na tom, že půjde s nimi? Z té legrace nějak ubrala...

Během stahování a čištění zvířete jeho zloba vzrostla. Rozpomněl se, že Robyn chtěla hledat jakési houby nebo co, a rozhodl se, že jí k tomu dá příležitost.

Na noc se utábořili u malého čistého jezírka mezi skupinkou jehličnatých stromů. Půdu pokrývala vysoká vrstva jehličí a oheň pěkně hořel. Táboření tak bylo příjemné a dobře si odpočinuli. Přesto Robyn té noci vypadala tichá a smutná, dokonce i následujícího rána.

Při snídani z chleba a sýra princ poznamenal: „Možná, že bychom se tu mohli zdržet den nebo dva. Robyn by si mohla nasbírat ty houby a my můžeme blíže prozkoumat jezírko.“

„Nepochybně je to dobré místo,“ souhlasil Arlen a teprve nyní se rozhlédl kolem. Zalesněné pahorky obklopující jezírko se odrážely v ranní hladině. Téměř zapomněli na varování druidů a hostinského, jak jim příjemně plynul čas v jasném, slunečném dni. Přece však během Robynina sbírání hub v téměř opuštěném lese, něco v tom tichu, cosi nejistě hrozivého, opět oživilo jejich opatrnost. Všichni byli pohromadě ve chvíli, kdy Robyn vykřikla: „Tam!“ a vyskočila. Rozběhla se k padlému kmeni a radostně ukazovala na dlouhou, mušli podobnou houbu, vyrůstající z tlejícího stromu.

Vtom se asi jeden yard za jejími zády rozhrnulo křoví a vynořila se šedivá hlava obrovského kance. Jeho planoucí krvavě rudá očka se rozhlédla a divočák zlobně zařval.

Tristanovi se zastavilo srdce.

Skoro stopu dlouhé kanci tesáky se zaleskly v matném světle. Robyn se při praskotu křoví ohlédla a z tváře jí vyprchala barva při pohledu na zuřivé zvíře, vzdálené necelých třicet stop.

Pak divočák se zafuněním zaútočil.

Tichá, hluboká voda Myrlochu odrážela stříbrné paprsky měsíce. Slunce zapadlo a měsíc vyšel, než se druidové začali shromažďovat ke sněmu. Odražené měsíční světlo osvětlovalo přichozí a pozorovatel by viděl, že nálada je pochmurná, téměř vyděšená.

Jeden po druhém se vynořily kamenné oblouky sněmovního kruhu z okolních stínů, jak měsíc stoupal. V jeho středu odrážela malá nádrž měsíční svit do všech stran, zvyšující tak jeho jas.

Jak měsíc na obloze stoupal, objevovaly se jiskřící skvrny světla jako oživlé hvězdy. Legendy říkaly, že jsou to slzy prolévané měsícem nad smutkem noci.

Naopak druidové tiše stáli ve stínu na obvodu kruhu a čekali. Nemluvili mezi sebou, ani jejich pozornost neodbíhala od Měsíční studny, aby viděli nové přichozí. Jejich počet zvolna rostl, jak se víc a víc tmavě oděných postav vynořovalo z tyčících se borovic, které rostly kolem Myrlochu.

Všichni byli oděni v hnědém nebo zeleném šatu, občas pokresleném stromovým vzorem. Tito Ffolkové byli jak muži, tak ženy, jak silní, tak jemní. Jejich kroky nebylo slyšet mezi větvemi a ani ta nejmenší stvoření na zemi se nebála jejich pohledu. Jako skupina měli opravdu neobvyklou moc.

Druid známý jako Trahern z Údolí dubů přikulhal mýtinou a neklidně se rozhlížel. Zůstal stát dál od ostatních druidů a ruce měl skryty v rukávech svého šatu. Postranním pohledem se podíval na nejbližšího druida a nenávisťně se usklíbl, což odhalilo jeho popraskané a krvácející rty. Jak je nenávidí - nenávidí je všechny!

Olízl si rty a snažil se udržet tělo v klidu, aby nepřilákal jejich pozornost. Stál si kapuci hlouběji přes obličej a čekal, až sněm začne.

Někteří z druidů, sídlící ve větší vzdálenosti, nebo ti, co prostě chtěli předvést svou moc, přicházeli teatrálněji. Mezi dva oblouky slétla sova, zachvěla se a změnila se ve vysokého, hrdého muže - v Quinna Ubývající měsíc, pána lesní říše Llyrath. Vedle něj se snesl z oblohy jestřáb a rychle se proměnil v ženu. Byla to Isolda ze Zimní rokle. Její říše zahrnovala lesy na severu Gwynnethu. Ani nepozdravila své druhy z jihu, ale všichni, kdo se dívali, věděli, že se zahájení sněmu blíží.

Chyběla již jen Velká druidka Gwynnethu. Měsíc vystoupil ještě výše a jeho stříbrné paprsky vyjasnily stíny kolem velkého kruhu. Všechny oblouky teď byly viditelné. Každý tvořily tři kameny, dva jako sloupy a třetí ležel na jejich vrcholech. Ve vnějším kruhu jich bylo dvanáct.

Ve středu zářila Měsíční studna svým vlastním světlem. Kolem ní stálo osm kamenných sloupů ve čtyřech dvojicích. Nikdo z druidů se ke středu nepřiblížil. V měsíčním světle jich bylo vidět asi čtyřicet, shromážděných kolem obvodu kruhu.

Zcela náhle se vody Měsíční studny rozevěly a s tichým šplouchnutím se ze stříbrné tekutiny vynořilo drobné stvoření. Druidové s údivem pozorován' malou žabku, skákající od sloupu ke sloupu do středu kruhu. Tam v okamžiku žabka zmizela a Genna Měsíční zpěvačka, Velká druidka Gwynnethu, stála před shromážděním.

Když se Genna objevila ve své lidské podobě, stál měsíc v zenitu. Jeho jasné světlo pronikalo mezi dvěma sloupy a osvětlovalo Velkou druidku, aby ji viděli i ostatní.

Genna Měsíční zpěvačka vypadala starší a unavená, ale stále se chápavě usmívala a působila dojmem laskavé trpělivosti, kterou vyhrála toto čestné místo proti jiným, silnějším, ale méně moudrým druidům. Pomalu se otáčela a všechny zdravila úsměvem, načež napětí v kruhu zesláblo, ne-li úplně vyprchalo.

Měsíční paprsky odhalovaly vrásky na její tváři, ale nedokázaly přehlušit živou jiskru v jejích očích. Její tělo bylo zaoblené a statné, ale důstojně se drží. Zdálo se, že mnoho let jejího života ji neoslabilo a neopotřebovalo, naopak, místo toho ji zocelilo a posílilo. Vyleštěná dubová hůl, kterou držela, se měkce leskla. Věky používání vyhladily její povrch do zlatého třpytu.

Všechny oči shromáždění spočívaly na ní, ale Genna se dlouze odmlčela, než promluvila. Větr se uklidnil a velký les byl podivně tichý.

„Bratři a sestry," začala Velká druidka hovořit. Hlas byl melodický, ale důrazně majestátní. Ta síla byla dobře skrytá a její tón byl zamyšlený. „Oslovila mě Matka," pokračovala Genna. Druidové věděli, že Velká druidka měla prorocký sen. „Příští spánek může být jejím posledním. Její síly neovladatelně mizí a nástroje její zkázy se soustředí dříve, než zmizí snih z povrchu země."

Pomalou otáčela a pohlédla na každého druida zvlášť. Na okamžik se zastavila, jako by viděla záblesk nepřírodního světla blízko okraje kruhu. Pak se její oči pohnuly znovu.

Trahern z Údolí dubů ztuhl a roztrásl se napětím. Skryl svůj obličej hlouběji do stínu kápě.

Druidové zamyšleně sledovali Gennu a čekali, až bude pokračovat.

„Bohyně probudila své děti."

Tato věta vyvolala tlumený šum překvapení, protože jen ti nejstarší druidové pamatovali dobu, kdy byla bohyně donucena zavolat své děti. Zpráva byla děsivá, protože děti bohyně - Leviatan, Jednorozec a Smečka - byly skutečně mocnými spojenci.

„Ale ani tento krok nemusí být dostatečný, aby obnovil Rovnováhu." V Gennině hlase zazněl tón přísnosti.

„Firbolgové jsou venku a jejich činnost ohrožuje Rovnováhu na všech úrovních.

Zbývá část mého snu mi není jasná. Vidím jen nejasné představy - cosi temného se vynořuje ze světla a nyní se temnota přesunuje po zemi. Právě té temnoty, ať to je cokoli, se Matka bojí nejvíce.

Sbírají se armády a poteče krev. Pravděpodobně bude zničeno i údolí Myrloch. Vy všichni, co jste pověřeni jeho ochranou, máte povinnost tomu klást překážky, a pokud to bude možné, zpomalit postup znesvěcující síly, aniž byste ohrozili les či sebe. Nepoužívejte k tomu zvířata, bude-li to možné."

Genna zmlkla a opět si prohlédla druidy. Uklidněna hovořila dál. „Pamatujte, že armády, ač silné, nejsou největším nepřítelem Matky země. Všimněte si každé podivnosti přírody kolem sebe. Ať je ta temnota ze světla cokoli, musíme se o tom co nejvíce dozvědět. Obávám se, že je to nejstrašnější hrozba pro celou Rovnováhu."

„A nyní," pokračovala Genna mírnějším hlasem, „jaké jsou novinky ve vzdálenějších oblastech Gwynnethu?"

Quinn Ubývající měsíc vykročil kupředu a promluvil ke všem. „Varování potvrzují poslední události v Llyrathu. Ve velkém lese byly vidět stopy vetřelců. Ač jsem je neviděl, nyní z toho podezírám Firbolgy."

„A já viděla shromažďovat se armády," přidala se Isolda. Lesy jejího království sahaly do severního Gwynnethu. Tento les držel odděleně pevnosti severských klanů, které kdysi dávno vládly severnímu Gwynnethu. „Seveřané pochodují společně, těžce ozbrojeni, a zpívají bojovné písně." Isoldin hlas neskrýval pohrdání, které měla pro seveřany. „Shromažďují se v přístavech. Je jich mnoho a jsou velmi válečně naladěni. Před několika dny se nalodili a vypluli na moře. Jejich cíl neznám, ale jejich lodí bylo tolik, kolik jsem ještě nikdy neviděla pohromadě."

„Děkuji vám," uklonila se Velká druidka. Měkčí tóny jejího hlasu uklidnily napětí, které vyvolala Isoldina slova.

„Bratři a sestry, naše bdělost nesmí polevit. Nepřítel je silný, ale naši přátelé také. A ve chvíli, kdy bude Rovnováha nejvíce ohrožena, povstane z Ffolků hrdina - hrdina, který je nyní princem."

„Ale nynější princ," zabručel Quinn, „je mladý a prudký - může se dopustit nenapravitelných chyb."

„To tedy může," souhlasila Genna vesele. „Když jsem se s tím mladíkem setkala, viděla jsem, že bude dělat omyly, asi strašné omyly. Ale je dost silně podporován dívkou. A nakonec, máme jnou možnost?"

„Ano, ta dívka," odpověděl Quinn. „Je pozoruhodná. Má v sobě obrovskou sílu, jak jistě víš."

Genna se tiše usmála, ale neřekla nic. Hrdlo se jí sevřelo a zvlhly jí oči, když si vzpomněla na černovlasou dívku. Odkáslala si a podívala se na každého z druidů jasným, jiskřícím pohledem. Vypadalo to, že její pohled šíří mír v celé skupině.

„Bohyně necht' vás ochraňuje!"

Genna se otočila a zmizela, i když ne úplně. Kdo se díval zblízka, viděl malý opeřený stín přeletět Měsíční studnu. Pak vlaštovka vlétla do noci a zmizela. Druidové se začali rozcházet, stejně tiše jako přišli. Brzy všichni, až na jednoho, zmizeli ve tmě. Ten jeden stál tiše a hleděl na Měsíční studnu, pohroužen v myšlenkách.

Trahern z Údolí dubů vypadal stejně jako dříve. Jen jeho oči byly jiné. Neměly světlo života, pouze plály horkým, zlobným světlem. Kápě mu vrhala na obličej stín, ale kdo by do stínu nahlédl, myslel by si, že vidí rozžhavené uhlíky ohně, protože takové byly oči Kazgorotha.

Nyní, po vyslechnutí Genny a tím také bohyně, Trahern pochopil složitosti před sebou. S jeho pomocí bude Rovnováha uvolněna a zanechá Gwynneth v chaosu a zoufalství.

Nyní druid Trahern, nová podoba Kazgorotha, pochopil svou roli ve hře.

Paprsky bledého měsíce v úplňku ozařovaly spící vesnici Corwellu, ležící pod ochranou hradu na břehu Corwellské zátoky. Několik strážců tiše přecházelo po hradbách Caer Corwellu nebo klímalo na svých postech. Vesnice byla tichá. Hospody se na noc zavřely a všichni slušní Ffolkové spali.

Strážce Erian přecházel neúnavně tam a zpět ve své malé chýši na kraji vsi. Od slavnosti byl neklidný a nabroušený - a často se necítil dobře. Kůň zaklapal venku podkovami a Erian se slyšitelným zavrčením zkrivil rty a pohlédl ke dveřím. Byl nešťastný a vyděšený už celý měsíc, ale nikdy nebyl tak neklidný jako teď. Bílé paprsky měsíce se prodíraly oknem a on nevědomky nastavil tvář jejich studenému světlu.

Později ležel na prýčně, ale nemohl usnout. Tělo ho bolelo a myšlenky měl zmatené. Náhle se zpřímá posadil a zasténal nad protestem svalů. S výkřikem se skulil z palandy na podlahu.

Pokoušel se vstát, ale zjistil, že je zmrzačený. Nohy bušily neúčinně do podlahy. Pokusil se zachytit rukama a zvednout se, ale prsty ho neposlouchaly. Skučel v mukách, tloukl sebou, až nakonec zůstal ležet ve skvrně mléčného měsíčního světla, pronikajícího oknem.

Světlo jako by ho konejšilo a současně vábilo. Plný kruh měsíce nahlížel oknem a on začal chápat svou bezmocnost. Měsíční slzy - zářící řetěz jasných hvězd, které následovaly měsíc oblohou - vesele mrkaly, jako by se mu posmívaly.

Z paží a tváře se mu sloupala kůže, ale krvavé rány zmizely pod hnědým hrubým kožichem. Ostré hrotilé tesáky vyrostly z čelistí a tvář se mu v hrozně bolesti přetvořila. Chtěl si protřít oči rukama, ale dlaně zmizely a byly nahrazeny měkkými tlapami s ostrými zakřivenými drápy.

Ve stříbrných paprscích dokončilo Erianovo svíjející se a bolavé tělo svou přeměnu.

Smečka se probudila v chladném bílém světle úplňku. Šedivé a chlupaté tvary se vynořily ze stovek doupat. Setřásly slabost dlouhého spánku ze ztuhlých svalů a spánkem omámeného mozku.

Obrovský samec zvedl hlas k měsíci v dlouhém, táhlém zavýetí. Další se přidali, nejdříve jen několik, ale pak stovky. Jak jedna bytost vyla Smečka k obloze, pějíc modlitbu k bohyni.

Pak jemný vánek přinesl k samci pach jelena, nepříliš vzdáleného v zamlžené noci. Skvrny mlhy pluty mezi koninami vysokých smrků, ale jasné světlo měsíce ozařovalo mýtiny a vyvýšeniny na kterých vlk pátral po zdroji pachu.

Další zachytili stopu. Cítili krev a maso, cítili strach. Vyty Smečky se změnilo a zazněl v něm hlubší tón hrozby. Pomalu, jako šediví duchové, se začali vlci plížit lesem. Jak se jim vracela čilost, zrychlovali. Jelen otočil oči plné šílenství a strachu ke svým pronásledovatelům a začal utíkat. Ale jeho let měl jediný následek. Smečka se roztáhla a začala se uzavírat kolem své oběti.

Po století spánku opět silní vlci Smečky pěli svou modlitbu. Píseň tak starou a tak pronikavě krásnou. Byla to oslavná píseň bohyně a jejich silných dětí.

Ale především to byla píseň smrti.

4 Pouštění žilou

ZAVALITÁ KANČÍ HLAVA SE PŘEDKLONILA, takže smrtící tesáky směřovaly přímo na Robyn klečící nad houbou. S neuvěřitelnou rychlostí nohy zvířete zadusaly do země.

Tristan, žaludek sevřený strachem, pohodl koně proti kanci. Pawldo, Arlen a Daryth, všichni se obrátili k útočníkovi, ale byli mnohem dál než princ.

I psi byli příliš daleko. Canthus vedl smečku po břehu jezera, a ačkoli se psi při zařvání kance obrátili, i oni byli příliš vzdáleni.

Kromě Anguse.

Starý pes, držící se po Tristanově boku jako vždy, skočil proti kanci s vyceněnými tesáky. Z hrudi se mu vydralo hluboké zavrčení. Skočil mezi Robyn a divočáka. Psí zuby cvakly a zakously se do kančího ucha. Současně ty hrozné

kly rozpáraly psí bok a vnořily se do jeho těla.

Z hrozných ran vytryskla rudá krev a starý pes zaskučel. S plícemi probodnutými kly stihl umírající Angus ještě utrhnout zvířeti ucho.

Robyn vyskočila, když Angus vyrazil, a zoufale hledala spásu. Těsně nad hlavou jí visela silná větev smrku. Vyskočila, pevně se chytla větve a přehoupla přes ni nohy.

Přesně v tom okamžiku odmrštil kanec Angusovo tělo a pustil se za svou původní obětí. Krví zbrocené kly se otřely o Robynino lýtko a dívka vykřikla.

Jeho oštěpy ležely neužitečně v táboře, proto se Tristan rozhodl proti zvířeti použít meč. Čepel se hluboko zasekla do kančího hřbetu a uvízla v něm, ale zdálo se, že jen rozdmýchala kancovu touhu po krvi. Tristanův vyděšený kůň se vzepjal a snažil se odtančit od zvířete pryč. Jak utíkal od divočáka, Tristan se otočil a viděl, že se do kančího boku zabořily dva šipy. Arlen s Pawldem už vkládali do luku další.

Divočák se otočil kvůli svým dalším ranám a sklonil hlavu, jako by chtěl čelit imaginárnímu nepříteli. Zmateně sklouzla krví podlitými očima z Tristana na stfelce a zase zpět. Sklonil hlavu a vyrazil směrem k princí. Krev se valila z rány na hřbetě zasazené Tristanovým mečem. Na druhé straně byly hluboko do boku zabořené dva šipy. Zvíře ostře zařvalo, ale neukazovalo žádné známky slábnutí.

Náhle se po zemi mihl hnědý stín a zapojil se do boje. Canthus předběhl ostatní psy o pořádný kus a zahryzl se do divočákova boku. Kanec se tím nárazem zapotácel a svalil. Šipy na jeho boku zapraštěly pod tou váhou a rána od meče se zanesla blátem a jehličím, ale kanec se opět postavil. Zuřivě řval a mřil kly na Canthuse.

Kancovy silné zadní nohy se napjaly a silný krk se zhoupnul, aby zabořil kly do Canthusovy zadní nohy, ale pes byl příliš mrštný. Otočil se proti soupeři a zahryzl se silnými čelistmi do prasečího rypáku nad kly. Zvíře šíleně řvalo, ale nemohlo se zbavit pevně se držícího útočníka.

Daryth se přitíhl na koni přes skalnaté břehy jezera až k bojišti a potěšené se ušklíbl.

„Zabij ho, velký," řekl tiše, pozoruje drtivý účinek Canthusova skusu.

V tu chvíli se k Canthusovi připojili ostatní psi. Na zabíjení kance nebyl pěkný pohled. Canthus zůstával zavěšena jeho rypáku a ostatní psi trhali kanci tělo na bocích, šíji a břiše. Ještě celou minutu divočák stál, zcela zakryt psí smečkou, ale pak, po ztrátě tolika krve, padl na zem.

Tristan seskočil z koně a sklonil se nad Angusem. Starý pes se na něho podíval jen zpola při vědomí a slabě zavrtěl ocasem, když poznal pána. Pak jeho oči zmatněly a zavřely se navždy.

Na chvíli si Tristan připomněl stovky bezstarostných výletů s Angusem po boku, když jeho dětské nadšení vřelo. Pak se rozběhl k Robyn, aby jí pomohl z větve. Ale dívka na něj nečekala a při seskoku vykřikla bolestí v poraněném lýtku. Tristan ji zachytil při zakolísání a pomohl jí usednout do měkkého polštáře z jehličí.

„Jsem v pořádku," řekla a odtáhla svá ramena z jeho paží.

Princ cítil, jak se její tělo chvěje, a slyšel třes v jejím hlase, ale vstal a nechal ji jít. Vzhledla k němu s vděčností v očích, ale pak se smutkem pohlédla na Anguse.

Arlen přistoupil k nim a odkašlal si. „Nelitujte ho - zemřel smrtí bojovníka. Nemohl ani jinak."

Pohřbili ho na břehu jezera a Robyn se tiše pomodlila za jeho psí duši.

„Postarejme se o zvěř," zabručel Arlen.

„Jistě," souhlasil princ. Otočil se s úlevou od hrobu a podíval se na Darytha. „Co ostatní psi?"

„Corwyss má ošklivý škrábanec na boku, ale bude v pořádku. Zbytek je bez zranění."

Princ se naklonil přes kancovo padlé tělo a zabořil do něj svůj lovecký nůž. Čepelí rozřízl zbytky divočákova krku. Jak řezal štětinaté břicho, začal Arlen kopat jámu na vnitřnosti.

Skupina se pak vracela z místa pohřbu zpět do tábora. Canthus a zbytek smečky běželi kolem vzdálenějšího břehu jezera, zatímco jezdci si vybrali cestu po hladším bližším břehu. Psi se od nich téměř odtrhli, když se Canthus zastavil a začal zuřivě štěkat. Nedal se odvolat. Jeho pozornost byla upřena na cosi na zemi blízko jezera.

„Půjdu se podívat," nabídl se Daryth a vedl koně mezi velkými skalami na břehu k dychtivě čekající smečce. Když k nim dojel, zavolal na ostatní. „Myslím, že byste se měli přijít podívat," volal. „Nikdy jsem nic takového neviděl."

Ostatní našli Darytha stojícího nad nízkou plochou skálou. Kolem něj se rozprostíraly ve všech směrech tiché vody jezera, kromě paty skály. Tam byla voda dost nízká, aby odhalila malý kus bláta, uprostřed kterého byl otisk nohy.

Noha, která otisk udělala, byla obutá v těžké botě, a posuzováno podle hloubky otisku, s měkkou koženou podrážkou. Podklad vystupoval nepravidelně, protože bota byla dost sešlapaná. Ta bota nebyla ničím výjimečná, protože mohla patřit nějakému dřevaři nebo pastýři - pokud by to byly její jediné rysy. Ale ten otisk byl dvě stopy dlouhý.

Erian se probudil v bolestech. Hlavu a ramena měl těžká a tělo od pasu dolů necítil. Pomalu si uvědomil, že je nahý a leží venku.

Nadzvedl brnící hlavu a rozhlédl se zmateně kolem. Ležel na rozbahněném břehu potoka. Spodní půlka těla vlastně zmrtvěla ve studené vodě, jejíž chlad ho ochromoval. Pomalu a s nesmírným úsilím se muž odtáhl z vody a třásl se v blátě. Pokoušel se vzpomenout, jak se sem dostal, ale nenašel v mysli žádné vysvětlení.

Viděl, že už je ráno, takže celá noc mu vymizela z paměti a zanechala jen prázdnou temnou díru. Co se to s ním dělo?

S mručením se Erian ztěžka posadil a rozhlédl se. Viděl, že potok teče z jeho pravé strany na levou. Slyšel křik racků. Ve vzduchu cítil sůl, takže musel být blízko moře.

Potok byl obklopen hustým křovím a stromy, ale dále se mu zdálo, že vidí otevřenou a zvlněnou krajinu.

Podíval se na tělo a nepřekvapilo ho, že je od krve. Bláto a voda kreslily vzory na šarlatové skvrny na jeho těle. Nebyl zraněn, takže to musela být krev někoho nebo něčeho jiného.

Vyškrábal se na nohy a zahlédl Caer Corwell. Pochopil, že je u Corlythského potoka, který vtéká do moře na sever od města. Pomalu, ukrýváje se v podrostu kolem potoka, klopýtal ke Corwellu.

Myslí mu probleskovaly útržky z minulé noci - úplněk ozařující jeho chalupu a naplňující ho svou studenou září. Pak už si nepamatoval nic.

Slunce již ozařovalo vrcholky Vysočiny. Ale venku bylo jen pár vesničanů, a tak se Erianovi podařilo vklouznout zadními uličkami do své chalupy, aniž by ho někdo spatřil. Dveře byly otevřené, jako by je něco zevnitř vyrazilo. Zmaten a vyděšen vklouzl Erian dovnitř a zavřel za sebou dveře.

„Co tu mohlo takový otisk nechat?“ ptal se Daryth a prohlížel si velkou stopu.

„Firbolg,“ zamumlal Arlen.

Tristan nechtěl vyplašit Robyn, a tak řekl tiše: „Musí být velmi daleko od domova.“

„A kde normálně žije?“ zeptal se Calishita.

„Obvykle v Myrlochském údolí, na sever od našeho království,“ vysvětloval princ. „Nechápu, co dělá tady na jihu.“

„To ale mnoho vysvětluje!“ vmísil se Pawldo. „Ty mizející ovce - neklid všude kolem.“

„Ano, ale tak se tu objeví více otázek než odpovědí. Co by mohl Firbolg dělat v Llyrathském lese?“

„Občas se přemísťuji,“ vysvětlil Pawldo s neobvyklou vážností. „Hovoří o tom i staré legendy.“ Protože byl Pawldo půlčik, byly jeho kořeny mnohem blíže původním legendárním obyvatelům ostrovů - kořeny, které sdílel s Llewyrri i Firbolgy. „Firbolgové jsou drženi v údolí Myrloch pevnou rukou bohyně. Ale když její moc mizí, pak mohou údolí opustit. To je,“ dodal Pawldo zbytečně, „velmi špatné znamení.“

„Musíme varovat krále!“ prohlásil Arlen. „Měli bychom se okamžitě vrátit.“

„Ještě ne,“ odporoval princ, kterému Firbolg připadal jako dobrodružná výzva z pradávná. „Měli bychom stopu sledovat a zjistit, je-li jich tady víc a co tu dělají.“

Arlen se začal hádat, ale viděl princovy zaťaté zuby a věděl, že Tristana nepřesvědčí. „Tak dobrá, ale jeden musí jet s dívkou na hrad.“

„Na to zapomeň!“ zavrčela Robyn. „Jdu s vámi!“

Tristan nemohl potlačit úsměv nad Arlenovou porážkou. Už v dětství si oba uměli dělat se starým bojovníkem, co chtěli.

„Tak tedy půjdeme všichni,“ bručel Arlen. „Ale budeme se pohybovat pomalu a tiše - jestli nás zahlédnou, nebudou naše životy stát ani za zlamanou grešli.“

Daryth mezitím objel skupinku a zvolal nedaleko od nich: „Tady! Našel jsem další stopu a tady je další. Šel tímto směrem.“

Daryth ukazoval na jihovýchod k nízkému průsmyku ve vlnitém terénu lesa. Krajina šplhala příkře k jihu směrem ke skalám, které se táhly tucty mil, vysoko nad okolními borovicemi, duby a osikami. Mezi vrcholky bylo mnoho údolíček a roklí, kde bylo spousta jezer a malých osamělých skupinek stromů.

Rychle posbírali své věci a zahladili jakékoli stopy po svém táboře. Tristan cítil chvění jako před bitvou. Sevřel jílec dlouhého meče visícího mu po boku a vyzkoušel, jak sedí v pochvě. Dřevěný jílec byl hladký, hlavice z tvrdé oceli.

Když jezdcí nasedli, psi se seběhli, jako by také cítili bitvu. Daryth navedl psy na stopu, pak ukázal prudce dolů a psi, kteří začali štěkat, zase zmlkli. Psi se rozběhli tiše po stopě, jak jim přikázal lovcí.

„Jak stará je ta stopa?“ zeptal se Tristan Robyn, jejíž znalosti zahrnovaly i stopování. „Mohla bys to říct?“

„Ne více než jeden den,“ prohlásila.

Vydali se po stopě. Několik hodin neměli žádné potíže ji sledovat. Velké otisky, zlámané rostliny a občas odpadky značily cestu Firbolgů. Pak ale stezka přešla do kamenitého terénu a dokázaly je vést pouze ostré nosy psů. Potom vstoupili Firbolgové opět do lesa a stopy byly zřetelnější.

Putovali po obrovských stopách dva dny, zastavující jen k velmi krátkému odpočinku. Pronásledovali je i v noci, za jasného svitu úplňku. Brzy poté, co opustili břehy jezera, se však stopa ponořila do proudu potoka a psi ji ztratili. Ale Robyn si všimla kus dál po proudu polámaných borových větvíček, odhalujících místo, kde příšera z potoka zase vyšla. Pak smýla bouřka většinu stop a opět to byla Robyn, která viděla lehké otisky v trávě, značící cestu těžkých těl. Jako by k ní země promlouvala a odkrývala jí všechny vědomosti o těch, kdo prošli.

„Vypadá to, že jich tu bude asi tucet nebo víc,“ prohlásila a Tristan s ostatními na chvíli ztratili řeč. Stopa stále směřovala k Llyrathské vysočině - hustý les, kde se skály stávají tak běžné jako borovice a duby v nižších oblastech.

Tristan jel ve střehu a připraven k boji. Pohled na obří stopy ho naplňoval vzrušením. Představoval si jednu z těch příšer před sebou na hrotu svého oštěpu. Pak viděl sám sebe se zvednutým mečem, jak klidně projíždí hlukem bitvy.

Arlen jel před princem a sledoval stopu tak dlouho, jak to bylo možné. Za ním běželi psi následování Pawldem a Darythem.

Tristan jel vedle Robyn jako poslední. Půjčila si jeho nůž a dokončovala mohutnou dubovou hůl. Její silné ruce ji držely pevně a hledaly drsnější místa.

„Nemyslím, že by to proti Firbolgům pomohlo,“ připustila, „ale když ji mám, cítím se trochu lip.“

„Doufám, že ji nebude potřebovat,“ pronesl Tristan v roli kavalířského dobrodruha. „Jak daleko jsou asi před námi? Můžeš to odhadnout?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděla a úkosem na něho pohlédla. Zdálo se mu, že má v očích zvláštní cit - strach? „Tristane, co to vše znamená? Firbolgové, tak daleko od Myrlochu. A proroctví druidů - letní hrozba, podzimní tragédie. Nemohu na to přestat myslet.“

Tristan se usmál, doufal, že sebejistě. „Domnívám se, že je to pár odpadlíků na jakési výpravě. Jakmile je najdeme a vrátíme se domů, otec vyšle vojsko a bude to!“ Na chvíli myslel, jak rád by se té války zúčastnil. Ale dovolí mu to

otec?

„Pamatuješ, co Pawldo před pár dny říkal?“ pokračovala Robyn stále ustaraně. Hleděla před sebe na své společníky. „Myslíš, že měl pravdu a bohyň ztrácí sílu? Co jestli je to skutečnost a zlá stvoření přemohou Gwynneth?“

Tristan hleděl do země. Nenacházel slova, která by Robyn uklidnila. Naopak, vzrostly i jeho obavy.

„Nemohou být dál než pár hodin před námi,“ pozorovala Robyn, když šplhali mezi skalami. „Brzy je doženeme.“

K večeru druhého dne pronásledování je stezka přivedla na dlouhý, klikatící se hřeben. Skalnatý hřeben byl páteří Llyrathského lesa, i když nejbližší stromy byly tisíc stop pod ním. Stezka byla strmá, chvílemi se svažovala na jednu nebo druhou stranu. Místy svahy spadaly strmě dolů, takže stezka byla jen pár stop široká.

„To je šílenství,“ prohlásil nakonec Arlen. „Musíme být vidět na celé míle! Už nedovolím jít dál!“

„Ale my přece musíme zjistit, proč jsou tady!“ namítal Tristan.

„Jestli nás dosud neobjevili, tak jsou hloupější, než jsem si myslel! Kráčíme rovnou do pasti, říkám vám!“

„Pak tedy ale musíme být opatrnější,“ prohlásil Tristan a dotkl se oštěpu. „Budeme připraveni, když nás objeví!“ V skrytu duše toužil po boji s jedním z těch surovců.

Po chvíli stezka opět klesla a skrývala se mezi vrcholky stromů. Aspoň nebyli tak vidět jako na hřebeni. - Skupina si trochu odpočala. Viděli, že pěšina vede průsmykem mezi dvěma kopci do krajiny s vysokými stromy a loukami.

Arlen opatrně zkoumal průsmyk a hledal bezpečnou cestu, zatímco ostatní napjatě čekali vzadu. Zarachocení kamene za nimi upoutalo pozornost Robyn a ta se otočila.

„Firbolgové!“ vykřikla poplašeně přískrceným hlasem. „Přicházejí.“

Všichni se otočili a hleděli na čtyři obrovská a ošklivá stvoření slézající ze svahu hory, pod kterou právě prošli. Tlusté postavy byly asi osm nebo devět stop vysoké. Na hlavě měli husté rozčuchané černé vlasy a nízké čelo přecházející v široký nos. Kupodivu měli velmi malou bradu pokrytou ubohým vousem. Oblečení byli v kožených tunikách plných skvrn a děr. Nesli kyje velké jako menší strom a v druhé ruce pořádný balvan.

Jakmile se skupinka otočila, Firbolgové na ně kameny vrhli. Padly kus před ně, ale zaduněly a zajiskřily opravdovou hrozbou, jak dopadly na kamenitou zem.

„Rychle! Průsmykem!“ vykřikl Tristan, když se Firbolgové rozběhli.

„Stůjte!“ vyštěkl Arlen. „Podívejte se dopředu!“

Tristan se podíval úzkou průrvou na dlouhý svah na druhé straně a na les na míle kolem. Z lesa se vynořilo tučet nebo víc Firbolgů a všichni vytrvale šplhali k průsmyku. Byli v pasti!

Tristan na okamžik ztuhl v panice a jeho mysl bezmocně hledala nějaký plán. Firbolgové vzadu znemožnili jejich ústup a ti vpředu znamenali jistou smrt.

„Princi, musíme zaútočit - tam!“ zvolal klidně Arlen a ukazoval dozadu. Firbolgové se rozdělili na dvě skupiny. Tristan okamžitě viděl výhodu. „Jdeme!“ vykřikl a pobodl koně.

„Za ním!“ vykřikl Arlen, když jeho vlastní kůň vyrazil, aby se připojil k Tristanovu. Oba vytáhli oštěpy a zaútočili na Firbolgy po levici. Oštěpy byly účinné zbraně, byly-li znásobené vahou útočících koní, a Tristan si dovilil záblesk optimismu. Psi štěkali za ním a svištění šípů ho přesvědčilo o přítomnosti jeho společníků.

Ale Firbolgové brzy pochopili jejich úmysly. Dvojice napravo se začala přibližovat k jejich společníkům, ale byli ještě několik set yardů daleko. Potom, když se s Arlenem řtili šílenou rychlostí z kopce, dva Firbolgové před nimi se zastavili a každý popadl kámen o velikosti většího melounu. Protože měli sklopené oštěpy, příšery vrhly kameny. První přeletěl Arlenovi nad hlavou a zapadl neškodně mezi skaliska. Ale druhý zasáhl přední nohu Tristanova koně, takže ubohé zvíře okamžitě spadlo a princ vyletěl ze sedla. Kůň řičel bolestí a válel se ještě nějakou dobu po zemi, než si nakonec zlomil vaz a zůstal tiše ležet.

Princ si stihl ochránit hlavu při dopadu, ale narazil na zem s dostatečnou silou, aby byl omráčen.

Arlen mrštil oštěp a probodl jednomu Firbolgovi hrud'. Špička jeho oštěpu vyjela ze zad ve sprše krve. Jak ho míjel, upustil starý válečník oštěp, jako by se chtěl lépe usadit, ale najednou tasil meč a rozhlédl se kolem.

Firbolg před ním padl, ale ten, který srazil Tristana, čekal na ostatní jezdce se zdviženým kyjem. Arlen viděl, že Daryth navádí svého koně mezi Firbolga a Robyn. - Viděl, že vylétl Calishitův meč a zasekl se příšeře do boku.

V tentýž okamžik dopadl na Darythovo rameno kyj a srazil ho ze sedla.

Najednou Pawldo s Robyn rychle projeli kolem Firbolgů, hned se ale otočili. Daryth ležel bez hnutí vedle Firbolga, zatímco sténající Tristan se pokoušel posadit. Se vztekým zařváním se Firbolg, který srazil Tristana a Darytha, otočil k jezdci a nevšímal si psů, kteří mu běželi do zad.

Robyn bez dechu hleděla na příšeru, oči doširoka otevřené a se zatajeným dechem. Hůl, kterou si vyrobila, vypadala v jejích rukou poněkud pateticky. Pawldo napjal luk a střelil šíp rovnou do Firbolgových prsou, ale nestvůra šíp jen vyškubla, jako by to byl malý trn. Ted' na Firbolga zaútočili psi. Obluda se zapotácěla a otočila se, aby celila novému útoku. Arlen pobídl koně a ze zadu vnořil meč do zad nepřítele. Doufal, že zasáhl nějaký životně důležitý orgán. Další Pawldův šíp přeletěl bojovníkovi nad hlavou a zabodl se do krku nestvůry.

Firbolgův kyj rozdrtil jednoho psa, ale váha dalších a hrozná rána mečem jej srazily na kolena. Psi ho okamžitě strhli k zemi a zuřivě škubali jeho tělo v touze po krvi.

Několik stop dál se Tristan pokoušel vstát, ale svět se mu točil před očima a musel se opět posadit. Zatřásl hlavou, aby si ji pročistil, a rozhlédl se. Výkřik vzteku ho přiměl, aby se otočil; žaludek se mu sevřel hrůzou. Další Firbolg, kterého předtím nebylo vidět, šplhal mezi borovicemi přímo k němu. Držel vysoko zvednutý kyj a oči mu svítily vztekou nenávistí. Tristan rychle zjistil, že jeho společníci jsou příliš zaměstnaní a příliš daleko, než aby mu mohli pomoci. Firbolg vycítil bezmocnost nepřítele a postupoval docela pomalu se zvednutým kyjem, připravený srazit prince k zemi. I přes rozmazané vidění si princ všiml, že kyj je plný rezavých hrotů. Raději zavřel oči a doufal, že ten hrozný obraz zmizí.

„Stůj!“ rozřízl vzduch Robynin výkřik jako volání válečného rohu. Cosi zablesklo a zatřásl země, nebo to bylo jen zdání? Princ si nebyl jist, ale vypadalo to, že se země sama začala třást. Firbolg se zastavil a v očích se mu objevil zmatek a strach.

Tristan široce rozevřenýma očima pozoroval, jak se stromy kolem Firbolga sklonily, sáhly po netvorovi a omotaly jeho mohutné nohy smyčkami větví. Stvoření vydalo výkřik zklamání a asi strachu, jak ho větve rychle zadržely.

Borové větve a malé kmínky omotaly pevně Firbolgovy ruce a nohy. Vrcholek malé borovice obtočil Firbolgův krk třikrát nebo čtyřikrát. Za pevným sevřením stromů se ukrývala moc země, takže stvoření se mohlo stěží vykrotit.

Robyn vydechla a přiložila si ruku na ústa. Potom ale pobídla koně a hnala se k princovi, jehož údy stále odmítaly spolupracovat. Díval se udiveně z Firbolga na Robyn a zpět. Zastavila se u něj a seskočila. Pomohla mu vstát.

„Jak...?“ vydechl.

„Nevím!“ odpověděla a pohlédla na uvězněného obra. Ten se pokoušel uvolnit, ale byl pevně spoután spletenými větvemi.

Tristan se chytil sedla Robynina koně, ale nedokázal se do něho vytáhnout. Potřásl hlavou a zasykl, když v ní bušení zesílilo. Daryth stále ležel bez hnutí, ale krev na něm princ neviděl. Pawldo neustále vystřeloval šípy s nadšením a přesností do dvou dalších obrů, kteří se přibližovali. Z hrudi jednoho jich vyčnívalo několik, ale nijak ho neobtěžovaly.

Tristan pohlédl k průsmyku a oddechl si, když neviděl další Firbolgy. Uvědomoval si, že to ale nebude trvat dlouho, než sem dorazí.

Arlen stál u mrtvého Firbolga, kterého psi právě roztrhali. Starý válečník se díval, jak se dvojice blíží. „Uteč, princ!“ volal na Tristana a běžel k němu.

Robyn vyběhla za ním a pomohla Tristanovi nasednout na svého koně.

„Jdi! Dostal jsi nás do toho - tak to teď nedělej horší!“ Arlen se tvářil rozhodně.

Tristanovi se vrátilo ovládnutí. V Robyniných očích viděl naléhavou výzvu. Bez pomyšlení na vlastní bezpečnost vedl koně k nehybně ležícímu Darythovi.

„Sakra!“ zabručel Arlen, když se objevili další dva obři. Sevřeli se kolem bojovníka a divoký škleb znetvořil jejich rysy, když se blížili k tomu, co považovali za snadnou oběť.

Tristan sklouzl na zem příteli po boku, zapotácel se, ale rychle nabyl rovnováhu. Robyn se k němu přidala a oba zvedli Calishitovu hlavu ze země. Víčka zamrkala a otevřela se, ale Daryth, jehož černé oči byly hluboko zapadlé, je najednou zavřel a bolestně zasténal.

„Za krále Corwellu!“

Starý válečný pokřik se rozlehl údolím a Tristan vzhlédl právě včas, aby viděl Arlena v útoku na Firbolga. Meč se ponořil hluboko do břicha netvora a svižně odrazil divoký švih mohutného kyje. Znovu udeřil a zasáhl a znovu odrazil šílený útok.

Ale teď zasáhl do bitky další Firbolg. Arlen odrazil další úder a zasadil svému původnímu nepříteli smrtelnou ránu, neboť bodl mečem směrem nahoru k divošskému srdci. Firbolg padl jako podřátý strom, ale než Arlen stihl vyprostit svůj meč, dopadl na jeho hlavu kyj.

Arlenova lebka se promáčkla pod strašlivým úderem a hlava klesla na zlomeném vaz. Starý bojovník se zhroutil na tělo Firbolga, kterého právě zabil.

Robyn vykřikla hrůzou, ale Tristan se díval oněmělý a jen šeptal: „Ne, ne, ne...“

Princ si najednou uvědomil, že Robyn stojí vedle něj a drží ho za ruku. Projel jím podivný pocit klidu a zvedl meč, aby čelil přicházejícímu obrovovi.

Najednou princovo vidění zahalil temný mrak. Opeřená smrt' udeřila prudce do Firbolgovy tváře a rozerval ji ostrými drápy a zahnutým zobákem. Než stačila obluda zareagovat, stín vzlétl do vzduchu. Překvapený Tristan viděl, že se do boje zapojil obrovský černý sokol.

A pak kdesi odnikud rozrázil vzduch nad princovou hlavou zvuk jako hvízdání silného víchru. Shora přilétl ohnivě rudý šíp a zabodl se do Firbolgova hrdla. Obluda zabublala a uchopila silnou násadu ve snaze vytrhnout ji z těla. Bez dalšího zvuku padlo mohutné tělo s těžkým zaduněním na zem k Tristanovým nohám.

Rákosí zašustilo a rozevřelo se. Objevila se obrovská bílá hlava. Zatřásla se a saténová hřiva se vznesla do vzduchu a zase klesla na sněhobílou šíji. Rákosí zapraskalo, když se z temného loubí vynořil zbytek mohutného těla.

Kopyta, zakrytá dlouhou sněhobílou srstí na nohách, našlapovala opatrně mezi polními květy, aniž by je rozdrtila. Zvíře se blížilo k jezírku. Sklonilo krk a dlouhý roh vyvolal na hladině řadu drobných vlnek. Jednorožec dlouze pil. Stále ospalý, zvedl jednorožec Kamerynn hlavu a rozhlédl se lesíkem. Tráva pod jeho nohama chutnala svěže a on se pořádně nasýtil nejšťavnatější trávou. Jasně sluneční paprsky pronikaly listnatou střešou a vytvářely třpytivé žluté šípy.

Jednorožec se pomalu pásal a pil. Obnovoval své síly po dlouhém spánku. Bohyně jej kvůli něčemu probudila a on věděl, že tento úkol bude bezpochyby vyžadovat sílu a vytrvalost. S majestátní vznešeností se zvíře pohybovalo po jetelovém koberci.

Náhle voda Měsíční studny zavířila a tiše zašeptala. Kamerynn se zahleděl na jasnou hladinu a porozuměl svému úkolu. Zvedl hlavu a vykročil k starodávnému a pastorálnímu lesu v Myrlochském údolí. Po několika minutách se pustil do klusu a pak do cvalu. Brzy se hnál kroutící se stezkou jako duch. Všechna malá zvířata mu při jeho dunivém běhu uhýbala z cesty. Jeho slonovinový roh byl vysoko vztyčen a mocná kopyta opatrně mýjela vzácné rostliny. Jednorožec odpověděl na volání Matky země.

5 Bard s harfou

ČERNÝ KŮŇ K NIM CVÁLAL TAK RYCHLE, AŽ se Grunnarch na krátký okamžik domníval, že rudé oděný jezdec má v úmyslu ho ušlapat. V poslední chvíli jezdec koně zastavil a vrhl ke králi napjatý úsměv. Laric, kapitán Krvavých jezdců, sesedl.

„Co tě zdrželo?“ tázal se Rudý král. „Rada začne bez nás!“

„Kontroloval jsem svůj oddíl,“ oznámil chladně Laric. Kapitán se díval na krále přímo, s jemnou výzvou. Grunnarch se rozzlobeně odvrátil. Prokletý Laric! Je zlé, že takový muž je dobrým velitelem jezdců - Grunnarch se bez jeho služeb nemohl obejít. Měl sesadit Laricu už před léty. Ale teď nemohl Krvavé jezdce vést nikdo jiný. Byl odvážný a oblíbený.

Sluha přistoupil a vzal otěže zpěněného černého koně. Vedl ho do vojenského tábora Rudého krále. Laric se blížil ke králi k zbláznění pomalým krokem.

„Myslíš, že bude válka?“ zeptal se kapitán a olízl si rty.

„To je jisté,“ zabručel Grunnarch, popocházeje pohroužen do myšlenek na noční událost. Měli se setkat v sále Thelgaara Železné ruky k naplánování letního tažení.

Laric došel ke králi a Grunnarch se zastavil. Otočil se a pozoroval scénu pod nimi s potěšením.

Stěží stovky válečných veslic se ježily nad hladinou Železné zátoky. Po holém pobřeží a v údolí, táhnoucím se několik mil do ostrova, byly postaveny stany, stáje a vše, co k mohutným vojenským tábořištím patří.

Nad stěží a stany se tyčila pevnost Thelgaara Železné ruky, současný cíl Grunnarcha a Larica.

Vysoké žulové stěny shlížely na skalnatou zem. Z odstrašujících zdí vyrůstalo mnoho věží. Na nejvyšší z nich vlála černá vlajka s karminovým drakem. Z nižších věží pyšně vlály prapory dalších králů severu, kteří byli Thelgaarovými hosty. Rudý meč na vlajce Grunnarcha Rudého, modrá velryba na praporci Raaga Hammerstaada a půl tuctu praporů menších králů, kteří byli jmenováni shromážděním seveřanů.

Šedá obloha nad pevností zazářila a vítr se proháněl přístavem, když se do rady připravovali králové seveřanů a jejich hlavní stoupenci.

Oba seveřané vystupovali po točitém kamenném schodišti vedoucím k otevřenému otvoru na žulové tváři pevnosti. Byla to kontrastní dvojice, ač stejné rasy. Král byl vysoký a rozložitý, s bledou pletí a rozevlátými světlými vousy.

Kapitán byl malý, tmavý a kráček vypjatě, aby si tak vynahradil nedostatek výšky. Kdyby někdo nahlédl do jejich očí, jistě by si pomyslel, že Laric je z obou mužů nebezpečnější. V těch černých a bezcílných očích plálo cosi nelidského.

„Tudy, pánové,“ usmála se baculatá služebná, když se dvojice dostala z šera do pochodněmi ozářené pevnosti. Žena, vlnící se smyslně pod barevnými šaty, je vedla za roh na široké nádvoří. Grunnarch měl pocit, že jejím úkolem je zdůraznit sílu svého pána, protože je vedla okružní cestou, která vedla kolem velkých kasáren, vysokých hradeb a tlustých zdí. Železná pevnost byla skutečně impozantní.

Nakonec je dovedla do prostorného a zakouřeného sálu. Podle vzhledu slavnost už začala. V sále nebylo teplo, ale byl osvětlen obrovským ohněm ve velkém krbu. Byly v něm ne méně než čtyři masivní kmeny, které vydávaly pekelnou záři probleskující celou místností. Velké dubové stoly, plně naložené jídlem a pitím, stály podél zdí místnosti. Seděly u nich stovky mužů. Jedli a pili, zatímco venku byla větší a větší tma.

Gunnarch s Laricem se posadili na dlouhou lavici vedle mužů Raaga Hammerstaada. Rudý král sáhl po velké tučné kýtě a odtrhl z ní zuby pořádný kus, aniž by věnoval pozornost tuku, stékajícímu mu po bradě.

„Rád tě vidím,“ zabručel Raag a oťel si pivní pěnu z kníru. „Brzy to začne - jen co se náš hostitel patřičně připraví.“

Gunnarch zabručel také a otočil zrak k postavě Thelgaara, nejasně se rýsující v dýmu na druhém konci sálu.

Služebné přinášely další pivo a otroci přikládán' na oheň. Jak se nálada v místnosti stávala bujnější, vůně pečeného masa a kořeněného piva se mísila s vůní hořícího dřeva a naplňovala místnost. Až slavnost bude končit, přidá se k tomu všemu pach zvratků a moče. Mnozí z hodujících se svalí v opilosti pod stůl. Jiní budou obtěžovat služebné a pokoušet se je stáhnout tam také, nebo odvést na skrytější místo.

Nakonec slavnosti skončily a Rada králů začala.

Thelgaar Nepřemožitelný, nejmocnější král severu a jejich hostitel, se postavil a místnost postupně ztichla. Přes vysoký věk stále působivý muž si prohlédl návštěvníky. Jeho vrásčitá tvář, skrytá za bílým vousem, byla bezvýrazná, když začal hovořit.

„Mí vážení hosté... mí krajané. Shromáždili jsme se zde ve velkém počtu. Armáda a flotila hrdinské síly, shromážděná u mých dveří, je schopna buď válčit, nebo udržet mír.“

Mezi seveřany se při posledních slovech krále rozezněl zmatený šum. Mír přece nebyl důvodem k jejich shromáždění.

„Poslouchejte mě!“ zařval Thelgaar a hluk okamžitě utichl. „Považujeme mnohé z těch krásných ostrovů za své.“

Některá místa jsme dobyli a žili tam spolu s národem Ffolků, dokud se ostrovy Moonshae mohly chlubit ctí a blahobytem lidí - lidí, kteří se nemusí klanět před žádným cizím králem!

A nyní jsme se rozhodli pro období války. S naší spojenou mocí můžeme udeřit kdekoli na ostrovy a naše vítězství je jisté. Další království Ffolků před námi padne a náš nepřemožitelný bude pokračovat dál.

Ale musím říct, můj lide, že tato cesta je špatná!“

Shromáždění opět překvapeně zamručelo.

„V bezpečí této základny připravme naše lodi k obchodování. Copak nejsme nejlepší námořníci na světě? Naše lodě mohou převážet náklad z kterékoli lidstvu známé říše do jiné. A budeme z toho mít obrovský zisk. To je cesta k naší dobré budoucnosti!“

Šum údivu a překvapení se mísil s výkřiky hněvu. Grunnarch a Raag vyskočili spolu s dalšími muži severu. „Babská slova!“ „Válku!“ a mnohé další, méně zdvořilé věty létaly vzduchem.

Grunnarch vyskočil na stůl a smetl na zem korbele a talíře, když zatočil nad hlavou širokou válečnou sekerou. Žádal své krajany o pozornost a postupně se všechny zraky otočily k statné světlovousé postavě.

„Slova Thelgaara jsou slova starce - muže, který ztratil duši válečníka! Naše předurčení nás vede k dobytí Moonshaeských ostrovů a osud nám dal nástroj k jeho naplnění. Ne v časech našich dětí nebo vnuků, ale teď!“

Grunnarch se otočil, aby viděl všechny shromážděné v místnosti. Jeho slova, sebejistá a zrádná, mohla začít potyčku, ale neodrážela mínění všech.

„Říkám vám, plujme do války, dokud je čas! Mí zvědové mi hlásili podrobnosti o království Corwell, sotva sto leguí na jih. Je to bohaté a mocné království, ale s těmito spojenými silami se ho zmocníme! Jakmile Corwell padne, říše Ffolků se zmenší na polovinu a zbytek Moonshae bude před námi na talíři!“

Nad shromážděním se rozléhaly výkřiky souhlasu. Postupně se slily v jediný výkřik - „Válka! Válka!“ Zbraně, pěsti a boty se válečnický rozduňely, což zesílilo až v horečku. Jen postupně si seveřané všimli, že Thelgaar stále stojí. Vřava pomalu utichla, a tak mohli slyšet starého krále, jak říká: „Je-li vaše přání takové, nebudu vás zadržovat. Ale vězte, že poplujete do války bez lodí a vojáků Thelgaara Železné ruky!“

Jakmile dopadlo Firbolgovo mrtvé tělo na zem, rozběhl se Tristan ke svému příteli a učiteli. Nepotřeboval se podívat podruhé, aby věděl, že Arlen je mrtev. Princ Corwellu stál a beze slov hleděl na tělo starého přítele a rádce.

„Podívej!“ vykřikla Robyn a princ sledoval její prst.

Mezi skupinkou stromů se vlnil šarlatový plášť. Při bližším pohledu princ zjistil, že je to jezdec na velkém černém koni. Mohutný vraník se hnál přímo k nim. Při pohledu na velký luk na jezdcových zádech Tristan věděl, že je to jejich zachránce. Po dalších Firbolzích zatím nebylo ani vidu.

Když se jezdec přiblížil, viděli, že je to vysoký, hezký muž. Černé vlasy a vousy měl pečlivě zastříženy. Šarlatový plášť, modrá tunika a černé kalhoty z nejjemnějšího hedvábí a luk, který nesl, byl těžší a delší, než jaký kdy Tristan viděl.

Muž se přátelsky usmíval zpod širokého klobouku. Z jeho střechy splývalo několik pestře zbarvených per - jedno hodící se k plášti, jedno k tunice a jedno ke kalhotám.

Ten barevný oděv vypadal podivně nepatřičně v divočině Llyrathského lesa. Ačkoli byl poničen cestou, byl mužův oděv čistý. Jeho vystupování, když přijel blíž, vypadalo přátelsky.

K doplnění překvapivého obrázku se objevil ještě černý sokol, kroužící nad jezdcem. Jen co jezdec zastavil před Tristanem, Robyn a Pawldem, usedl mu sokol na rameno.

„Haló,“ pozdravil je vesele, „ten boj je hoden zvučných veršů!“ Teprve nyní si Tristan všiml, že jezdcí na rameni visí jemně tvarovaná harfa.

Jezdec seskočil na zem a poslal sokola do vzduchu. Lehce se uklonil. Rozhlédl se po bojové scéně. Vypadalo to, že jeho šedé oči vnímají každý detail. Otočil se ke společníkům.

„Keren Donnell, bard s harfou, k vašim službám.“

Tristan s Robyn si vyměnili překvapený pohled při vyslovení jména největšího barda mezi Ffolky.

„Já jsem Tristan Kendrick, princ Corwellu. Toto je schovanka mého otce Robyn a náš přítel Pawldo.“ Pawldo pokynul hlavou a se zřejmým zájmem studoval luk na mužových zádech. Robyn se rychle uklonila.

Princ pokračoval. „Díky za tvou pomoc - zachránil jsi nám život.“

„Je mi potěšením, že jsem mohl pomoci princí a dámě!“ usmál se bard. „A vždy je pro mě potěšením potkat příslušníka malého národa,“ dodal a uklonil se směrem k Pawldovi.

„Tvá sláva tě předchází, pane,“ promluvil opět Tristan. „Je pro nás čest setkat se s nejslavnějším bardem v království Ffolků. Ale co tě přivedlo od dvora Vznešeného krále do divočiny Gwynnethu?“

„Ach, Gwynneth - nejkrásnější místo Moonshae, podle mého mínění. Váš ostrov má bohatou historii. Copak nevíte, že meč Cymrycha Hughha je prý ukryt někde tady?“

„Je to nepochybně pohádkové místo,“ souhlasil princ. „Ale nevěděl jsem, že by meč mohl být někde tady, ačkoli připouštím, že by to mohla být zajímavá myšlenka.“ Cymrych Hugh, - jak se učilo každé dítě Ffolků, byl hrdina, který jako první sjednotil jejich rody pod jednu vládu. „Cestuješ tedy jen pro své potěšení?“

„Běda, ne - jsem tady v záležitosti Vznešeného krále. Jedu do Caer Corwellu. Hádám správně, že je to váš domov?“ Tristan a Robyn přikýkli.

„Můžeme se, můj sokol Sable a já, k vám připojit?“ zvedl bard obočí.

„Samozřejmě!“ princ si okamžitě vzpomněl na okolí. „Ale jsme v nebezpečí!“ Rychle vysvětlil, že jsou tu další Firbolgové a nervózně se podíval na stezku. Zatím je však stále nebylo vidět.

„Podívejme se na vaše přátele,“ řekl bard a ukázal na Darytha, který se začal hýbat. „A ten další?“ Keren ukázal na Arlenovo tělo ležící v kaluži krve.

Tristan na to zatím nemyslel, ale okamžitě věděl, že nenechá tělo válečníka nepřítelům. „Přivážeme ho na jednoho z koní. Je to kapitán otcovy stráže a oddaný voják, který zemřel smrtí bojovníka. Měli bychom ho pohřbít v Corwellu na královském pohřebišti.“

Bard pomohl Tristanovi upevnit Arlenovo tělo na koně. Robyn mezitím lila studenou vodu na Darythovu tvář a Calishitovi se pomalu vracelo vědomí. Brzy vstal, ale nemohl pohybovat levou paží.

Poblíž stál Darythův kůň. Robyn lovcímu zavázala ruku do šátku a pomohla mu na koně.

Keren během nakládání Arlenova těla spatřil Firbolga lapeného do pasti z větví. Příšera přestala bojovat a hleděla hloupě a podezíravě na lidi a půlčíka. „Co se to tu stalo?“ zeptal se udiveně.

„To Robyn,“ odvětil princ, sám překvapený. „Říkala, že neví jak, ale stalo se to po jejím výkřiku.“

Keren se otočil a podíval se se zájmem na Robyn. Díval se střídavě z Firbolga na dívku a zase zpět. Robyn sklopila oči a nic neřekla. Tristan prohlédl psy. Dva padli pod Firbolgovým kyjem. Ostatní byli v pořádku a potulovali se v očekávání kolem.

Přípravy skončily. Keren, Tristan, Robyn a Pawldo nasedli na koně. Před Tristanem jel kůň s Arlenovým tělem. Pak se ozval hluk a tlupa Firbolgů se objevila v průsmyku.

S výkřiky vzteku přišery šplhaly dolů. Několik se jich zastavilo, aby hodili kameny, které dopadly blízko skupiny, ale ta spěchala pryč.

„Škoda, že nemůžeme vzít s sebou jejich hlavy," zavolal bard na Tristana, připomínaje starý zvyk některých klanů.

„Byly by to nádherné trofeje."

„To ano," odpověděl Tristan a pocítil lehkou nevolnost.

Popohnali koně a vyrazili i se psy dolů do údolí tak rychle, jak to bezpečně šlo. Brzy se běžícím Firbolgům ztratili z dohledu.

„Že by se zastavili?" ptala se s nadějí v hlase Robyn.

„Možná... nevím," řekl Tristan. Najednou toužil po učitelově radě a uvědomil si, jak mu Arlen chybí. „Nemůžeme si dovolit to zjišťovat," řekl nakonec a pokoušel se rozhodnout. „Musíme pryč."

Daryth zasténal. Tristana napadlo, jestli Calishita cestu přežije. Kdyby se mohli zastavit... ale zahynout rukou Firbolgů?... Och, proč jen Arlen musel zemřít?

Tyto otázky vložily zoufalství na princova ramena. Ke vši bídě začalo ještě přšet.

Ráno se Ffolkové vynořili do ulic a polí Corwellu. Rybáři vyjeli s úsvitem a rolníci byli zaměstnání tuctem ranních prací. Dokonce i řemeslníci byli vzhůru, uklízeli a okouněli, jak se připravovali na další den.

O míli dále kolonie půlčiků z Vrchoviny v tuto dobu ještě vyspávala. Vstávali, až když slunce stálo v zenitu. Až v pozdních ranních hodinách pár potácejících se, ospalých půlčiků vykouklo ze svých doupat. Půlčici věděli, jak užívat života a vstávání ráno se nedoporučovalo. Ale nakonec den přinesl do Vrchoviny svou míru aktivity - dnes více než obvykle.

Allian, padesát dva let stará dívka, se vynořila ze svého doupěte. Vyplašil ji pocit nějakého rozruchu v komunitě. Viděla ostatní neklidně pobíhat sem a tam a všichni vypadali velice ustaraně. Co to může být za zmatek?

Půlčici všeho věků chvátali kolem malých dveří vedoucích do nory jejího otce dolů z kopce na okraj sídliště půlčiků. Ačkoli ještě spala, Allian si všimla, že její soukmenovci se zasmušile shromažďují kolem jednoho doupěte u paty kopce.

Když sklouzla dolů z kopce ve snaze udržet krok s dětmi a mladými, Allian se více a více znepokojovala. Vchod do nory nevypadal v pořádku, vůbec nevypadal v pořádku.

Obrovské třísky ležely všude kolem vchodu a dívka viděla, že něco zuřivě dupalo po zemi kolem dřevěných dveří. Když přišla blíž, viděla, že dveře něco vrazilo dovnitř s obrovskou silou. Vlastní tunel vedoucí do nory byl zvětšen, ve spěchu vykopán nějakou příšerou obrovské síly.

Protlačila se stále houstnoucím davem a strnula hrůzou, když spatřila vnitřek. Dřívější útulný příbytek byl zničen k nepoznání. Kamna byla převržena, nádobí rozbito, nábytek rozlámán. Ale to nebylo nic proti tomu, co leželo uvnitř.

Dvě těla stejně velká jako Allian a další dvě menší byla rozdrcena k nepoznání.

Allian přestala zadržovat pláč a rozběhla se odtud pryč. Ostatní půlčici stáli kus od davu, těžce dýchali a měli popelavé obličej. Upadla na zem a třásla se. Chtěla zapomenout na to, co viděla, ale v mysli se jí stále objevovaly představy obrovských zubatých příšer. Řvaly a ryčely v její hlavě a ona je nedokázala vyhnat.

Šedé mraky a mlha doprovázely déšť, zatímco skupina sjížděla z hor Llyrathského lesa. Popoháněli koně bez odpočinku, toužíce zvětšit vzdálenost mezi sebou a Firbolgy co nejvíc. Nevěděli, jestli je přišery nepronásledují, ale nechtěli zastavit, aby to zjistili.

Daryth jel tiše se zaťatými zuby. Robynin šátek mu udržoval paži nehybnou, ale namáhavá jízda mu odčerpala barvu z tváří. Tristan věděl, že budou muset na noc zastavit, a usilovně se modlil k bohyni, aby je Firbolgové nepronásledovali až do nížiny.

Déšť kolísal mezi lijákem a mžením. Každou míli skupině připadalo, že vlhko proniká stále hlouběji, až na kost. Robyn našla vinoucí se stezku zvěře a skupina jela po ní, s ženou v čele. Následoval Pawldo, pak Tristan a Daryth, zatímco bard jel vzadu. Stezka se točila mezi vysokými borovicemi v lese, kde nebyl téměř žádný podrost a kde samotné stromy poskytovaly jakousi ochranu před lijákem.

Tristan si těsněji přitáhl vlněný plášť a přehodil přes to kožešinovou kápi, ale ani to ho neochránilo před chladem. Brzy se začal nekontrolovaně třást. Daryth před ním vypadal, že spadne z koně. V čele malého průvodu seděla zničeně v sedle Robyn, celá prochládlá.

„Budeme muset zastavit," zavolal Tristan přes rameno na barda. „Jestli neuděláme oheň a nezahřejeme se, Daryth noc nepřežije."

„Moudré rozhodnutí," souhlasil bard. „Najdeme vhodné místo."

Stezka začala šplhat po dalším hřebeni, které lemovaly Llyrathský les. Borovice zde rostly v hustých skupinkách, mezi kterými se prostíraly louky. Na jednom z těchto otevřených míst Tristan popohnal svého koně vedle Robynina. Déšť se znovu zmínil v lehkou mlhu ve vzduchu.

„Zastavíme se a utáboříme mezi těmi borovicemi," navrhl Tristan a Robyn unaveně přikývla. Princ ji ještě neviděl v tak beznadějném a zuboženém stavu a bodl ho osten výčitek.

„Já... omlouvám se," řekl, „to já nás dostal do těchto potíží. Myslel jsem, že sledování Firbolgů bude skvělé dobrodružství!"

„To není tvá chyba," vzdychla Robyn. Pohlédla na nehybné tělo za Tristanem a rysy jí ztuhly. „Chtěli jsme jít všichni - kromě Arlena. Všichni jsme za to zodpovědní."

Vzhlédla a očividně se snažila setřást sklíčenost. „Kde se utáboříme? Doufám, že na nějakém chráněném místě."

„Počkej tady s ostatními," řekl Tristan. „Najdu místo, kde si budeme moci v bezpečí odpočinout."

S úlevou, že může myslet na něco jiného než na Arlena, princ sjel ze stezky mezi skupiny borovic. Brzy uviděl jednu, která byla chráněna před pohledy zvenčí. Mezi stromy bylo velké suché místo, kde bylo lůžko ze suchého jehličí chráněno převislými větvemi. Zbytek skupiny se k němu připojil a Robyn okamžitě rozdělala malý oheň bez kouře. Tristan se zatím vrátil po jejich stopách s ulomenou silnou borovou větví. V několika minutách zahladil stopy po jejich průjezdu. Vytvořil tak zdání, že pokračovali dál po hlavní stezce.

Ukázalo se, že skrýš je tak suchá a teplá, jak doufali. Domluvili se na držení hlídky, ale až do úsvitu nebylo po Firbolzích ani stopy. Daryth se třásl v horečce a sténal. Přivázali ho do sedla koně a v chladu vyjeli. Jediným světlým bodem bylo, že jejich nepřátelé zřejmě nebyli za nimi.

„Zřejmě nejsou ochotni vyjet do nížin," řekl Keren. „Pokud se toulají - a bojím se, že náš přítel půlčik v tom má asi pravdu - nepřiblíží se v takové malé skupince příliš blízko k lidským obydlím."

„Doufám, že máte pravdu," odpověděl Tristan. Za takové situace měl Daryth malou šanci, že přežije cestu do Caer Corwellu. Pokud by museli bojovat, byly by tyhle šance nulové.

Ke konci dne dojeli k malé chýši dřevaře. Krčila se u bublajícího potoka a navazovala na ni malá prázdná ohrada. Na hrazení byly přehozené kůže.

„Kdo jste?" ozval se kyselý a podezřívavý hlas.

Zpoza rohu se vynořil tazatel. Upracovaný muž středního věku, oblečený v prostých šatech. Na rameni měl položenou sekeru s dlouhým toporem - vypadal, že zasáhne cíl jediným pohybem zápěstí.

Dveře chýše se skřípavě otevřely a princ viděl nejasný stín uvnitř. Lépe viděl velký luk, vystrčený otvorem i se šípem, namířeným na jeho srdce.

„Kdo jste?" zeptal se muž znovu.

„Jsem Tristan Kendrick, princ Corwellu," odpověděl Tristan a seskočil na zem. Ztuhl, když spatřil pohyb luku, ale šíp nevyletěl. „Máme zraněného druhá - potřebuje teplo a sucho."

Muž se uvolnil. „Samozřejmě. Už jsem tě, princí, kdysi viděl. Promiň mi mou podezřívavost - ale Llyrath je teď nebezpečný."

S lehkou úklonou dodal. „Půjdete dovnitř?"

Luk se vynořil ze dveří, nesen asi dvanáctiletým chlapcem s očima rozevřenými údivem. Pak za chlapcem vyběhla i statná žena a pospíchali k Darythovu koni, kde už Robyn pomáhala Calishitovi ze sedla.

„Rychle!" popoháněla je žena s ustaranou tvář. „Ubožák! Dejte ho dovnitř."

Ostatní vděčně vstoupili za rodinou do teplé chýše. Poprvé po dvou dnech mohli konečně usušit mokré oděv a sebe. „Já jsem Keegan z Dynnwally," prohlásil jejich hostitel, když vstoupili do malého domku. „A to je Enid a můj syn Evan. Chlapče, běž a postarej se o jejich koně! Pospěš si!"

Evan, stále zirájící na hosty, se otočil a vyběhl ven za koňmi. Ostatní položili Darytha do jediné postele. Calishita blouznil, rozpálen horečkou. Tristan ho ponechal v péči žen a vyšel ven, aby se lépe postaral o Arlenovo tělo. Bezduché tělo se málo podobalo muži, který prince učil během celého života. Tristan připravil tělo jako na pohřeb, jistý, že otec by udělal takovou slavnost, až přijedou domů. Vybavil si radu svého ubručeného starého učitele. Málokdy ho chválil, ale nikdy nepochyboval o Tristanově schopnosti se učit, a výborně.

Ten muž zemřel smrtí bojovníka! Pro Ffolky to byl nejlepší způsob smrti, aspoň tak si vždy dříve myslel. Tato domněnka mu teď připadala velmi prázdná.

Když se po setmění vrátil do chýše a vešel, vonělo to tam kořením a teplým jídlem. Keegan a jeho rodina jim nabídli veškeré pohodlí, které jim mohli poskytnout. Po prosté, ale vydatné večeři a několika sklenicích dřevařova vlastního vína si skupinka poprvé pořádně odpočala. Pouze Darythův špatný stav a neznámá hrozba, která se mohla objevit v lese za mohutnými dveřmi, zabránily tomu, aby se noc stala příjemnou.

„Tví společníci nám řekli, že jsi Keren Donnell. Mohl bys... mohli bychom tě požádat, abys nám zahrál?"

„Velmi rád," odpověděl bard, vstal, přešel k hromadě jejich věcí a vytáhl harfu. Naladil její struny a začal hrát. Chýši se rozezněla Píseň o Matce zemi. Opěvovala ji a vyprávěla, jak povstala z rovnováhy mezi dobrem a zlem. Ona a její věřící věděli, že ani dobro ani zlo v čisté podobě neprospějí světu. Proto bohyně bojovala o zachování Rovnováhy.

Hovořila o druidech, kteří jsou lidskými dětmi bohyně. Jejich úkolem je chránit posvátnost přírody před drancováním lidstvem. Ti zajišťovali, že Rovnováha divočiny zůstane neporušená - stvoření se rodila a umírala tak, jak bylo bohyni milé. Ale bohyně má i mocnější děti, říkála píseň a vyprávěla o nich. Nejdříve to byly verše o skvělém jednorožci Kamerynnovi, sídlícím v Myrlochském údolí. Jednorožec je nadpřirozeným živočichem, stvořením sil a kouzel, neschopným se rozmnožovat. Jako král lesů stráží a chrání ta jeho stvoření, o kterých ani druidové nevědí.

A leviatan, největší z dětí bohyně, má stejnou odpovědnost za moře. Téměř stále spí, ale když je probuzen, stává se silou, jaká nemá podobnou na celém světě.

Poslední z dětí je skupina vlků, zvaná Smečka. V klidných dobách žijí vlci jednotlivě a plní svou přirozenou úlohu mrchožroutů. Tím také přispívají k udržení Rovnováhy. Ale v dobách nebezpečí je bohyně svolá a vznikne strašná Smečka. Jejich počet je velký a jejich moc obrovská. Ačkoli vzdálené vytí vlků je hrozným zvukem pro osamocenou osobu v měsíční noci, shromažďování Smečky je mocným důkazem toho, že bohyně dohlíží, aby Rovnováha zůstala zachována. Když dozněly poslední tóny, Tristan unaveně přikývl. Druidové, vlci, jednorožec - to vše jsou legendy... On s přáteli půjdou spát a bude se jim zdát o Arlenovi, Firbolzích a příjemných pohádkách, které se linuly z Kerenovy harfy.

Ale jen barda napadlo, že možná právě začíná nová legenda.

Dřevař Keegan vlastnil vůz tažený volem a prosil je, aby je směl doprovodit do Caer Corwellu. Tristan nabídku přijal, protože pro Darytha to znamenalo o něco pohodlnější cestování. O dva dny později skupinka vyrazila na sever. Přenocovala ve venkovské hospodě a brzy se ocitla v mokřinách jižně od Corwellu. V polovině dalšího dne se objevil na dohled hrad. Pawldo se s nimi rozloučil a zamířil do polí a domů na Vrchovinu.

Ostatní se pomalu vlekli cestou k bránám hradu. Budili značnou pozornost a z brány se vyřítlo tucet ozbrojenců, aby jim pomohli. Když se dostali na nádvoří, objevil se sám král a kráček jim v ústretu.

„Co se stalo?“ otázal se prince, jak Tristan sesedl. Uviděl tělo na koni a zbledl.

„Otče, v Llyrathském lese jsou Firbolgové! Sledovali jsme je a oni na nás zaútočili. Arlen zaplatil životem, aby nás zachránil.“

Králův obličej byl bezvýrazný, když pohlédl na zbytek skupiny. Jeho oči rychle přejely Keegana, vůz, zastavily se na Kerenovi, ale pak pokračovaly dál. „A lovčí?“

„Žije,“ odpověděla Robyn.

„Pošlete pro duchovního!“ zvolal král a jeden z vojáků okamžitě vyskočil na koně a vyrazil ke kostelu ve vsi. Robyn chtěla něco říci, ale zarazila se, když se na ní zastavil králův tvrdý pohled.

„A kdo jsi ty?“ obrátil se král ke Kerenovi. „Otče, dovol, abych ti ho představil. Keren Donnell, bard s harfou. Pomáhal nám, když Arlen zemřel.“

„A co by se stalo, kdyby ses spoléhal pouze na sebe?“ zavrčel jízlivě král. Tristanem trhlo, ale neodpověděl. Král Kendrick se opět obrátil k bardovi.

„Děkuji ti, pane - ač nevím, prospělo-li to království. Tvá sláva tě předchází a já jsem poctěn tvou návštěvou u národa Ffolků.“ Vyslovoval poklony automaticky, aniž by na ně myslel. „A co tě přivádí do Corwellu?“

„Zpráva od Vznešeného krále pro tebe.“

„To jsem mohl tušit,“ zabručel král Kendrick. „Je to pěkně dlouho, co jsme pocítili ruku Caer Callidyrru na této klidné části světa.“

„Obávám se, že tvá část světa není tak klidná, jak by sis přál,“ odpověděl tiše bard.

„Máš pravdu,“ pokývl král a smutně se podíval na Arlenovo tělo. „Cokoli přinášíš - musí to počkat do zítřka. Dnes máme smutek.“ Otočil se ke skupině zády a jeho hlas zaduněl nádvořím.

„Gretto! Začni chystat jídlo na pohřební hostinu! Warrene - pošli vůz pro pivo! Vy, muži, připravte hrob!“ Po těchto příkazech se vydal do sálu, aby dohlédl na podrobnosti.

Tristan, Robyn a Keren pomohli Darythovi do postele a princ pak zavedl barda do pokoje pro hosty. Myslel si, že by se měl omluvit za otcovu hrubost, ale zdálo se, že se to Kerena vůbec nedotklo. A tak princ toto téma nenačal.

Daryth horečnatě sténal a Robyn s Tristanem stáli bezradně vedle postele. „Kéž bychom mohli udělat něco více,“ řekla Robyn a přiložila Darythovi na čelo studený obklad.

Vtom se rozlétly dveře a dovnitř se vhrnula baculatá postava otce Nolana. „Mé ubohé děti!“ vykřikoval. „Jak hrozné! Slyšel jsem o Firbolzích a Arlenovi. Chudák!“ Přistoupil k posteli a otočil se na dvojici.

„Co chceš dělat?“ ptala se Robyn podezíravě. „Nemysli si, že si budeš zahrávat s vůlí bohyně! Odejdi a vezmi si své nové bohy s sebou!“

„Něco takového mě ani nenapadlo,“ sliboval kněz. „Jenom jsem se chtěl podívat, jestli mu nemohu pomoci. Proti tomu nic nemáte, nebo ano?“

„Nevěřím ti, a ani tvým bohům,“ trvala na svém dívka. „Ale umíš-li mu pomoci, udělej to.“

„Ale vy dva musíte odejít,“ požádal kněz a sklonil se nad Calishitou. Nervózně zamlaskal, když nadzvedl jeho oční víčko a uviděl rozšířenou zornici.

„Ne!“ protestovala Robyn.

„Musím na tom trvat,“ odpověděl kněz a pohlédl jí zpřímá do zelených očí.

„Pojďme,“ řekl princ a jemně uchopil Robyn za paži. „Počkáme za dveřmi.“

Odtáhl její ruku ze svého sevření a několik vteřin se díval knězi do očí. Jen se klidně ohlédl. Nakonec se Robyn otočila a vyšla z pokoje, princ vyběhl za ní.

„Neublíží mu to,“ řekl a tiše zavíral dveře. „Mohlo by to Darythovi pomoci!“ Robyn se jen zašklebila a začala chodit tam a zpět po chodbě. Po pár minutách se dveře Darythova pokoje otevřely a kněz vyšel.

„Pst. Spí,“ oznámil otec Nolan šeptem. „Potřebuje klid, jestli se má uzdravit, ale krátce se na něj můžete podívat.“

Dvojice tiše vešla do pokoje a s údivem viděla, že Daryth nepochybně spí klidně, netřese se, nemá horečku, která jej sužovala celou cestu domů. Jeho zlomená ruka vypadala vypadala zase celá a spočívala pohodlně na hrudníku.

Robyn, oči rozevřené údivem, se podívala na otce Nolana s novým respektem, když vyšli z pokoje. Ten muž byl očividně víc než svatouškovský všetečka.

„Děkuji ti. Jak jsi...?“ začal princ, ale kněz ho pohybem ruky umlčel.

„To ne já,“ odvětil skromně, „to síla nových bohů. Já jsem jen jejich vyslanec, pokoušející se šířit jejich poznání tady na ostrovech. Neublížilo by vám, kdybyste je poznali lépe.“

„Chceš oslabit moc Matky!“

„Ne, mé dítě, v každé říši, i zde v Moonshae - je dost místa pro všechny bohy. Chci jen šířit slovo bohů, ve které věřím.“

„Ale co to bude bohyni stát? A co Ffolky?“

„Jednoho dne možná pochopíš. Jsem si jist, že váš přítel ano,“ ukázal kněz na Darytha.

Kněz odešel do vesnice a Robyn, rozzlobená i zmatená, se šla převléknout. Princ chvíli stál u Darythových dveří,

zaskočen tím záračným uzdravením, a pak se také vydal do svého pokoje připravit se na smuteční obřad.

Jak se převlékli do čistých suchých šatů, byly dokončeny přípravy, a tak se připojili k průvodu, který vyšel z hradu pozdě odpoledne. Čestná královská stráž nesla na ramenou máry s tělem. Za nimi šel král, Tristan s Robyn a stovky dalších obyvatel hradu i města, protože zpráva o smrti Arlena se rychle roznesla. Procesí vyšlo z hradní brány a přes louky došlo ke smuteční síni, postavené asi půl míle od hradu.

Král Kendrick se postavil před shromáždění, když Arlenovo tělo položili na hromadu hlíny, a chvíli hleděl na tělo člověka, který mu sloužil po celý život.

„Zemřel statečný muž a odvážný bojovník. Zemřel tak, jak by si přál - v boji při ochraně královské rodiny.“ Slyší Tristan osten výčitky v otcově hlase - výčitky synovi, že to on způsobil bojovníkovu smrt? „Necht' ho bohyně přijme do srdce země i s jeho duší.“

S těmito slovy král ustoupil a strážě spustily tělo do hrobu. Keren, stojící vzadu v zástupu, začal hrát na harfě Píseň Matky země - baladu, která je doprovázela na cestě zpět. Tristan a Robyn stáli u hrobu, když Ffolkové odcházeli k hradu. Robyn jednou vzlykla a princ jí položil ruku kolem ramen. Nejdříve jej chtěla odmítnout, ale pak se k němu přitiskla. Poprvé v životě potřebovala jeho podporu.

Princovo vědomí se zamlžilo. Když se otočil k hradu, zašeptal do noci: „Nashledanou, starý příteli. A děkuji ti.“

Projít údolím Myrloch na cestě k severu nebylo pro Bestii obtížné. Brzy opustila království trpaslíků, Firbolgů a Llewyrů a měla je za zády, aniž by vyrušila kteréhokoli obyvatele. O něco později došla na skalnaté šedivé pobřeží a bouřemi zmítanou úžinu.

Na chvíli se zamyslela. Získala už mocného spojence ve zkaženém druidovi. Trahern z Údolí dubů bude poslouchat každý příkaz svého pána Kazgorotha. Může také počítat s Firbolgy pro zvláštní úkoly, jak jim přikáže. A dokonce i se strážcem Erianem, který se ukázal jako užitečný nástroj, pokud ho jeho vlastní pitomost dříve nezabije.

Ale to nestačilo k útoku na srdce bohyně. Bestie potřebuje další pomocníky. Byl to snad instinkt, či vzdálená paměť, která Kazgorothovi řekla, že ji má hledat na této bouřlivé úžině? Kdo ví?

Bestie věděla, že jí pomohou seveřané, a tam šla. Moře nepředstavovalo pro Kazgorotha žádný problém, stejně jako Llewyrové. Proměnil svou podobu ve velkého žraloka a vyplul od Gwynnethu k Omanu. Až se dostane k cíli, opět změní svou podobu. Tentokrát to však nebude podoba ženy, ale vysokého světlovlasého bojovníka, ženoucího se vpřed s arogantní sebejistotou seveřana projíždějícího svým územím. Skutečně, uvědomila si přišera, tento ostrov — tak jako zbytek Moonshae, bude jednoho dne částí jeho území.

Kazgoroth brzy dosáhl břehu Omanu. Spatřil přístav plný lodí a míle se táhnoucí stany v údolí. Nevšimaje si lodí a stanů, vešel válečník do pevnosti vévodící kopci nad přístavem. Prošel nepozorován branou a volně se pohyboval v šerých síních pevnosti. Věděl, koho hledá.

Starý král Thelgaar Železná ruka, který prosazoval mír, klidně odpočíval, vědom si své pravdy. Nevěděl, co to vstoupilo do jeho pokoje v temné a bezměsíčné noci. Vůbec si nestačil uvědomit ostré čelisti zahryzávající se do jeho hrdla, rvoucí jeho srdce, stále tlukoucí v neživém těle.

Netvor si pochutnával na těle, olizoval každou kapičku krve. Pak svou podobu přizpůsobil tělu krále, kterého zabil, a věděl, že mu bude vyhovovat po dlouhou dobu.

Po úsvitu se Kazgoroth vynořil z králova pokoje v těle mrtvého krále. Promluvil k Thelgaarovým heroldům a svolal ostatní krále k poradě.

Zpráva se šířila po přístavu a táboře rychle. Duch seveřanů se pozvedl, když zprávy přinášely nové sebevědomí a slavnostní ocenění jejich moci.

V poledne mezi vojáky nebyl jediný, kdo by nevěděl, že Thelgaar Železná ruka změnil svůj názor. Vlajka s rudým drakem bude mezi vlajkami ostatních králů. Spojené síly flotily a armády vyrazí ke Gwynnethu. Thelgaar Železná ruka povede seveřany do války.

Smuteční oslava byla velmi úspěšná. Potlučené mísy, rozlité poháry a spící hosté válející se po celém velkém sálu Caer Corwellu. Při zvuku píšťal a cimbálu stále ještě někteří lidé tančili. Tristan pevně držel Robyn, která se v divokém kruhu ohýbala až k podlaze. Ještě nikdy se mu nezdála tak krásná.

Jak se otáčela, černé vlasy jí vlály a dotýkaly se zad a boků. Štíhlý pas se pod jeho rukama zdál poddajný a silný a on chtěl být troufalejší, ale nemohl sebrat patričnou dávku kuráže. Bylo to zvláštní - ohmatával a objímal tučt nebo víc děvčat, která pro něho nic neznamenal, ale když se pokoušel ukázat této ženě svou náklonnost - tomuto jemnému stvoření, které takřka přes noc vyrostlo z jeho společnice v dětských hrách - vypadalo to, že celý ztuhl. Samozřejmě to nebyla služka, kterou by mohl svést po slavnosti ve stáji. Ale to váhání bylo k zešlacení.

„Promiň.“

Princ se otočil a spatřil Darytha, vypadajícího neuvěřitelně zdravě, jak stojí za ním. Calishita si odkašlal. „Mohu požádat o tanec?“

Robyn pohlédla na jeho ruku, bezvládně visící po boku, a rychle odpověděla. „Samozřejmě.“

Otočila se od prince, aby se uvelebila v Darythových dlouhých pažích.

Tristan překvapeně hleděl, jak mu dívka mizí z náruče. Znechucen sám sebou, obrátil se ke stolu a vypil další džbánec piva. V tu chvíli skoro litoval, že kněz Darytha tak dobře uzdravil.

„Zdravím tě, princí.“

Tristan se obrátil a uviděl zachmuřeného Pawlda, doprovázeného dívkou z národa půlčků, kterou zahlédl na slavnosti jara. Allian, pokud si vzpomínal. Její tvář panenky byla zohyzděna tmavými kruhy pod očima. Ustrašeně se rozhlížela po sále, jako by se něčeho bála.

„Jak se máte?" zeptal se princ. „Není něco v pořádku?"

„Potíže na Vrchovině," potvrdil půlčík a Allian se dívala bokem. „Jakýsi netvor zničil jedné noci, za úplňku, doupe a zabil celou rodinu."

Keren, sedící poblíž, se po těchto slovech otočil.

„Za úplňku, říkáš? Jaký netvor?"

„Nikdo ho neviděl, ale musel být strašný. Zanechal obří stopy a doupe úplně rozdrtil." Allian si přikryla rukama tvář a odvrátila se při Pawldově popisu. Ztišil hlas, když se k nim blížila Robyn s Darythem. Dva půlčíci a lidé se posadili kolem malého stolu. Tristan pokynul služebně, aby donesla další pivo, zatímco Pawldo pokračoval.

„Těla to nesežralo - jenom je roztrhalo a všude bylo plno krve. Bojovníci sledovali stopu ke Corlythskému potoku, ale tam ji ztratili. Nikdo dosud takové stopy neviděl. Podobné psím, ale obrovské."

„To je asi horší, než si umíme představit," zabručel bard. „Napřed Firbolgové a teď toto. Zdá se, že moc bohyně mizí velmi rychle."

„Ale co to znamená?" vykřikla Robyn. „Co s tím uděláme?"

„Horší, než si umíte představit," opakoval Keren. „Ale řekni mi, co jsi udělala, když ty stromy svázaly Firbolga?"

Robyn hleděla překvapeně a zmateně. „Nic, opravdu. Chystal se... zabít Tristana. Vykřikla jsem - myslím, že jsem křičela Ne! nebo něco takového. A pak se to stalo."

„Už jsi někdy něco takového udělala?"

„Ne, nikdy. Mním tím, vždycky jsem cítila jakési spojení s rostlinami - se všemi divokými tvory. Někdy se mi zdá, jako bych snad cítila jejich radost nebo smutek, pokud rostliny mohou něco takového cítit." „Řekni mi něco o svých rodičích." „Neznám je. Můj otec byl vážený kapitán královského oddílu, ale zemřel v poslední bitvě se severany ještě před mým narozením." Robyn chvíli zaváhala, ale pak pokračovala.

„O matce nevím nic. Král mi řekl, že zemřela při mém narození. Vypytávala jsem se na ni, ale nic víc mi neřekl. Vždy jsem měla dojem, že jde o nějaký skandál - král se přímo rozzuřil, když jsem naléhala. A nikdo jiný mi také víc neřekl!"

Daryth se během vyprávění díval zvědavě na Tristana. „VB snad něco víc?" zeptal se klidně.

„Ne. Byla tu už, když jsem byl ještě malý chlapec. Dlouho jsem si myslel, že je má sestra." „Ale není," mrkl na něj Daryth.

Robyn otevřela ústa, aby pokračovala, ale vycítila, že bard už neposlouchá. Hleděl ke stropu a brnkal na harfu. Náhle vstal a povzbudivě se na ni usmál.

„Brzy si o tom promluvíme více," a pomalu kráčet ke krbu.

Kvílení píšťal pomalu ztichlo, když se bard usadil vedle ohně. Krásnou zlatou harfu držel láskyplně v rukou jako nástroj lásky. Jakmile nastalo ticho, udeřil do strun.

Hudba proploovala sálem jako kouzelné zaklínadlo, utišující a uklidňující, přinášela mír a klid. Po divokých akordech píšťal a cimbálů byla hudba harfy jemná, měkká. Byla to hudba, jakou Ffolkové z Corwellu slyšeli málokdy, a tak všichni byli tišší a napjatě čekali na další tóny.

Keren několik minut jen hrál, bez zpěvu, a zjitřená nálada se začala uklidňovat. Pak, když zjistil, že posluchači jsou správně naladěni, začal zpívat svou baladu.

Píseň o Llewyrrech byla určitě jednou z nejstarších písní Ffolků, její strašidelná krása vyplouvala z Kerenovy harfy. Kerenův silný a zvukový hlas se mazlil s každým slovem a naplnil sloky strašidelným smutkem. Posluchače naplnila skutečná síla magie.

Píseň vyprávěla o životě Llewyrů před příchodem člověka. Dlouhověcí elfové žili v poklidu na Moonshaeských ostrovech v plné harmonii s přírodou. První lidi uvítali a chránili je. Postupně, jak se počet lidí zvyšoval, stahovali se do svých původních úkrytů. Na mnoha ostrovech byli známi pouze z legend, pravila píseň. Ale tady, na Gwynnethu, odešli do údolí Myrloch. Bylo jich málo a byli plaší, ale uchovali si vztah k přírodě, jaký měli od nepaměti. Lidé je neviděli, ale věděli, že tam jsou.

Pak bard zazpíval Píseň severního větru. Drsnou a skřipavou alegorii o skučícím zimním větru, zuřivě vanoucím od moře. Rezavém, mrazivém a zabíjejícím větru, ženoucím se nad zemí Ffolků. Všichni posluchači věděli, že vítr symbolizuje severany, kteří útočili na mnohé ostrovy Moonshae s toutéž nesmířitelnou silou jako ledová vichřice. Krvaví nepřátelé Ffolků vyráželi na časté výpady proti nejmírumilovnějším sousedům. Tristan si vzpomněl, že jeho otec se zúčastnil bitvy proti nim, ale během jeho vlastního života se žádná neodebrala.

Pak bard pozvedl jejich srdce Baladou o Cymrychu Hughovi - největším hrdinovi Ffolků ve známé historii. Nosil stříbrný meč, který podle legendy dostal od samotné bohyně. Cymrych Hugh spojil všechny země Ffolků pod jednu vládu a stal se prvním Vznešeným králem v historii. Verše opěvovaly jeho boj s Firbolgy a severany-

O tomto hrdinovi se vyprávělo mnoho příběhů - největší z nich byl příběh o boji se strašlivou bestií, ve kterém zemřel. Po tomto zápase jeho meč tajemně zmizel. Mocná zbraň vykovaná trpasličími kováři z kovu dodaného samotnou bohyní sama stála za baladu. Keren věnoval několik veršů příběhu tvoření zbraní.

Tristan lenivě sóji o tomto meči a přemýšlel, jak mohl vypadat. Arlen mu o něm vyprávěl mnohokrát a píseň mu připomínala příběh starého přítele.

Keren pokračoval a dodával naději dalšími písněmi o hrdinech, jednorozcích a dětech bohyně. Pak téměř přivedl posluchače k zoufalství písní o tragické lásce a pokladu, ukradeném drancujícími nájezdníky ze severu.

Robyn položila hlavu na Tristanovo rameno. Tristan cítil, jak mu její slzy smáčejí tuniku. Držel ji, aby se cítila pohodlně, a sám se tak cítil také. Ale útěchu v písních nenašel.

Taková byla jen v Písní o Arlenovi.

Smuteční oslava skončila v pozdní noční hodině. Ve velkém sále zůstalo jen pár lidí. Byl tam Tristan, Robyn, Pawldo,

Allian a Keren. Ještě jednou vzal Keren harfu a zazpíval píseň o historii a legendě.

Bardovi posluchači bojovali se spánkem, aby mohli vyslechnout slova a hudbu, která je tak příjemně hladila. I když všichni neuspěli, ti, kteří usnuli, slyšeli píseň jako součást svého snu.

A kdo pak dokázal říct, kde končí píseň a začíná sen?

Nasyčena krvavou hostinou, ulehla Smečka ke spánku, pocit hladu se zmenšil.

Stále se však rozrůstala dalšími nově přichozími. Brzy vlci opět ožili. Pomalu jeden po druhém vstávali a spojili se, vedeni zpívajícím vůdcem, k vytrvalému klusu. Přes vřesoviště a bažinami šla Smečka tam, jako by nyní již měla určitý cíl. Beze spěchu, ale také bez váhání. Stovky šedých stínů proudily po zemi.

Padla noc a Smečka nezpomalila. Tempo nabylo na naléhavosti, jako by mířila k blízkému cíli. Když se měsíc vyšplhal výš na bezmračnou oblohu a barvil krajinu stříbrnou září, Smečka vběhla do úzké rokle a vstoupila do skalnatého údolí. Nakonec se Smečka zastavila kolem jasné nádrže.

Stovky vlčích tváří zářily odraženým světlem nádrže - světlem, které bylo silnější než přírodní, protože tohle byla Měsíční studí. Do údolí vbíhalo více a více členů Smečky, dokud nebylo zaplněno každé místo. A Smečka stále rostla, rozlévala se ven z údolí a do úzkého údolí pod ní.

Hodiny vlci sledovali zářící vody, dokud úsvit nezbarvil východní oblohu. Jako by měli jednu mysl, Smečka se zvedla a vyběhla. V počtu tisíců vlků Smečka naplnila úzké údolí od kraje ke kraji a řítit se jako příliv, hrnula se k moři.

6 Půlnoční poselství

JAKO POSLEDNÍ VSTUPUJÍCÍ ZAVŘEL ZA SEbou Tristan těžké dubové dveře a při pohledu otce zasunul závoru. Pokoj, ač v krbu plál velký oheň, se nořil v šeru a byl chladný. Kůže z jelenů a medvědů pokrývaly podlahu a ve středu stál velký vyleštěný dubový stůl. Z místa nad krbem shlížela na celou místnost obrovská vlčí hlava - symbol rodu Kendricků. Přítomní se rozsadili kolem stolu v jehož čele usedl král.

Poradní místnost krále byla neoficiálnější pokoj hradu. Umístěna ve středu pevnosti, neměla okna do venkovního světa. Jediné světlo získávala z ohně v širokém krbu.

Po jedné straně seděli tři pánové, každý představující menší rolnickou komunitu a plnící funkci soudce a mluvčího mezi králem a lidem. Také svolávali a veleli ozbrojencům v dobách nebezpečí. Byli to pánové Dynnatt, Koart a Nowll a vládli několika komunitám vzdáleným pár hodin jízdy od Caer Corwellu. Přijeli brzy na setkání s bardem. Proti nim seděla Robyn s Tristanem. U nohou královského trůnu seděl Keren a po pravé straně stolce zůstalo prázdné místo. Tam měl sedět Arlen.

„Promiňte, nebudeme se zdržovat formalitami," omluvil se král. „Přistoupíme rovnou k věci."

„Hmm," vmísil se Dynnatt, hřmotný bojovník, jehož tvář se ztrácela v rozčuchaných vlasech a vousích. Pokynul k Robyn a díval se na krále.

„Copak dívka bude přítomna?" zeptal se malý a energický lord Koart.

„Tak si přeji," odpověděl král. „Robyn může sehrát významnou úlohu v našem úsilí vyrovnat se s krizí. A teď, pánové?" a pokynul Kerenovi.

„Děkuji, Vaše Výsosti," vstal Keren. „Přál bych si jen, abych mohl přinášet šťastnější zprávy."

Zhruba před čtrnácti dny jsem opustil Alaron, na přání rady Vznešeného krále. Další poslové byli vysláni do Moraye a Snowdownu - aby varovali všechny, že země Ffolků jsou v nebezpečí. Největší však hrozí Gwynnethu.

Rada kouzelníků Vznešeného krále varuje před temnou magií, která roste na zemi této zimy a směřuje k létu plnému největšího nebezpečí pro Ffolky. Nebezpečí se týká i hrozby severanů, ale to není ta největší, na kterou rada mágů upozorňuje."

Pánové si vyměnili neklidné pohledy. Rada mágů si mezi Ffolky nezískala oblibu. Byli podezíraví vůči všemu, co se týkalo kouzel.

„V den konání svátku jara jsme se dozvěděli další podrobnosti od druidů. Zmínili se, že jakási neznámá síla putující pěšky po zemi znamená ohrožení pro bohyni a její lid. Ať je jakéhokoli druhu a složení, víme, že je obrovským nebezpečím tajemné povahy - kráječícím po zemi i nyní..."

„A víme, že je právě v Gwynnethu." Keren zmlkl a nechal posluchače vstřebat působení svých slov. Místnost byla tichá, jen Dynnatt si hlasitě pročistil hrdlo. Tristan vrhl koutkem oka pohled na Robyn a viděl, že se upřeně dívá na barda. To ho nepotěšilo.

„Máme nyní i důkazy," pokračoval bard, „že Firbolgové jsou u hranic. To samo je velmi špatnou zvěstí, protože Firbolgové neopouštěli kopce údolí Myrloch celé století. Zvědové také zjistili velké přípravy mezi severany. Jejich flotily plují na setkání v Železné zátce, - v království Thelgaara Železné ruky. To je snad příznivá zpráva, protože Železná ruka uzavřel se Vznešeným králem mírovou smlouvu. Svým vlivem může severany od války odradit, ale počítat s tím nemůžeme."

Zvědové také hlásí, že severané se shromažďují u ostrova Oman, takže Corwell se tak stává velmi lákavým cílem."

Po nějakou chvíli nikdo nepromluvil. Tristan, poslouchající Kerena mnohem pozorněji než obvykle při takových shromážděních činil, pozoroval svého otce. Viděl, že vypadá mnohem starší a unavenější, než kdy viděl. Král Bryon Kendrick se nakonec rozhlédl a pozorně pohlédl do očí každé osoby u stolu. Pak pomalu vstal.

„Doufal jsem, že po zbytek svého života se budu moci vyhnout válce. Ale teď vidím, že to není možné."

„Jak máme jednat, je prosté a samozřejmé. Mí pánové - " nyní se obrátil na Dynnatta, Koarta a Nowlla - „musíme mobilizovat vesničany. U stád a na polích ponechte jen nezbytný počet lidí. Všichni ostatní musí být vyzbrojeni a soustředěni do válečných oddílů."

Budte pozorní! Vyšlete hlídky do hor a lesů, aby se dívaly po stopách Firbolgů. Pošlu zprávu stejného obsahu i vzdálenějším krajům." Tři přítomní pánové představovali vůdce pouze nejbližších krajů u Caer Corwellu. Tucto dalších byl vzdálenější. I když jejich představitelé by nestihli přijet na tuto poradu včas, všichni věděli, že nebezpečí sdílají všichni Ffolkové ve Gwynnethu.

Král se opět otočil na Keren. „Zdržíš se u nás nějaký čas? Tvá přítomnost by byla cenná a tvé rady by byly nepochybně velkou pomocí v našich přípravách."

„Lituji, ale není to možné," odvětil bard. „Po předání zprávy se musím ihned vrátit do Caer Callidyrru a informovat Vznešeného krále o splnění mise. Skutečnost, že Firbolgové jsou u hranic, mu jistě není známa."

Král s porozuměním přikývl. Bardova mise, říkal si, by vyžadovala návrat do Caer Callidyrru ve Westshae.

„Děkuji, že ses kvůli nám vydal na cestu. Náš hrad je ti plně k dispozici. Dopln si zásoby, koně, cokoli potřebuješ."

„Děkuji ti, Vaše Výsosti. Vynasnažím se, abych se příště vrátil za mnohem příznivějších okolností, a budu moci využít déle tvé pohostinnosti."

„Vždy budeš vítán. Mimo obvyklé zdvořilosti ti vděčím i za záchranu života dětí. A to ti nikdy nezapomenu!" Dojetí v králově hlase Tristana překvapilo.

Rada ještě chvíli zasedala a dohodla více podrobností o vojenských oddílech a hlídkách. Jakmile skončili, vyslal král posly do vzdálenějších oblastí ostrova. Keren šel okamžitě do stájí a připravoval se k odjezdu. Tristan s Robyn mu zabalili do sedlových brašen zásoby a doprovodili ho k bráně.

Bard pevně sevřel Tristanovi ruku a zadíval se mu do tváře. „Musíš být silný, princí Tristane. Obávám se, že váha království ti brzy spočine na ramenou."

Tristan se usmál. „Jsi schopen nést odpovědnost, neobávej se toho," řekl Keren. Když Tristan neodpověděl, pokračoval. „A pamatuj, především musíš velet. Vůdce musí být muž činu, ale především musí přemýšlet. A starej se dobře o toho psa!" Keren se usmál a neostýchal se pochválit Canthuse.

Nakonec Tristan vřele odpověděl: „Budou. A dej si cestou na sebe pozor!" Princ byl překvapen, když si uvědomil, že si nepřeje, aby bard odjel - chtěl toho muže znovu vidět.

„A ty, má paní," řekl Keren k Robyn, „drž toho horkokrevného mladíka zkrátka, můžeš-li. A pořád se ptej -. někde na tebe čeká odpověď."

„Ale už musím vyrazit!" Bard vyskočil do sedla a pohnal koně z hradu. Černý sokol kroužil nad ním a ve vzduchu se nesly verše písně. Tristan s Robyn poznali, že je to píseň na cestu, píseň rozloučení.

Daryth odolával všem pokusům udržet ho v posteli. Namítal, že se cítí skvěle a chybí mu pouze cvičení, aby se dostal do dobré formy. Během pár dnů se vrátil ke své denní práci se psy.

Canthus pokračoval ve svém výcviku pod Darythovým pohledem. Učil se všechny běžné povely k hlídání a lovu, povely vydávané gestem nebo slovem. Calishita pak začal psa učit mnohem obtížnějším úkolům. Vodní pes se brzy naučil srazit oběť bez kousnutí a hlídat na určeném místě po dlouhou dobu, aniž by jeho pozornost polevila.

Tristan se mezitím po dlouhé hodiny věnoval ostatním psům a uvědomil si rozdílnost síly a inteligence mezi nimi a psem, kterého získal od Pawlda. Zdálo se, že pes chápe taktiku, jako je tichý pohyb a důležitost překvapení, tak rychle jako člověk. Jeho instinkty zvýšily jeho inteligenci téměř neskutečným způsobem.

Canthus se ochotně vrhal do ledové vody nebo trnitého podrostu s pomyšlením jedině na splnění svého úkolu, ať bylo hledání nebo přinášení zvěře. Když ji přinášel, neměla na sobě téměř žádné stopy zubů.

Tristan ale také cvičil s lukem a snažil se dosáhnout takové zručnosti, jakou Arlenovi nikdy neukázal. I když se hodně zlepšil, měl stále daleko k dokonalosti.

Jak pokračovalo cvičení psa i princovo, začali se Ffolkové připravovat na válku. Všichni schopní mladíci země se sjeli na hrad a v kasárnách se shromáždilo několik stovek mužů. I když mohlo být povoláno mnohem více žen a mužů, král nepovažoval situaci za tak špatnou, aby se zanedbával dobytek a úroda. Ffolkové se učili zacházet se zbraní a králova armáda byla v pohotovosti pro případ, že by se záležitosti během dalších pár dní daly rychle do pohybu.

Jednoho dne, když Tristan cvičil střelbu z pohyblivého koně, zavolal si ho otec. Princ se postavil do královny osobní pracovny a král mu pokynul, aby vešel a zavřel za sebou dveře. Tristan by rád věděl, co jeho otec chce. Očekával kázání o nějaké nezodpovědnosti, kterou provedl, nebo vybidnutí, aby bral cvičení vážněji.

Král na něj pozorně pohlédl. S povzdechem starý muž ztěžka usedl do křesla. Tristan se vnitřně chvěl, jako vždy v přítomnosti otce.

„Synu, objasnil jsi mi již několikrát, že nemáš zájem o vládu v království, které ti jednoho dne bude patřit."

Tristan se chystal k odpovědi, ale otec zvedl ruku.

„Nech mě dokončit. Současná hrozba činí tvá prohlášení bezvýznamná. Musíš vzít na sebe zodpovědnost plynoucí z tvého postavení. Nemáš jinou možnost."

„Otče, nechtěl jsem se ničemu vyhnout - "

„Tak jak to, že jsi měl stále čas na pití, dívky a starání se o psy? A jak jsi mohl nechat zabít mého nejlepšího muže v tak hloupé výpravě!"

Tristanova tvář ztuhla jako po úderu. V těch slovech bylo dost pravdy na to, aby mu vehnala ruměncem do tváří.

„Chci, aby sis vzal na starost velení posádky města. Budeš s nimi cvičit a povedeš je. To by jinak byl Arlenův úkol." Na okamžik otcův hlas nečekaně změkkl. „Tristane, potřebuji tvou pomoc."

Král vstal a přistoupil ke skřínce v rohu pokoje. Otevřel ji a vytáhl košili z lesklého ocelového drátu. Jemněji oťel, otočil se k synovi a zvedl ji.

„To byla zbroj mého otce, Tristane, i má. Nyní si přeji, abys ji nosil ty. Obávám se, že toto léto se ti naskytne příležitost vyzkoušet ji. Kromě toho," dodal král s úsměvem, který ale nebyl v jeho očích, „dokázala zachránit Kendrickův život. Nechť tě její štěstí provází také!"

Tristan se tiše díval na otce se směřícími pocity - viny, vzteku, že je nucen cítit se vinen, pýchy, že otec od něj něco žádal, strachu, že si nedokáže život ochránit, i radosti při pohledu na tak krásnou zbroj.

Konečně promluvil. „Pokusím se ji nosit se ctí.“

„Věřím, že ano,“ odpověděl král.

„Otče, vše, co jsem dělal nebo zkoušel udělat, jsi snižoval jako nedůstojné mého postavení. Nic ti nebylo dost dobré! Já... pokusím se udělat, co žádáš - velet skupině tvých mužů. Je mi líto, že si myslíš - podle toho, co říkáš - že bych to nezvládl.“

Král byl smutný, ale neodpovídal, což jen zvýšilo Tristanův hněv. „Předáš mi vojáky- hlavně šermíře, pár lučištníků, a to zítra.“ Obličej mu potměl. „Možná jsi dokonce rád, že máme válku na krku - tak se zbavíš prince!“ Tiše zaklel a vylétl ze studovny. Vrazil do stájí a osedlal si koně.

„Kam jdeš?“ ozvala se za ním Robyn.

„Projet se!“ odsekl a pak se provinile otočil. „Promiň, ale právě jsem hovořil s otcem.“

„Vadilo by ti, kdybych jela s tebou?“

„Ne, jen jed.“

Oba rychle osedlali druhého koně a vyjeli po cestě z hradu. Odsud se vydali na vřesoviště, kde nechali koně jít volně.

Po pár hodinách tiché a přemýšlivé projíždky se Tristan obrátil ke společnosti. „Je tu něco... chtěl jsem se zeptat, ale nebyla příležitost.“

Dívka zpomalila a tázavě se k němu otočila. „Ano?“

„Už jsi přišla na to, jak došlo k tomu spoutání Firbolga větvemi stromu?“

Po tváři jí přelétl zvláštní výraz. Tristan nepoznal, jestli pobavený, nebo dotčený.

„Zkoušela jsem to pochopit,“ řekla Robyn zamyšleně. „Podívala jsem se a uviděla toho netvora blízko tebe. Pomyslela jsem si, jak moc chci, abys žil. Pak jsem vykřikla - myslím, že v panice - a další co vím, bylo, že stromy se sklonily a popadly ho.“

„Ale jak?“ naléhal princ. „To vypadá jako magie a já nevím, že by ses o takové věci kdy zajímala.“

„Také že ne!“ ozvala se rozechvěle Robyn. „Čary nechávám Radě Vznešeného krále!“

„Ale mně to nepřipadalo jako kouzla,“ dodala ještě. „Spíše jako by mě stromy poslechly a chtěly mi pomoci.“

Zamyšleně se otočila k lesu a sledovala pár veverka honících se po větvi. Pak se zasmála a Tristan se zeptal proč.

„Ten chlapík snědl hromadu oříšků, na které měla zálsť jeho paní. Ona mu je nechává!“ Náhle se na něj překvapeně podívala.

„Přesně tohle se mi stalo!“ naléhala. „Rozuměla jsem jim!“ Znovu se podívala na veverky a pak se zamyšleně otočila.

„Tristane, co víš o mých rodičích?“

„Nic moc,“ odpověděl. „Nikdo mi nechtěl nic říci - Arlen, otec, Gretta. Přišla jsi na Caer Corwell jako miminko, když mi byly asi dva nebo tři roky. Pamatuji si, jak mi Gretta řekla, že tví rodiče zemřeli a otec si tě vzal jako schovanku. Myslím, že jsem se ptal, odkud jsi, a ona mi odpověděla, že z Corwellu. Ale nic víc už jsem z ní nedostal.“

Mimo to,“ usklíbl se, „tenkrát jsem byl velice zklamán, že nejsi kluk!“

Robyn ho žertovně uhodila do ramene, ale ihned zvažněla. „Ptala jsem se na to otce, ale také mi neřekl nic víc, než teď ty. Myslím, že původ mých rodičů je nějak spojen s tím... trikem, nebo co to bylo.“

„A proč se o to zase tak zajímáš?“

„To od té šarvátky s Firbolgy. Myslím, že bych tu věc lépe pochopila, kdybych o sobě věděla víc.“ Pak se odmlčela a Tristan ji nerušil.

Když se blížili zpět k hradu, Tristan řekl: „Bylo příjemné se s tebou projíždět. Měli bychom to opakovat častěji.“

„Já ráda,“ usmála se Robyn, „ale ty teď budeš mít hodně práce s výcvikem.“

„K čertu s tím!“ usklíbl se Tristan. „Jsem nakloněn neposlechnout! Stejně otec očekává, že v tom selžu.“

„Nech toho!“ řekla Robyn znechuceně. „Proč se také někdy nepokusíš vidět věci jeho očima a ne jen těma svýma.“

Tristan se rozzlobil, ale nechtěl pokazit dojem z pěkného odpoledne a raději mlčel. Nicméně cítil silně v zádech Robyninu přítomnost, tak jako můra cítí světlo.

Této noci se Tristanovi zdálo o Robyn a Firbolzích. Ten sen nebyl ani tak děsivý jako bezmocný. Kolem nich dvou stáli obři a posmívali se. Pohnul se, aby chránil dívku, a stromy se ovíjely kolem jeho vlastních nohou a znehybňovaly ho. Jen bezmocně sledoval, jak Robyn mumlává prastaré verše a Firbolgové utíkají, ječíce hrůzou. Ještě dlouho poté, co utekli, slyšel princ její hlas, který zněl jako z husté mlhy.

Ani sluneční záře nedokázala rozehnat stíny nad Železnou pevností. Tyčící se černá pevnost nad Železnou zátokou pohlcovala paprsky a stínila i kopce kolem.

Prostor nyní hučel činností, jak byly zásoby, koně a zbraně převáženy z pobřeží na veslice zakotvené v zátocě, nebo nakládány na menší lodi vytažené na pláž. Seveřané rychle balili svůj tábor a v dlouhém procesí nosili věci na břeh. Zástupy vojáků se táhly na míle od zátoky, jak se první tábory vydávaly na moře.

Grunnarch Rudý hleděl na své oddíly s pýchou. Stál na pahorku, přes údolí byla Železná pevnost a odtud viděl daleko všemi směry. Tolik mužů se nikdy neshromáždilo ani za časů jeho otce.

Jeho muži pyšně nesli Grunnarchův karmínový praporec, když vycházeli z tábořiště k moři. Krvaví jezdci, Grunnarchova osobní garda, jela v čele na svých hrdých koních, zatímco za nimi pochodovaly tisíce pěšáků. Krvaví jezdci byli nepochybně nejlepšími válečníky na koních mezi seveřany a Grunnarchovo srdce se svíralo pýchou, když projížděli kolem.

Armády seveřanů neměly uniformu, a proto se Krvaví jezdci nesmírně lišili od ostatních. Asi sto Krvavých jezdců nosilo jasně šarlatové pláště přes těžké černé kroužkové zbroje. Každý jel na inkoustově černém válečném koni a nesl

válečnou sekeru s dvojitým ostřím, kterou by slabší muž ani nezvedl ze země.

Náhle jeden kůň vybočil ze zástupu a nesl Jezdce v červené kápi do svahu ke Grunnarchovi. Laric se krutě usmál a seskočil na zem.

„Muži jsou připraveni, ale potřebovali by něco zabít na zvednutí nálady," podával zprávu kapitán a olízl si rty.

„Nakládání probíhá dobře," řekl Grunnarch.

„Železný král mě požádal, abych ho navštívil. Jedu do Železné pevnosti," oznámil kapitán.

„A proč tě chce vidět?" zabručel Rudý král.

„Nevím, ale jsem zvědavý."

„Jenom pamatuj, že tvá věrnost patří mně," zavrčel Grunnarch.

Laric s řehotem obrátil černého koně a sjížděl ze svahu.

Rudý král chvíli přemýšlel o Thelgaarově změně politiky. Divné. Thelgaar opustil radu jako osamělý posel míru a nehodlal jim půjčit své vojáky pro letní nájezd. Zatímco jeho odmítnutí neztlumilo nadšení ostatních severanských králů, určitě omezilo jejich naděje. Thelgaarova flotila měla tolik mužů jako půlka všech ostatních flotil dohromady.

Následujícího rána král vyšel ze svých pokojů a vyzval ostatní k válce. Oznámení bylo učiněno téměř ve stavu šilenství a Thelgaar Železná ruka udržoval tuto horečku všech příprav.

Thelgaar nahnal nemilosrdně své oddíly do nezbytné výzbroje. Na jedné straně to bylo štěstí, protože jeho muži se nepřipravovali na letní válku. Na druhé straně jeho spěch měl na muže zneklidňující účinek, protože ti nikdy neviděli, že by se jejich vůdce takto choval.

Grunnarch pocítil úlevu, když zjistil, že v počátečních fázích útoku nebude stát po boku Thelgaarových mužů. Železný král velitelsky přednesl severanským králům plán útoku a shromáždění králové jej přijali téměř bez námitek. Částečně proto, že plán byl dobrý, a také proto, že králové nebyli schopni se hádat s působivou postavou Thelgaara Železná ruka. Vypadalo to, že se stává novou válečnickou osobností a zároveň se mění jeho srdce.

Nicméně plán sloužil jako dobrý návrh ke zničení zbývajících království Ffolků ve Gwynnethu - Corwellu. Obrovská flotila vedená Thelgaarem proplyje úžinou Leviatana do Corwellské zátoky a vysadí vojáky rovnou u Corwellského hradu. Tato síla bude dostatečná k porážce pevnosti, a tak zničí jakýkoli pokus o organizovaný odpor.

Loďstvo, které měl Grunnarch vést, bude téměř stejně velké. Popluje k východnímu pobřeží Gwynnethu a vylodí se na opačné straně ostrova než Thelgaar. Grunnarchova armáda půjde ostrovem a budou sbírat otroky a kořist v každém sídle, na které narazí, až se nakonec setkají s vojskem Thelgaara v Caer Corwellu.

Grunnarchova úloha bude těžká, protože Ffolkové byli v obraně své země zuřiví bojovníci. Přítomnost mohutné severanské flotily v Corwellské zátce zabránila králi Kedrickovi poslat další vojáky na východ. Nicméně krajina je členitá a Grunnarchova armáda bude muset překročit mnoho zemědělských usedlostí ve směru svého postupu. Očekávání mnoha potyček jej neděsilo, ale zrychlovalo Grunnarchovi tep očekáváním.

Po celý zbytek dne pozoroval nakládání lodí. Stálý proud mužů nosil zásoby do veslic vytažených na břeh. Koně Krvavých jezdců byli rozděleni do deseti veslic a ty pojedou v čele Grunnarchovy flotily. Zbytek lodí, asi v počtu sto padesáti, nesl vojáky. V pozdním odpoledni nakládání skončilo a Grunnarch pomalu sjížděl do přístavu. Thelgaar určitě uspořádá s vládci severanů ještě této noci poradu. Tím si byl Grunnarch jistý.

Před svítáním druhého dne flotily vyrazí ze Železné zátoky a začne cesta do války.

„Vzbud' se, Tristane! Prosím! Je to naléhavé!"

Obluzen se vynořil ze snu do skutečnosti. Spatřil Robyn se svíčkou v ruce. Opět mu poklepala na rameno a on zamrkal.

„Co je?" zamumlal, probuzen natolik, že se posadil. Za oknem byla tma a Robyn tu stála v rozevláté noční košili. Bílá látka ostře kontrastovala s černými vlasy a Tristan si pomyslel, že vypadá žádoucně. Velmi žádoucně.

„Pojď se mnou!" Její hlas zněl důrazně. „Něco se tu stalo a já nevím co!"

Než se Tristan vyhrabal z postele, byla z pokoje venku a neklidně čekala v hale. Šel za ní, ale ona mu ukázala na zbraň pověšenou přes židli.

„Vezmi si meč!"

Bez otázky si připnul meč k pasu. Když vcházel do haly, mizela za rohem, a tak ji musel dohonit. „Co se děje?" ptal se šeptem, ale neodpověděla. Místo toho zahrula do další síně. Šla tak rychle, jak to blikající svíčka dovolovala. Za chvíli se zastavila před těžkými dveřmi a rychle je otevřela.

Uvnitř se vinulo točité schodiště na vrchol nejvyšší věže v Caer Corwellu. Bez dechu vystupovali vzhůru. Za pár minut prošli dveřmi nahore.

Bezmračná noc zářila bohatstvím hvězd. Noční vzduch byl chladný. Měsíc ještě nevyšel, takže princ odhadoval, že je kolem dvou hodin. Robyn zhasila svíčku a popošla k ochozu, upřeně hledíc na východní oblohu. Princ si neklidně popopravil meč a přistoupil k ní.

„Co je? Slyšela jsi poplach? Proč mě sem táhneš uprostřed noci?" Každá otázka byla ostřejší, jak rostlo princovo rozhořčení.

„Prosím, buď zticha!" zašeptala Robyn a Tristan viděl, že hluboce soustředěna stále hledí na východní oblohu. I princ se tam zahleděl a nic neřikal. Náhle Robyn vyslovila jediné slovo.

„Tam!"

Napřed nic neviděl. Ale pak si všiml, že jedna hvězda na okamžik zhasla, pak další a další. Princ poznal, že tam něco letí. V tu chvíli pocítil, že se Robyn lehce zapotácela a opřela se o ochoz.

„Můžeš už meč odložit," řekla konečně. „Cítím, že nebezpečí je vzdálené a dnešní noci nic nehrozí."

Ale tentokrát ji Tristan ignoroval, držel meč připravený a snažil se na obloze zahlédnout to tajemné stvoření. Po chvíli

uslyšel jemný šum křidel a náhle na ochoz před Robyn usedl velký černý sokol. Princ poznal Sabla, ale strnul, když viděl, jak se Robyn upřeně dívá ptákovi do očí. Ve chvílce se k němu otočila.

„Jde o Kerena! Je ve smrtelném nebezpečí a poslal Sabla pro pomoc. Tristane, musíme jít s ním! A musíme si pospíšet!"

Jednorožec Kamerynn cválal mnoho dní. Dusal přes kvetoucí louky a vířil jemné závoje vodní tříště v potocích. Nakonec dorazil do údolí Myrloch, které dosud neznal- temnou krajinu bažin a smrdutých močálů. Věděl, že jeho cíl je blízko, a proto se pohyboval opatrně. Prudce se zastavil a pozorně hleděl na plazivý výhonek, táhnoucí se přes stezku. Kamerynnovo růžové chřípí se chvělo, když ve vzduchu pátral po nějakém pachu hrozby. Jeho opatrnost se měnila v poplach, když zjistil, že zlo se projevilo.

Ustoupil o krok a stále pozoroval úponek. Liána se náhle prudce vymrštila a šlehla ho přes přední nohy. Kamerynn vyskočil vysoko, ale v tu chvíli vylétly z křoví další výhony a utvořily na jeho šíji smyčku.

Z ukrytí vyrazila stvoření a zaútočila. Přiblížila se, aby hodila další smyčky. Útočníci Kamerynnovi připomínali lidi, byli jen mnohem větší.

Ostrá kopyta se vymrštila a pustila se do boje. Jeden z útočníků padl, jeho silná lebka byla roztržena. Další přiskočil ke zvířeti z boku, ale mohutný krk se otočil, aby čelil útoku. Jednorožec sklonil hlavu a vnořil svůj slonovinový roh do útočnickova břicha.

Ale bylo jich mnoho. Obklíčili ho v těsném sevření a povalili na zem. Ve chvílce ležel jednorožec spoutaný a se zavázanýma očima.

7 Fallonské močály

„TAM JE!" UPOZORNILA ROBYN TRISTANA NA malou temnou skvrnu, nořící se z mraků před nimi. Dívka pohodla zpěněného koně a šedý oř vyrazil.

„Copak se ani na chvílku nezastaví?" udýchaně sipal Pawldo, snaže se zoufale udržet na potácejícím se poníkově.

„Doufám, že ano," odpověděl Daryth, který jel vedle

něj. „Ale určitě ne dříve, dokud bude alespoň trochu světla."

Velký sokol mířil stále na východ a pomalu kroužil, když se jezdci pod ním snažili udržet s ním tempo.

„Nechce se mi věřit, že následujeme ptáka!" bručel Pawldo.

„Jsi si jistý, že ví, co dělá?" ukázal Daryth na Robyn, která se hnala stále kupředu a neposlouchala bručení ostatních jezdců.

„Důvěřuji jí," odpověděl Tristan.

Před svítáním probudili Darytha a připravili se na cestu. Doprovázel je Canthus a několik dalších psů. Vzali čtyři koně navíc, aby udrželi vysoké tempo. Nechali králi zprávu a vyjeli, zdrželi se jen na Vrchovině, kde se k nim Pawldo bez váhání připojil.

Nyní seděli v sedlech celé dny od prvních paprsků úsvitu až po temnou noc. Zastavili na noc tam, kde je zastihl západ slunce.

Drátěná košile seděla princovi pohodlně na ramenou a připomínala mu otcovo přání. Jen letmo si pomyslel, kdo teď povede corwellský oddíl. Pokoušel se zapomenout na otcův hněv při svém návratu. Ale pevně důvěřoval Robyn. Keren musí být ve velkých potížích.

Zastavili se na sklonku čtvrtého dne, aby vyměnili koně a protáhli si ztuhlé svaly. Zatímco muži zničeně brblali a pokoušeli se vyhnat bolestivou ztuhlost z nohou a zad, Robyn tiše hleděla k obloze. Když opět nasedli na koně, poznamenala: „Otáčí se k severu, takže musíme projet jedním z údolí. Myslím, že nás vede do Myrlochu."

„Počkej chvílku!" vyhrkl poplašeně Pawldo. „Myrloch? To místo je začarované! Raději je nechme Llewyrům - to není místo pro lidi nebo půlčíky!"

„Já sleduji sokola," tiše pronesla Robyn a rozjela se.

„Takže i já," poznamenal princ, ačkoli Robynina zmínka o Myrlochu mu sevřela srdce.

„Já považuji kouzla za zajímavá," ozval se Daryth. „Myslíte, že nějaká uvidíme?"

„Budeme šťastni, vyjedeme-li ve stejných tělech, v jakých tam vjedeme," zabručel Pawldo, ale připojil se k ostatním. Museli několik minut cválat, aby dohnali Robyn. Našli ji stát uprostřed cesty, jak zkoumá úzkou stopu vedle sebe. Vzhledla, když přijeli.

„Zdá se, že to je stopa, která nás při troše štěstí zavede přes Vysočinu do Myrlochu."

„Štěstí!" zabručel Pawldo, když opustili cestu a jeli dál podél stopy za sebou. Pěšina pokračovala mezi kmeny velkých dubů, bílých ořechů a tisů. Zdálo se, že v tomto místě nikdy nezasáhla sekyra člověka. Pokračovali tak celý den, i když stezka pokračovala nahoru do kopce, podél hromad balvanů; brodili se bystrými potoky, ale vždycky směřovali na sever. Tam, kde se les otevíral do malých mýtin, zahlédli velkého sokola, jak netrpělivě krouží, když čekal, až ti po zemi se plazící lidé projdou cestou, která jim ubírala moc času. Soumrak jim však poskytl odpočinek od dlouhých hodin v sedle. Měsíc byl téměř v úplňku a vrhal stíny mezi stromy obklopujícími jejich tábor. Rozdělal jen malý oheň a starali se, aby málo čoudil a nebyl moc vidět.

„Raději postavme hlídku," navrhoval princ. „Je to sice část Corwellského království, ale jsou tu Firbolgové a kdo ví, co ještě-"

„Kdo tady žije?" ptal se Daryth a rozhlížel se po původní divočině, která je obklopovala.

„Velmi málo lidí - většinou lovci nebo pastevcí - Ffolkové, kteří milují osamělá místa víc než společnost lidí," vysvětlil Tristan.

„A také jsme blízko území Llewyrů," prohlásil Pawldo a se zachvěním se ohlédl přes rameno. „Cítím magii!"

„Není tu žádné nebezpečí," ozvala se klidně Robyn a dívala se do malého ohně.

„Přesto podporuji Tristanův návrh postavit hlídky. Já budu první." Daryth se ztuhle postavil a rozhlížel se kolem.

„Jak chcete," zabručela Robyn. „I já budu hlídat."

Celou noc byli ostražití, ale nic se nedělo. Posnídali studený chléb se sýrem, a než skončili, už z vysoké borovice vylétěl černý sokol k severu, naléhající, aby se jeho následovatelé vydali na cestu.

Stezka začala stoupat k hřebenu hor, oddělujících Corwell od území Llewyrů - Myrlochu. Během rána vstoupili do lesů, kde ve stínu ještě ležel sníh, a čím výše stoupali, tím ho bylo více. V poledne se již brodili mokrým sněhem. Místy byly tající závěje na stezce tři až čtyři stopy hluboké.

Po několika hodinách se konečně vynořili z lesa na skalnatém svahu hory. Tyto vrcholky hor, vystavené soustavnému slunečnímu záření, už dávno ztratily svůj sněžný kabát. Teď byla cesta dobrá, když vystoupili výš. Sokol je vedl stále dál.

Robyn jela většinu odpoledne vedle Darytha, povídala a občas se zasmála. Tristan jel vzadu s Pawldem. Chtěl se k nim připojit, ale cítil, že je hloupé je vyrušit. Vypadalo to, že Robyn a Daryth spolu uzavřeli nějakou soukromou dohodu. Pawldo byl dobrým společníkem, ale přesto se hodiny vlekly.

Do soumraku uviděli svůj cíl - vysoký průsmyk v rozeklaném hřebeni. Stezka se zrádně vinula mezi nízkými vrcholky, než vstoupili na prudký útes a stoupali po úzké cestičce k vrcholu. Sable, téměř neviditelná tečka, kroužil nad průsmykem.

Na noc se zastavili u skupinky zakrsklých borovic, které v této výšce nějak přežily a obklopovaly jeden konec malého jezírka v úzkém údolíčku. Na vodě pluly velké kusy ledu a údolím profukoval ledový vítr, ale tohle chabé přístřeší se zdálo být jediným místem, které nebylo vystaveno živlům přímo. Borovice jim poskytly trochu dřeva na oheň a výklenek mezi třemi velkými balvany je poněkud chránil před větrem. Jedli bez nadšení a tiše se dívali do ohně.

„Co je s tím údolím Myrloch?" přerušil mlčení Daryth. „Proč vypadáte, jako by se každou chvíli mělo něco stát? Jako byste ani nečekali, že odtud vyjedete!" Jeho neomalenost ostatní udivila.

Tristan si vzpomněl na příběhy z dětství a s údivem si uvědomil, že je bere vážně. „Nu ano, jsou to spíše legendy," řekl. „Když lidé přišli na Moonshae, Llewyrrové - elfové - žili na celých ostrovech. Jak se lidstvo rozrůstalo, stáhli se Llewyrrové náhodně za tento hřeben - právě do údolí Myrloch."

„Llewyrrové nemají průchody svým územím rádi," dodal Pawldo. „Malý národ má příběhy, při kterých by sis zacpával uši - Llewyrrové mají kouzelný kruh a v něm se usmaží každý, kdo do něj vkročí. A jejich čarodějové! Nikdo neví, co všechno umí svými temnými kouzly. Mohou nás proměnit ve hlemýžďe nebo něco horšího - pokud z nás vůbec zbude něco, co by mohli proměnit!"

Robyn se rozesmála - první smích, který slyšeli v tom dlouhém dnu. „To je skutečně to nejhroznější, co by se nám mohlo stát!"

„Jak to, že jsi takový odborník?" odpálil Pawldo, dotčený, že se pochybuje o jeho tvrzeních.

Robyn vypadala překvapeně. „Nevím, kdy jsem se stala odborníkem - ale cítím, že se nemáme čeho bát - alespoň Llewyrů ne."

„A čeho bychom se měli obávat?" zeptal se princ.

„To nevím zcela přesně... ač mě napadají i Firbolgové, aspoň pro začátek."

„Firbolgy alespoň nemůžeme přehlédnout!" zabručel Pawldo a stočil se k ohni, aby se prospal. „Vezmu si prostřední hlídku," dodal ještě.

„Já budu strážit první," přihlásil se Tristan. Ztěžka se posadil a šel ke stromům pro další dříví. Ostatní brzy usnuli a Tristan osaměl. Připojil se k němu Canthus a oba obcházeli tábor. Zdálo se jim, že jsou jedinými živými tvory v tomhle cípu Vysočiny - alespoň Tristan doufal, že jsou.

Vodní pes téměř nespál. Chodil s princem, když byl Tristan vzhůru, a seděl pozorně u něj, když odpočíval. Canthus vypadal jako obyčejný pes. Nikdy mu ale nepoložil hlavu na kolena, ani si nelehl u jeho nohou jako ostatní psi. Stále seděl vzpřímeně s nastraženými ušima lovícíma sebemenší zvuk a nozdry neustále věťřily pachy ve vzduchu.

Tristan vzdychl a otočil se k Robyn. Hluboce spala, téměř pohřbená pod mohutnou kožešinovou příkrývkou, černé vlasy přehozené přes obličej. Pak princův pohled přešel ke štíhlému Calishitovi, který oddechoval na druhé straně ohně.

Co si tahle nádherná dívka - žena! - myslí o mužích, kteří jsou jejími nejbližšími přáteli? Kterému z nich dává přednost? Tristan to hrozně chtěl vedet. Robyn se protáhla a pomalu se překulila; na okamžik byl Tristan v pokušení vzbudit ji a vzít ji do náručí. Odkášlal si, když si představil její reakci a raději se otočil, aby si uspořádal myšlenky.

Tak se na hlídce vystřídalí všichni a Canthus doprovázel každého z nich. Noc uplynula bez vyrušení. Za úsvitu sbalili tábor a vydali se na poslední zrádný svah. Byl našťastí otočen k jihu a sníh na něm už téměř zmizel. Stezka byla ale stále nebezpečná, a tak raději vedli koně stranou po pevné půdě.

„Raději bychom měli sesednout a koně přes tohle převést," zvolal Tristan.

Robyn souhlasila. „Ale pospěšme si!"

Postupovali co nejrychleji, ale museli si pečlivě vybírat cestu. Občas se pod jejich nohama uvolnil kámen a padal do rozeklaných skalisek dole pod nimi. V polovině dne mířili k větrnému průsmyku. Za nimi se táhly míle skalnaté země a hustého lesa. Z této dálky obdělávaná pole Corwellu nebyla vidět.

A před nimi bylo údolí Myrloch, které každý z nich viděl poprvé.

Zářící modré vody Myrlochu byly sotva vidět. Nejbližší území pokrývala četná menší jezírka a doleva i doprava se zvedaly nespočetné řady ostrých skalisek. Stezka mířila od průsmyku na sever. Zasněžený svah prudce klesal dolů a přecházel ve smíšený les. Za ním byly rozlehlé louky, plné rozkvetlých květů, místy přerušené shlukem stromů. Jiskřící vodopády proudily z hor do údolí a sytily četné potoky, spojující jednotlivá jezera do stříbrné sítě. Pouze na jednom

místě vypadalo údolí nezdravě. Leželo napravo. Stromy bez Ušťů obklopovaly bažinaté slatiny. Ty se neleskly jako jiné vodní plochy. Byly porostlé hustou vrstvou spletených rostlin a mechem pokrytými rozpadajícími se kmeny stromů.

Sable nyní kroužil mimo stezku. Mířil rovnou k močálu.

Jak skupina přešla přes vrchol, s úctou pozorovala krajinu před sebou. Vzadu na hlavách se jim jemně ježily vlasy, jako by měl nedaleko udeřit blesk, ačkoli obloha byla jasná.

„Magie!“ vyštěkl Pawldo a neklidně si poškrábal zátylek. „Dejte na má slova - všichni se staneme mloky, jestli jen vkročíme do toho prokletého místa!“

Ale přesto v průsmyku následoval své druhy. Podezíravě se rozhlížel, jako by každou chvíli očekával útok. Nic se nestalo, a tak se připojil ke zkoumání svahu před nimi, když hledali cestu dolů. Slunce ještě nezabavilo severní svah sněžné příkrývky a na vysočině ještě ležela silná vrstva sněhu. Tristan si snadno představil hluboké závěje, kterými projdou, když vstoupí do lesů.

Robyn vyrazila vpřed, vedla dva koně a ostatní šli za ní. Střídali se v roli vůdce a několik hodin šli dost rychle přes svah ke strmějším oblastem, kde Vysočina klesala k hranici lesa.

Tristan se rychle připojil k Robyn a řekl: „Všichni počkejte, dokud sníh nezkontroluji.“

„Počkej!“ vykřikla zoufale Robyn. „Není to dost pevné, aby-“

Než stačila své varování dokončit, ucítil, jak se mu sníh pod nohama rozjel. S hlasitým rachotem se začal sesouvat ze svahu v obrovské lavině a nesl Tristana s sebou. Sníh začal nabírat na rychlosti a Tristan ztratil otěže svého koně. Lavina se začala rozpadat na kusy a princ spadl mezi dva kusy mokrého sněhu, pokoušeje se udržet hlavu nad dusící masou.

Jako řítící se sánky nabíral na rychlosti a nabaloval na sebe další mokrý sníh. Princ si stihl všimnout, že kus sněhu nad ním se rozpadá a jeho druhové roztroušené padají za ním.

Sníh udeřil Tristana do obličeje, oslepil ho a ucpal mu nos a ústa. Vztekla ho shrábl a dál zoufale kopal, aby zůstal na povrchu laviny. Mrkl na hladký svah pod sebou, na dně se modře lesklo jezero.

Poprvé si nyní uvědomil váhu drátěné košile, kterou měl na sobě. Tristan věděl, že jezero znamená ledovou, škrtící smrt, protože v tom kovovém oděvu nedokáže plavat. Pokoušel se odplazit stranou z děsivého přívalu, ale prudce klouzající sníh mu to neumožnil. Cítil, jak ledové krystaly drásají jeho holé ruce, a křičel bolestí, jak se mu utrhl nehet.

Otočil se a vytáhl meč. Zarazil špičku do sněhu a zaklel, když čepel sklouzla po ledové slupce. Ale postupně se rychlost klouzání zpomalovala, jak se svah stával méně prudkým. Nakonec se mu podařilo zarazit meč do podkladu a zastavit. Sníh se dál řítí kolem něj a Tristan slyšel, jak žbluňká do jezera pod ním.

Kolem Tristana projela jeho šedá klisna, řičící hrůzou a snažící se postavit na nohy. Ale ubohé zvíře sjelo do jezera a zmizelo pod hromadami sněhu. Lavina se zúžila a princ už ležel mimo její cestu. Vyčerpaný a téměř v bezvědomí, spatřil Robyn jedoucí schlíple po sněhu, řítícím se k jezeru. Ale při pádu do jezera se jí podařilo vyhnout se největšímu přívalu sněhové hmoty a Tristan viděl, jak usilovně plave ke břehu.

Pak jej mijeli další členové skupiny; vypadali jako jednoditá masa lidí, koní - a půlčika. Pawldo visel na šíji svého poníka, když zvíře padlo do jezera a plavalo. Daryth a někteří koně se zachytili těsně nad hladinou, kde se část laviny náhodně zachytila.

„Jsi v pořádku?“ volal Calishita vzhůru na Tristana.

„Myslím, že ano,“ odpověděl princ. Viděl Robyn vylézat z jezera a koně plovoucí ke břehu. Pawldo stále visel na poníkovi. „Viděl jsi psy?“

„Ne,“ ustaraně odpověděl Daryth. „Počkej - podívej se tam!“

Tristan spatřil psy, pomalu se stahující svahem dolů. Jakýmsi zázrakem se jim podařilo lavině vyhnout a zůstali nahoře. Nyní se přidávali k ostatním.

Ztratili pouze jednoho koně - Tristanova, ale s ním i všechno princovo náhradní oblečení. Robyn vytáhla nějaké vlněné pláště ze svého vaku. Ač i náhradní oděvy byly navlhle, přece jen je poněkud zahřály.

„Jedno je jisté,“ prohlásil princ při pohledu na svah, ze kterého tak urychleně sestoupili. „Až budeme Myrloch opouštět, bude to muset být jinudy!“ Ostatní se dívali na příkrý svah a mlčeli, dokud Robyn neřekla téměř vesele: „Alespoň dokud neroztaje sníh. A to nebude ještě několik měsíců.“

„Radostné pomyšlení,“ vrčel Pawldo. „Kdybych byl věděl-“

„Tam je Sable!“ zvolala Robyn a převala tak půlčikovo lamentování. „Není to moc daleko.“

Tristan si uvědomil, že jejich postup, ač drastický, je velice rychle přemístil přes kus země, který by přecházeli obvyklými postupy celý den. Velký sokol kroužil stále nad močálem, který pozorovali z vrcholu.

„Pojďme,“ navrhl princ. Rychle posbírali věci a vydali se na pochod.

Sníh již pomalu mizel, když se blížili k listnatému lesu. Překonali během pár hodin výškový rozdíl přes tisíc stop a nyní se dostávali na suchou stezku. Brzy ale stromy kolem nich vypadaly zvadle. Měly tenké kmeny a téměř se tu nevyskytovaly žádné květiny. Stezka mířila přímo k zakalenému rybníku. Všude kolem se rozprostírala zničená země páchnoucích rybníků, shnilé trávy a plesnivých drnů.

Skupinky zakrsklých stromů místy oživovaly krajinu, ale byly řídké a vypadaly nezdravé.

„Zastavme se a udělejme tábor,“ řekl Tristan.

„Poslyšte,“ rozčiloval se půlčik, „nedonutíte mě strávit v těch močálech noc! Cítím čáry!“

„Musíme pokračovat a pomoci Kerenovi,“ prosila Robyn. „Nemůže být daleko!“

„Mají pravdu,“ ukázal Daryth na Tristana a Pawlda. „Bylo by šílenstvím jít do močálů v noční tmě.“

Robyn se odvrátila a chvíli se zdálo, že se pustí do bažin sama. Pak ale vzdychla a otočila se k nim.

„Máte pravdu. Pokusíme se rozdělat oheň a usušit se. Ale vyrazíme s prvním světlem, ano?“

Ostatní souhlasili a začali připravovat tábor. Tristan zapálil malý oheň, aby si mohli usušit šaty a zahřát promrzlé kosti. Jako vždy si rozdělili hlídky. První byl na řadě opět Tristan.

S napjatými nervy zavolal Canthuse a pomalu obcházeli tábor. Tristan si vždy myslel, že se nemá čeho bát - kromě svého otce. Ale nyní měl pocit - víc než kdy předtím - jako by je něco nebo někdo za okruhem světla pozorovalo. A to se mu nelíbilo!

Sevřel meč a chodil sem a tam a pozorně hleděl do tmy. I hvězdy tu svítily nějak nejasně, jakoby přes filtr děsivé noci. Pak zahlédl nějaký pohyb.

Strnul a díval se. Opět zahlédl nejasnou skvrnu světla. I Canthus to viděl a zavrčel. Tristan, podivně přitahován, se k tomu místu vydal s taseným mečem. Co nepečlivěji si vybíral cestu po mokré zemi. Vypadalo to, že se ke světlu přibližuje, to se ale najednou pohnulo a vletlo hlouběji do močálů. Spěšně ho následoval. Světlo kleslo a prolétalo podrostem. Princ trhl keřem ve snaze ho projít a Canthus ho s kňučením následoval.

Tristan se vyprostil z keře a vyběhl na mýtinu s Canthusem po boku. Najednou ucítil, jak se mu kolem kotníků sevřelo lepkavé bahno, pak kolem kolen a pasu. S děsivým výdechem paniky se princ pokusil uniknout. Ale už mu to svíralo žaludek a mířilo k hrudníku.

Canthus překvapivě pobíhal po povrchu bažiny a zastavil se, jen aby se zvědavě podíval na prince. Tristan upustil meč a pokoušel se plavat, mával divoce rukama, ale pohyboval se příliš pomalu, než aby to pomohlo. Jeho obavy se nyní změnily v strach, že jeho život již končí. Rozkašlal se, když se mu studené slizké bahno dostalo do úst.

Mysl prince zaznamenala, ač to bylo nepodstatné, že bahno nemá žádnou chuť a ani pach. Sevřel je v hrsti a cítil, jak mu proklouzává mezi prsty a mizí. Pohnul se volně. A vtom si uvědomil, že už není ve slizkém bahně, ale leží na pevné zemi.

Jen několik kroků od něj se ozvalo zašvitoření. Mezi smíchem zněla slova.

„Och... to bylo nádherné! Cha, cha! Skvělé!"

Princ se rozhlédl, ale nikoho neviděl.

„Och, och! Kdybys jen mohl vidět výraz svých očí! Říkám ti, nikdy jsem neviděl za svých sedm set osmdesát čtyři let nic veselějšího!" S tichým pípnutím se konečně objevil posměváček, stále roztřesený smíchem.

„Můžeš to udělat ještě jednou? Ach, tak bych to chtěl vidět znovu!"

Tristan v šoku hleděl do očí, vzdálených od jeho na délku paže. Patřily malému dráčkovi. Zubatá tlamka byla roztažena do širokého šklebu.

Grunnarch hleděl se zkaženou náladou na Železnou pevnost. Ať už byly záležitosti kapitána s Thelgaarem Železnou rukou jakékoli, teď to pokazilo hladký průběh nakládání.

„Pošlete Larica za mnou hned, jak se objeví," přikázal Rudý král svým lidem.

Muži Thelgaara strávili den znesvěcováním čistých Unii lodí tím, že upevňovali na jejich přídě těžká železná beranidla. Grunnarch slyšel, že Thelgaar sám to bude kontrolovat. Říkalo se, že se dotýkal každého rezavého kusu a mumlal jakési zaklínadlo. Kdo kdy viděl upevňovat na loď takové dlouhé a těžké klády a narušit tak její rovnováhu? Možná, kdyby Ffolkové vlastnili flotilu schopnou odrazit jejich útok, pak by to mělo smysl. Ale Ffolkové si určitě vyberou boj na souši, takže k čemu taková námořní výstroj?

Nicméně Thelgaar vydal své rozkazy s divokou prudkostí, která nedovolovala nikomu o nich diskutovat, takže muži připevňovali beranidla a reptali jen šepem.

A Laric se ze Železné pevnosti stále nevracel.

Grunnarch zamířil za soumraku k velké hranici, kde se měli sejít všichni králové k poslední poradě. Našel tam Raaga Hanunerstaada a některé další. Stál tam i Laric, ale nevšímal si svého pána. Jeho pozornost se upírala na Železného krále.

Thelgaar stál u ohně, který na něj vrhal záblesky oranžového a červeného světla. Když Grunnarch došel ke kruhu králů, Thelgaar na něj pohlédl ostrým pohledem. Grunnarch se zachvěl a pomyslel si, že ten velký oheň bledne při srovnání s palčivou silou pohledu Železného krále.

„Ty, králi Norlandu, budeš mít nejdůležitější roli," začal Thelgaar.

Grunnarch si uvědomil, že k němu hovoří jako k vazalovi, a ne jako k vysokému šlechtici. Nicméně pozorně poslouchal, protože cosi v Železném králi nepřipouštělo žádný odpor.

„Tady je Gwynneth," pokračoval Thelgaar. Grunnarch viděl hrubě načrtnutou mapu v písku u jeho nohou. „Muži z Norlandu a Norheimu poplují sem," ukázal na východní pobřeží ostrova.

„Vylodíte se tady, tam a tam - zničíte všechny vesnice Ffolků podél břehu. Určitě jich bude mnoho utíkat po cestě na západ." Nyní ukázal Thelgaar na Unii, táhnoucí se ostrovem od východu k Caer Corwellu.

„Vyšlete dostatek mužů k pronásledování. Zbytek vašich sil se otočí k severu, projde hory a dostane se před uprchlíky. Tak budou v pasti."

Grunnarchovi najednou úplně vyschlo v ústech. Thelgaar ukazoval cestu procházející údolím Myrloch - místem, kde může armáda severanů padnout. Jeho protest byl předvídan.

„Není v tom nic nebezpečného!" Thelgaarův hlas zněl triumfálně. „Jakmile vstoupíte do údolí, připojí se k vám armáda Fírbolgů. Zařídil jsem, aby vám zvěd ukázal skryté stezky Myrlochu. S jeho pomocí projdete bezpečně."

Grunnarchova opatrnost zvonila na poplach, ale potlačil to. Thelgaar pokračoval.

„Všichni Ffolkové z východu budou chyceni do pasti. Zabijete muže a staré lidi. Zbytek vezmete do zajetí jako otroky."

Všichni králové kolem ohně mlčeli v otřeseném tichu. Války s Ffolky bývaly krvavé a divoké, ale nikdy neměly záměr vyhladit národ. Avšak Thelgaar nepřipouštěl žádné pochybnosti. Rozhlédl se s pochmurným úsměskem po mužích v

kruhu, než pokračoval. Grunnarch nemohl uvěřit, že je to tentýž král, který před méně než dvěma týdny navrhoval mír. „Pak budete pokračovat v pochodu a připojíte se ke mně u Caer Corwellu. Jestli už bude pevnost v našich rukách, náš úkol končí. Pokud ne, pomůžete nám v dobytí poslední pevnosti Ffolků na Gwynnethu!"

Plán předčil odvahou všechny dřívější nájezdy. Ač vypadal dokonale, Grunnarch přece jen viděl trhlinu.

„Kdo je ten špeh?" zeptal se, protože to bylo nejslabší místo plánu.

„Je to...druid."

Shromáždění vydechlo údivem. „Jak můžeš čekat, že budeme věřit jednomu z toho neblahého kruhu?" vyjádřil Grunnarch své pochybnosti. „Druidové jsou zdrojem moci Ffolků!"

Thelgaar Železná ruka se usmál chladným, krutým úsměvem, ve kterém nebyla špetka veselí. „Právě proto je to skvělý špeh. A ujist'uji vás, že si zaslouží vaši důvěru."

Grunnarch se pochybností nezbavil, ale pohled Železného krále jej umlčel, než mohl promluvit.

Thelgaar pokračoval. „Jmenuje se Trahern a nemusíte se obávat jeho nestrannosti. Je oddán... jen mně osobně. Rozmístí v Myrlochu řadu mohyl podél cesty, kterou pojedete, a prozradí vám tajné stezky Myrlochu."

Grunnarchovy námitky zůstaly nevysloveny, když shromáždění skončilo. Něco v Thelgaarovi Železné ruce vzbuzovalo bezmeznou důvěru, takže každá námitka se zdála být zbytečná, i když byla dokonalá. Ještě cítil lehký nepokoj, když odcházel od ohně ke svým mužům.

Kazgoroth v těle Železného krále sledoval, jak Grunnarch odchází, a byl potěšen. Tenhle určitě splní jeho očekávání. Pod severanským nápoem shoří východní vesnice Ffolků na popel.

Také se díval na Laricu, kapitána Krvavých jezdců. Ten určitě neselže. I kdyby Rudý král nesplnil jeho očekávání, rudě odění jezdců to určitě udělají. Laric se přes oheň ohlédl na Thelgaara. Rudé plamínky v jeho očích vycházely z větší hloubky, než aby byly pouhým odrazem ohně.

Kazgoroth pomalu stočil svůj pohled na moře. Mimo Železnou zátoku se zvedaly velké vlny. Zítřka povede Kazgoroth v Thelgaarově těle druhou flotilu na jih, přímo ke Corwellu. Dlouhá beranidla zpomalí loď a zvýší nebezpečí. Ale nakonec poslouží svému zvláštnímu cíli.

Protože Kazgoroth věděl s jistotou, že ho Leviatan očekává.

Z hrdla Canthuse se při pohledu na dráčka vydralo hluboké zavrčení. Ale pes neútočil, protože princ byl překvapen a nedal mu žádný povel. Překvapení se mísilo se vztekem kvůli hnusnému triku, který na něj dráček ušil, a pobavení při dráčkově objevení.

Dráček byl stěží větší než dvě stopy.

Tenoučká křídla se za světle modrým stvořením duhově leskla. Malé tlapy měl složeny na prsou a oči mu zářily inteligencí a veselím. Tělo končilo tenkým hadím ocáskem. Náhle dráček zmizel, ale za okamžik se opět objevil. Tento postup několikrát opakoval, až se princ rozesmál. Dráček vesele zatleskal a zalykal se smíchem.

„Och, říkám ti, je to nádherné. I ty máš smysl pro humor! Proč každý, s kým si zavtipkuji, vypadá úplně vyvedený z míry! Někdy přitom říkají i takové nechutné věci! Proč, co myslíš - "

„Zadrž!" vykřikl princ. „Kdo nebo co jsi? A proč jsi mě sem vylákal?" -

„Kdo -, jsem Newt, myslím jsem, že to víš. Myslel jsem, že to vědí všichni. Och, myslel jsem, že jsem slavnější!" Dráček vypadal zklamaně. Ale pak potřásl hlavou a pokračoval.

„A proč? Nu, pro legraci, samozřejmě. Copak to nevíš? Ale teď vidím, že tady asi nežiješ. Ti, co tu žijí, jsou větší než ty- a ošklivější, musím dodat, pokud nezískáš větší hlavu. Myslím, ne že bys byl nejhezčí - "

„Počkej!" pokusil se princ přerušit přívál jeho slov. Jeho mysl vířila, když se snažil držet krok s dráčkem. „Kdo tu žije? A kde?" Popis dráčka mu příliš připomínal Firbolgy.

Dráček ochotně vysvětloval, potěšen partnerem pro konverzaci. „Nu, bydlí ve Velké jeskyni - tam v bažinách. Vypadají jako ty, jak už jsem říkal, jen větší a rozložitější, a také zarostlejší a s velkými nosy. Visí jim z obličeje jak větve. A také smrdí a - "

„Myslím, že rozumím," vyhrkl Tristan a pokoušel se zastavit přívál slov. „Můžeš mi ukázat, kde ta Velká jeskyně je?"

„Jistě," řekl hrdě Newt. „Pojď za mnou!"

V tom okamžiku dráček zmizel.

„Počkej!" vykřikl princ v obavách, že dráček zmizí nadobro. Ale ten se opět objevil a lítostivě se na prince podíval.

„Ale ty jsi hrozně pomalý. Jestli se tak budeš plazit, tak nám to potrvá celou noc, než se tam dostaneme. A já se pak musím trochu najíst, než vyrazíme, protože lítání je dost namáhavé, opravdu. Kdybych se nenajedl, mohl bych se sesypat na hromadu. Potom bych nebyl k ničemu ani tobě, ani - "

Tristan se opět rozesmál. Malý dráček zafuněl, zvedl ураženě tlamku do vzduchu a otočil se k princovi zády.

„Je mi líto," omlouval se princ. „Ale mi přátelé tady..." otočil se a zjistil, že neví, kde je.

„Och, ti," řekl Newt zklamaně. „Myslel jsem, že my dva..."

„Jsou to mí společníci a máme zachránit lidský život," vysvětloval Tristan. „Nemohu je opustit, ale těšila by nás tvá společnost. Mám dojem, že Velká jeskyně by dala odpověď na mnoho našich otázek."

„Nu dobrá," vzdychl odevzdaně Newt. Ale provedl Tristana bažinou a donutil prince často klopýtat v temném podrostu. Nicméně dráček sledoval stezku po suché zemi, čímž dovoloval člověku vyhnout se mnoha tůňkám a mokřinám, které ležely na stezce.

Trvalo to skoro půl hodiny a Tristan se divil, jak daleko se nechal dráčkem odlákat od tábora. Zdálo se mu to jen tak pět minut. Nakonec prošel trnitými větvemi do kruhu světla. Jeho společníci byli vzhůru a udiveně na něho hleděli.

„Co se s tebou stalo?" zvolala Robyn se směsicí úlevy a strachu. „Už jsme chtěli vyrazit tě hledat."

Pawldo vyskočil a vytáhl meč. „Drak!" vykřikl a postavil se proti Newtovi s mečem v ruce. Dráček zmizel a objevil se u

prince, ustrašeně vyhlíží za jeho ramenem.

„To je Newt," vysvětlil Tristan a představil mu své druhy. „Newt si ze mě vystřelil a další, co vím, je jen to, že jsem byl kdesi uprostřed bažin!"

„Znám to!" protestoval Pawldo. „Čáry!"

„Za celý život jsem nebyl tak uražen!" byla teď řada na Newtovi. „Čáry! Není to nic víc než malá iluze a možná troška hypnózy, ale rozhodně žádné čáry! Měl jsem dobré úmysly ukázat vám Velkou jeskyni. Ale možná bych měl raději říci těm hnusným velkým lidem, že jste tady, a nechat je sem přijít a přestat se o vás starat!"

„Počkej chvíli," zastavil ho Tristan a otočil se k přátelům. „Newt mi řekl, že nějakí tvorové si postavili, velkou jeskyni někde poblíž. Vsadím se, že jde o Firbolgy a že Keren může být tam!"

„Kdo je Keren?" ptal se Newt.

„Náš přítel - snažíme se ho tady zachránit. Je to největší bard mezi Ffolky!" odpověděl Tristan.

„Och, ten bard!" Newt až vypískl vzrušením. „Viděl jsem, jak ho nesli, asi je mrtvý. Doufám, že to neznamená, že se vrátíte hned domů, že ne? Och, to bych nerad, zrovna když si začínáme - "

„Mrtvý?" Robyn zbledla. „Jsi si jistý?"

„No, to ne," odpověděl dráček. „Možná, že žije. Ale když ho táhli do Velké jeskyně, nevypadal moc dobře."

„Musíme to zjistit!" prohlásil Tristan. „Ukážeš nám jeskyni?"

„Ne, když budete mluvit o kouzlech," trval na svém Newt.

„Omlouváme se," řekl Tristan, „že už nebudeme, že, Pawldo?"

Půlčik vypadal, že bude něco namítat, ale pak přikývl.

„Tak, po krátkém nasycení vám to ukážu," prohlásil Newt, přistoupil k vakům se zásobami a zvědavě nahlédl dovnitř.

„Hmmm, sýr... ó, a párky! Jak skvělé!"

V okamžiku vytáhl věnec párků dlouhý jako on sám a začal se krmit. Pak si dal ještě dva bochníky chleba, řádný kus sýra a zapil to lahvi červeného vína. Když se chtěl znovu ponořit do sedlového vaku, Tristan mu jej sebral s omluvou, že už začíná svítat.

„Ukážeš nám teď jeskyni? Dost to spěchá."

Malý dráček se zatvářil váhavě a podíval se na plné břicho. Rozhodl se, že několik hodin nebude hladovět.

„Není to daleko," sliboval a zamířil do strašné spleti větví, trnů a úponků. Několikrát museli použít meče, aby si prosekali cestu. Dráček držel slovo. Když přešli rovnou bažinatou mýtinu, Newt se ohlédl přes rameno a spiklenecky zašeptal: „Velká jeskyně je tady, přímo za těmi keři."

Tiše vedli koně do podrostu a opatrně postupovali vpřed. Tristan a Robyn šli bok po boku, Newt poletoval nad nimi. Brzy se dostali pod stromky rostoucí v močále a rozhlédli se po velké mýtině. Před nimi stála Velká jeskyně. Byla to nějaká velká kamenná stavba - zřejmě hrad nebo pevnost. Nad velkou budovou se vznášel černý sokol Sable.

Leviatan ucítil přítomnost flotily, jakmile dosáhl vod u Železné zátoky. Mlhavě cítil, že jsou hrozbou pro bohyni. Rázně se k nim otočil, ač ještě míle vzdálen.

Obrovský ocas ho pomalu poháněl mořem, občas poslal velké tělo k povrchu, aby se nadechlo. Jeho obrovská hlava se vynořila a za ní se vlnilo obrovské tělo po nemožně dlouhou dobu. Nakonec se vynořil nad vlnami i mohutný ocas. Leviatan ho zvedl vysoko, možná v gestu výzvy, a pak jim zase udeřil o hladinu a nořil se zpátky do hlubin.

Po mnoho dní takto plul, prorážející hladinu k nadechnutí, a opět se skrýval pod vodou. Stále cítil tu hrozbu. Do vody pronikla zvrhlost, poskvřňovala Rovnováhu čistého moře a kladla před leviatana jasný úkol.

Poskvřnění stále vzrůstalo a leviatan plul na sever. Šířilo se oceánem jako rakovinný jed, zalepovalo bytosti dýchací otvor a bodalo ji do očí. Leviatan ale rozhodně pokračoval dál.

Brzy nastane čas zabíjení.

8 Velká jeskyně

ÚPLNĚK OPĚT OZAŘOVAL SPÍCÍ VESNICI CORNwell. Erian, sám ve své chýši, se vycházejícího měsíce děsil. Neměl však jinou možnost než podlehnout tomu studenému svitu, který se přes něj přeléval.

Jakmile ale první záchvěvy proměny otřásl jeho tělem, prudce otevřel dveře a vyběhl na klidnou, měsícem osvětlenou ulici. Zastíněný masív Caer Corwellu se tyčil po jeho pravici, když se vnořil do ústí Corlythského potoka na sever od města.

Jeho nohy prudce narážely do dna při běhu, kterým se snažil dostat co nejdále. Křeč zkroutila jeho tělo a upadl do trávy, svíje se v agonii.

Otočil se na záda a bezmocně ležel, protože údy jej neposlouchaly. Místo toho se kroutily a trhaly sebou, jako by měly svou vlastní vůli. Chtěl si skrýt tvář do tmy země, ale měsíc jej volal takovou silou, že se mohl dívat jen k obloze. S rozevřenými očima cítil bodavé propalování měsíčních paprsků do lebky.

Jeho tělo se křivilo v důsledku změn vložených do něj kousnutím Kazgorotha před dvěma měsíci. Vyrážela mu srst, tesáky a drápy. Údy se mu zkrivily a přeměnily. Trýzeň mu vyrvala z hrdla zavytí nesoucí se nad vřesovišti a umlčující každé stvoření v doslechu.

Erian se zvedl na všechny čtyři a pomalu klusal dál. Jazyk mu těžce visel z tlamy. Citlivé nozdry hledaly ve vzduchu a brzy zachytily pach tlusté krávy. Mířil do vnitrozemí, pryč od Corwellu. Přešel do rychlého běhu hnán touhou zabíjet. Tentokrát se dobře nasytí.

„Říkal jsem ti to!“ chlubil se Newt.

„Co to je?“ zašeptal Tristan.

„To je urážka naší země!“ Tristan se otočil, překvapen důrazem Robynina hlasu. Měla pevně sevřené rty a z očí jí kanuly slzy.

„Co tím myslíš?“

„Copak nevidíš?“ a znělo to, jako by ho považovala za pitomce.

Tristan se podíval lépe. Viděl mohutné kamenné zdi táhnoucí se sto kroků doprava i doleva od místa, kde leželi.

Většina povrchu zdi byla porostlá zeleným mechem a plazily se po ní výhony rostlin - ale na jiných místech byl kámen šedý a holý. Zdi byly většinou hladké a nezdobené, ale vrchol zdi byl lemován řadou ošklivě se šklebících chrličů.

Kamenné příšery shlížely na příchozí ke stavbě, jejich křišťálové oči se zdály blýskat zlobou.

Tristan, Robyn a Newt se skrývali za padlým kmenem stromu. V údivu hleděli na tu mohutnou stavbu.

Přímo před nimi mezi dvěma mohutnými sloupy tu bylo vidět těžké dřevěné dveře, vysoké přinejmenším deset stop. Od nich vedla Široká cesta do hlubin močálů, táhnoucích se v blízkosti jejich skrýše.

„Ale co to je? Proč to tu je?“ Tristan nemohl najít v tom tvaru žádné vodítko. Jediné, co cítil, byla hrozba vyzařující z celé budovy.

„Má za úkol ohrožit bohyni,“ prohlásila Robyn.

Pevné zdi silou připomínaly pevnost, ale neměly žádné střilny, kterými by obránci mohli bojovat.

Daryth se k nim neslyšně připlížil a zašeptal: „Pawldo a já proklouzneme dozadu.“

„Buďte opatrní!“ naléhal princ. Viděl, že půlčík je nedaleko, a pak byli Pawldo i Daryth najednou pryč - zmizeli v křovinách skoro beze zvuku.

„Hm,“ ozval se po několika minutách Newt. Dráček se očividně držel na uzdě a už to nemohl vydržet. „Myslím, že se půjdu mrknout na jid - myslím, na koně.“ Rychle zmizel z dohledu.

Celý den - Pawldo a Daryth ze zadu a princ s dívkou zepředu pozorovali podivnou stavbu. Jednou se dveře otevřely a vyšlo několik Firbolgů. Těžce prošli po cestě. Později dvacet znetvořených příšer přešlo opačným směrem a vůdce zabouchal kyjem na dveře, které se rychle otevřely a vpusťly je dovnitř.

Při každém otevření se Tristan pokoušel nahlédnout do temného otvoru. Nebylo vidět žádnou stráž, ale pokusit se riskovat přiblížení by bylo šílené. Bard by neměl proti armádě Firbolgů žádnou šanci.

Nakonec se Tristan a Robyn vrátili na malou mýtinu ke koním. Našli tam jak Pawlda s Darythem, tak Newta. Dráček se krmil obrovským kusem sýra.

„Co jste zjistili?“ zeptal se Tristan.

„Vzadu jsou další dveře - ještě větší než ty přední,“ odpověděl Daryth. „Asi to je úniková cesta. Uvnitř jsem slyšel nějaké zvuky.“

„Ty jsi šel ke dveřím?“ vyděsil se Tristan.

„Musím říct, že se plížil velice dobře,“ poznamenal Pawldo. „Byl jsem těsně za ním a ani jsem nevěděl, že tam je!“

„A co jsi vlastně slyšel?“ ptala se Robyn.

„Nejsem si jistý. Znělo to jako kopání nebo sekání. Možná, že stavějí nebo kopou, ale bylo tam uvnitř dost těch příšer! Nikdo nevyšel ani nevstoupil, zatímco jsem se díval.“

„Myslím, že se tam jinak než předními dveřmi nedostaneme,“ poznamenal princ. Při té myšlence necítil žádné hrdinství. Co by v tuto chvíli asi udělal opravdový hrdina - co by udělal Cymrych Hugh?

„Počkáme na noc. Snad všichni usnou.“ Ale v těchto slovech Robyn nebylo moc naděje.

„Všechny vaše návrhy mi připadají dost hloupé. Proč nejdete podzemní chodbou?“ řekl Newt.

„Jakou podzemní chodbou?“

„No přece tou, co vede do Velké jeskyně. Proč bych jinak o ní mluvil? Páni, vám to moc nemyslí! Máte zamlžené mozky?“

„Proč jsi nám o ní nic neřekl?“ zeptal se Tristan přes zuby.

„Protože jste se nikdo neptal!“ zafuněl Newt. „Myslel jsem, že by to mohlo být zřejmé i pro takové, no, zamlžené mozky - bez urážky, samozřejmě. Ale proč byste vy lidé nemohli vydržet trochu přemýšlení?“

Tristan chtěl zprudka odpovědět, ale skousl si jazyk. Zřejmě byla v dráčkových slovech trocha pravdy. Nakonec, viděli, že se vyzná v bažinách, a jeho nenapadlo, ani nikoho jiného, se ho zeptat, co tu zná ještě.

„Možná, když nám ukážeš, kde ta podzemní chodba je, tak se i naše zamlžené mozky proberou a najdeme způsob, jak pomoci našemu příteli,“ řekl princ. „Samozřejmě, pokud jsi se už najedl.“

„No,“ odpověděl dráček a toužebně se podíval na poslední vak zásob. „Bude to stačit. Následujte mě a pokuste se nedělat nic hloupého.“

Tristan přivolal Canthuse, aby hlídal, ostatní psi stejně zůstanou s ním. Odradí kohokoli nebo cokoli, kdo by chtěl sáhnout na koně. Všichni si vzali zbraně. Pawldo luk a krátký meč, Daryth dýku a smyčku lana, Tristan dlouhý luk a nůž a Robyn pevnou dubovou hůl, kterou si zhotovila v Llyrathském lese.

Krátce, Newt je vedl do podzemní chodby a princ se hned cítil lépe. Ukázalo se, že vchodem je zabahněná odvodňovací roura, která odvádí vodu z budovy do bažiny vzdálené několik set yardů. V průměru měřila téměř šest stop a vystupovala z budovy ze zdi do mělké stružky.

„Uděláme si nějaké pochodně,“ navrhl princ, když viděl, že cesta mizí v temnotě. Našli u vchodu pár suchých větví a přivázali k nim trochu suché trávy. Hořely téměř bez kouře a poskytovaly dostatek světla. Zdálo se, že hoří poměrně rychle, a tak si vzali další do zásoby.

„Zajímalo by mě, jestli tam mají také něco k jídlu,“ poznamenal dráček dychtivě poletující kolem jejich příprav.

Tristan se zastavil a zvážil jeho slova. Na chvíli si myslel, že vezmou dráčka s sebou. Snad by to bylo bezpečnější

než jej nechat u zásob. Ale tuhle myšlenku zavrhl jako příliš drsnou. Ale nikdo nemohl říct, co dráček udělá v ruchu bitvy nebo tehdy, když se budou snažit pohybovat tiše.

„Newte,“ řekl mu vážně princ. „Potřebujeme někoho statečného a velmi, velmi šikovného, aby dohlédl na psy a koně. Samozřejmě také na jídlo a ostatní vybavení. Mohl bys nám tu důležitou službu prokázat? Myslím, že by to nikdo z těch zmlžených mozků nezvládl.“

Na chvíli si myslel, že se modré stvoření bude hádat. Ale Newt si rychle probral výhody.

„No dobrá, ale musíte mi pak podrobně vyprávět, jak to tam vypadá. Už tolikrát jsem se tam chtěl podívat, ale nikdy jsem neměl čas.“

„Slibujeme,“ odpověděl princ. „Počkej u koní a brzy se uvidíme!“

„Hodně zdaru!“ zvolal dráček a zamířil rovnou k sedlovým vakům.

Princ se otočil k přátelům. „Buďte opatrní,“ varoval. „A připraveni na všechno!“

Robyn a Daryth zapálili pochodně a následovali Tristana do chodby. Cesta se hned dost rozšiřovala, takže Tristan a Robyn mohli jít vedle sebe v čele, zatímco za nimi šel Daryth a Pawldo uzavíral průvod. Malý půlčik šel opatrně pozpátku a šíp měl připravený.

Jak Tristan vstupoval dále do chodby, cítil, že se mu nohy boří do bláta. Bylo ho tam asi po kotníky a ztěžovalo každý krok. Na nekouká místech se rozlévala kaluž studené vody a sahala jim až na lýtky. Pawldo byl nucen držet luk vodorovně ve výšce ramen.

Paprsky světla pronikající vchodem brzy zmizely, a tak pokračovali dál v matném světle blikajících pochodní. Naštěstí byl tunel rovný a podlaha také.

Princ se rozhlédl a viděl, že tunel je zpevněn sítí převislých kořenů, z nichž některé byly sune jako dubová větev. Občas se ze zdi nebo ze stropu plazil nějaká výhonek, ale většina zpevnění vypadala bezpečně.

Brzy vstoupili do rozlehlé místnosti, kde zdi chodby ustoupily na obě strany. Místnost vypadala dobře deset kroků široká. Vzdálenější konec byl ztracen ve tmě a většinu podlahy pokrývala voda.

Zdálo se, že z té stojaté vody stoupá hrozný smrad. Páchne jako smrt, napadlo prince, možná ne úplně stejné, ale podobně. V tunelu nebylo slyšet nic kromě tichého šplouchání jejich kroků ve vodě.

„Och!“ vyhrkla Robyn a upadla.

Tristan se podíval, co se stalo. Jako by spadla do hluboké díry. Voda vystříkla, když hrábl po její paži. S prskáním se postavila na okraj otvoru pod vodou. Nějak se jí podařilo udržet pochodeň a nenamočit ji.

„Podívejte se tam!“ zasyčel Daryth a princ zahlédl šupinaté tělo uprostřed vodní hladiny. Ať to bylo cokoli, rychle se to ponořilo pod vodu. Na chvíli zavládlo v místnosti hluboké ticho. Jediným pohybem byly drobné vlnky na vodě, mřící k Tristanovým nohám. Ale stále nebylo vidět jejich původce.

Náhle se u Robyniných nohou zaleskly bílé zuby v rozevřené tlamě následované většinou šupinatého těla. Uskočila a Pawldo vypustil šíp. Tristan současně bodl nožem. Cítil, že zasáhl. Ale tvor opět zmizel pod hladinou. Pawldo si rychle připravil nový šíp a Daryth odtáhl Robyn od vody. Calishita zapálil další pochodně a přesunul se k díře.

V místnosti bylo slyšet jen jejich dech, plný strachu a vzrušení. Tristan cítil, jak mu tělem probíhá bojovné chvění, a měl problém udržet meč v klidu.

Znovu se před nimi rozevřela voda a veliké tělo zaútočilo na Darytha. Šupiny se leskly ve světle pochodně, ale Tristan nedokázal poznat, je-li to plaz nebo ryba. Končetiny, které mohly být ploutve anebo nohy, vířily ve vodě. Ostré zuby zamířily do Darythovy tváře.

Pawldo vystřelil a zasáhl netvora do krku. Tristan t'al mečem a otevřel na hlavě netvora silně krvácející ránu. A Daryth napřáhl pochodně. - Světlo zaplálo a vlétlo do tlamy. Ve vzduchu se šířil zápach škvářeného masa a netvor se v šílenství vrhl do vody. Dlouhý ocas udeřil Tristana a monstrum bylo pryč. Čekali ještě dlouhou chvíli, pomalu lapajíce po dechu.

„Jste všichni v pořádku?“ zeptal se Tristan a zvedal se.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Daryth.

„Co to bylo?“ zeptala se Robyn a neúspěšně se snažila zakrýt třes.

„Nevím,“ odvětil princ. Tak jako Robyn cítil v těchto místech bezejmennou, plíživou hrůzu. Strašně chtěl vyběhnout na sluneční světlo, ale místo toho ukázal kupředu.

Když se Daryth opatrně zvedl, promluvil s rozšířenými očima.

„Slyšel jsem o bytostech žijících hluboko pod zemí, napůl ryba, napůl had. Sultáni v Calimshanu je používají k hlídání nejcennějších pokladů a tajných chodeb paláců. Jsou velké a velmi rychlé... a ďábelsky zlé. Jejich tesáky jsou plné jedu.“ Calishita zmlkl, připomínaje si něco velmi nepříjemného.

„Skoro jsem...“ Hlas se mu vytratil a on vzhlédl, jako by si náhle uvědomil, kde je. Potřásl hlavou a zůstal zticha.

Tristan si nebyl jist, jestli chce, aby Daryth řekl něco víc. Proto vedl skupinu dál, opatrně vybíraje cestu kolem díry, do které se málem chytila Robyn. Ta pečlivě prozkoumávala zemi před nimi svou holí a brzy vyšli z široké místnosti do mělké vody v chodbě.

Jak postupovali tunelem dál, princ si všiml, že se podlaha trochu svažovala. Voda proudila kolem jejich nohou k místnosti za nimi. Pak za několik minut hladina vody klesla natolik, že se z ní stal jen malý potůček protékající kanálem uprostřed tunelu. S úlevou kráčeli zase po suché zemi a jejich postup se zrychlil.

Brzy se dostali na konec tunelu, kde špinavé zdi uzavíraly průchod před nimi i do stran.

„Tohle vypadá jako slepá ulička,“ řekl Tristan a zkoumal zeď konečky prstů. „Mohli jsme vědět, že v Newtově řešení bude nějaký háček.“

„Počkej chvíli,“ upozornil ho Daryth. „Zvedni mě.“

Tristan vzhlédl a viděl, že stojí přímo pod nějakou odpadovou rourou. Měla asi čtyři stopy v průměru a stoupala

vzhůru mimo dosah světla pochodní.

Princ zvedl svého přítele na ramena, takže horní polovina Darythova těla dosahovala k rouře. Zabuřel bolestí, když se Calishita postavil na nohy a opřel si zablácené boty o princovy uši.

„Nevypadá to špatně," zabuřel Daryth a jeho hlas se odrazil v rouře. Ve chvílce našel oporu pro ruce a nohy zmizely v rouře za ním.

„Ustup!" varoval; a z roury vypadlo bláto a neidentifikovatelné smetí přímo na Tristana, který v úžasu hleděl vzhůru. Princ si nevšímal bláta na svém obličejí a dál obdivoval Darytha, který postupoval dál rourou a držel se jen šikmých stěn dlaněmi a chodidly. Postupoval pomalu, ale brzy vylezl do tmy nahoře.

„Sss," zahuřel jeho hlas z roury. „Polez za mnou!"

Hned se z roury vynořil konec lana a dopadl na zem u Tristanových nohou.

Tristan zatahal za lano, aby se ujistil o jeho bezpečnosti, a vylezl pomalu do roury. Několik minut lezl vytrvale vzhůru a cítil, jak se mu ztuhlost plíží do ramen a paží. Cesta tmavla do inkoustové černoty.

Skoro zpanikařil, ale pak uslyšel hlas nad sebou, jak říká: „To je v pořádku. Lez dál. Už jsi skoro tady." A brzy ucítil někoho blízko sebe. Natáhla se k němu Darythova ruka a vytáhla ho ven. S úlevou se zhroutil vedle přítele.

Tristan si tiše přál, aby se mu přestaly třást ruce. Postupně ho zase začaly poslouchat a také začal vnímat velmi matné světlo dopadající dolů shora. Robyn vylezla za nimi v tomtéž okamžiku, kdy si začal uvědomovat obrysy kovové mříže nízko nad jejich hlavami.

Následoval Pawldo, který celou cestu bručel a nadával. Upustil od dalších stížností, když se připojil ke svým přátelům. Raději dole opatrně pozhasínali všechny pochodně. Proto byli nyní v úplné tmě. Jen ta matná, zvláštní záře osvětlovala těžkou železnou mříž nad nimi.

„Dokážeš se protáhnout?" obrátil se Daryth šepem na Pawlda. Ten přikývl a snadno prolezl mezi tyčemi. Lidé pod ním stěží viděli obrys svého malého kamaráda.

„Teď se rozhlédni, jak se to otvírá," přikázal mu Daryth šepem.

Čekali ve tmě dole. Slyšeli tiché skřípání na mříži, pak obratné prsty našly pár zástrček a uslyšeli tichý pohyb kovu po kameni.

„Zatlačte!" přikázal Pawldo a všichni tři se společně natáhli vzhůru k mříži. Pomalu se těžký kov zvedal vzhůru z díry, když stoupali k podlaze nahoře. Když mříž pokládali na zem, neočekávaně zazvonila o kamennou podlahu. Tristan ztuhl a všichni ztichli, čekali, co se bude dít. Žádný zvuk z chodby neprolomil ticho. Pak zase začali dýchat a tiše zasunuli mříž na původní místo.

Tristanovy oči si již poněkud přivykly na tmu -, takže v matně osvětlené chodbě dobře viděl. Viděl, že stojí uprostřed široké chodby. Mříž v podlaze vypadala jako odvodnění, protože po obou stranách tekly proudy vody. Viděli stěny, strop a podlahu, vše z vyhlazeného kamene. Řemeslná práce, i když hrubá, vypadala velmi pevně. Chodba měřila napříč asi patnáct stop a od podlahy ke stropu dvanáct stop. Jediné světlo přicházelo z konce chodby a vypadalo vzdáleně, jako by se linulo zpoza několika rohů.

„Pojďme se podívat," navrhl Tristan a pokynul ke světlu. Ostatní souhlasili a seřadili se do původní sestavy, nyní bez světla pochodní. Šli několik minut, Robyn a Tristan v čele. Minuli temnou chodbu odbočující doprava a pak další, ale beze slov pokračovali stále rovně.

Vtom se z druhé odbočky, kterou právě minuli, ozvalo zafunění. Prudce se po zvuku otočili a Daryth s Pawldem téměř zmizeli, jak se skrčili. Uslyšeli šoupavé, těžké kroky, ohlašující příchod Firbolga. Vynořil se do chodby a stál, kolébaje se ze strany na stranu. Pak si strašlivě říhl a zamrkal na Tristana a Robyn, stojící před ním.

Tristan ucítil pach silného alkoholu a pochopil, že Firbolg je opilý. Ale nemělo to žádný význam, když obluda hnusně zaklela a vyrazila k Robyn se zvednutou pěstí.

Tristan rychle vytrhl nůž a sekl jím do natažené ruky. Ve stejnou chvíli se vynořily ze stínu dvě postavy a vrhly se na Firbolga ze strany. Zaleskla se dýka a hrdlo netvora se otevřelo. Bezhlesně klesl na podlahu.

Princ hleděl na Darytha s údivem. Zabil Firbolga jedinou ranou - prořízl mu krk díky překvapení.

„Rychle! Odtáhněme ho z dohledu!" naléhal Pawldo. „Strčíme ho do kanálu!"

Odtáhli těžké tělo na stranu a schovali ho, jak nejlépe to šlo, do stínu. Když se pohnuli temnotou k neviděnému zdroji světla, Tristan viděl, že se k němu Robyn přiblížila víc než předtím.

Přiblížili se k rohu, kde se zastavili, a všimli si, že světlo je teď jasnější, jako by stáli ještě za jedním rohem.

„Zůstaňte tady," přikázal Daryth.

Udělal, jak navrhoval, zatímco postupoval tiše kupředu a nakonec si lehl na podlahu a vyhlédl za roh. Za chvíli se k nim obrátil.

„Ve stěně jsou obrovské železné dveře s velkým zámkem," vysvětlil jim za chvíli. „Ale asi ho dokážu otevřít. Jo, a vedle nich tam na židli spí obr."

„Ještě že sis vzpomněl," zabuřel Pawldo.

„To by mohla být cela," zašeptala vzrušeně Robyn. „Vsadím se, že Keren je tam!"

Všichni se přesunuli za roh a vyhlédli. Dvacet stop dál seděl Firbolg a chrápal. Po jeho boku stál velký džbán a čadící pochodně byla zasunuta do držáku nad ním. Vedle něj byly vidět Darythem popsané obrovské dveře, které vypadaly opravdu mohutně. Povrch byl zpevněn černým železem pobitým těžkými hřeby a celá ta věc visela na třech masivních železných závěsech. Uprostřed dveří byla malá klíčová dírka.

Daryth se tiše protáhl kolem Firbolga, zatímco ostatní jej bez dechu pozorovali. Calishita cosi hledal u opasku. Za chvíli vytáhl zvláštně tvarovaný kovový předmět a vsunul jej do klíčové dírky. S uchem u otvoru s ním pohyboval. Ozvalo se ostré klapnutí, které se rozlehlo celou chodbou. Strážce zabuřel a olízl si rty. Darythova ruka sjela k dýce, ale Firbolg opět upadl do hlubokého spánku.

Calishita pomalu otevíral dveře. Závěsy vrzavě protestovaly, ale Firbolg se neprobudil a dveře se brzy otevřely dokořán. Světlo pochodně na zdi osvětlilo vnitřek, který nepochybně nebyl žádným vězením.

Světýlka pochodně se odrážela znovu a znovu, osvětlovala rozlehlou místnost barevnými jiskřivými tečkami. Na zemi ležely rozhozené zlaté mince. Náramky osázené drahokamy duhově zářily. Křišťálové poháry a ocelové meče byly poházeny po místnosti, jako by tu byly zanechány a zapomenuty.

Bohatství bylo větší, byl si jist Tristan, než to v pokladnici Vznešeného krále. A tohle bylo zamčeno v doupěti Firbolgů.

Groth stál na nízkém pahorku a pozoroval Firbolgy - své Firbolgy - při práci. Zástup dvaceti obrů netečně pochodoval za ním. Každý nesl na hlavě koš, obsahující kolem dvou metráků uhlí.

S úsměvem - jestli škleb s vyceněnými zuby může být považován za úsměv - sestupoval Groth z pahorku a šel za zástupem. Rozhodl se dohlédnout na další činnost.

Procesi se brzy dostalo na břeh kalného rybníka. Bláto kolem bylo rozšlapáno a nezůstala tam ani jedna celá rostlina. Tady nosiči vyprázdnili své koše do vody a zase se vrátili na pěšinu vedoucí do dolů.

Groth osaměl a obdivně pozoroval jejich dílo. Kusy uhlí syčely a bublaly, když se potápěly do vody. Rychle se rozpouštěly v oblak špíny. Groth mohl říci, že čirá voda Temné studny byla postupně víc a víc ničena. Každého dne, kdy uhlí krmilo vodu, síla reakce vzrůstala.

Grothova matná mysl přemítala o napětí. Ačkoli přijal úlohu vládce Firbolgů svými bystrými mentálními schopnostmi, taková schopnost mezi Firbolgy nebyla důkazem ničeho.

Groth věděl, že Kazgoroth bude spokojen.

Groth si připomněl svůj strach, když se Bestie vynořila z Temné studny v noci Slavnosti jara. Kazgoroth přikázal chvějícímu se Firbolgovi krmit studnu uhlím, jak Firbolgové činili již dříve před stoletími na pánův rozkaz. Před zimou se Kazgoroth vrátí k Temné studně - a Groth uvidí, že je připravena.

Groth použil svůj ostrovtip - na Firbolga - aby rozdělil práci na dva úkoly: sbírat zásoby v dolech kolem údolí, teď následoval druhý úkol - dodat do vody Temné studny prашné černé uhlí, které tam bylo házeno po tunách každý den.

Všiml si, že slunce již zapadá za vrcholky stromů. Otočil se a zamířil k chrámu, žádostiv zabouchnout za sebou dveře dřív, než nastane noc.

Prese všechno byl Groth potěšen - ve skutečnosti byl velice potěšen. Jeho Firbolgové pilně pracovali, aby znečistili studnu. Možná je čas na odměnu.

Stružka slin vytékala Grothovi z úst, když si vzpomněl na možnost pobavení. Samozřejmě, ještě nemůže dovolit zabít jednorožce - nechápal, proč mu Bestie přikázala ho chytit. Ale nemůže rozzlobit Kazgorotha zabitím vězně. Ale má tam přece ve vězení ještě jednoho, který je může pobavit strašným umíráním. Ano - Groth si jen olízl rty v očekávání. Je čas, aby bard zemřel.

Světlo pochodně se lesklo na zlatých mincích, stříbrných náramcích zdobených drahokamy a tisíci dalších drahocennostech. Robyn se zastavil dech při tom pohledu a Tristan se neovládl, aby nehvízdl údivem. Pawldo se mezitím neslyšně rozběhl vpřed a vrazil do pokladnice, než mohl kdokoli zareagovat.

Tristan zamumlal kletbu a tasil meč pro případ, že by se Firbolg probudil. Ten ale nejevil jedinou známku toho, že by opouštěl své sny. Než mohl princ něco udělat, vylouzla do pokladnice i Robyn. Povzdychl odevzdaně a sledoval strážce, jestli neudělá jakýkoli podezřelý pohyb.

Dvěma viděl Pawlda, jak poklekl na velkou hromadu mincí a šperků. Jeho postavička zvedala a pečlivě zkoumala předmět po předmětu, než našel něco, co by stálo za vhození do jeho vaku. Kožený pytel brzy ztěžkl drahocennostmi.

Daryth a Robyn pomalu obcházel poklad, ale ničeho se nedotkli. Nakonec neodolal ani Tristan a vešel za nimi. Daryth poklekl a vytáhl ze stínu zakřivenou pochvu. Jeho prostá kožená pochva skrývala krásný lesklý scimitar. Viděl, že Robyn nese jen svou prostou dubovou hůl, a proto před ní poklekl a nabídl zbraň jí. Podívala se dolů, zvažujíc nabídku, ale pak se plaše usmála a zavrtěla hlavou. Calishita tedy připevnil zbraň k vlastnímu opasku. Ve způsobu, jakým tasil zbraň, bylo jasné, že v zacházení s touto zbraní není nováček. Držel zbraň připravenou a tiše šel ke dveřím sledovat Firbolga.

Robyn se náhle sklonila a zvedla velký stříbrný kruh. Tristan poznal, že je to náhrdelník, ozdoba druidů. Dívka setřásla vlasy dozadu, rozeplula náhrdelník a položila si ho kolem hladkého hrdla. Stříbro se chladně odráželo od opálené pokožky.

Tristan, zaskočen pohledem na Robyn, sklopil zrak k pokladu. Jeho oči cosi spatřily. „Podívej!“ prudce zašeptal, téměř vykřikl. „To je Kerenův luk!“

A skutečně. Nemohlo být mýlky. Černé vyleštěné dřevo luku vysokého jako muž nemohlo být jinou zbraní. Princ si vzpomínal na popis bardova luku, vyrobeného z callidyrského tisu. Byla to jedna asi z tuctu takových zbraní, vyrobených lučištníkem samotného Vznešeného krále.

Opatrně luk zvedl a našel i toulec, kde byl asi tucet šípů. Jak zvedal luk, zahlédl cosi hnědého a matného, kontrastujícího s lesklým kovem.

Poklekl a viděl, že to je kožený jílec, téměř pohřbený pod horou mincí. Odsunul zlato a stříbro, jako by to bylo bláto. A ač nemohl říci proč, všechno se v něm upjalo na tu nezdobenou kůži. Zvedl prostou, špinavou, opotřebovanou pochvu ze šperků. Z ní trčela starodávná rukojeť meče.

Prudkým pohybem vytáhl stříbrný dlouhý meč. Udiveně zašeptal, když viděl, že čepel září vlastním vnitřním světlem, jasnějším než okolní poklad. Pomalu meč zvedl a cítil, jak mu rukojeť sedí v dlani. Na čepeli byl vyryt nápis ve starodávném písmu. Nedokázal ho přečíst, ale už to, že tam byl, napovídalo, že je to velmi stará zbraň.

V tu chvíli Firbolg spící za dveřmi zafuněl.

Kamerynn bez odpočinku kroužil ve špinavé ohradě. Číchal a hrabal na podlaze. Stěny se zvedaly do výše třiceti stop na všech stranách - ani jednorožcovy silné nohy nemohly přeskočit takovou bariéru. Dřevěná vrata byla zhotovena z několika vrstev prken a byla příliš pevná, aby je mohl rozdrtit.

Všude kolem bylo plno pachu a zvuků Firbolgů, kteří Kamerynna věznili. Naplňovalo ho to zuřivostí a vztekem. V šílené bezmoci narážel na dveře. Po několika krocích se vracel a opět do nich bušil. Tentokrát jeho slonovinový roh uštípl třísku, ale dveřím neublížil.

Znovu a znovu se pokoušel nárazy těla, rohu a kopyt dveře rozbít. Konečně se dřevěná překážka zachvěla a naklonila. Dřevěná prkna se začala lámat.

Nyní se Kamerynn otočil a udeřil do dveří vši silou zadních nohou. Udeřil a dveře vypadly ven v dešti třísek. Jednorozec se opět otočil a proběhl otvorem.

Čtyři Firbolgové se zvednutými kyji čekali. V očích jim plál zuřivý oheň. Kamerynn vyrazil a srazil dva Firbolgy širokými plecemi. Zbylí dva ho popadli a sevřeli, ale nedokázali jednorozce zastavit.

Setřásl poslední ruce a hnal se širokou kamennou chodbou, osvětlenou prskajícími pochodněmi. Věděl, že někde vpředu najde dveře.

Odkaz Cymrycha Hughha

SPOLEČNÍCI V POKLADNICI ZTUHLI. FIRBOLG zafuněl a protáhl se na židli. Nakonec se ale opět pohroužil do snu a chrápal dál. Uvědomili si, v jak nevýhodném postavení jsou, a shromáždili se u dveří.

„Pojďme,“ pokynula jim Robyn. Držela hůl připravenou k boji a vedla přátele z místnosti.

Tristan si připjal stříbrný meč k pasu, zatímco čekal, až ostatní opustí místnost. Viděl, že Pawldovy kapsy a ranec na zádech se naduly poklady, ale přesto při půlkřovém pohybu nic necinkalo. Daryth si nesl scimitar a mimo to měl na prstech nasunuto několik prstenů s drahokamy. Robyn si vzala pouze náhrdelník, který i v tom přítomí viditelně zvyšoval její krásu.

Princ se sehnul a nabral si hrst zlatých mincí. Byl si vědom jejich ceny, kterou většina lidí nezíská za celý život. Opatrně opustil místnost a tiše zavřel dveře. Zavřely se se sotva slyšitelným klapnutím, ale spící Firbolg podrážděně zafňkl a podrbal se ve vlasech. Na okamžik se báli, že se probudí, ale brzy zase tvrdě usnul.

Rozhlédli se a uvědomili si, že by se mohli vrátit směrem, odkud přišli, nebo pokračovat dál do doupěte Firbolgů. Pochodně v chodbě zablikaly a slibovaly, že pokud půjdou vpřed, bude to ještě nebezpečnější. Nakonec šli dál a stále doufali, že Kerena najdou. Firbolg za nimi několikrát hlasitě zachrápal a pak opět upadl do hlubokého spánku.

Groth se vrátil do obrovského zmatku, vzteku a paniky. Obři pobíhali se zbraněmi a poplašným křikem.

„Stát!“ zařval vůdce Firbolgů hlasem, který byl slyšet až do nitra země. Jeho oblíbenci se zastavili a otočili k němu. Nikdo nepromluvil.

„Co to má znamenat?“ zařval Groth a upřel na jednoho z Firbolgů planoucí zrak.

„Jednorozec, veličenstvo - vypadá to, no, že utekl!“

„Vypadá to, že co?“ zeptal se vůdce mile.

Firbolgové zbledli, protože vůdce hovořil mile, jen když zuřil. „Vypadá to, že utekl,“ zablekotal obr nakonec. „Ale je stále v chrámu. Už jsme ho skoro měli, když-“

„Pitomci! Neschopní idioti! Copak nemůžu opustit chrám ani na jedno odpoledne, abyste nepřivolali zkázu na naše hlavy?“ Grothův hlas otřásl základy stavby.

Firbolgové při jeho výbuchu jen tiše stáli.

„Okamžitě ho najděte!“ rozhodl a popohnal své oblíbence k činnosti. „A přiveďte ho ke mně nezraněného!“

Obři se rozběhli do všech stran, dychtili jak co nejdál od vzteklého pána, tak najít jednorozce. Brzy stál Groth sám ve velkém sále a zvažoval situaci. Neobával se, že by jednorozec utekl z chrámu. Stavba měla jen dva východy, oba bedlivě střežené. Stvoření zřejmě nemohlo uniknout. Nicméně Groth posbíral několik dalších bojovníků a zavedl je ven z budovy k východu ze skladu uhlí. Počká tady se zesílenou stráží, pro případ, že by to jednorozec zkoušel tudy.

Nepřítel ztracený v chrámu je možnou hrozbou, uvědomil si Groth s úšklebkem. Pomyslel na pokladnici a její cenný obsah.

Nedokázal si ani představit, co by se mohlo stát, kdyby se meč Cymrycha Hughha dostal do špatných rukou.

Robyn běžela jednou dlouhou kamennou chodbou a ostatní ji následovali. Minuli několik odboček, ale mířili stále rovně, doufajíc nalézt Kerenovo vězení.

„Pst!“ zašeptal Daryth a všichni se zastavili. „Slyším něco před námi. Nějaký rozruch!“

Všichni napjali uši a také uslyšeli výkřiky a dunění.

„Firbolgům asi něco zvedlo mandle,“ ozval se Pawldo. „Možná našli toho zabitého, co jsme ho nechali v chodbě.“

„Myslím, že ne,“ namítl Tristan. „Nechali jsme ho přece za námi a hluk se ozývá zepředu.“

Přiblížili se ke křižovatce cest a vyhlédli napravo i nalevo. Chodby byly prázdné. Náhle se ozval hlasitý klapot v chodbě před nimi a spatřili obrovské bílé stvoření, ženoucí se k nim. Překvapením ztuhli a dívali se na nádherné zvíře. Zvíře utrpělo stejný šok. Zastavilo se před nimi a zmateně potřáslo hlavou. Mléčné bílá hřiva zavlála na šíji, ale všichni se upřeně dívali na střed jeho čela.

„Jednorožec!" vydechl Tristan a vyslovil tak to, co si ostatní mysleli.

Krásné zvíře se vzepjalo a zase stanulo. Několik okamžiků na ně hledělo, jako by uvažovalo. Natočilo hlavu do levé chodby, ale pak se rozběhlo doprava. Tristan chtěl za ním vyrazit, ale Robyn ho zadržela. V tutéž chvíli uslyšeli zvuky pronásledujících Firbolgů, nepochybně lovicích jednorožce.

„Chtěl, abychom šli tudy," ukázala Robyn důrazně na levou chodbu. Překvapení její rozhodností ji poslechli, i Daryth a Pawldo. Postupovali tak rychle, jak jen mohli. Nakonec zahrnuli za roh a zastavili se. Naslouchali, jestli uslyší pronásledovatele.

Řev a výkřiky Firbolgů se vystupňovaly do crescenda a pak vymizely, takže věděli, že příšery pronásledují jednorožce v protější chodbě. Pomaleji, ale pochopitelně opatrně postupovali vpřed.

Náhle se Robyn zastavila u jedné dveří a zvedla ruku. Ostatní okamžitě zůstali stát také. Je soustředěná - ale nějakoby něčemu naslouchala, myslel si Tristan. Spíše jako by pátrala ve vzduchu po pachu.

„Kerene!" zvolala zvučným, jasným hlasem.

Tristan při tom zvuku vydechl a nervózně se rozhlédl, očekávaje, že se objeví stovky Firbolgů. Ale než stačil Robyn utišit, ozvala se za dveřmi odpověď.

„Robyn!" Hlas, ač tlumený, nemohl patřit nikomu jinému než bardovi.

Daryth rychle poklekl u dveří a prohlížel si zámek. Vyndal z váčku ten zvláštní nástroj a opatrně jej vsunul do zámku. Robyn a Tristan se přitiskli ke dveřím a Pawldo hlídal v chodbě.

„Jsi v pořádku, Kerene? Co se stalo?" ptali se Robyn a Tristan přes dveře. Ale Daryth je umlčel krátkým gestem. Keren zřejmě pochopil, protože byl zticha.

Minuty se zdály být hodinami a jemné Calishitovy prsty stále nemohly tvrdohlavé dveře odemknout. Na Darythově čele se objevily velké kapky potu a obočí měl svraštěně soustředěním. V dálce stále slyšeli vzteklé Firbolgy.

Daryth zaklel, oťel si zpocenou dlaň o košili a pokračoval. Tristana chytila křeč do prstů a teprve pak si všiml, jak má zatřáté pěsti. Donutil se uvolnit, dýchal pomalu a zhluboka, jak ho učil Arlen.

Pak konečně zámek cvakl, což byl pro napjaté spolčníky hlasitý zvuk. Dveře zaskřípěly, jak je Daryth otevřel.

Z tmavé místnosti se k nim potácela postava. Její tvář byla hubená a přepadlá - oděv roztrhaný na cáry. Kolem očí byly vidět černé kruhy, ale oči stále zářily humorem a svěžestí, kterou znali a měli rádi.

„Kerene!" objala Robyn barda, který se usmíval přes její rameno na ostatní.

„Ani nevíte, jak rád vás vidím!" prohlásil Keren rozechvělým hlasem.

Několik okamžiků mlčeli, dokud je Pawldův hlas nevrátil do reality. „Nechte si ten čajový dýhánek na později," zabručel půlčik. „Padejme odsud!"

„Já jdu také!"

Zvuk cizího hlasu přátele zaskočil. V údivu hleděli na ucouranou postavu, která se vynořovala z tmavého kouta cely.

„Co je?" zeptal se ženský, pokud ne zženštilý hlas. „Copak jste ještě neviděli vousy?"

Statná postava se vynořila na světlo a bojovně na ně hleděla. Žena (je-li možno věřit hlasu) byla asi čtyři stopy vysoká, s podsaditým trupem, krátkýma nohama a dlouhými pažemi. Ramena byla široká a mohutná a nohy končily překvapivě velkými chodidly, chráněnými obrovskými koženými botami.

Tvář se ztrácela v naježených vousech, splývajících až k pasu. Zmačkaný klobouk nemohl zakrýt nezvykle bohatou čupřinu vlasů na kulaté hlavě.

„Dovolte mi představit Finellen" spěšně se vmísil Keren. „Drahá, toto jsou mladí hrdinové, o kterých jsem vyprávěl..."

„Hmm," zabručela Finellen.

Tristan poznal, jaké je rasy. „Jsi trpaslík, že?" řekl. „Je mi ctí se s tebou seznámit." Finellen vypadala trochu potěšená a ještě jednou si prince prohlédla.

„Finellen měla stejnou smůlu jako já. Firbolgové ji uvěznil," vysvětloval bard při cestě na chodbu.

„Myslím, že vám dlužím poděkování," poznamenala trpaslice a rychle pokračovala: „Ale nemyslete si, že mou vděčností získáváte nějaké výhody! To tedy ne!"

Tristan se nad její hrubost povznese a podal Kerenovi luk. „Tady máš svou zbraň, Kerene. Našli jsme ji v místnosti s pokladem."

„Ach, děkuji." Keren si překvapeně prohlížel luk a zkusil jeho napnutí. „Nemáte zbraň navíc pro Finellen? Viděl jsem ji s obry bojovat a myslím, že se nám její pomoc bude hodit."

„Já ji nepotřebuji," podal jí Daryth dýku rukojetí napřed. „Myslím, že mi stačí scimitar."

Finellen rychle dýku popadla, prohlížela si ji a přejela palcem po ostří. „Díky," zabručela, „vrátím ti ji po zabití Firbolgů."

„Pojďme ale rychle odsud," naléhal Pawldo. „Mám takový pocit, že nějaký Firbolg jen čeká, aby ze mě udělal placku!"

Vydali se pryč, tentokrát s Pawldem a Finellen v čele. Před nimi určitě byli Firbolgové. Slyšeli hluboký hlas, který jako by dával příkazy ostatním obrům k prohledání všech prostor.

Pawldo naznačil, aby se zastavili. Uslyšeli vzdálené těžké kroky. Skupina Firbolgů míří k nim!

„Proč jsme se zastavili?" vyštěkla Finellen,

Zmatený Pawldo vypadal naštvaně a chtěl odpovědět, ale právě v tu chvíli se vynořila trojice Firbolgů před nimi. I oni je okamžitě uviděli.

„Hoorrgghh!" vyrazily tři nestvůry pokřik a zaútočily. Jejich mohutné boty pobité cvočky zarachotily na kamenné podlaze a vykřesaly z ní pár jisker. Dva obři měli kyje a třetí nesl v obou rukách obrovský meč. Krví podlité oči na ně nenávistně zíraly a tlusté rty se roztáhly do hrozivého šklebu.

Pawldo vypustil šíp a okamžitě uskočil, aby udělal místo Tristanovi. Daryth a Robyn vyrazili za princem, ale ten jim pokynul, aby zůstali v zadu.

Prekvapila ho však Finellen. Chtěl se vedle trpaslice postavit a zadržet útok Firbolgů. Finellen však napřáhla Darythovu dýku a zařvala krev mrazícím výkřikem. Dokonce i Firbolgové se na chvíli zarazili.

„Z cesty, vy přečpané pytle rybiho tuku!“ vyrazila Finellen do útoku. Tristan chvíli zíral s otevřenými ústy - trpasličí útočnice sahala stěží do pasu svých protivníků - a pak přiskočil, aby podpořil statečnou bojovnici.

Kolem princova ucha zasvištěl dlouhý šíp. To vystřelil Keren, ale nebyl přesný a šíp narazil do zdi.

Finellen už byla u Firbolgů. Místo aby se postavila do střehu, stočila se do klubíčka a prokutácela se mezi nohama jednoho z obrů. Jakmile byla za ním, napřímila se a udeřila. Její oběť jen zavyla a otočila se, aby se pokusila trpaslici ubít.

Firbolgové se srazili se zvukem, jako když hřmí, a odstrkovali jeden druhého v zuřivé snaze bojovat. Jednomu se podařilo oddělit a vrhl se proti Tristanovi. Princ viděl v jeho očích vztek a cítil horký, smrdutý dech.

Tristan uskočil stranou před úderem těžkého kyje a rychle ťal mečem. Čepel se zakousla do hrudi Firbolga. Jak obr couval, princ uslyšel škvíření masa. Překvapeně se podíval na ránu, kterou právě zasadil. Firbolgova kůže kolem zranění hořela a tvor s hrozným řevem ustupoval. Pak upadl, několikrát sebou trhl a ztichl.

Na chvíli všichni překvapeně strnuli. Pak se obři vzpamatovali a Finellen opět zaútočila. Mela začala znova.

Daryth s Robyn přiskočili na pomoc Tristanovi, když se Firbolgův meč prudce přehnal nad jeho hlavou. Tristan unikl otočkou a zvedl svůj meč. Obě čepele se srazily s řinčivým rachotem. Síla střetu smetla prince ke zdi, kde pomalu sjížděl na podlahu se stále zvonícím mečem v ruce.

Meč obra se však rozpadl na stovky kousků.

Stále otupen, stačil se princ odkutálet, aby uhnul ráně kyjem třetího obra, která rozbíjela kameny v podlaze. Pořád ale měl v ruce svůj meč, jako by zbraň nechtěla jeho ruku opustit. Hrozivý útok otrásl zemí, ale princ o vlasek unikl.

Mezitím se Finellen opět svinula a kutálela. Tentokrát se její dýka zakousla do obrovsky podkolenní šlachy.

Firbolg zaskučel bolestí a noha se mu podlomila. Těžce dopadl na zem.

„Hej, ošklivče!“ zaječela Finellen na zbylého obra, který málem zavalil prince. Tristan se vyšplhal na nohy a stanul vedle trpaslice. Dva Firbolgové teď leželi na podlaze, ale zbylý obr odhodil polámaný meč a sebral jeden z kyjů.

Opatrně postupoval, tentokrát rozhodnut brát boj vážně.

Nikdo z nich neslyšel klapot kopyt, ale náhle útočící Firbolg vydechl a klopýtl. Obrovský slonovinový roh vyrazil z jeho hrudi s proudem krve. Uviděli hrdou postavu jednorožce, odpoutávající se od smrtelně raněného obra.

Několik vteřin společníci hleděli na jednorožce. Velké zvíře vracelo chladně jejich pohledy. Jeho sněhobílá srst byla zastříkána krví, ačkoli jednorožec nevypadal, že by byl zraněn.

„Děkuji ti, starodávny,“ řekla Robyn velmi tiše.

Oči jednorožce změkly a Kamerynn pyšně potřásl hlavou. S krátkým zařetáním se otočil a podíval se do chodby, kterou přišel.

„Pojďme za ním,“ vykřikla Robyn.

„Počkej,“ zadržel ji Keren. Jeho oči se upíraly na prince. „Tristane, kde jsi vzal ten meč?“

„Našel jsem ho ve stejné místnosti jako tvůj luk.“

„Dovol mi podívat se.“

Tristan podal zbraň bardovi, který si rychle prohlédl nápis na čepeli. Pak se podíval na Tristana a princ uviděl v jeho očích něco nového. Byla v nich úcta a dokonce i obdiv.

„Umíš to přečíst?“ zeptal se princ.

„Můj princi,“ odpověděl bard. Poprvé užil tento titul k oslovení Tristana. „Našel jsi meč Cymrycha Hughha!“

Robyn se udiveně podívala široce rozevřenými očima na prince a pak na zbraň. Tristan nedokázal myslet na nic jiného než na mocnou zbraň, kterou držel. Zabiják Firbolgů a zhouba nepřátel Ffolků, meč Cymrycha Hughha byl určitě nejslavnější zbraní celé historie lidstva. Tristan si připomenul Kerenovu dlouhou baladu o hrdinovi, kterou hrál na Arlenově pohřbu.

„Co se děje?“ zeptal se Daryth. „Kdo byl Kimrick Hue? Nejsem odtud, chápete?“

„Cymrych Hugh byl první Vznešený král - člověk, který sjednotil všechny ostrovy Moonshae pod jednu mocnou, moudrou vládu,“ vysvětloval Tristan. „Nikdy předtím ani potom nebyli Ffolkové tak silně spojení. Pamatují si legendy o jeho smrti rukou nějaké mocné příšery. Ve stejnou dobu se jeho meč ztratil...“

„Říká se,“ vmísil se Keren, „že meč bude opět nalezen, aby ten, kdo ho bude ovládat, vyzval tu příšeru k boji!“

Tristan se podíval na meč v Kerenově ruce a pomyslel na bardovu statečnost. To srovnání ho polekalo a oslabilo.

„Nech si ho,“ řekl. „Můžeš to dokázat -“

„Meč musí držet ten, kdo ho našel,“ odpověděl bard a potřásl hlavou. „Kromě toho jsi lépe připraven nosit tu zbraň, než si myslíš.“

Tristan chtěl odporovat, ale meč jako by mu kynul, aby si jej vzal. „No, nevím,“ odpověděl, ale sáhl po prosté rukojeti a sevřel ji v dlaní.

Když pak šli dál dlouhou chodbou, viděl, že ostatní občas pokukují po něm i po meči. Doufal, že nejsou zmateni - a snad ohromeni - jako on sám. Jaký osud to rozhodl, že právě on ho měl nalézt? A co s ním bude dělat, když ho má?

Tristan si moc nevšímal okolí a toho, že prošli několikaletými dřevěnými dveřmi, ale žádnými rozvětvenými chodbami. Náhle Finellen vykřikla.

„Počkejte na okamžik!“ Otočila se k dvojici velkých dubových dveří. Viděli, že jedny jsou mírně pootevřeny. „Cítím čerstvý vzduch - podívejme se tam.“

Než jí v tom mohl kdokoli zabránit, tiše otevřela dveře špičkou dýky. Jakmile se rozevřely, spatřili obrovský sál, zřejmě největší místnost, kterou tu viděli. Uprostřed se tyčila černá hmota, zhruba čtyřicet stop vysoká, jak malá hora.

Puklinami ve dveřích v protější stěně sem dopadalo sluneční světlo. Všiml si, že tu také nehoří žádná pochodně.

S prudkým zavrčením se najednou ze strany objevil Firbolg. Za ním se vynořil další s obrovskou sekerou ve zvednuté paži. Viditelně byli něčím zaskočení. Za nimi se vzepjal jednorozec a jednomu rozdrtil lebku předními kopyty. Tristan se mezitím vrhl na druhého obra. Opět zasyčela čepel v jeho mase a skučící Firbolg padl mrtev k zemi. Rozhlížejíce se po dalších nepřítelích, vstoupili opatrně do místnosti.

„Podívejte - můžeme ty dveře zatarasit," prohlásil princ. Rychle je zavřeli a společnými silami nasadili s obtížemi těžkou závoru. „To na chvíli zastaví každého, včetně Firbolgů," spokojeně ocenil práci princ.

Všichni se vydali ke dveřím, kterými pronikaly paprsky světla. Tristan se zastavil u hromady ve středu místnosti a zvědavě ji zkoumal. Pawldo první pochopil, co to je.

„Můj princi!" vykřikl a zvedl jeden kus černého kamene. „To je přece uhlí!"

Tristan si pomyslel, že to je zajímavé, ale nedůležité, a pokračoval ke dveřím. Keren se však zastavil a vypadalo to, že je ponořen do myšlenek.

„Jasně!" vykřikl nakonec bard a luskl prsty. „Rychle! Pomozte mi sem dát ty dřevěné lavice! A tam ty nástroje - ty, co mají dřevěné násady. Pospěšte si! Nesmíme ztrácet čas!"

„Co je? Proč?" ptal se princ a otočil se.

„Můžeme jejich pevnost zničit!"

Tristan náhle pochopil Kerenův plán. Došel do rohu pro zapomenutá prkna a spěšně je přitáhl k hromadě uhlí. Lavice, nástroje a několik nezapálených pochodní nalezených podél zdi zvětšilo hromadu. Jak pracovali, uslyšeli bouchání na dveře. Znovu a znovu zvuk pronikal místností a Tristan si myslel, že slyší praskání závěsů, jak si trám razí cestu skrz dveře. Zevnitř se do dveří opřel jednorozec a držel je celou svou vahou.

Ale hranice už byla hotova. Daryth, Tristan a Pawldo přiklekli se svými křesadly a každý začal škrtat jiskry do třísek z velkých prken. Dveře už hrozivě praštěly a skoro se otevíraly, když se konečně rozhořely tři malé ohýnky. Brzy začaly hranici olizovat plameny povzbuzované olejem, kterým byly desky napuštěny, aby déle vydržely.

Robyn, Keren a Finellen běželi ke dveřím vedoucím ven. Opřeli se do obrovské závory a zápasili s ní. Ani ne za minutu oheň pořádně praskal a syčel a do uhlí začaly létat žhavé jiskry. Ale chvíli to potrvá, než se ten pevný materiál dostatečně rozhoří. Dveře z chodby hrozivě praštěly, ale závora pořád držela.

„Pojďme odsud," zavolal princ, když kotouče kouře začaly naplňovat místnost. Oheň se začal nebezpečně vymykat zpod kontroly.

Kašlající skupina se rozběhla k venkovním dveřím. Po tvářích jim kanuly slzy ze štiplavého dýmu, který každou vteřinu houstl. Jednorozec vyrazil za nimi a Tristan věděl, že Firbolgové zanedlouho vtrhnou dovnitř.

Keren držel otevřené dveře a všichni vyklopýtali do slunečního světla a čerstvého vzduchu. Dvěma proudil černý dým a stoupal nad jejich hlavy, kde se rozplýval v jemném vánku.

„Dokázali jsme to!" vykřikla Robyn.

„Ne tak rychle, drahá," zabručela Finellen a ukázala před sebe.

Mezi lesem a chrámem stálo asi dvacet Firbolgů. Postavili se do bojové formace, kterou udržovali, když pochodovali k nim.

Dým se valil za jejich zády a po stranách se zvedaly vysoké šedivé zdi. Byli v pasti.

Nepřítel byl nyní velice blízko.

Studené, šedivé vody Moonshaeského moře se vlnily kolem obrovského těla, jak se leviatan přemisťoval ke svému cíli. Smrduté znečištění se šířilo vodou a zraňovalo smysly velkého tvora, dítěte Matky země. Leviatan již zabíjel mnohokrát, ale nikdy nehledal oběť s takovou rozhodností.

Leviatan se vynořil z úžiny a prorazil hladinu, jeho hadovitě tělo se vlnilo mezi vlnami chráněného moře. Šedá obloha nad ním zářila a mnoho tenkých cestiček mlhy a deště se prostíralo přes obzor.

Leviatan se vynořil a pomalu se otočil, protože cítil kořist někde vlevo. Brzy spatřil mnoho dlouhých, úzkých obrysů, ženoucích se po mořské hladině jako drobní vodní brouci. Znečištění vody tak zesílilo, až se bytost dusila vlastní žlučí. Její hněv nesmíme vzrostl.

Leviatan rozevřel obří čelisti těsně před vynořením hlavy. Mohutný ocas vyrazil sloup vody a pohnal tělo vzhůru. Stoupal výš a výš. Současně se čelisti zavřely.

Leviatan ochutnával vodu a krev v tlamě. Rozdrcené kusy úzkého tvaru padaly na obě strany, ale spousta jich zůstala mimo hrozivě čelisti. Bytost dopadla na hladinu a zase se potopila, berouc s sebou beztvárý masu dřeva a lidí do věčného hrobu. Pak otevřela tlamu a vyplivla trosky.

Opět se vracela k hladině, protože velký díl zabíjení jí teprve čekal.

10 Útěk

OBŘI SE ROZTÁHLI DO ŘADY A POSTUPOVALI vpřed do boje. V rukou drželi výběr smrtících zbraní - meče, kyje s naježenými hroty i dlouhé válečné sekery. Jejich nejsilnější zbraní však byla velikost těla a rychlost jejich postupu proti Tristanovi a jeho společníkům.

Oheň plál za zády přátel a z dvojitých dveří proudil dým.

„Nějaký nápad?" zeptal se princ.

„Já ne," řekl Daryth a pochmurně hleděl na příšery.

Tato poslední skupina Firbolgů sem byla zřejmě umístěna, aby hlídala východ. Vypadali méně hloupí a neukáznění než ostatní. Vedl je obrovský Firbolg s vysokým čelem a hroznou červenou jizvou přes tvář.

Keren vypustil ze svého laku dlouhý šíp, který se zabodl do stehna jednoho Firbolga a vyrazil ho z řady. Druhý

bardův šíp zasáhl rameno vůdce, ale ten si rány ani nevšiml. Pawldo střelil také, ale jeho šípy znamenaly pro obří těla méně než bodnutí jehly.

Robyn stála vedle hrdého jednorožce podivně klidná. Tristan viděl, jak Finellen vyrazí kupředu s dýkou v ruce. Jejich vyhlídky na porážku obrů byly mizivé. Vtom se však před nimi cosi zablesklo.

„Co se děje?“ Než mohl Tristan na Robyninu otázku odpovědět, viděl, že většina Firbolgů se zastavila. Někteří padli na zem, jiní divoce mávali zbraněmi do vzduchu proti něčemu neviditelnému.

Vůdce s jízvou se otočil a křičel na obry, aby pokračovali. Ale pak jako by také ztratil rozum, oháněl se kolem sebe a řval strachy. Princova mysl byla nejdřív zmatená, ale pak pochopil, co se děje.

„Pojďme!“ vykřikl a skočil kupředu k půl tuctu Firbolgů, kteří zůstali podivným šílenstvím nepostiženi. Tristan si uvědomil, že jim byla poskytnuta skvělá příležitost, kterou musí využít co nejrychleji.

Bílý jednorožec se prohnal kolem a zabořil roh do hrudi Firbolga. Finellen se s krvežíznivým ječením postavila po jeho boku a oči jí zářily divokým, nespoutaným nadšením.

Dvě rány mu přesvištěly nad hlavou a věděl, že oba lučištníci se dali do práce. Vypadalo to, že Keren zasáhl cíl, protože jeho střela zasáhla jednoho Firbolga do krku a ten se zhroutil na zem a zemřel. Pawldův šíp se zapíchl do oka dalšímu Firbolgovi ječícímu bolestí. Firbolgové se zuřivě vrhli do podrostu.

Dva Firbolgové stáli před Tristanem, ale jednoho srazil jednorožcův útok. Tvrdý roh pronikl hrudí netvora a vyrazil ven ve zmeti krve a kostí. S výkřikem, při kterém krev stydla v žilách, Firbolg padl dozadu a zemřel.

Na okamžik se Tristan v údivu zastavil. Zabil Firbolga jednou ranou! Ale to už se na něj hnal další a Tristan se postavil do střehu.

Koutkem oka zahlédl hnědý stín. To Canthus vedl smečku do boje. Současně se z oblohy snesl černý blesk a rozdrásal oči dalšímu obroví. Sable se okamžitě rozletěl k dalšímu Firbolgovi.

„Hej, hoši!“ Ten vysoký hlas mohl patřit pouze Newtovi. Malý dráček se objevil uprostřed řeze.

„Hoši, vidíte, jak jsem je očaroval? Viděli jste, jak se točili a bodali do vzduchu a vypadali tak hloupě? Smál jsem se tak, že jsem se stěží dokázal udržet neviditelný!“ Newt tleskl tlapkami, skoro jako by tleskal sám sobě, což byla zřejmě pravda.

„Díky, malý příteli!“ řekl Tristan. „Myslím, že jsem odhalil tvůj... jedinečný zásah!“

„Podívejte!“ zvolala Robyn a ukazovala na zbytek Firbolgů. Zjistili, že Newtovo kouzlo opadlo. Jak omámení či opilí hleděli obří na mrtvá těla svých druhů.

„Utíkejme!“ vykřikl princ. „Ke koním!“

Jako jeden muž zmizeli v houští. Daryth je vedl, proráží cestu k malé mýtině, kde zvířata zanechali. Koně stáli nedotčeni a řehtali jim na uvítanou. Tristan skupinu uzavíral a stále se rozhlížel po obrech. Zdálo se, že se dosud nevzpamatovali. Odhadoval - alespoň doufal - že několik minut nebudou schopni se do pronásledování pustit.

Skupina rychle nasedla, vděčná, že mají náhradní koně. Už odjížděli, když se budova za nimi otřásla a zarachotila. Dým se těžce valil ze dveří, ze kterých vyběhli. Otěs silu zemětřesení a kouř se náhle začal valit nad střechou.

„Střecha spadla!“ vykřikl Keren. „Podívejte se!“

Sloup kouře vycházející ze dveří změnil směr, když do vzduchu vyletěl obrovský mrak kouře. Oheň se rozhořel, jak mu vzduch v budově dovoloval. Uslyšeli, jak je vzduch do budovy nasáván, aby krmil plameny.

Síla nasávající vzduch byla tak velká, že ohýbala malé keře a tvořila mohutný vítr. Oranžové plameny šlehal y k obloze. Oheň bude hořet velmi dlouho.

Kazgoroth cítil přítomnost obrovského tvora, plujícího pod hladinou. Bestie cítila, jak obrovské tělo stoupá - cítila sílu jeho útoku, jak mířil k flotile. Dokonce dokázal správně odhadnout, která loď se stane první kořistí.

Podle zvyku Thelgaara vedla Bestie flotilu veslic ze Železné zátoky k jihu podél břehů Gwynnethu. Těžká beranidla samozřejmě působila potíže a tři lodě se potopily v docela klidných vodách. Nyní ale Kazgoroth věděl, že pouze účinné kouzlo mu dává možnost vyřídit si to s leviatanem.

Obrovský tvor se vynořil z vody jak láva ze sopky. Celá loď s padesáti muži se dostala mezi drtící čelisti. Při zpětném ponoření obrovského těla, většího než cokoli jiného na světě, stáhl leviatan do vody další veslici.

„Všichni k veslům!“ vykřikoval Thelgaar na přídi své lodě. Tato slova se jaksi čistě rozléhala nad vodou a dolétla k uším každého severana ve flotile.

Odnesla smrtelný strach a myšlenky.

Severané slyšeli slova, ale více cítili sílu Kazgorothovy nepřirozené podstaty. A ta síla je očarovala, takže nemysleli na nic, jen na příkazy svého krále. Bez tohoto kouzla by se jistě zbláznili hrůzou při objevení leviatana.

Ale nyní se lodě rozlétly, když mozolnaté ruce uchopily vesla. Ochromeni strašlivým pohledem svého vůdce si námořníci nevšimli smrti svých druhů. Čekali pouze na povely, které budou moci poslechnout.

„Otočit na pravobok!“ Další rozkaz zazněl se stejnou jasností.

Jako tanečníci pod vedením choreografa se několik set lodí elegantně obrátilo doprava. Rozvířená hladina tam, kde leviatan zmizel, dostala stejně šedou barvu jako ostatní moře. Veslice pokračovaly dál vpřed, jak se vesla ponořily a vyrazily vpřed.

Kazgoroth zase vycítil přibližujícího se leviatana a chladně pozoroval stejnou zkázu další lodi. Silný ocas rozbil další loď na třísky, když stvoření dopadlo zpět na hladinu.

Bestie opět čekala, potěšena účinkem svého kouzla. Severané veslovali jako stroje, bez sebemenšího náznaku paniky. Kazgoroth věděl, že leviatan brzy změní taktiku, protože vynořování a potápění rychle vyčerpávalo jeho síly.

A potom, při útoku na hladině, mohla zapůsobit jedovatá beranidla svým kouzlem. Posádka lodi viděla Thelgaara otevírat dlouhé pouzdro, které skrýval na přídi. Z něj se vynořila harpuna - taková, jakou námořníci ještě neviděli. Silná

jako zápěstí obra, dlouhá jako veslo. Hrot byl z černé leptané oceli a vzduch se kolem něj rozechvěl silou, jakou vyzařoval.

Leviatan zaútočil znovu a znovu, nořil se hluboko a drtil loď mezi mocnými čelistmi. Často jeho ocas nebo vlna vytvořená jeho tělem zničila nebo rozlomila další veslice.

Kazgoroth se díval, jak bylo zničeno asi dvacet jeho lodí tímhle způsobem, než leviatan začal být unavený. Teď místo ponořování plul těsně pod hladinou mezi veslicemi. Jeho tělo se vlnilo jako hadí. Najednou se otočil a narazil do trupu lodi. Další zasáhl úderem ocasu.

„Zaútočit!“ rozlétl se Thelgaarův hlas, poháněný mocí Kazgorotha. „Narazte do zvířete!“

Lodě se kolébaly k leviatanovi a způsobovaly četné srážky, jak námořníci, kteří měli reakce zpomalené kouzlem, přesně nezvládali obsluhu lodí zatížených beranidly. Nakonec se ale stovka lodí kolem zvířete sevřela.

Několik jich bylo zničeno úderem ocasu nebo ve strašlivých čelistech. Ale při jednom kousnutí narazilo do čelisti beranidlo. Zvíře zařvalo bolestí a couvlo, potápějíc další lodi v šílenství své agónie.

Kazgoroth cítil malé roztrpčení nad velkými ztrátami, které Bestie nepředvíдалa. Nešlo mu o mrtvé námořníky, ale o ztrátu cenných nástrojů pro mistrovský plán.

Seveřané vytrvale pokračovali. Jak leviatan udeřil, narazilo další očarované beranidlo do jeho těla a způsobilo velkou krvavou ránu, než se loď rozbila. Teď se začalo mořské zvíře zmítat a tucet lodí bylo zničeno náhodou nebo přímým útokem. Několik dalších beranidel se zabořilo do kluzkého masa a leviatanův boj začal slábnout.

„Kupředu!“ vykřikl Thelgaar ztlumeným hlasem, jen pro svou loď. Když se loď ke zvířeti dostatečně přiblížila, bělovousý král se hrdě vztyčil na přídi. Jeho zdvižená paže držela tu podivně dlouhou harpunu. Thelgaarovo mohutné rameno se vymrštilo a harpuna se zabodla do leskle černého stínu, přesně zajedno z očí.

Leviatan se zachvěl v křeči. Z jeho tlamy vytryskla dlouhá řada bublin. Obrovské stvoření se snažilo udržet otevřené oči, zatímco klesalo do temných a studených hlubin.

„Ale byla to bitva, co? Tak jsem se nepobavil už ani nevím kolik let!“ Malý dráček neustále povídal, zatímco se vzdalovali od pevnosti Firbolgů.

„Řekni, že jsem měl dobrý nápad! Pojďme zpět a udělejme to ještě jednou! Muselo tam zůstat pár Firbolgů, které bychom ještě potrápili!“ Newt se zalykal vzrušením při pomýšlení na další žertíky.

„Hmm, možná jindy,“ poznamenal Tristan a snažil se co nejzdvořileji nadšence uklidnit.

„A odkud jsi, kamaráde?“ zeptal se Keren, když byl dráček kolem něj chvíli viditelný.

„Proč -, jsem Newt a žiji tady kolem. Tví přátelé se dostali do problémů a já jsem byl naštěstí pro ně poblíž. Kdybych přišel jen o trochu později, kdo ví, co by se mohlo stát? Ale není důvod se u toho zdržovat.“

„Tak se zdá, že ti vděčíme za život,“ řekl se smíchem bard.

„To tedy ano. A co jsi čekal? Řekni, nebyl jsi v hnusném vězení? Myslel jsem, že jsi mrtev. Ale zdá se, že ne. Och, to je opravdu zlé -“

„Co je zlého na tom, že náš přítel žije?“ ptala se Robyn.

„Nu, nenávidím se za to, že jsem si to myslel a řekl vám, že je možná mrtev. Ale pak se ukázalo, že je živý jako roj včel a teď - och, nechápejte mě špatně. Myslím, že je to krásné, že žiješ, opravdu.“

„Samozřejmě,“ přikývl Keren, „jsem rád, že to slyším, Newte.“

„I já,“ odsekla Finellen. „Vždycky jsem chtěla vděčit za život modrému červu!“

Newt jen zavřel a učinil se neviditelným.

Skupina se hnala pryč a ani se nedívala kam, jen aby mezi nimi a Firbolgy byla co největší vzdálenost. Koně rychle cválali nevládnou krajinou, razíce si cestu skrz trní a husté křoviny.

Po několika mílech jednorozec naznačil, aby zastavili. Robyn sesedla a šla ke skvělému zvířeti, které je pozorovalo velkýma očima. Popleskala je po šíji a Tristan by mohl přísahat, že rozmlouvají, ač nebylo slyšet jediné slovo.

Pak se jednorozec s hrdým potěšením hlavy otočil a cválal pryč. Po nějakou dobu byl ještě bílý háv vidět mezi bažinami. Všichni jej sledovali, dokud nezmizel z dohledu.

Robyn nic neříkala, a tak se vydali dál, jeli klidně, ale rychle. Ač si Tristan nebyl zcela jist, domníval se, že jedou na východ, v opačném směru, než kudy vstoupili do močálů.

Za nimi se vznášel stále vyšší a vyšší tlustý sloup černého dýmu.

Grunnarch Rudý si vybíral první cíl velmi pečlivě. Velká rybářská vesnice je naprosto nečekala. Mnozí Ffolkové prchali do vnitrozemí, ale za sebou museli nechat všechny majetek. Ti, co nestačili dost rychle před Krvavými jezdci utéci, padli pod úderý válečných seker, nebo byli zajati do otroctví a spoutání řetězy.

Po vybrání všeho cennějšího zapálili seveřané vesnici pochodněmi. Rybářské čluny v zátocích byly potopeny nebo také zapáleny a většina dobytka zabita. Ještě než vzplála poslední chýše, vyložili Krvaví jezdci své koně z lodí.

„Jedte,“ velel Rudý král. „Pospěšte si a nemějte slitování.“

Laric se usmál a pergamenová kůže se na jeho lících naplnila jako groteskní maska. Kapitánovy oči žhnuly touhou po krvi a Grunnarch si všiml, že zjasněly při pomýšlení na nadcházející vraždění.

„Neboj se,“ odpověděl Laric a vyhoupl se do sedla svého černého hřebce. „Slitování neznám.“ Pokynul paži kupředu a červený plášť kolem něj vytvořil oblouk. Sto divokých jezdců vyrazilo za ním do dalšího boje.

Zbytek Grunnarchovy armády jedl a pil uprostřed ruin vesnice. Mnozí otroci - mladé ženy - strašlivě trpěly jako předmět potěšení vojáků.

Hned následujícího rána seveřané odpluli podél pobřeží k další rybářské vesnici. Tak postupovali stále dál na jih a ničili každé sídlo Ffolků, pálili, zabíjeli a brali otroky. Krvaví jezdci mezitím pronikali míle do vnitrozemí, kopírujíce trasu

své flotily, jak plula na jih podél pobřeží a měla jisté potěšení ze zkázy a smrti mezi Ffolky.

Po několika přepadech se celou zemí rozšířily zprávy o těchto událostech a obyvatelé utíkali před hordou Krvavých jezdců. Jejich činy dokonce předčily jejich mořské krajany. Nemohli se zdržovat nákladem zajatců, a tak jejich nájezdy přežil málokdo. Po zemi se šířilo peklo.

Grunnarchova flotila dorazila do středu východního pobřeží Corwellu a tam se uchýlila do velké zátoky. Zde se k nim připojí Krvaví jezdci. Několik starších vojáků bylo vyčleněno k hlídání otroků a lodí, zatímco zbytek flotily se připravoval k pochodu.

Grunnarch věděl, že začíná druhá část Thelgaarova plánu.

„Kde je Newt?“

Na Robynin dotaz se skupina zastavila a rozhlížela. Ale po dráčkovi nebylo ani stopy. Neodvážili se volat nahlas - mohli by vyrazit, kde právě jsou.

„Musel odejít domů,“ poznamenal princ. „Kdo ví, kde to je.“

„Má docela charakter,“ doplnil Keren, „vděčíme mu za mnoho.“

„Skutečně,“ souhlasili ostatní. Malý plaz - Finellen ho popsala jako pohádkového draka - jim zachránil život svým včasným „žertíkem“.

„Jen jídlo nám teď vydrží déle,“ poznamenal Pawldo se smutným pohledem na skoro prázdný sedlový vak.

„Bez něj to bude lepší,“ pronesla Finellen. „Kouzelnému drakovi můžete věřit tolik, nakolik ho vidíte - když je neviditelný.“

Před setměním vyšli z bažin a našli si suchou a travnatou mýtinu k táboření. Terén mírně stoupal k vrchovině, a tak se mohli ohlédnout po stopách několikadenního putování.

„Podívejte,“ ukázal Daryth. K obloze se stále vznášel silný sloup dýmu.

„Kolik Firbolgů jsme asi zabili?“ otázal se Tristan.

„Myslím, že dost - ale dost jich nepochybně ještě zůstalo,“ uvažoval Keren.

„A každý z nich jde po nás,“ zabručel Pawldo a ztuhle slézal z koně, když zastavili.

Rozhodli se, že radši nebudou zakládat oheň. Letní noc byla poměrně teplá, takže to nebylo nutné. Stále ztuhlí a vyčerpáni z celodenní rychlé jízdy seděli společně potichu v travnaté komnatě. Světlo půlměsíce proudící z čisté oblohy jim poskytovalo osvětlení a trochu pohodlí. Šarlatový svit na západě dodával jejich okolí neskutečný vzhled.

„Ještě jsi nám neřekl, jak ses stal hostem Firbolgů,“ otočila se po chvíli Robyn ke Kerenovi.

„Nu, bylo to hloupé, opravdu. Chtěl jsem si na cestě k pobřeží trochu zkrátit cestu údolím Myrloch,“ usmál se ospale Keren. „Kolem je to podstatně dál, a po pravdě řečeno, nemohl jsem propást příležitost vidět znovu Myrloch, když jsem byl tak blízko.“

„Jen co jsem do údolí vjel, obklopila mě tlupa obrů a pustila se do mě. Sable několika vyškřábal oči, ale skoro ho dostali také.“

„To bylo štěstí, že jim unikl. Právě on mi o tobě řekl,“ vysvětlovala Robyn.

„Vidíte, není to mazaný pták?“ zasmál se bard. Ale rychle zvažněl. „Vděčím vám za mnohé a děkuji. Mohla by o tom být pěkná píseň!“ Keren se zamyšleně natáhl a tiše zabručel kousek melodie.

Trpaslice zafuněla a špinavým prstem si vyčistila ucho. „Víte,“ prohlásila najednou svým sytým ženským hlasem, linoucím se z naježených vousů. „Na lidi - a půlčíka - nejste tak nejhorší. Jsem pyšná, že jsem s vámi mohla bojovat.“

To prosté prohlášení, uvědomili si, znamenalo mnoho. Trpasličí se jako vždy tradičně vyvyšovali nad krátce žijící rasy a zřídka se nechali zatáhnout do záležitostí lidí.

„Jsme tvým oceněním velmi potěšeni,“ odpověděl Tristan. „I my jsme rádi, že nás doprovázíš.“

„Kde je tvůj lid?“ zeptala se Robyn. „Žije tady někde poblíž?“

„Můj lid žije, kde se mu zlíbí v hranicích údolí Myrloch. Letos jsme se usídlili v pohodlných jeskyních pár dnů jízdy odtud na sever na Vysočině.“

Tam jsem si poprvé všiml aktivity Firbolgů. To území močálů nebylo předtím tak hrozné. Věděli jsme o jejich pevnosti, ale nebyly s ní žádné problémy. Potom začali těžit uhlí v horách. A já byla poslána na výzvedy. Nyní,“ řekla poněkud smutně, „mohu říci svým lidem, že problém shořel.“

„Zřejmě jen část problému,“ namítl Keren. „Ale ne jeho jádro. Gwynneth je ve strašném nebezpečí a pomoc tvého lidu by byla velmi užitečná pro zažehnání té hrozby.“

„Och, to ne!“ odmítla Finellen s překvapivým důrazem. „My se nenecháme zatahovat do lidských potíží! Je to tak, jak mi říkala matka - vidíš-li přicházet lidi, věz, že přicházejí trouble!“

Jsem vám vděčná za vysvobození z cely. Ale neočekávejte, že vás budeme tahat z vašich průšvihů!“

„Ale ta hrozba neohrožuje jen lidi,“ namítl Tristan. „Všichni, nejen mírumilovný národ Ffolků, ale i celé údolí Myrloch jsou ohroženi. Můžeš to nějak vysvětlit svému lidu?“

„Ani se o to nepokusím!“ krátce uzavřela trpaslice debatu. „Je mi líto, ale ten problém si budete muset vyřešit sami.“

Několik hodin se pokoušeli tvrdohlavou trpaslicí přesvědčit, ale ona odolávala. Nakonec došly argumenty na obou stranách.

Ráno byla Finellen pryč.

Tentokrát byl Erian v těle vlka mnoho dní. Jen postupně a za strašlivých bolestí se mu vracela lidská podoba. Probral se v hlubokém vnitrozemí ostrova, na území téměř divočiny. Stejně jako předtím byl nahý a pokrytý krví.

Hrůza mu sevřela mysl ledovými prsty. Pochopil, že se nemůže vrátit do světa lidí. Tělem mu otrásla křeč strachu.

Týdny jedl pouze to, co mohl získat holýma rukama. Ořechy, bobule, ponravy a dokonce i myši - vše prošlo jeho mlaskajícími rty. Nestaral se ani o chuť ani o vzhled. Pouze chtěl přežít. - Jednou ukradl kuře na osamocené farmě, což bylo nejlepší jídlo během lidské podoby.

Pohyboval se bezcílně, alespoň si to tak myslel. Hnán zvětšující se hrůzou ve své mysli procházel divočinou nejdříve k severu a pak na východ. Nestaral se o své okolí, ale byl veden hlubším instinktem, než si dokázal uvědomit.

Postupně měsíc na obloze noc po noci ubýval, až zmizel, a pak zase začal narůstat. Za ním se táhly Měsíční slzy, s každou další nocí stále jasnější a jiskřivější náhrdelník světla.

S blízcím se úplňkem propadal hrůze. Věděl, že tentokrát to bude letní slunovrat - nejjasnější úplňk v roce. Jaký to bude mít účinek, to se jen domýšlel, ale vyvolávalo to v něm příznaky nočních můr.

Několikrát se rozhodoval vzít si život, než se noční můry stanou skutečností. Ale nikdy neměl dost vůle. Hnán strachem a šílenstvím se této myšlenky nakonec vzdal. Stále šel k nějakému neznámému cíli, který byl do něj nasazen Kazgorothovým kousnutím.

A každou noc byl měsíc větší.

„Na muže, který celý život jen cvičí psy, toho víš hodně," poznamenal nedbale Keren. Ale Daryth se narovnal a hleděl na barda.

„Ano - tu a tam jsem něco pochytil," pokrčil rameny.

Malý ohýnek vytvářel v chladném lese ostrůvek tepla. Ti dva muži seděli po stranách ohně. Tristan s Robyn se šli projít a Pawldo spal zahrabaný do hory kožešin.

„Skoro to vypadá, jako by tě učili mistři řemesla - řekněme ti, co přednášejí na Tajné akademii - škole pro zvědy paši z Calimshanu?"

Daryth chvíli mlčel a pak se tiše zasmál. „I ty jsi nepochybně protřelý světem. Ano, navštěvoval jsem sultánovu školu - učili mě špehovat, krást či vraždit - můžeš si vybrat. Ale také jsem," dodal obranně, „cvičil pouštní chrty a jiné psy po mnoho let!"

„Tak proč jsi tady?" Bard pečlivě studoval během vyptávání Darythovy oči. Calishita na chvíli uhnul očima.

„Utekl jsem od paši, školy, ode všeho. Dostal jsem se do potíží kvůli právu... k určitému majetku, který jsem požadoval. Ještě té noci jsem se stal námořníkem. Corwell byl prvním přístavem na cestě a tam jsem opustil loď."

Uspokojený bard se posadil pohodlněji. „Viš, bojuješ velmi dobře. Musel jsi být výborný student!"

Daryth se rozesmál, ale pak zvažněl. „Nu, bojoval jsem proti mnoha věcem v životě, ale ještě nikdy jsem neválčil pro něco."

„Samozřejmě," odpověděl bard, „tak teď bojuješ pro Corwell."

Tristan a Robyn šli pomalu vedle sebe studenou nocí. Žádnému z nich se nechtělo spát - alespoň ještě ne teď. Jak jí měsíc osvětloval citlivou tvář, princ toužil Robyn obejmout, ale neměl odváhu.

„Vedeš si velice dobře," poznamenala tiše Robyn. „Tvůj otec může být na tebe pyšný."

Tristana ta poklona zmrazila. Rychle se však ovládl, aby za ni mohl poděkovat, a otočil se k dívce. Stáli spolu na kamenitém břehu jezera a dívali se na svět, který jako by nikdy nepoznal našli a smrt. Poloviční měsíc, následován svými Slzami, stál téměř v zenitu. Tisíce hvězd - více než kdy viděli - zářilo z černé oblohy. I když jejich tábor a malý oheň byl pár kroků od nich, skály jej naprosto skrývaly. Pro všechny, kdo jej mohli vidět, mohl být tak daleko jako Caer Corwell.

Tristan nejistě myslel na otce. Král nyní musí být hořce zklamán synem, jenž ho opustil uprostřed noci a ignoruje vedení oddílu, jež mu otec svěřil.

„Všichni jsme si vedli dobře," poznamenal princ. „Ale kdyby tu byl můj otec, jsem si jistý, že by našel několik slabých míst." Nepokoušel se skrýt svou hořkost.

„Nebud' k němu tak tvrdý!" otočila se k němu Robyn a překvapila ho svou prudkostí. „Proč vy dva spolu musíte celou dobu bojovat? Není to jenom tvá chyba - ale ani jeden nedokážete přistoupit na názor toho druhého."

„Nevím, proč tomu tak je. Vždycky chtěl, abych byl lepší v čemkoli, co jsem udělal - a snad jsem něco udělal, co ho rozzlobilo. Nebudu jeho sluha!"

„Nemyslím, že by to chtěl," odpověděla a jemný úsměv jí ozářil tvář. „Myslím, že si jen přeje, aby jeho syn byl hodnotným princem Ffolků. A kdyby tu byl v těchto dnech s námi, viděl by, že takovým je!"

Ocenění Robyn přemohlo jeho emoce. Tristan cítil, že by mohl porazit Firbolgy vlastníma rukama, kdyby ho pak čekal její úsměv.

„Bez tebe bych to nedokázal," odvětil. „Bylo pozoruhodné, jak jsi rozuměla jednorožci."

Usmála se. „Když se něco takového stane, dívím se, že to ostatní neslyší - ta zpráva byla tak prostá! - podobně to znesvěcení země pod stavbou - cítila jsem tam zlo a překvapilo mě, že to nevidíš."

„Robyn," začal neohrabaně princ. Otočil se k dívce a vztáhl ruku. Jejich oči se střetly v dlouhém pohledu. Pomalu se k němu naklonila a jejich rty se spojily. V tom polibku nebylo nic váhavého. Jako by celé oddělené životy obou mladých lidí směřovaly k této chvíli. Přivinul ji k sobě a krev v něm bouřila. Ona se k němu toužebně přitiskla a na chvíli se jejich nervy, svaly i kosti rozpustily v tom druhém... Pak Robyn jemně Tristana odstrčila.

„Až se vrátíme domů," začal princ, „chci - myslím, že budu - "

„Ne."

Jediné krátké slovo ho probralo a na chvíli jej prostoupila žárlivost. „Cože! To kvůli Darythovi?"

„Nebud' dětinský," usadila ho. „Tak to není. Znamená pro mě hodně - je to můj dobrý přítel. A to ty jsi také."

Označení - jako dobrý přítel - působilo na Tristana jako ledová sprcha. Odvrátil se a nevěděl, má-li křičet vztekem

nebo brečet zoufalstvím. Po vteřině se otočil zpět.

„Chci, abys věděla, že tě miluji.“

Usmála se a v očích se jí zaleskly slzy. Rychle jej opět políbila. Pak se obrátila a pomalu se vracela k ohni, nechávající Tristana v lese, který se teď zdál být ještě studenější.

Bolest zkroutila obrovské tělo. Vidění mu zastřela šedá mlha, a nebyla to šed' hlubin moře. Jeho velké svaty se sevřely a pak zase uvolnily. Pomalu klesal a cítil jen palčivou bolest.

A pak bolest zmizela a zanechala po sobě teple a příjemný žár. Šed' zjasněla a kynuly mu paže bohyně. Tak leviatan zemřel.

Více než sto veslic bylo roztroušeno po ocelově šedém moři Moonshae. Změt' dřeva, mrtvých i přeživších se zmítala ve studených vodách. Mnoho dalších lodí se pomalu kolébalo, téměř potopeny nebo nakloněny na bok s poškozenými trupy. Bitva byla vítězná, ale ne zadarmo.

Z hlubin se rozlehl rachotivý, bublavý zvuk. Voda mezi loděmi zavířila, zakouřila a zpěnila se. Pak vylétly z mořského dna velké krůpěje ohně. Tucet lodí okamžitě zmizelo a dvacet stop vysoké vlny se převálily přes další.

Moře vařilo několik minut. Pak ztichlo. Zbylé lodě se pomalu sjížděly k sobě beze stěžňů, bez vesel a s potrhanými plachtami. Pak se zvolna vydaly k nejbližšímu břehu.

Bohyně se bála, že bolestí zešílí. Bolestivé zoufalství v ní rostlo, ale i přes závoj, utrpení cítila, jak moc Bestie roste. Bodavá lítost pro Temnou studnu jí zanítla kůži a vyslala jedovatá tykadla do celého jejího těla. Smrt leviatana rozpoutala a uvolnila silný jed černé tůně. Rovnováha se prudce naklonila. Otupělost - nutkání ke spánku - postupovalo bohyni silněji než kdykoli dříve.

Náhle se cítila velmi unavena.

Řvoucí plameny vylétly vysoko k obloze, když vesnice vzplála. S nimi se zvedl nářek beznaděje, rezavý sbor smrti. Kruh Krvavých jezdců sevřený kolem malé skupiny obyvatel a popichující je krví zbrocenými oštěpy do plamenů neumožňoval vesničanům sebemenší pokus o záchranu.

Podivné nehybní hleděli do plamenů jak uhranutí. Pekelný žár se odrážel od jejich rudých plášťů a nepřírozně zářil v jejich očích a na černé srsti koní.

Najednou se vzedmuly plameny a Krvaví jezdci pozvedli hlasy v hrdelním zpěvu. Slova se zdála beze smyslu, a přece obsahovala strašlivé poselství v jazyce tak starém, že ho ti zlověští Jezdci nemohli znát. A přece jim hovořili. A rozuměli.

11 Gavin

ČERNÁ TYKADLA SKLOUZLA PŘES ROBYN a sevřela jí pevně lýtko, pálíc jí kůži jedovatými přísavkami. Vykřikla a pokoušela se odplazit z jejich dosahu, ale tykadla nepustila a vlekla ji po kamenité zemi.

Další úponky se jí ovinuly kolem pasu a bolestivé sevření jí vytlačovalo vzduch z plic. Země zapraskala, a zachvěla se a těsně vedle ní se rozevřela obrovská trhlina. Zdála se bezedná - a plná pomalu se převálující oranžové hmoty.

Odvrátila se a hrabala v zemi, zoufale vytrhávala rostliny z kořenů ve snaze zachytit se před tahem tykadel, snažících se ji zatáhnout do propasti. Náhle se z černého kouře všude kolem vynořily dvě štíhlé paže. I v tomto špinavém okolí byly zahaleny v sněhobílém saténu. Jejich jemnost slibovala pohodlí a bezpečí.

Ale tykadla zatáhla a paže, a nakonec i dlaně zmizely v černi.

S tichým zasténáním se Robyn probudila zmáčená potem. Posadila se a rukou si zakryla ústa, aby zadusila další zvuk. Rozhlédla se.

Tábor byl úplně klidný. Tristan s Darythem spali u ohně a Pawldo chrápal pod horou kožešin. Oheň pohasínal a jen občas se objevil červený záblesk uhlíku.

Canthus, ležící vedle prince, zaškubal nohama a zakňučel ze spaní. Téměř se přitom překulil až do ohně.

Pak uviděla Robyn Kerena, stojícího osaměle ve stínu velké skály. Jeho tvář, obrácená k ní, byla osvětlena pŕlměsícem v tajemném polostíně. Přesto na ní se zračící bolest a otřesení byly jasně viditelné.

„Co se děje?“ zeptala se Robyn a vstala. „Něco mě vyděsilo.“

„Nevím. Ještě nikdy jsem neměl tak strašlivé noční můry! Nepochybně je tu něco děsivého!“

„I já měla strašný sen,“ zachvěla se Robyn. „Bylo to hroznější, než jsem si kdy dovedla představit!“

Bard jí položil uklidňující paži kolem ramen a posadili se k ohništi. Přiložila pár menších kousků dřeva do uhlíků a ty rychle vzplály.

Náhle Canthus vyskočil a neklidně zavrčel do tmy. S napjatými nohama obešel tábor a pak se posadil vedle Kerena a Robyn, ostražitě pozoruje stromy za jejich zády. „I on to cítí,“ poznamenala Robyn. „Jenom se dohaduji, ale myslím, že bohyně utrpěla strašlivý úder. Možná ztratila jedno ze svých dětí.“

„Kamerynna! Jednorožce!“ Robyn najednou pocítila příliv žalu, když si představila, že to nádherné zvíře bylo zabito. „Možná, nebo leviatana - kdo ví.“ „Podívej!“ vykřikla dívka a hleděla na oblohu. Mezi hvězdami vyšlehly pruhy světla a zase zmizely. Objevily se tisíce dalších, postupně mizely a zase vybuchovaly, jako by sám měsíc plakal.

Robyn čerpala naději z teple bardovy paže kolem ramen a dvojice takto seděla po mnoho hodin až do rána.

Lidé z vesnice se rozestavili na poli před seveřany Rudého krále. Grunnarch se usmíval při vyhlídce na nadcházející vraždění.

„Do boje!“ vykřikl král a seveřané vyrazili. Od nájezdníků se rozléhalo hluboké dunění, které roztřásl Ffolky.

Nicméně se farmáři a řemeslníci postavili proti útočníkům. Ač na každého z nich připadali čtyři vousatí útočníci, bojovali tak, aby jejich ženy a děti měly dost času na útěk. Grunnarch rozsekl hrud' farmáře a náhodou šlápl na umírajícího muže, když hledal další oběť. Kolem něj si jeho mužové vybírali od Ffolků krvavou daň. Zatímco někteří útočníci zůstali, aby se zabývali posledními bojovníky, Grunnarch vedl svou armádu do vesnice.

Většina obyvatel utekla, ale několik jich přece jen vyběhalo z chýší. Pro ty ale nebylo úniku. Ve spáncích Rudého krále bušila touha po krvi. Proti němu se postavila stará žena, dávající tak jakousi možnost útěku svým dcerám. Ale Grunnarch se jen hrubě zasmál a jediným úderem jí odťal hlavu. Jeho muži chytili dcery - sotva dospívající - a křičící je vtáhli do chýše.

Grunnarch se na chvíli rozhlédl kolem a uvědomil si, že má vidění zostřené nenávistí do ruda. Těžce oddychuje, pocítil bodavou bolest v hlavě.

Němě se díval, jak dvě vyděšené děti jsou probodávány oštěpy jeho mužů, a náhle jej zaplavila nevolnost. Odvrátil se a zvracel.

Když se pak opět otočil k bitevnímu poli, viděl, že je do nedohledna pokryto mrtvolami, většinou Ffolků. Najednou jako by boj ztratil své napětí.

Další dva dny postupovali k východu, až se dostali do krajiny pastvin východního Corwellu. Tristan jen vzácně navštěvoval tuto část království tvořící úzký koridor mezi údolím Myrloch a lesem Llyrath, koridor, kterým se projíždělo obtížně.

Ve skutečnosti si princ vůbec nebyl jistý, že znovu vstoupili do království, až do jednoho pozdního odpoledne, kdy narazili na skutečnou silnici.

„Jistě brzy narazíme na nějakou rybářskou vesnici,“ poznamenal Tristan ke Kerenovi. „A odtud už by neměl být problém najít cestu do Callidyr. Doprovodíme tě až tam.“

Bard se zamyslel. „Je trpké, že mám příkaz vrátit se ke Vznešenému králi. Zdá se, že toto léto bude v Gwynnethu plné událostí, vhodných pro balady.“

Líně zahrál pár akordů na harfu. Zkusil několik různých variant nápěvu, až našel jeden, co se mu Ubil. Opakoval ho několikrát, až se na jeho obličeji objevila spokojenost.

Po východním nebi se začala plazit temnota, když dorazili k malé jeskyni, ve které vesele plál oheň, a vedle ní stála klidně řada oslů. V záři ohně poskakovala obrovská postava a Tristan se obával, že narazil na proměněné uprchlé Firbolgy.

Pak se ozval dunivý, ale nepochybně lidský hlas. „Bud'te vítáni, poutníci. Připojte se a povečeříte se mnou? Oheň při přátelském povídání vždy lépe hoří.“

Nejasný stín se proměnil v pořádného chlapíka, který vyšel na prašnou mýtinu a vítal je rozepjatými pažemi a širokým úsměvem. Byl to nepochybně největší muž, jakého kdy Tristan viděl. Černá brada se spojovala s hustými kudrnatými vlasy, téměř zahalujícími celou tvář. Úsměv odhaloval polámané zuby. Oči mu jiskřily smíchem. Oblečení bylo těžké a účelné, ale obnošené.

„Jsem Gavin, kovář z vesnice Myrddale,“ vysvětloval a jeho hlas duněl do tmy.

„Díky za uvítání,“ odpověděl Tristan a seskočil z koně. Princ představil sebe a své společníky. Jestli kovář znal jméno Kendrick, nedal to na sobě znát.

Odstrojili koně z nákladu sedel a postrojů. Tristan si všiml, že psi se hladově shromáždili kolem ohně a teprve nyní uviděl nad ohněm ohromný kotel, z něhož se kouřilo. Linula se od něj příjemná vůně, a i když se vzala v úvahu velikost kuchaře, obsahoval více jídla, než mohl sníst jeden člověk.

„Tak co,“ hulákal kovář, když se postarali o koně. „Přidáte se? Je tu dost pro všechny!“

„Proč vaříš v tak velkém hrnci?“ ptala se Robyn a dívala se na kouřící guláš. „Věděl jsi, že přijdeme?“ Tristan vycítil, že vtipkuje jen napůl.

„Nu, ne že právě vy,“ odpověděl kovář a srdečně se smál. „Ale toto je poslední noc mé cesty a zůstala mi celá skopová kýta. Už dávno jsem zjistil, že štědrost vyvolává stejnou odezvu!“ Pohodil zcuchanou hlavou dozadu a srdečně se rozesmál, jako by právě udělal dobrý vtip.

„A dnes v noci,“ pokračoval, „mám výbornou společnost a dost jídla pro všechny.“

„Skutečně,“ řekl bard, „ačkoli to vypadá, že by to spíš mělo být naše.“

„Ať je to nás všech! Mnoho noci jsem byl na cestě a tábořil jsem u malého ohně, kde mi společnost dělal jen můj zadek. Bylo to pěkné, ale mizerná konverzace!“ Znovu se roztřásl smíchem a i ostatní nemohli potlačit úsměv.

Skopový guláš chutnal výborně po tom sušeném mase, které jedli celou cestu. Gavin ještě vystrachal láhev ostré whisky, která masu přidala na lesku. Všichni jedli jak vyhládlí vlci a kovář jako hladový medvěd. Přesto byl hrnec stále z poloviny plný a nikdo už nemohl. Stále ještě pln štědrosti, postaral se kovář i o psy.

Krmili oheň velkými poleny, až byl vyšší, než kázala opatrnost. Ale nikdo si nestěžoval - což ještě dodalo na příjemné atmosféře.

Tristan se v záři teplého ohně opřel o strom a pohodlně odpočíval. „Je to zase skoro jako doma,“ poznamenal a uvolněně si natáhl nohy.

„A odkud jste?“ zeptal se kovář.

„Z Caer Corwellu, tam za údolím Myrloch,“ vysvětlil bard.

„Tam už jsem byl," odpověděl kovář. „Ve službách našeho krále proti severanům u Moraye. Byl to asi tvůj otec, co?" Gavin pohlédl na prince.

„Ano, jsem princ Corwellu."

„A jak se daří našemu králi?"

„Nu... celkem dobře, když jsem ho opouštěl. Vydal příkazy k shromáždění oddílů z venkova - donesly se zprávy o výpravě severanů."

„Opravdu?" Gavin se narovnal. Poprvé se na jeho tváři objevila starostlivost. „Možná jsem neměl opouštět domov." Neklidně se ohlédl k východu.

„Myrrdale... to je na pobřeží?" Princ si nemohl vzpomenout.

„Ne, asi dvacet mil ve vnitrozemí. To by mu mělo zajistit dostatek bezpečí, i když válka zasáhne východní břehy. Pochybuji, že by se severané pouštěli daleko do vnitrozemí. Budu tam už zítra... Ne, ne, nesmím se starat." Ale neustále pohlížel na východ a všichni věděli, že si přeje být doma.

„Nejvíce mi chybí mé malé dcerky," řekl Gavin a ustaraně se díval do plamenů. „Jsou to ta nejhezčí stvoření na této straně Myrlochu, aspoň podle mě. Malá podoba jejich matky, mé drahé Shareen."

„Ráda bych je viděla," řekla Robyn, dojata láskou obra k rodině. Uvažovala, jestli ji i její otec tak miloval.

Druhá láhev whisky vykonala ve společnosti své. Postupně usnuli. Poprvé po mnoha dnech nepostavili žádnou hlídku a celou noc jejich tábor nic nevyrušilo.

Vstali brzy ráno, nakazili se kovářovou dobrou náladou. Kovář svázal své osly a všichni mu pomohli naložit náklad, složený mezi stromy.

„Železo a uhlí," vysvětlil. „Materiál pro mé řemeslo. Dvakrát ročně se vydávám do Thorndyku pro zásoby."

„To je jedna z těch horských vesnic, že ano?" objasňoval si Tristan.

„Ano - důl s nejlepším železem v Moonshae, kromě trpasličího, samozřejmě. Ale kdo z lidí by mohl kupovat u trpaslíků?" Kovář se zasmál při myšlence, jak samotářští trpaslíci prodávají něco lidem.

„Ne že bych si nemohl někoho najmout, aby ten výlet vykonal za mě," vysvětloval kovář tak nahlas, jako by mluvil ke stovkám lidí. „To je tak - " snížil hlas do spikleneckého šepotu, „ - já tak miluju hory, že si tenhle výlet vždycky dám jako malou odměnu."

„Tyhle hory jsou překrásné," souhlasil princ a přál si, aby mohl během jízdy věnovat více pozornosti svému okolí.

„Ale víte," pokračoval kovář a hleděl na nízký hřeben, který byl jejich prvním cílem na dnešní ranní cestě, „nakonec se návratu domů nic nevyrovná. A když vše půjde dobře, budeme doma včas na oběd!"

Z vrchoviny foukal teplý větřík a slunce se usmívalo na bezmračné obloze. S lehkým srdcem se vydali na cestu, kovář vedl své osly pěšky, ale nedělalo mu potíže udržet krok s jezdci. Jak jeli, Keren skládal další nápěv, ze kterého se stala nádherná melodie.

„Co je to?" zeptala se Robyn.

„Pracuji na takové baladě. Snad vám ji zahraji, až skončím."

„Líbí se mi," odpověděla a broukala si kousek nápěvu, když zase začal pracovat. Psi pobíhali kolem nich s radostnou energií, jakou u nich Tristan neviděl od útěku ze sídla Firbolgů.

Cesta zvolna stoupala ke hřebenu a brzy došli na široké travnaté pole. Před nimi se země zvolna svažovala do několika širokých údolí. Na pastvinách se klikatily úzké potůčky. Horizont se ztrácel v oparu, kde, jak Tristan věděl, leželo moře asi třicet mil na východ.

Ale to všechno ztratilo svůj význam, protože první, co viděli, byly sloupy dýmu, zvedající se k obloze v několika místech. Silné sloupy temnoty, které označovaly hořící vesnici Ffolků.

Gavin zasténal - nelidským zaskučením z rozložitého hrudníku. Tristan bez otázek pochopil, že nejbližší sloup kouře se zvedá nad Myrrdale.

„Hrom a blesky! Všichni jste idioti!" Grunnarch Rudý velel svým mužům, aby se shromáždili mimo rozbořenou vsi. Jídlo, pití a znásilňování je zmohlo až téměř do bezvědomí a ti, co se nestačili dost rychle postavit, pocítili kopanec pevné boty Rudého krále.

Gunnarch poskakoval mezi změtí lidí a ruin a klel se znovuobnověným vztekem, když si uvědomil, co je hlavní příčinou jeho neklidu.

Kde jsou ti zatracení Krvaví jezdci?

Už přes týden neměl zprávu od Larica, kapitána Krvavých jezdců. Pronikaly k nim zvěsti o vesnicích zničených až na popel, o nesmírných krutostech.

Gunnarch nerad vzpomínal na své poslední setkání s Laricem. Vypadalo to, jako by kapitán měl své vlastní plány. Stěží naslouchal, co mu Rudý král říká, ale něco zakazujícího v jeho pohledu zastavilo královy výčitky dřív, než mohly opustit jeho rty.

Ted' to vypadalo, že Laricova neposlušnost ohrožuje celý plán.

Krvaví jezdci se měli spojit se zbytkem armády již před třemi dny, u vesnice Macsheehan. Ves byla velká a bohatá a zajišťovala dobré zásobení vojska před odchodem do Corwellu.

Jak Thelgaar předpokládal, potůček uprchlíků jdoucích na jih se změnil na proud. Pokud by armáda mohla vyrazit během příštího dne, mohli by projít Myrloch, překřížit uprchlíkův cestu a vyvraždit je.

Náhle upoutalo Grunnarchovu pozornost temné dunění na cestě. Jeho vztek vystřídala úleva, protože to se hnali plným cvalem Krvaví jezdci. Černí koně se leskli potem a byli plní prachu. I kožešinové pláště jezdců byly zaprášené.

Laric zastavil před Grunnarchem a seskočil z koně. Král se chystal svému kapitánovi pořádně od plic vyčinit, ale slova mu hrůzou zamrzla na rtech, když spatřil jeho tvář.

Pokožka kapitána byla nasedla a ostře kontrastovala s rudými rty. Oči byly zapadlé a hleděly zuřivě. Grunnarcha okamžitě napadla podobnost s lebkou, které někdo červeně nalíčil ústa.

Laric prošel beze slova kolem krále a Grunnarch Rudý, muž bez zdrženlivosti, mu nedokázal přikázat, aby se zastavil. Rudý král se vztekle vrátil ke svému úkolu zorganizovat armádu, kopal a řval na každého, kdo se nachomýtl. Viděl, že se jeho muži při pohledu na Krvavé jezdce rychle vzpomínávají, ale pozorují je nervózně. Krvaví jezdci ostatní vojáky ignorovali a chystali si jednoduché tábořiště v prostoru, který si sami vybrali.

Gunnarch si přál, aby mohl Krvavé jezdce ignorovat, a poslal zprávu Laricovi, aby se dostavil na poradu důstojníků. Kapitán přišel tiše a připojil se ke kruhu kolem Grunnarcha. Skupina se vzrušeně zavlnila, a když se pohyb uklidnil, žádný z důstojníků nestál Laricovi blíže než na pět stop.

„Vyrážíme už za úsvitu," prohlásil Grunnarch. „Raag Hammerstaad si vezme polovinu vojska a zásoby. Vydá se podél hlavní silnice ke Corwellu. Zajistí, aby žádná tlupa utečenců neproklouzla a nevrátila se sem."

„Rozprostřeme řady celým údolím!" usklíbl se Raag. „Našimi Uniemi neprojde ani králík!"

„Dobrá. Zbytek se vydá přímo na západ, průsmykem přes hřeben," ukázal Grunnarch rukou ke skalám, tyčícím se k obloze asi dvacet mil dále. Vypadaly strmé a nepřekonatelné a mezi muži to zahučelo.

„Povede nás průvodce," ujistil je Rudý král a doufal, že Thelgaar mluvil pravdu o zrádném druidovi. „Ukáže nám průchod."

„Krvaví jezdci pojedou vpředu," pokračoval s pohledem na Laricu. Kapitán vzhledl, myšlenkami někde jinde. „Nejdůležitější je rychlost. Zásoby máme jen na pět dní. Budeme pochodovat od svítání do soumraku. Přejdeme hory přesně ve stopách utečenců. Všichni budou sevřeni mezi dvě armády!"

Myšlenka na masakr, který bude následovat, mu zaplavila mozek. Stejně vzrušení viděl v očích svých vojáků. V Laricových očích hořelo vzrušení jako uhlíky ve výhni.

Gavin pustil provaz s osly a rozběhl se po cestě k hořící vsi, která ležela ještě daleko za dalším hřebenem. Tristan pobídl koně za ním a křičel: „Počkej! Vezmi si koně - pojedeme s tebou!"

Gavin běžel stále stejně rychle, jako by neslyšel, a Tristan svou výzvu opakoval. Nakonec obrovi došel dech a zastavil se. Bolest v jeho očích ranila Tristana rovnou do srdce. Rychle seskočil z koně a podal otěže kováři. Velký šedý kůň byl největší. Princ nasedl na jiného koně a vyrazili po cestě dolů. Psi se za nimi rozběhli, zatímco osli, nikým nevedeni, zůstali rychle pozadu.

Zpomalili do klusu a za necelou hodinu zírali na zničené farmy, hořící domy a rozrytá pole. Uprostřed kouřily trosky vesnice Myrddale.

Nezůstala stát ani jedna budova. Většina jich byla vypálena, ale menší budovy byly prostě srovnány se zemí.

Pobídl koně a dojeli až k ruinám. Projeli kolem hořících farem a viděli pozůstatky lidí a zvířat ležící na poli nebo podél cesty. Podle jejich vzhledu se zdálo, musela odehrát asi před dvaceti čtyřmi hodinami. Nezahledli živáčka kromě krkavců vyplašeně vzlétajících z mrtvol, když projížděli. Gavin stále mířil kupředu po zničené hlavní silnici a Tristan pokynul ostatním, aby se zastavili.

„Kdo to mohl udělat?" ozval se Daryth po dlouhé chvíli ticha. Robyn vzlykala a odvracela zrak.

„Nemyslím, že by to byla práce Firbolgů," zabručel Tristan. „Je to příliš důkladné."

„Seveřané?" vyrazil mezi sevřenými rty Pawldo.

„Snad ještě něco hroznějšího, obávám se!" Bard hovořil velmi vážně. „Sama země utrpěla vážné znesvěcení."

Robyn tiše vzlykala a držela jako oporu otěže svého koně. Tristan se postavil vedle ní a vzal ji za ruku. Divoce se třásl.

„Rozejdeme se a porozhlédneme se tu," navrhl princ. „Podívejme se po stopách - děsím se pomýšlení, že Firbolgů je tolik, aby zničili takovou pevnost, jako je tahle, a mstili se celé zemi!"

Robyn čekala mimo vesnici a Tristan, Keren, Daryth a Pawldo se rozjeli do všech stran a hledali v popelu. Tu a tam leželo černé cosi, co mohlo být mrtvolou, velmi groteskně zkroucenou.

Princ krácel ztuhle. Cítil, jako by utrpěl hlubokou ránu do svého vlastního těla. Žaludek se mu kroutil nevolností a musel se nutit, aby pokračoval dál. Nakonec narazil na Gavina, klečícího v ruinách chýše. Dům neshořel, byl srovnán se zemí nějakou neuvěřitelnou silou. Pozorně se rozhlížející Tristan viděl množství otisků koňských kopyt.

Gavin ani nezvedl hlavu od něčeho malého v náručí. Tiše plakal a Tristanovi se sevřelo hrdlo. V očích ho štípaly slzy, když se obracel zpět.

Daryth běžel k němu, měkké kožené boty jej nesly bezhlesně přes spaleniště. Když se přiblížil, zpomalil a Tristan jej odtáhl Gavinovi z doslechu.

„Seveřané!" oznámil Calishita a ukázal na konec vesnice. „Jsou asi míli od vesnice a přicházejí z tamtoho směru," ukázal na vzdálenější konec vesnice.

„Kolik je jich?" zeptal se princ, okamžitě připraven. Možná, že tato vesnice bude pomstěna!

„Asi dvacet," odpověděl Daryth.

Tristan se podíval na Gavina, který položil tělísko vedle druhé malé hromádky na zemi.

„Gavine, ke vsi se blíží nepřítel. Připoj se k nám a pomstíme se!"

Obrovský muž němě zíral na zem a nedal nijak najevo, že by slyšel. Místo toho si znovu klekl do prachu. Dívali se, jak jemně odhazuje trosky z posledního těla - tentokrát plně vzrostlého - zasypaného pod zdí.

„Nechtě mě," zabručel kovář a otočil se, aby se Tristanovi podíval do očí. Ačkoli po jeho širokém obličejí tekly slzy, vypadal klidně. „Nechtě mě, umřu tady, kde jsem měl být včera. Nechtě nepřítele přijít ke mně samotnému."

„Ale neměl bys je pohřbit se zbytkem vsi?" ukázal Tristan na tělíska. „To tu chceš klečet a čekat, až ti srazí hlavu z ramen? Nebo se postavíš vedle svých druhů, kteří ti nabízejí své životy v bitvě za pomstu tvé vesnice? Odpověz mi, člověče!" Daryth a Gavin pohlédli na prince s překvapením. Tristan ledově pohlížel do očí kováře.

„Ano, jistě, máš pravdu," mumlal Gavin. Klekl si znovu do trosek a odhodil velké prkno z rozbité postele. Vytáhl dlouhou plochou krabici. Otevřel víko a sáhl dovnitř. Vytáhl největší kladivo, jaké kdy Tristan viděl. Jeho držadlo bylo nejméně šest stop dlouhé a obrovská hlava ze studeného černého železa určitě vážila alespoň padesát liber. Ale kovář zvedl svou strašnou zbraň s úžasnou lehkostí. Podíval se na konec vesnice, odkud k nim běžel Pawldo.

„Tak," řekl klidně, „a teď mi řekněte, co mám dělat."

„Máte chuť na trochu pudinku?" Hubená, ale pevná stará žena nabízela dřevěnou mísu s téměř dětinskou dychtivostí. Její návštěvník vzhledl, s posledním zbytkem odvahy si olízl rty a přikývl.

Gwendolynn, druidka průsmyku Dynloch, měla ve své odlehle jeskyni vysoko v Synnorijských horách jen málo návštěv. A tak když Trahern z Údolí dubů dorazil, přesvědčila ho, aby zůstal na čaj a pak i na večeři. Nyní už samozřejmě bylo příliš pozdě, aby se vydal na cestu domů.

Údolí dubů bylo daleko, ale Gwendolynn ho znala desítky let z mnoha shromáždění. Byla jeho návštěvou potěšena jako mladá dívka.

Dynlochský průsmyk ležel tak vysoko v horách a byl tak nepřístupný, že kromě Llewyrů, trpaslíků a druidů málokdo věděl o jeho existenci. Gwendolynn se o toto místo starala více než půl století. Trahern musel mít k té návštěvě nějaký důvod, ale na nic se neptala, respektujíc soukromí druida.

Šťastně tlachala až do večera, kdy usedli před krbem. Mluvila o divokých místech v horách. Nakonec, když se kolíbala v křesle, se odklonila od ohně. Nevšimla si hladové záře v očích hosta. Nyní viděla, že se zvedá, a snila o orlech, vysoko létajících v jejím hejnu.

Neviděla ani dýku, ani hrozivý úder, který ukončil její život.

Trahern oťel čepel a uložil se ke spánku. Ráno nechal tělo staré druidky mrchožroutům a vydal se po tajné stezce průsmyku Dynloch. Postupoval pomalu a každých padesát kroků se zastavoval a stavěl velkou mohylu označující trasu.

Asi dvacet severanů pochodovalo unaveně k ruinám Myrddale. Tristan viděl, že mezi sebou nemají žádné raněné a ani jejich oděv neprozrazoval předchozí boj. Neměli ani koně. Určitě to nebyla banda, která zničila vesnici.

Ale byli tu, hluboko za hranicemi království Corwellu, a byli vyzbrojeni na válčení. Princ nepochyboval, že to jsou nepřátelé.

Vešli mezi zříceniny domů a pomalu procházeli vesnicí. Vtom se v točícím se dýmu objevily jako děšť šípy Pawlda a Kerena, kteří stříleli rychle a přesně. Seveřan v čele klopýtl a upadl, zabit šípem zapíchnutým do krku. Jiný vykřikl a zemřel s opeřeným šípem v prsou. Hned poté vykřikla a padla další dvojice.

Jeden z lučištníků cosi zvolal a skupina vyrazila proti lučištníkům. Někteří kleli a při útoku řvali jako zvířata. Ale vtom vyrazilo ze zbořeníště pět vodních psů vedených obrovským psem, který okamžitě roztrhl jednomu z mužů hrdlo. Po železném obojku se neškodně svezl meč umírajícího muže.

„Jdeme!" zavelel Tristan.

Gavin s řevem vyrazil na šedém koni dopředu a dunivě letěl k severanům.

Tristan, Daryth a Gavin napadli vojáky z kouře zezadu. Na koních měli zbraně zdvižené vysoko a v ruce Tristana zářil meč Cymrycha Huga. Drtil nepřátelské meče jako rampouchy a roztínal lebky od čela po klíční kost.

Gavinovo kladivo se rozléto nebezpečně kolem a jezdcí museli couvnout, aby nepřišli k úrazu. Daryth rychle vyjel proti severanům a sekal je šavlí, nechávaje po svých úderech ošklivé rozervené rány, než jeho klisna uskočila.

Tristan, Daryth a Gavin každý zabili severana a zbytek začal bláznivě pobíhat v kouři jedinou možnou cestou mezi psy, jezdcí a lučištníky.

Psi, Daryth a Gavin je začali pronásledovat. Tristan se na chvíli podíval po Robyn, ale neviděl ji.

Náhle její hlas, hovořící cizím jazykem, prořízl vzduch. Tristanovi se málem zastavilo srdce, když ji spatřil ve zvířeném prachu stojící před severany a opakující ta cizí slova. Tristan měl srdce v krku při pohledu na její krásu a moc.

Útočníci vykřikli jako jeden muž a odhodili zbraně. Princ viděl, jak se jejich ostří rozžhavila do třešňově ruda a létaly z nich jiskry, když zbraně narazily na zem. Pak zaječeli a okamžitě vyrazili, ztrácejíce se v dálce.

Tristan dojel k dívce a díval se na ni s údivem. „Zešilela jsi? Mohli tě zabít - nebo něco horšího!"

„Nedovolila bych jim zabít mě," odpověděla chladně. „A teď už žádné zbraně nemají!"

„Ano, vidím!" odpověděl princ. „Co jsi... co jsi s nimi udělala?"

„Rozžhavila jsem je. To je něco, co jsem dělávala pro zábavu, když nikdo nebyl poblíž. Ale nikdy jsem to nezkoušela na takovém množství kovu najednou." Její obočí se zvedlo. „Myslím, že můj hněv mi dal sílu."

„To určitě ano," připojil se k nim bard. „Rovnováha je velmi narušena. Zlo se stává mocným a jeho síla musí být vyrovnána silou dobra." Bard zvědavě pozoroval Robyn. „Jen je potřeba tu sílu usměrnit."

Bohyně se pokoušela soustředit síly, ale Bestie se stávala stále silnější. Obávala se, že její úsilí nebude k ničemu. Nastal čas vmísit se přímo.

Jemně zavolala své nejoblíbenější stvoření. Vysoko v Synnorijských horách údolí Myrloch se rozlehlo její volání. Obrovský bělouš vzpřimil uši a zahleděl se do tmy kolem své ohrady. Bohyně hovořila pomalu a kůň porozuměl.

Se strašlivou rychlostí vyrazil z brány. Ač byla ohrada postavena llewyrskými řemeslníky, rozrazil ji lehce těžkým hrudníkem. Se zvoněním podkov se rozlétl do noci.

NAD MOŘEM SE ŠÍŘILO ŠEDÉ SVÍTÁNÍ. KAZgoroth prohlížel očima Thelgaara Železné ruky flotilu, ploužící se k chráněnému břehu skryté zátoky. Plná třetina veslic zmizela během bitvy s leviatanem. A polovina zbylých byla tak poškozena, že nemohla pokračovat v plavbě bez opravy.

Ztratí tím drahocenný čas, ale nebyla jiná možnost, pokud by Kazgoroth nechtěl ztratit další síly, a to by Kazgoroth neudělal. Bestie se musela ovládat, aby neukázala svou zlobu. Nelitovala tisíců ztracených mužů severu, plovoucích nyní v Moonshaeském moři. Byli, stejně jako ostatní lidé, jen nástroji, sloužícími Bestii v její cestě, nebo se pokoušeli ji zmařit. Ti první byli použiti a ti druzí zničení se stejnou bezcitností.

Smrt leviatana Bestii velice povzbudila. Thelgaarovo tělo se pro ni stalo vězením a nová síla prosila o uvolnění. Kazgoroth si vykračoval po palubě veslice a bojoval o sebeovládnutí.

Konečně se flotila dostala k pláži a námořníci vytáhli lodi na písek, mimo dosah největšího přílivu.

Postava krále zlostně pobíhala po břehu. - „Začněte s opravami okamžitě!“ Pozoroval námořníky hrnouce se do práce, aby se vyhnuli Thelgaarovu hněvu. „Odstraňte beranidla,“ dodal, „posloužila svému účelu.“

Jakmile práce začaly, vydal se Kazgoroth do lesa obklopujícího pláže. V něm našel stojatou bažinu obklopenou plytkými močály. Tady shodil Thelgaarovy šaty a dovolil své kůži přijmout pohodlnější podobu.

Bestie ležela na zemi a protahovala se, veselíc se ze své svobody. Začaly se vytvářet šupiny a brzy pokryly stále delší a zvlněné tělo. Kazgoroth si protáhl čelisti a niterně se potěšil, když rozeklaný jazyk projel po stovkách ostrých zubů. Natáhl mohutné drápy a rozdrtil kmen stromu pro pouhou radost z ničení.

Bestie vklouzla do vod bažiny a ponořila se do hloubky šesti stop. Šupinatá záda stále prorážela hladinu. Prorazila si cestu kanálem až do jezera a tam se potopila. Šlehající ocas bičoval ze strany na stranu a zadní nohy se neúnavně odrážely.

Kazgoroth objevil člun a divoce na něj zaútočil. Zabil a sežral tři rybáře. Hostina jej však neuklidnila, naopak, jen ho ještě více zneklidnila. Nakonec se Bestie přinutila k odpočinku. Tiše ležela ve studeném bahně u dna jezera a obnovovala svou energii.

Oživenou myslí Bestie probíhaly vzrušené plány a ambice a věděla, že se nedokáže vtěsnat do Thelgaarova těla, pokud tyto chaotické myšlenky nezvládne. Seveřané byli velice důležitou součástí jejího plánu, a tak si nemohla dovolit, aby propadli panice. A to by se jistě stalo, kdyby se před očima námořníků proměnil do své pravé podoby.

Tři dny ležela obluda pod hladinou jezera. Mohutné srdce zpomalilo svůj tlukot a velké tělo ochladlo. Pak se vynořila. S novým sebeovládáním se opět proměnila v Thelgaara Železnou ruku. Kazgoroth si opět oblékl šaty a vrátil se k flotile.

Dorazil těsně před nocí a viděl, že práce na opravách pokročily. Ale stále ještě nebylo vše hotovo. Po obhlídce Bestie vstoupila do svého stanu. Thelgaar příkře požádal o víno, které mu rychle přinesli. A tuto noc už Kazgoroth nepromluvil.

Gavin zvedl meč jednoho ze zabitých seveřanů a rozehnal se zbraní nad tělem. Rychlým sekem ut'al hlavu mrtvého a pak ji odkopl k hromadě dalších, které už navršil. Zachmuřeně a bezvýrazně odhodil meč a vrátil se k ostatním.

Skupina okamžitě vyrazila na cestu, i když už nastala noc. Neměli nejmenší chuť strávit noční hodiny v ruinách Gavinovy vesnice. Kovář se k nim přidal a mlčky pochodoval vzadu.

Šli po stopách jezdců, co zničili Myrddale. Velká skupina jezdců se zapisovala nesmazatelným nápisem do tváře království. Kolem cesty ležela další těla, ukazující na pomalé, kruté mučení, které vždy končilo smrtí.

Země, která padla do rukou těchto jezdců, byla zdevastována. Obilí bylo zašlapáno do bláta, domy zbořeny nebo zapáleny. Každé zvíře, pokud neposloužilo jako potrava, bylo zabito a ponecháno pro krkavce.

Měsíc byl téměř v úplňku, a tak snadno sledovali stopy. Nad ránem dojeli k dalšímu zbořeníšti.

„Co to bylo za místo?“ zeptal se princ kováře. Bolest rostla s každou scénou tragédie a ničení, kterou potkali.

„Vesnice Macsheehan,“ odpověděl Gavin.

Robyn s Darythem místo prohledali a vrátili se k princovi.

„Bylo tu soustředěno velké množství seveřanů,“ vysvětlila Robyn. „K jezdcům se připojily dvě mnohem větší skupiny pěších.“

„Při odchodu se rozdělili. Část šla podél silnice na jih ke Corwellu. Ta brala s sebou i vozy,“ doplnil Daryth.

„Ti druzí se vydali směrem na západ,“ přerušila ho Robyn a princ si všiml, že se stěží ovládá. „S nimi jsou i jezdcí, co zničili Myrddale. Míří k údolí Myrloch.“

„Navrhují, abychom šli na západ, za jezdcí, co obrátili Myrddale v popel,“ řekl Tristan a ostatní souhlasili.

Zastavili se jen k jídlu a odpočinku unavených koní, než pokračovali v pronásledování. Týdný těžké cesty vytrénovaly Tristanovy svaly, takže mu ta rychlost nedělala žádné potíže. Ani jeho společníkům. Jejich zásoby byly téměř vyčerpány, ale nemohli ztrácet čas. Celý horký letní den jeli rychle za seveřany a večer viděli, že jsou za nimi již jen šest hodin jízdy. Nepřetržitá jízda po dobu dvaceti čtyř hodin je vyčerpala téměř ke zhroucení, a museli se proto na noc zastavit.

Vybrali si zelený lesík kolem tichého jezírka a unaveně seskočili z koní. Odstrojili je a psi vyplašili asi pět jelenů. Kerenovi, který nikdy daleko neodkládal luk, se podařilo jednoho zasáhnout, a tak se dobře navečeřeli.

Kvůli blízkosti armády seveřanů založili jen malý oheň a zastínili jeho plameny balvany. Stačil i k využití masa, které si vezmou s sebou. Robyn nasbírala i nějaké oříšky a houby, takže získali dost zásob na několik dní.

Tristan si vybral střední hlídku a několik hodin se příjemně prospal, než ho Pawldo probudil. Princ se vyšplhal na větší balvan zastíněný vyšší skálou a sloužící mu jako strážní věž, takže nebyl viděn. Chvilími se prošel po okolí tábora a protáhl se, aby zůstal bdělý.

Nad hlavou mu zářil úplněk; jeho stříbrné paprsky osvětlovaly les skoro jako za dne. Tristan rychle přepočítal jeho fáze a uvědomil si, že je třetí úplněk od jarní slavnosti. Není divu, že je tak jasný - je to přece letní slunovrat, nejjasnější čas měsíce v roce.

Asi hodinu nechal svůj zrak bloudit po okolních skalách nebo stále zelené pokrývce rozložené po údolích. Také po stříbrném žebroví vody plnící jezírko vedle jejich tábora. Vzpomněl si na Gavinova slova a podíval se na vše novým obdivným pohledem. Smutně pomyslel na kováře, jestli bude schopen ještě někdy otevřít svůj zrak krásám země.

Letní slunovrat obvykle znamenal velké oslavy mezi lidmi. Druidové tuto noc považovali za chvíli největší moci bohyně - moci všeho živého na zemi. Tristan se zamyslel, jestli tento rok je v Caer Corwellu nějaká slavnost. Zdálo se mu to celou věčnost, co je pryč z domova, ač to bylo jen pár týdnů. Ale ten princ, který z domova odešel, byla jiná, cizí osoba.

Uvažoval, jak dalece je jeho otec obeznámen s tím, co se děje ve východní části království. Dostali se k němu poslové se zprávami o útočnících?

Ale jeho pozornost se soustředila na stromy před ním. Slunovrat, přátelé, domov, to vše bylo zapomenuto, když se zadíval do šustících větví dvou smrků. Viděl, že se větve zachvěly, přestože nebyl žádný vítr, který by to mohl způsobit. Sklouzl pomalu z balvanu a v duchu zaklel, když pod jeho nohama zaskřípely oblázky. Proč se nedokáže, když to potřebuje, pohybovat tak tiše jako Daryth? Princ zasunul meč Cymrycha Hugha do pochvy, protože měl obavy, že by jeho lesk mohl přilákat pozornost.

Pohyboval se opatrně, ale měl pocit, že se praskání suchých větvíček a šustění trávy pod jeho nohama rozléhá celým lesem.

Nedošel ještě daleko, když se větve stromů rozdělily a vynořil se obrovský tvor, zářící v měsíčním světle. Nejdřív si princ myslel, že se k nim vrací jednorožec z pevnosti Firbolgů, protože saténově bílý tvor držel hrdě vztyčenou hlavu a připomínal to mohutné zvíře. Ale při druhém pohledu přece jen poznal, že to zvíře je o něco menší a nemá roh.

To, co viděl, byl nejnádhernější kůň, jakého si dokázal představit. Hřebec stál klidně, pomalu dýchal v horkém letním vzduchu a díval se na prince inteligentními očima. Jeho srst byla opravdová bílá. Růžové nozdry se jemně chvěly a větrily princův pach. Pak kůň pokročil k Tristanovi a tlamou se dotkl jeho ramene.

Tristan chvíli udiveně stál a pak se podíval na koně zblízka. Byl větší než všechna zvířata v otcových stájích, se širokou hrudí a dlouhými svalnatými nohama.

Váhavě, s nejistotou, dovolil-li mu zvíře nasednout, chytil se Tristan hedvábné hřívy. Když se jeho pohyb nesetkal s žádným odporem, vyskočil měkkým, plynulým pohybem na široká záda. Se zatajeným dechem čekal, že se zvíře vzepne nebo vyhodí v protestu zadními nohama. Ale hřebec stál klidně, jako by čekal na povel.

Tristan se pevně chytil hřívy oběma rukama a pobodl koně patami, sotva se dotýkaje hladké srsti. Kůň reagoval jako raketa a vyrazil kupředu tak rychle, že princ téměř spadl.

Bílý kůň cválal mýtinou a táborem. Tristan zahlédl Robyn, jak si udiveně sedá, a probuzení psi štěkali. Hrozivým skokem kůň přeskočil jezírko a ztratil se mezi stromy. Kolem prince se rozmazaně míhaly skály, stromy a louky. Kůň letěl jako vítr. Jak našel cestu, to si princ nedokázal vysvětlit, ale brzy jeli úzkou, klikatě se vinoucí pěšinou.

Prince těšilo to mohutné tělo pod ním. Při každém přeskoku překážky tajil dech pocitem, že se rozlétnou a poletí vzduchem. Přemýšlel, ale bezstarostně, kam se vlastně ženou.

Nespadl jen proto, že se zoufale držel, protože kůň zatáčel tak ostře a zrychloval s takovou silou, že mnohokrát ho od pádu dělil jen kousek.

Pokud dokázal z rozmazaného obrazu před očima rozeznat, pustil se kůň do jednoho z bočních údolí u jejich tábora, ale ne ve stopách severanů.

Skvělý kůň konečně zpomalil do klusu a nesl prince jehličnatým lesem na rozkvetlou mýtinu, ležící vysoko v úzkém údolí. Tristan se cítil v tomto nechráněném prostoru zvláště vystaven měsíčním paprskům.

Jeho obavy se zhmotnily, když spatřil jezdce vynořujícího se ze stromů před ním. Otočil koně a uviděl další, vynořující se ze všech stran. V dalším okamžiku byl obklopen kruhem asi dvaceti hrdých rytířů.

Jasně měsíční světlo se odráželo od stříbrných přileb a dlouhých kovových kopí. Na jejich hrotech pyšné vlály praporce, ale nyní mířily na princovo srdce. To se málem rozskočilo, když se kruh jezdců svíral stále těsněji. Jejich pozornost byla zaměřena jen na něj.

Pak se poslední z nich zastavil v měsíčním svitu a Tristan uviděl, že každý z těch tajemných jezdců sedí na stejně čistě bílém a silném koni jako byl ten jeho.

Grunnarch jel v čele vojska, když vyrazili s Krvavými jezdci. Takové bylo jeho právo krále. Laric jej následoval s ostatními muži v kožešinových pláštích za zády. Pracně stoupali strmou stezkou k Dynlochskému průsmyku.

Každých padesát kroků nacházeli slíbené kamenné mohyly. Byly důležité, protože na kamenitém svahu nebylo na pěšině vidět žádnou stopu. Boční údolí, uzavřené kaňony a strže poskytovaly možnost pádu pro neopatrného poutníka. Dokonce i za pomoci těchto značek byla pro Krvavé jezdce cesta obtížná.

Většinu cesty museli jezdci jít pěšky a vést své koně úzkými průchody mezi skalami či nad nebezpečně úzkými okraji strmých srázů nad rozbouřenými potoky. Někdy byly průchody tak úzké, že jimi museli koně doslova prostrkat.

Grunnarch klel nad pomalým pohybem armády. Laric však zůstával podivně zamlklý a lhostejný ke svému vůdci. Rudému králi se zdál ještě strašnější, než když dorazil k Macsheehanu. Kapitánovy zapadlé oči plály šílenstvím a kůže se ještě více napjala na lících kostech.

Rudý král si také všiml, že i koně, nejen Larica, ale i ostatních jezdců, jsou vyhublí a kostnatí. Pod černou kůží jim vystupovala žebra a jejich oči byly zahaleny záhadným povlakem. Ale tyto znaky se nepřeneseš do vytrvalosti koní. Kromě toho byli podivně neteční k bolesti, obtížím a strachu. Vlekli se vedle svých pánů, jako by se vůbec nezajímal o

své okolí nebo svůj stav.

Nakonec to Grunnarch už nemohl vydržet a zastavil se u stezky, po které kolem něj procházeli Krvaví jezdcí. Všichni vypadali tak mrtvolně jako Laric a to ho mrazilo. Ačkoli si to nechtěl připustit, hluboko v mysli Grunnarch cítil, že nejsilnější část armády, Krvaví jezdcí, se vymyká z jeho rukou a je v sevření čehosi mocnějšího a dokonce hroznějšího. Čehosi, co v něm vyvolávalo pocit strachu. Když jej zástup Krvavých jezdců minul, zařadil se do čela pěšáků, proklínaje se za svou nerozhodnost vůči Laricovi ve věci jeho líceměrnosti. Rudý král zuřivě pochodoval, odkopával každý kámen z cesty a nelítostně táhl svého koně.

Tak byl Laric prvním seveřanem, který prošel Dynlochským průsmykem a spatřil dlouhou stezku, klesající do Myrlochského údolí. Zde už mohli Rudí jezdcí konečně nasednout na své vraníky a rozjet se mezi holé a větrem ošlehané skály.

Noc se snesla dřív, než průsmykem prošlo celé vojsko. Grunnarch, neznalý horské taktiky, nedal dost brzo rozkaz k založení tábora. Výsledkem byl zmatek a nehody při jeho pozdním zajišťování v nepřátelském prostředí. Ale měsíc svítil jasně a většina mužů si dokázala najít úkryt před skučícím větrem. Přesto pro ně ale noc byla utrpením.

Grunnarch seděl v ostrém měsíčním svitu u malého ohně a obával se o svou armádu. Znepokojen ztrátou času při průchodu průsmyku propadl obavám o Krvavé jezdce, kolem kterých se vznášel podivný opar kouzel.

Z trhliny ve skále se vynořil stín a blížil se. Hnědé oblečení zahalující jeho rysy ukazovalo, že nepatří k armádě, ale přesto nevyvolal žádný poplach. Grunnarch si pomyslel, že některý ze strážných by měl být potrestán za nedbalost, a jeho ruka spočinula na krátkém meči pod šatem.

Postava se posadila na druhé straně ohně a král viděl, že je oblečena v prostém šatu dřevaře. Široká kápě stínila tvář, ale oči zlověstně plály. Grunnarch se při pohledu na ně zachvěl.

„Kdo jsi?“

„Jsem Trahern, druid z Myrlochského údolí. Mám vám tady ukázat cestu.“

Kruh rytířů se pomalu sevřel kolem prince. Tristan viděl jejich jemnou, zářivou zbroj. I v plátové zbroji vypadali na mohutných koních malí. Seděli na nich zkušeně a se zbraněmi zacházeli také tak.

„Kdo jsi?“ vystřelil k němu ostrý hlas jednoho z jezdců. Princ s překvapením zjistil, že je to žena. Měla vysoký, melodický hlas, který však byl nepěkně zkreslen hrubou otázkou.

„Tíse, Carino!“ promluvil další příkazujícím hlasem. I to byla žena.

Tristan seděl na hřebci nehybně a pozoroval je. Meč Cymrycha Hughha odpočíval v pochvě u pasu, ale tasit jej by bylo čirým bláznovstvím.

Napadlo ho, že by mohl koně popohnat a kruh jezdců prorazit. Ale ta, co umlčela Carinu, vyjela z kruhu směrem k Tristanovi a hrot kopí zvedla v uklidňujícím gestu. Princ se na ni díval a kdesi v koutku jeho mysli mu probleskla myšlenka na povědomý způsob práce, s jakým byla její zbroj zhotovena. Po boku měla připnutý úzký meč a vysoká přilba stínila její nezvykle úzkou tvář.

Její kůň byl o dlaň nižší, ale byl dost silný a dobře osvalený. Hrud' a hlavu koně chránila zbroj stejně zručně vyrobená jako její. Princ viděl, že sedlo je těžké a hluboké, umožňující bezpečné sezení jezdce a současně dobře chránící koně.

Úzké hledi v přilbě bylo otevřené, a tak se se zájmem díval na obličej jezdkyň. Byl velmi úzký, s jemnými kostmi a zářily na něm hnědé oči. Prameny zlatých vlasů jí rámovaly obličej a vyklouzly i zpod její přilby.

„Jak ses dostal k Avalonovi?“ zeptala se ho obviňujícím tónem.

„Ten kůň přišel do mého tábora. Nasedl jsem a on se mnou projel údolím až sem. Takže proč mě obtěžujete?“

„Dovolil ti nasednout?“ zeptala se.

„Ano, jak vidíš.“

„A jak se prosím jmenuješ?“ zeptala se rytířka viditelně otřesena.

„Tristan Kendrick, princ Corwellu.“

Reakce rytířů na toto prohlášení nebyla taková, jakou Tristan očekával. Všichni sesedli z koní plynulým pohybem, navzdory těžké zbroji, a sklonili kopí. Princ viděl, že pouze ta, která byla oslovena jako Carina, zaváhala.

Zcela náhle rytířka před ním vytáhla svůj meč a poklekla u jeho nohou. Držela čepel před sebou a promluvila.

„Můj pane, jsem Brigit. Představuji ti svou družinu, Sestry ze Synnorie. Jsme bojovnice Llewyrů a jsme ti k službám.“

Pawldo při své poslední hlídce podřimoval. Náhle sebou trhl a s údivem hleděl na postavy vynořující se ze tmy.

„Je zpátky! A má koně! A-!“ Pawldovo hlášení se zadrhlo údivem, když se za princem vynořili další jezdcí a zaplnili mýtinu.

„- a přivádí armádu!“ dodal nepřesvědčivě, zatímco se k němu připojila Robyn s Kerenem. Daryth uklidňoval psy, kteří sebou škubali při objevení cizinců. Dokonce i Gavin při jejich příchodu oživeně vzhledl.

Princ seskočil z koně před svými společníky. S úsměvem pokynul k rytířkám a oznámil prostě: „To je Brigit a její zástupkyně Carina a Maura.“

Carina si stále podezřívavě šklebila, měřila si celou skupinu s pohrdáním, ale ostatní je srdečně zdravily.

„Jsou to rytířky Llewyrů, ze Synnorie. Pomohou nám proti seveřanům.“

„To není špatné,“ zabručel Pawldo dojatě. Nepochybně rytířky vypadaly jako statečné bojovnice. Jejich zbroje byly nejen krásné, ale i pevné. Štíhlá dlouhá kopí a úzké meče vypadaly křehce, ale mistr řemesla do nich vložil vnitřní sílu.

Rytířky si stáhly přilbice a chystaly se utábořit. Tristan poprvé pořádně viděl jejich rysy. Dlouhé zlaté vlasy jim rámovaly úzké obličej s velkýma hnědýma nebo zelenýma očima. Mezi kadeřemi bylo vidět špičatě zahrocené uši.

Vypadaly téměř dětsky a na pohled byly velmi krásné.

Tristan si ještě neprobral události této noci. Brigit, chladná a zdvořilá, ale rozhodně válečnice každým coulem, mu vysvětlila cestou zpátky mnoho věcí. Oznámila mu, že její družina byla vyzvána k roční službě pro osobu královského původu, jedoucí na hřebci. Velký kůň se jmenoval Avalon a prorazil svou ohradu před dvěma dny. Rytířky ho pronásledovaly.

Princ, jak se zdá, našel koně dřív. Nebo možná, pomyslel si Tristan při vzpomínce na způsob objevení se koně, který vyběhl z lesa přímo na té skále, kde stál stráž, si kůň našel prince. Tak aspoň věřila Brigit s ostatními.

Během zpáteční jízdy Tristan vyličil události posledních týdnů a vysvětlil jejich misi. Zjistil, že sestry o vetřelcích vědí a také o skupině, která nyní vkročila do Myrlochského údolí.

Princ shromáždil Robyn, Kerena a Darytha na měsícem zalité mytíně a spolu s Brigit a jejími zástupkyněmi usedli k poradě.

„Armáda, kterou pronásledujeme, má velkou skupinu jezdců a mnoho tisíc pěšáků. Zdá se, že nyní mají v úmyslu znesvéřit Myrlochské údolí," začal princ.

„Odhalily jsme tu armádu včera," poznamenala Maura. Byla ze sester nejmenší, jen o málo vyšší než Pawldo. Její hlas zněl tiše a ostatní se k ní museli naklonit.

„Jezdců je asi sto - podivně vyhlížející muži v kožešinových pláštích na černých koních. Kolem nich se vznáší něco zlého a nepřírozeného. Je třeba se jich obávat."

„Kdosi jim vyznačil cestu přes Dynlochský průsmyk," zavrčela Carina téměř obviňujícím tónem. „Všimly jsme si toho příliš pozdě, abychom mohly značky odstranit."

„Teď už zřejmě prošli průsmykem a vstupují do údolí Myrloch," uzavřela Brigit.

„Co tím mohou dosáhnout?" zeptal se princ. „Já s terénem v údolí nejsem moc dobře obeznámen."

„Mají dvě možnosti," vysvětlovala Brigit. „Jelikož cesta na západ je zahrazena nejvyšším pohořím Gwynnethu, mohou se obrátit na sever, kam se údolí Myrloch otevírá. Nebo se mohou otočit k jihu, projít mělkým průsmykem v několika dnech a obsadit celou střední část Corwellu."

Princi neunikly strategické možnosti. „Kdyby armáda vstoupila do Corwellu, jak se domníváš, rozdělila by království na dvě části. Corwellská silnice je jedinou snadnou cestou z východu na západ a oni by ji mohli uzavřít!"

„A nezapomínej na druhou armádu!" ozvala se Robyn. „Ta putuje ke Corwellu od východu po silnici - chytanou do pastí mnoho utečenců, pokud se jezdci dostanou k silnici před námi!"

„To by byl masakr, jaký Ffolkové ještě nezažili," poznamenal Keren tiše.

Tristan se usilovně snažil najít řešení. Jejich malá skupina nikdy nedokáže zadržet armádu severanů, ale nějak utečencům musí pomoci.

„Je ještě nějaká cesta odtud do Corwellu? Cesta, která by nevedla přes Dynlochský průsmyk?"

Sestry se na sebe neklidně podívaly. S pohledem na Brigit Carina potřásla hlavou a tiše se s ní hádala, jestli mají mluvit. Ale nakonec se kapitánka sester obrátila k princovi.

„Je tu taková cesta, dokonce kratší než Dynlochským průsmykem. vede ale přes Synnorii a naši lidé těžce nesou průchod cizinců."

Tristanovi poskočilo srdce. „Musíte nás vést tou cestou!" Podíval se Carině přímo do očí. Ta si skousla ret a bojovala s touhou ostře odseknout. Oči jí plály nedůvěrou a podezíravostí.

Brigit krátce pohlédla na sestry a nakonec prohlásila:

„Stane se, jak si přeješ."

Když se vrátili na svá místa, uslyšeli slabé volání, nesené větrem z velké vzdálenosti. Zvuk se postupně zvyšoval, radostně a strašidelně. Rytířské sestry spolu s princovou skupinou naslouchali společné písni vlků.

Nezemský sbor se nesl nad močály a šířil mystické tóny na míle daleko v půlnočním vzduchu. Měsíc v úplňku zářil jasně letního slunovratu a osvětloval Smečku. Jednotliví vlci seděli na každé plošině, na každém útesu skal, táhnoucích se celé míle, spojení zpěvem chválily Matky.

Lesní stvoření a všechna zvířata divočiny se při tom zvuku přikrčila. Psi vyli na celém ostrově svou odpověď, protože volání v nich probudilo dávné instinkty.

Bohyně slyšela chvalo zpěv svých dětí a její bolest byla v tu chvíli snesitelnější.

13 Synnoriánská rapsodie

NE PRO KAŽDÉHO BYL ČAS ÚPLŇKU PŘÍZNIVÝ a ohlašující velikost bohyně. Ve špinavé jeskyni nedaleko Smečky čekal Erian na slunovrat v trýznivé směsici strachu a touhy.

Po týdnech života jako zvíře, vyhublý a pokrytý špinou, nepřipomínal již tento muž lidskou bytost.

Nyní, když paprsky měsíčního světla ozářily stěnu jeskyně a jeho odraz osvětlil vnitřek, plížil se Erian ven. Vystaven studenému svitu žebra o jiné tělo. Toužil po silných nohách a zubech, ostrém nosu a uších, jaké měl ve vlčím těle. Z lidského těla nebylo nic, co by si chtěl uchovat.

A tak se ve stříbrném světle měnil potřetí a naposled. Vlčí tělo a smysly mu zůstanou až do smrti. Změna podoby byla pro něj nyní požehnáním, protože teď cítil důvod a sílu žít.

Bystré uši, bystřejší než toho muže, kterým býval, uslyšely kvílení Smečky. Erian vyskočil na nohy a dlouhými skoky se rozběhl přes vřesoviště.

Brzy už bude doma.

Cesta k Synnorii byla protkána pestrým vzorem údolí, kaňonů, průsmyků a lesních pěšin. Ač byla pěšina dostatečně široká, byla pečlivě skrytá a Tristan věděl, že bez průvodců by ji nikdy nenašli.

Po jednodenním stoupání se ocitli v kaňonu, kam nebyl zřejmě žádný jiný přístup než ten, kterým právě přišli.

„Tady se utáboříme na noc," ohlásila Brigit. „Zítřka ráno vstoupíme do Synnorie."

„Už vím, proč nemáte moc návštěvníků," poznamenal Tristan. „Úplně jsem se ztratil."

Brigit na něj pohlédla. Její oči si ho změřily a odhadovaly, jak bude reagovat na to, co řekne. S povzdechem odpověděla: „Zítřka pojedete všichni se zavázanýma očima."

Tristan začal protestovat, zatímco ostatní se dívali na sestry podezíravě. Brigit jeho námitky odmrštila dřív, než s nimi mohl pořádně začít.

„Částečně to bude pro vaše bezpečí a nebudu nic předstírat." Její hlas byl sice tichý, ale tvrdý jako ocel. „Ale je to také pro naši ochranu. Krása Synnorie převyšuje známý svět. Říká se, že návštěvníci mohou zešílet z jejího vzhledu a zvuků. Kdo k nám jednou přijde za denního světla, už nikdy nechce odejít! A to nechci riskovat. Ani nechci riskovat váš zdravý rozum."

Princi se tomu příliš nechtělo věřit, ale neviděl jinou možnost. „Stane se, jak si přeješ."

Při prvních známkách svítání sestry vstaly. Hvězdy ještě jasně svítily, ačkoli první paprsky barvily východ. Sestry zavázaly všem oči. Pomohly jim nasednout na koně. Tristan tiše proklínal situaci, protože na širokých zádech Avalona se cítil ještě zmatenější.

Mohl říct, kdy projeli úzkým skalnatým průchodem. Ozvěny poskytovaly vodítko k tomu, co je v okolí, a cítil chlad v ovzduší. Jednou si sáhl a ucítil kus studené, členité skály, což potvrdilo jeho podezření. Měl pocit, že klouže na koni dozadu, a z toho usoudil, že jedou nahoru.

Když se společnost vynořila ze skal, pohladil princovy tváře teplý větřík. Nesl k němu vůně, které mu připomněly Brigitino varování, týkající se krásy údolí. Po kůži se mu řinulo životodárné sluneční světlo a po ranní jízdě mu teplo příjemně pronikalo tělem.

Nedaleko cinkal po skalách vodopád. Zvuk byl tak příjemný, že by zastavil Avalona, aby mohl poslouchat, kdyby držel jeho otěže. Cítil, jak se mu smutkem svírá hrdlo a slzy se derou do očí, když zvuk, který hladil duši, zanikal v dálce.

Pak uslyšel šumění větru v listnatých větvích. Ty větve tiše šeptaly a ptáci lákavě zpívali. Přejeli přes most, kopyta zvonila na dřevěných trámech jako velké zvony.

Ten zvuk byl tak jasný a hluboký, že se princ musel chytit koňské hřivy, aby byl schopen jet dál. Někdo popadl otěže jeho koně a vedl ho neúprosně vpřed. Nestydl se za to, že vzlyká, a chtěl si strhnout šátek z očí, ale látka byla pevně utažena kolem jeho obličeje. V mukách se otočil, aby zachytil poslední hypnotické zvuky stoupající z mostu. Najednou uslyšel další hudbu vodopádu. Zněl hlasitěji, jeho tóny nesly více síly a obsahovaly širší paletu tónů.

Rozhodl se. Už nikde jinde v širém světě nepozná štěstí. Jeho budoucnost je tady, v Synnorii, ať se z její krásy zblázní nebo ne. Přehodil nohu přes Avalonův hřbet a začal sjíždět k neviditelné zemi.

Rámusivý zvuk jej udeřil do tváře jako sprška ledové vody a zastavil ho předtím, než pustil otěže koně. Nelibý zvuk jej udeřil znovu do uší, a pak ještě jednou. „Ne!" vykřikl. „Neslyším vodopád!" Ale řinčivé zvuky pokračovaly - struny harfy rozechvívané bez melodie. Princ matně uslyšel, že i ostatní protestují, ale zvuky zněly dál. Bolely z nich uši, postrádaly jakoukoli hudebnost a měly jen přehlušit zvuk vodopádu.

Princ poznal ten zvuk, byla to Kerenova harfa. „Nech toho!" přikazoval. „Nech ten nástroj!"

Křičel však na barda marně. Křičel, dokud neochrptěl. A celou tu dobu hrála Kerenova harfa hlasitě a soustavně, aby ani on, ani jeho přátelé nemohli poslouchat vodopád, stromy a ostatní věci, které dělaly Synnorii tak... Svůdnou.

Najednou princ přestal křičet a cítil se dost hloupě. Jeho hněv se změnil ve vděčnost. Uvědomil si, že bez zvuků harfy by seskočil ze sedla rozhodnut strávit zbytek života posloucháním těch libých zvuků Synnorie.

Princ ještě slyšel zvuk vodopádu v pozadí, ale jen jako doprovod Kerenovy harfy. Keren brzy přestal hrát nemelodické zvuky a začal hrát písničku o zamilované hostinské. Nebyla to žádná mistrovská melodie, kterou princ slyšel při jiných příležitostech, ale byl to tak chytlavý nápěv, že ho princ nemohl vypudit ze své mysli.

Po celý den bard hrál a zpíval své prosté písně. Ostatní se k němu chvílemi přidávali, když mu hlas začal skřípat a lámat se. Ale tóny harfy se nikdy nerozechvěly ve své jasnosti. Tristan necítil žádnou lítost, když je z obou stran stiskly skalnaté stěny a vstoupili do kraje hlubokých stínů. Věděl, že vábení Synnorie leží za ním.

Konečně Brigit zavolala, aby zastavili. Sestry jim stáhly šátky. Opět byli v úzkém kaňonu mezi strmými skalami. Canthus vyskakoval radostí a olizoval principi tvář, když sesedl. Se skřekem se Sable posadil na větev stromu, který nějak záhadně vyrostl v holé proláklíně. Robyn rychle seskočila na zem, ale pak se zesláble opřela o svého koně. Daryth a Gavin sesedali ztuhle, zatímco Pawldo seskočil na zem a políbil ji. „Mám kouzel dost na celý zbytek života!" prohlásil. Postrádal svůj obvyklý elán.

Keren zůstal na koni a přehodil si harfu přes rameno. S bolestivým pohledem se podíval na své očividně ztuhlé prsty. Konečky prstů byly rozbité a krvácely.

„Na tu harfu si zahraji až za několik dní," prohlásil. „Moc děkuji," řekla Robyn, když bard konečně sesedl. Stoupla si vedle něj a políbila ho na tvář. „Bez tvé harfy bych byla věčným obyvatelem Synnorie."

„Souhlasím," řekl Daryth a Pawldo přikývl. Gavin zabručel a otočil se k Synnorii.

„Utáboříme se tu," oznámila Brigit. „Do Corwellu se už jede stále z kopce. Měli bychom tam být do dvou dnů."

Otočila se ke Kerenovi. „To bylo," usmála se, „velmi působivé představení."

Tristan padl do příkrývky potěšen, že mohl svou bezpečnost nechat pro změnu na někom jiném. Okamžitě usnul. Zdálo se mu o stromech, zpívajících lechtivou píseň o hospodské holce.

Tábor vojáků se rozložil kolem horského jezera, kdysi čistého. Zelené louky se utopily v bahně pod tisíci bot. Voda zhnědla a zakalila se.

Gunnarch hleděl na tábor s nevolí. Trvalo jim více než dva dny, než se dostali přes průsmyk Dynloch, a věděl, že mají

zpoždění. Náhlý sesuv skal těsně u průsmyku ho stál životy stovky mužů. Ztráta stovky vojáků jednou ranou byla hořkým soustem. Kromě toho armáda Firbolgů, která se k nim měla přidat, nebyla v dohledu.

Jeho vyčerpaní muži se potřebovali najíst a odpočinout si aspoň několik hodin. Druid Trahern ho ujišťoval, že další cesta do Convellu představuje mnohem menší překážku, než byl průsmyk, kterým právě prošli.

Navíc ho znepokojovali Krvaví jezdcí. Vypadali tak vyčerpaně jako ostatní, ale vůbec se nezajímal o jídlo, pití a odpočinek. Stáli ve vlastní části tábora a čekali se špatně skrývanou netrpělivostí, kdy se opět vydají na cestu.

„Možná," pomyslel si chmurně Rudý král, „že se teď žije krví." Vyhnul se vstupu do tábora Krvavých jezdců a raději zůstal u svého stanu. Doprovázen druidem Trahernem sledoval, jak jeho armáda nabírá síly.

Jeho pozornost upoutal rozruch na konci tábora. S Trahernem po boku se tam rozběhl. Jeden z vojáků běžel k nim a ukazoval k lesu.

„Firbolgové, můj pane! Přicházejí!" Grunnarch uviděl tlupu asi šedesáti Firbolgů, jak se namáhavě plouží k nim. Pohybovali se lhostejně, jako by byli zbytkem armády. Mnozí měli ovázané rány. Rudý král nebyl připraven na takový pohled ani na takový zápach. Firbolgové byli špinaví a smrděli na sto honů. Větrík nesl zápach, který přesahoval i poměrně volná měřítka severanů. „To má být armáda?" znechuceně zabručel Grunnarch a podíval se na Traherna. I druid vypadal překvapeně.

„Očekával jsem mnohem větší skupinu," dodal král. „Ale i tak vypadají hrozivě, aspoň ti, co tu jsou."

Skutečně, Firbolgové i v tomto stavu vypadali jako zuřiví bojovníci, se silnými rukama i nohama. Jejich nízké obočí jim dodávalo tupý vzhled, což Grunnarch u svých vojáků oceňoval. Ale vypadali rozhodně použitelně.

Největší z obrů pokynul ostatním, aby zůstali stát. Sami přistoupil ke králi a Trahernovi. Na tuto vzdálenost král viděl, že obr není zase tak strašně velký, jak to na první pohled vypadalo. Převyšoval ho jen o pár stop, nic víc.

„Groth," zabručela příšera a píchla si palcem do sudovitého hrudníku. „Corwell," dodal a ukázal na jihozápad.

„Já jsem Grunnarch Rudý, velitel této armády," prohlásil král. Firbolg se jen zvědavě díval a rozhodil ruce.

„Gunnarch," zavrčel král a ukázal na sebe. Pak se otočil k druidovi. „Umíš s ním mluvit?"

„Zkusím to," prohlásil Trahern. Pak zavrčel něco ostře a krátce na Firbolga; ten hlasitě odpověděl a rozkládal rukama ve vzduchu. Pak se otočil a vrátil se k ostatním.

„Říká, že měli nějaké problémy s lidmi," vysvětloval druid. „Také řekl, ať ho neotravujeme."

„Ti obři!" odplivl si Grunnarch. „To bude pomoc, to tedy ano!"

Trahern pokrčil rameny. „Nevíme, jaké mají místo v plánech Železného krále. Bude lepší se neptat." Druid se pomalu vrátil na své místo u ohně.

Gunnarch za ním vyslal hněvivý pohled. Na chvíli se zamyslel, jak se Thelgaarovi podařilo přimět tohoto muže, aby zradil svou zemi a bohyni. Pak se podíval k Firbolgům, kteří si zabrali pořádný kus místa u jezera, jako by bylo jejich. Jeho armáda byla znepokojena - jak Krvavými jezdci, tak obry. Zdálo se, že tato krajina - Myrlochské údolí - jim bere ducha. Král se ušklíbl, když si vzpomněl na vlastní noční můry. Nicméně, bylo mu jasné, že překročil bod, ze kterého není návratu. Jeho vojskům byl svěřen úkol a on je povede co nejlépe do bitvy, kterou mu Thelgaar popsal už tak dávno.

Gunnarch s vojskem spali této noci na znesvěcené zemi se zlými sny. Mnoho se jich pokoušelo zůstat vzhůru, ať bylo kolik bylo hodin do úsvitu.

Druhého dne ráno se zástup oddílů pod vedením Traherna vlnil jako had od jezera k malému průsmyku. Jestli si udrží dobré tempo, ujišťoval druid Gunnarcha, měli by být v Convellu do setmění.

Den začal zlověstně. Nad armádou se nakupila mračna, a ještě než tábor opustily poslední skupiny, začalo pršet.

Genna Měsíční zpěvačka, Velká druidka Gwynnethu, věděla, že armáda narušila posvátnost Myrlochského údolí. Se zlomeným srdcem pozorovala smrt zvířat před nelítostnými vetřelci. Viděla, jak se k severanům připojili Firbolgové. Cítila, jak země uhýbá před Krvavými jezdci.

Genna neměla žádnou armádu, kterou by proti vetřelcům poslala. V těle malého vrabce pozorovala tábor u jezera. Obvykle nepodléhala emocím, ale nyní si část jejího těla přála poslat déšť zloby na nepřítele.

Ale přece jen Velká druidka nebyla zcela bezmocná. V jiné podobě, ve tvaru maličkého savce - rejska, vklouzla v noci do tábora. Našla stan vůdce a několik hodin pozorně poslouchala debatu o postupu. Nakonec se dozvěděla, co potřebovala. Gunnarchův cíl.

Severané budou pochodovat na jih do Convellu, místo aby pokračovali ve svém znesvěcujícím pochodu Myrlochem.

Rozhodla se, že jim budou kladeny překážky na každém kroku. Zbytek noci strávila přípravami a prací na vlastních kouzlech. Ze všech vodních ploch v dosahu její moci se začala odpařovat voda a vítr sfoukával páru do mračen. Jakmile se východní obloha začala rozsvěcovat svítáním, dokončila Genna své kouzlo. Sotva armáda složila tábor a vydala se na pochod, druidka se klidně usmála, protože její magie neúčinkovala jediným dramatickým úderem.

Déšť začal jako přeháňka, která sice vojáky rozčilila, ale nezpůsobila žádnou překážku. Brzy se z něj stal hustý déšť, kvůli kterému byl pochod na úzké stezce nebezpečný. Čím víc pochodujičích po ní přešlo, tím byla rozblácenější. Nakonec se déšť změnil na liják, který odplavoval kusy stezky a udělal z vrchoviny bezedné mokřiny.

Když čtyři z Krvavých jezdců i s koňmi padli a zmizeli ve zpěněném proudu řeky, která před chvílí byla jen stěží tekoucím potůčkem, Grunnarch už nemohl ta znamení nevidět. Proklínal smůlu, která je zřejmě provází, a přikázal svému vojsku zastavit a počkat, dokud se bouře nepřezene. Spolu s tímto rozkazem si uvědomil, že na Corwellskou cestu se této noci už nedostane.

Velký vlk se hnál vřesovišti a nedbal na plynoucí čas. Měsíc zapadl a na oblohu stoupalo slunce, ale velké zvíře stále běželo za svým cílem. Konečně se Erian dostal na území, kde Smečka strávila noc.

Odtud vedla stopa na východ. Dychtivě větril a cítil pach stovek rocků a štěňat, starých samců a fen. Rozpoznal ještě jeden pach, pach velkého jedince, stojícího v čele Smečky. Ale Erian věděl, že on je větší a silnější.

Vyrazil po stopě. Snažil se šetřit silami pro střetnutí a věděl, že velké množství vlků bude cestovat mnohem pomaleji než on, když je sám. A skutečně, pach silil, jak běžel po stopě.

Smečka běžela klikatou stopou údolími i přes nízké hory. Někdy běželi skrz lesy a podrost, zatímco jindy Smečka vyběhla na otevřené vřesoviště.

Nakonec se Erian ocitl na nízkém kopci a uviděl Smečku před sebou. Tisíce vlků téměř zaplnily malé údolí, kde museli překročit řeku. Někteří již byli na druhé straně a oštěpávali se nebo odpočívali po plavání. Další se vrhali odhodlaně do řeky a rozhodně plavali proti proudu.

Jeho krví zalité oči nenávisťně plály a Erian hledal mezi vlky velkého samce. Pak ho spatřil, jak pohodlně leží ještě na tomto břehu.

Zvedl hlavu k slunci a táhle zavyl, dlouhé vytí znělo údolím. Přivola tak pozornost každého vlka k velkému zvířeti stojícímu na kopci. Erian zavyl znovu, pánovitě a zle, až se vlci přikrčili. Viděl, že velký samec vyrazil kupředu. Erian nečekal a rozběhl se z kopce proti němu. Ostatní vlci jim dělali cestu a chystali se pozorovat zápas.

Erian se potěšené zašklebil. „Tak, mí vlci,“ pomyslel si, „přišel váš pán.“

Skupina se opět probudila brzy ráno, tentokrát poháněna ledovým dechem hor. Kaňon neposkytoval dřevo na oheň, a tak museli posnídat studené jídlo a nasedli.

Když se Tristan vyšvihl na široký Avalonův hřbet, Brigit a další rytířka se zařadily po jeho boku.

„To je Aileen,“ představila ji Brigit. „Zná toto údolí velmi dobře a navrhuji, aby jela vpředu a podívala se, ne-jsou-li v něm známky nepřátel.“

Princ viděl, že si Aileen zamaskovala zářící zbroj vlněnou zelenohnědou tunikou. Místo kopí měla luk a štíhlý meč. Usmála se a pokývla princi, když se setkali očima.

„To je dobrý nápad. Zaříd' dostaveníčko na tenhle večer, pokud se dostaví obě strany.“

Princ uvažoval, jestli už severané vyjeli z údolí Myrloch. Možná, že už obsadili Corwellskou cestu.

Opět vstoupili do údolí Myrloch a tentokrát Tristan obdivoval okolí. Celý den projížděli kaňony a údolíčky, které brzy ustoupily lesíkům cedrů a potom hustším lesům smrků a osik. Den míjel rychle díky kráse hor a původní čistotě divočiny. Tristanovi se poprvé zalíbilo jeho království.

V pozdním odpoledni nechali stoupání za sebou. Cesta sledovala klikatící se řeku přes mnoho rozkvetlých luk.

„Toto je místo, které popisovala Aileen,“ vykřikla Brigit a ukazovala na skalnatý hrot vystupující z malé mýtiny. „Tady se máme při západu slunce setkat.“

Udělal si menší tábor a těsně po setmění vklouzla zeleně oděná rytířka do tábora.

„Před námi po nich není ani stopy,“ oznamovala. „Musí být dále na sever. Je to divné - viděla jsem, že je tam silná bouře. Visí celý den jen nad jedním místem. Jestli je chytila, budou se zítra pohybovat velmi pomalu.“

„Výborně!“ řekl Tristan. „Bude-li se nám zítra dařit, předběhneme severany na Corwellské cestě a budeme moci varovat utečence!“

„Ano,“ souhlasila Robyn. „Ale jak zdržíme severany?“

Princ si zachmuřeně přiznal, že nemá žádný plán. Stejně tak nikdo z jeho druhů. Na chvíli upadli v hluboké mlčení a přemýšleli o řešení situace. Vtom se rozechvělo křoví a zahlédli nejasný pohyb.

„Myslela jsem si, že vás tu najdu!“ zahřměl hlas ze tmy a zvedl skupinku na nohy. Canthus se zavrčením vstal a otočil se od ohně k blížící se postavě.

„Finellen!“ vykřikla Robyn, zatímco ostatní zírali na blížící se trpaslici.

„Ti ťulpasi vám prokázali velkou laskavost, když vlezli do Myrlochského údolí,“ ukázala Finellen ve směru severanské armády.

„A to proč?“ divil se zmatený princ.

„Podařilo se jim zbláznit trpaslíky!“ odpověděl ze tmy jiný hlas, tentokrát mužský. Tristan spatřil množství dalších malých postav, velikostí a vzhledem podobných Finellen, jak se vynořují z lesa a přidávají se k nim. Asi padesát nebo šedesát statných postavíček - všechny s houštinou vousů - oblečené v tmavých zbrojích a s krátkými válečnými sekerami v ruce, stálo kolem ohně. Sestry ze Synnorie na ně hleděly s nedůvěrou.

„Vidím, že nejsi zrovna vybíravý, co se tvé společnosti týče,“ zabručela Finellen k Tristanovi a pokynula směrem k Brigit.

„Trpasličí sebranka!“ Rozzuřená Carina vyskočila a její štíhlý meč se vysmekl z pochvy a zableskl se u brady Finellen.

Ale ta odrazila útok sekerou, která se nečekaně objevila v její ruce. Chvilí obě stály bez hnutí a zvyšovaly napětí ve skupině. Pak vyskočil Tristan.

„Tak dost!“ vykřikl a stanul mezi oběma ženami. „Naše země je v nebezpečí. Nemůžeme si dovolit boj mezi sebou- náš nepřítel je velmi silný! Chápete to?“

Carina hleděla na trpaslici a Finellen vzhlížela na Llewyrskou válečnici. Pomalu se obě uvolnily a otočily se od sebe, ale dívaly se po sobě, dokud se neposadily.

„Vaše pomoc je nám velmi vítána,“ řekl Tristan Finellen a ostatním trpaslíkům. „Co kdybyste se utábořili vedle nás?“ Ukázal na travnatý palouček dost daleko od sester.

Finellen si odkašlala a odplivla hlasitě do ohně. „Mimochodem,“ řekla, „Firbolgové, se kterými jsme se dostali do křížku, patříli k lidem. Je jich celkem dost.“

Tristan si probral tu nepříjemnou novinu a otázal se: „Jsou tví přátelé stejně dobří v zabíjení Firbolgů jako ty?“

Finelleniny oči zazářily potěšením, ale opět si odkašlala a odplivla. „Nu, máme to jako koníčka.“

Smečka pozorovala nestvůru ženoucí se z kopce. Strach vlky rozechvěl, ale něco silnějšího je zadrželo před útekem. Starý samec, šedivý a zjizvený z nesčetných bojů, vyrazil na setkání s hrozbou.

Vedl Smečku ul mnoho století, stejně jako jeho otec před ním. Linie rodu pramenila ze samé bohyně a samec nikdy neodmítl žádnou výzvu. Nyní cítil, že se jeho vláda chýlí ke konci.

Nucen svým instinktem k boji, vyrazil proti útočníkovi. Skočil, ale jeho čelisti cvakly naprázdno do vzduchu, když mu soupeř uhnul s udivující rychlostí. Ještě než dopadl na zem, strašlivé čelisti se mu zakously do přední nohy a bolest mu pronikla až do srdce. Vědom si toho, že je to jeho poslední čin, vrhl se proti soupeři a stiskl čelisti na jeho chlupatém boku.

Ale kůže nepřítele odolala silným zubům, jako by byla z ocele, a než mohl samec zaútočit znovu, jeho krk sevřely drtící čelisti. Nelítostně se sevřely.. Velký samec slabě kopal a pak něco ostře prasklo.

Erian odhodil tělo stranou s neobvyklou silou. Jeho rudé oči ani nemrkly, když se otáčel v pomalém kruhu a ujišťoval se, že jeho pohled se setká se všemi zraky tisíců vlků. Přinutil každého z nich uznat jeho vládu bez otázek.

Erian, Pán Smečky, mohl nyní naplnit svůj osud.

14 Corwellská silnice

KAZGOROTH KONEČNĚ USOUDIL, ŽE Flotila je schopna setkat se se svým osudem u Corwellu. Plachty byly zašity, trupy vyspraveny a beranidla odstraněna. Bylo ztraceno dost drahocenného času, ale Bestie doufala, že se dostanou ke Corwellu za několik dní. Zpoždění nemusí znamenat pád velkého plánu.

Seveřané nechali za sebou asi tucet lodí nebo jejich částí. Příliš poškozené, než aby mohly být opraveny, byly použity na opravu ostatních lodí a pak zanechány svému dalšímu osudu jako plovoucí kusy dřeva.

S ranním odlivem vypluly lodě ze zátoky na otevřené moře. Vítr téměř nefoukal, a tak Thelgaar nahnal muže k veslům. Poháněny silnými záběry, hnaly se lodě ke Corwellu.

Kazgoroth dost přemýšlel o Gunnarchově armádě. Celý plán se podaří, jen dodrží-li ten starý blázen pokyny. A Kazgoroth si radostně vzpomenu na zkorumpované Krvavé jezdce. Jestli ta ďábelská armáda najde způsob, jak zničit ten proud lidí, který bude prchat před vpádem, jejich moc bude nepopsatelně obrovská!

„Princi! Počkej!“ Melodický hlas si žádal Tristanovu pozornost. Otočil se a pohlédl na zástup přátel. Daryth, Pawldo, Keren a Gavin jeli těsně za ním. Pak v dvojstupu Sestry ze Synnorie, kromě Aileen a další rytířky, které byly na výzvědách. Pak pochodovalo také ve dvojstupu šedesát sekerami ozbrojených trpaslíků. Jejich krátké nohy statečně vykračovaly a držely krok se zbytkem skupiny.

Princ viděl, že Aileen, přijíždějící zezadu, letí jako duch stranou stezky.

„Podařilo se to!“ křičela. Její jasný hlas se nesl přes celý zástup. „Teprve vycházejí z údolí!“

Rytířky a trpaslíci se rozradostnili. Sám Tristan pozvedl triumfálně hlas v potěšeném výkřiku.

„Nemohu tomu ani uvěřit,“ prohlásil Daryth. „Určitě je u Corwellské silnice porazíme!“ souhlasil princ. „Ale jak je zastavit? Stále nevím, jak jim zabránit ve zmocnění se silnice a utečenců!“

„A co by udělal v takovém případě Arlen?“ zeptala se tiše Robyn za ním.

Princ si vzpomněl na rady svého učitele tak jasně, až ho to udivilo. „Vždy říkal - řádně prostuduj terén a opatrně vyber bojiště. Dobrý terén je cennější než skvělá armáda!“

Když už on a jeho vojsko dosáhli této výhody, jak ji budou moci udržet proti tisícům seveřanů?

Tristan si prohlížel území před nimi. Široké říční údolí se otevíralo do polí. Kdyby vedl své síly dál, uvědomil si, nájezdníci by ho lehce zahnali do otevřeného pole.

Zavolal na svůj šik, aby se zastavili. Tristan se zamyslel nad současnou polohou. Seveřané musí tímto údolím projít a možná, s trochou pomoci, by je tady mohly jeho nečetné síly zastavit a držet je dost dlouho, aby se utečenci stačili dostat na západ.

Princ se postavil na nízký pahorek. Několik set yardů dál tekla řeka v hlubokém korytu, nesnadném k překročení. Půda za ním a za pahorkem byla porostlá křovím. Jediný dobrý terén pro armádu bylo rovné území, široké asi dvě stě yardů, táhnoucí se mezi řekou a pahorkem.

Pohlédl na drobné černé body na Corwellské silnici a dokončil svůj plán. Jestli různorodé složky jeho skupiny budou dobře spolupracovat, mají šanci.

Brigit seskočila z koně a sundala si přilbu. Rudozlaté vlasy se jí rozlily v kaskádách po ramenou, mezi prameny vykukovaly špičky jejích uší. Finellen se k nim přidala přes rychlý a dlouhý pochod vypadala stále svěže.

Princ ukázal na silnici v dálce a řekl: „Musíme se pokusit udržet vetřelce mimo silnici. Čím déle je zadržíme, tím více našich Udí se dostane z jejich dosahu. Promyslel jsem plán. Nejlepší místo k jejich zastavení je tady - vydáme-li se blíž k silnici, ztratíme výhody, jež nám poskytuje terén.“

Chci vzít Darytha a Gavina k silnici a zjistíme, nemohou-li nám i naši lidé pomoci. Kdybychom jich shromáždili dostatek, mohli bychom se pustit do boje s útočníky.“

Všichni si to promýšleli a chvíli byli zticha. Nápad postavit narychlo sebraný dav proti zkušeným nájezdníkům jim nepřípadal jako právě nejlepší bitevní plán. Ale byli ochotni vyslechnout si tohoto nového, mladého „generála“, hovořícího s takovou jistotou.

„Finellen, dokážeš převést své lidi za hřeben tamtoho kopce?“ pokračoval Tristan.

Trpaslice si prohlédla nízký kopec a okolní terén. Vypadalo to, že schvaluje jeho výběr a souhlasně zabručela.

„Brigit, ty se sestrami je budeš znepokojovat po celé cestě údolím. Zjisti si, může-li to vypadat jako útok, který by je

donutil k boji. Čím déle se vám to bude dařit, tím kratší dobu budeme muset stát proti nim tady."

Kapitánka na něj pohlédla bez jakéhokoli pohnutí tváře. Chvilinku přemýšlela a pak přikývla. „Rozumím."

Pak se podíval na Robyn. „Pamatuješ si na ten trik se stromem?" Dívka s údivem řekla, že ano. „Zatímco sestry pojedou do údolí, rád bych, abys ty a trpaslíci udělali, co jen budete moci s lesem a poli, abyste ztížili armádě postup."

Dodal: „Brigit zasvět' do svých plánů. Řekl bych, že sestry budou spěchat, když se dostanou dolů, a neradi bychom je zdržovali."

Pak ukázal na mělký příkop, kterého si všiml. Jeho účelem zřejmě bylo odvádět dešťové vody z hor do řeky. Protínal plochu, kterou si Tristan vybral k obraně.

„Seženu-li nějaké lidi, rozmístím je podél příkopu. Budou chráněni z pravé strany trpaslíky a zleva řekou."

„A co když nezískáš žádné dobrovolníky?" zeptala se ustaraně Robyn.

„Pak tam půjdu sám," odpověděl Tristan spíše horlivě než přesvědčivě.

„Tady," poznamenala Robyn s dost vážným pohledem. Stáhla si šátek z krku. Princ viděl, že je ozdoben erbem jeho rodu - Osamělým vlkem. Uvázala šátek ke hrotu kopí a zbraň mu podala. Šátek se třepetal v lehkém větříku.

„Půjdeš-li sbírat armádu," řekla, „měl bys vypadat jako princ!" Na její úsměv vzpomínal celou cestu k silnici.

Grunnarch seděl zamračeně pod narychlo vztyčeným přístřeškem z nepromokavého plátna. Díval se, jak kolem jeho přístřešku proudí voda, malé potůčky se sbíraly do většího a většího proudu a tvořily povodeň. Rudý král toužil po kolébající se palubě pod nohama a polibcích slaneého mořského větru. Místo toho se mohl těšit jen na mnoho dalších dnů vyčerpávajícího nájezdu.

Se západem slunce déšť skončil, ale Grunnarchova armáda musela strávit noc tam, kde ji zastavil. Těžké, nízko visící mraky zakryly sebemenší světlo měsíce a hvězd a pokračovat v pochodu v takové tmě bylo čiré bláznovství. Ale nebyla to jen bouře, co ztěžovala jejich pochod.

Jakmile se vydali na rozbahněnou stezku, ze stromů přilétaly roje bzučícího a bodajícího hmyzu a nemilosrdně útočily na seveřany. Armáda se rozběhla, aby unikla té pohromě, ale mnoho vojáků bylo ubodáno k smrti.

Když se pak Grunnarch pokoušel armádu opět svolat dohromady, vyrostlo v okamžiku ze země mezi vojáky pichlavé křoví a ztěžovalo jejich pohyb. Museli se prodírat šlahouny a šli stále pomaleji. Vojáci si začali šeptat o temné magii a jejich kroky ještě více ztěžkly.

Sotva se králi podařilo oddíly aspoň trochu uspořádat, vyrazila ze země před nimi stěna ohně. Tucty mužů zemřely sežehnutím a zbytek se v panice hnál stezkou dolů.

Celý den napadaly muže strašlivé pohromy. Skupina krácející po pevném skalním podloží začala najednou klesat do bahna. Grunnarch se jen bezmocně díval na zoufale vztažené paže umírajících mužů ze sajícího bahna, než se potopili úplně.

„To je práce druidů z Myrlochu," vysvětlil Trahern, nevěnuje příliš mnoho pozornosti těm kalamitám.

„Jak to můžeme zastavit? Kde jsou?" zařval Rudý král. Nenáviděl toho neviditelného nepřítele více než toho nejzuřivějšího soupeře.

„Mohou být kdekoli," pokrčil rameny zrádce. „Možná je jen jeden - Velká druidka má schopnost to všechno ovládat sama!" Trahern se rozhlédl. „Může být v těle nejmenší myšky či brouka u cesty. To se nedá poznat."

„Musíme tomu zabránit! Jak, člověče? Řekni mi to!"

Druid opět jen pokrčil rameny. „Jednoduše. Musíme odejít z Myrlochu."

Grunnarch zaklel při tak neúčinné radě a otočil se zpět k armádě. Zdálo se, že obtěžování zesláblo a panika mezi vojáky se uklidnila. Tiše a namáhavě se prodírali dál, až se konečně dostali na konec Myrlochu. Před nimi leželo království Corwell.

Grunnarch opět získal trochu naděje. Obloha se ke konci dne vyjasnila.

Dlouhý zástup se pomalu vlnil k jihu. V čele jeli po rozblácené stezce Krvaví jezdcí. Grunnarch je pozoroval, jak kolem něj projížděli, zcela odlišní než jak je znal kdysi. Viděl, jak jsou unaveni, vychrtlí a hladoví, ačkoli armáda měla dostatečné zásoby jídla. Grunnarch si se zachvěním uvědomil, že Krvaví jezdcí potřebují jiný druh stravy.

Pěšáci se bořili do bahna a pochodovali za Krvavými jezdcí. Šli sice pevně, ale bylo vidět, jak jsou vystrašení a neklidní při pohledu na jezdce před sebou či na bandu Firbolgů za sebou. Ještě nikdy nebyli v tak nepřijemném postavení.

Na konci se ploužili Firbolgové. Zdálo se, že jim mlaskavé bahno, sahající jim do poloviny lýtek, nevadí. Nevšimli si ani Rudého krále, když jej míjeli.

Ustaraný Grunnarch se zařadil s Trahernem na konec zástupu. Modlil se v duchu, aby už vydrželo stejné počasí jako dnes. Pokud vydrží, domníval se, že se dostanou na Corwellskou silnici a zablokují ji dřívě, než bude pozdě.

Náhle se zepředu ozval naléhavý křik, který ho vrátil do reality. Po náhle rozrušených oddílech mu byla předána zpráva.

„Zaútočili na nás!"

Princ Corwellu seděl zpřímá na bělouši a zastavil provoz na silnici. Těsně u něj stálo kopí s praporem se znakem Osamělého vlka, který pyšně vlál. Asi padesát Ffolků bylo kolem něj a další přibíhali. Byli to utečenci z východu. Další se k nim připojovali, když spěchali po cestě podívat se, co ta společnost oznamuje.

„Občané Corwellu," zvolal Tristan nahlas, aby ho slyšeli i ti dobíhající. „Ve jménu krále, poslyšte!" Pozvedl praporec výš, protože Ffolkové ho pozorovali pozorně.

Těsně před ním stála dvě otrhaná děvčátka, oblečená v roztrhaných skvrnitých šatech. Držela se za ruce a vzhlížela k němu s důvěřivým úsměvem. Za nimi se postavila mladá žena, stěží zadržující slzy.

Mnoho Ffolků mělo s sebou nějaké zvíře - kozu nebo pár kuřat - velmi pečlivě opatrovaných a žárlivě strážných. Dalším se podařilo zachránit nějaké nářadí a náčiní, zřídka také zbraň.

Někteří se dívali bez výrazu, což hovořilo o nevyslovitelných ztrátách. Tristanovi připomínali Gavina. Ale jiní měli v očích odhodlání a odvalu, další zase hněv, jako by on, jejich princ, byl odpovědný za to, co se jim stalo.

Jak začal mluvit, viděl znovu pátravé pohledy těch, kdo nebyli úplně poraženi - těch, kteří se chtěli postavit nájezdníkům. Potřebovali jen jiskru. Princ věděl, že svými slovy jim ji musí poskytnout.

„Žádám vás všechny, kteří jste toho schopni, o pomoc. Nabízím příležitost každému, kdo chce zastavit a odrazit nepřítel, který nám zničil zemi a zabíjel naše milované!“ Prince povzbudilo zjištění, že se mnozí narovnali.

„Nepřítel tu bude brzy, odtamtud!“ Ukázal na kopce asi šest mil daleko. „Chci se jim postavit s družinou přátel!“

Proto teď hledám muže - ale i ženy,“ dodal a rychle si vzpomněl na Brigit a Finellen, „kteří se postaví vedle nás proti seveřanům.“

Přerušil řeč a dal jim možnost se poradit. Viděl mnoho nadšených pohledů, ale také ustrašených a zahanbených. Dav se mohutně rozrostl a další z východu přicházeli.

„Pozice severské armády je otřesena!“ vykřikl a zvedl zástavu s vlkem. „Musíme je tam zastavit, aby ti z nás, co nejsou schopni boje, mohli utéct do bezpečí na západě. Jestli udržíte zbraň, přidejte se ke mně! Dejte těm slabším šanci na život!“

Stiskl Avalona lehce koleno. Kůň vyrazil ze silnice do polí, kde ho princ zastavil a otočil se ke shromážděným.

„Všichni, kdo se chcete připojit, pojďte sem!“ Tasil meč Cymrycha Hugha a naznačil pomyslnou čaru na zemi. A Ffolkové se rozběhli ke svému princovi.

Grunnarch se konečně dostal do místa, odkud mohl vidět útok, který rozházel pochodující zástup. Našel jednoho muže mrtvého po ráně šípem. Rudý král ale nespasil žádného útočníka, ani jiný důvod pro takový zmatek.

„Pitomci! Jeden lukostřelec vás tak vyděsí! Kupředu!“ Vojáci se automaticky seřadili k pochodu. Grunnarch se vztekle rozjel podél řady vojáků k Laricovi v čele.

„Pošli nějaké hlídky mezi stromy! Nemůžeme nechat domorodce, aby na nás stříleli na každém kroku!“

Laric na něj několik sekund pohlížel - a král s hrůzou viděl, že v kapitánových očích není ani sebemenší stopa lidskosti. Prázdné a studené, vypadaly zároveň, že jsou hluboké a matné. Nebyly, o nic živější než prázdné důlky v lebce.

Grunnarch zoufale bojoval s myšlenkou podrobit si Laricu vůlí. Náhle při pohledu na jeho vychrtlost dostal nápad.

„Musíte zabíjet!“ vyslovil to pomalu a jasně. „Tam, v lese - musíte jet a zabít každého, koho najdete.“

Horký žár, který se rozhořel v Laricových očích, byl nejstrašnější věcí, jakou kdy Grunnarch Rudý viděl. Ale Krvaví jezdci se vyšplhali do sedel a vyrazili přes údolí, aby našli něco, cokoli, co by mohli zabít.

Aileen jela v sedle volně a nechala poslušnou klisnu hledat si schůdnější cestu mezi borovicemi. Osprey nesla svou paní jako bílý duch kolem nepřátelské armády, přebíhala ze stínu do stínu a mezi kmeny stromů tak, aby nebyli odhaleni.

Držela luk v pohotovosti, ale věděla, že její posláním spočívá v inteligenci a ne v útoku. Stále se ale nemohla dostat do výhodné polohy, aby zasáhla střed zástupu. Ten zmatek stál za to... tiše se zachichotala.

Náhle se z křoví vyřítila černá smrt a Aileen se stěžila stačila vyhnout divokému úderu Jezdce. Útok přišel tak rychle, že dokonce ani Ospreyina blesková reakce mu nestačila vyhnout. Jak se jezdec přiblížil, Aileen zahlédla masku lebky a vykřikla hrůzou.

Ta lebka byl jeho obličej! Krvaví jezdci už nepotřebovali masky, aby vytvořili příšerný dojem. Aileen se domnívala, že cítí smrdutý dech páchnoucí zlem. Jestli si to jen myslela nebo ne, nedokázala mladá bojovnice říct, dokázala jen pevně sevřít oči.

Jen Ospreyiny instinkty dokázaly vyvést její paní z nebezpečí. Klisna bez váhání skočila z vysokého břehu n; protějščí. Letěla, jak dokáže pouze kůň ze Synnorie, a hnala se údolím ke svým druhům.

Několik dalších Jezdců se je pokusilo pronásledovat ale Osprey se jim snadno vzdálila. Nakonec dorazila Aileen na mýtinu k Brigit a k sestrám. Udýchaně jim vyličil svůj zážitek.

Laric vedl všechny Krvavé jezdce za živým soustem s energickým soustředěním. Chtěl, vlastně potřeboval, za bít. Bílá klisna a její sice drobný, ale rozechvívající jezdci představovali pěkné sousto.

Několik Jezdců se Larica drželo, ale většina odpadla Nakonec jediný Laric, hnán svou touhou po krvi, se dostali až na dohled bílého ducha.

Vynořil se mezi stromy a zastavil. Ani krvelačnost pulsující v jeho lebce ho nemohla přinutit k sebevraždě, kterou představovalo další pronásledování.

Bílý duch se připojil k dalším. Pozorně ho pozoroval tak, jako on je, dokud se Laric neotočil zpět do lesa. Jakmile se vnořil do stínu, opět se otočil a hleděl na skupinu rytířů. Hořícím zrakem vyhledal svou původní kořist - rytíře oděného k výzvědam.

Připomněl si vůni oběti těsně před téměř přesným úderem. Teplá a šťavnatá - přesně to chtěl.

A dostane to.

Tristan cítil v žaludku hroudu starostí a nervózně přecházel. Stál na vrcholu kopce místními pojmenovaném Mistrův vrch. Odtud přehlédl celou linii svých lidí i mírný svah k lesu, odkud by se nájezdníci měli objevit, dlouhý asi pět set kroků.

Za ním se rozložili trpaslíci, tiše rozmlouvali a odpočívali. Vyzařovala z nich zkušenost a princ jim záviděl jejich klid. Od

úpatí kopce až k řece stáli podél plytkého příkopu čtyři stovky mužů a žen z východního pobřeží, vyzbrojeni různými zbraněmi - kopími, vidlemi, sekerami i zaostřenými holeni.

Kvůli délce linie určil princ každých dvacet kroků některého z venkovských pánů, uznávaného staršího nebo veterána, jejichž úkolem bylo vést ostatní a udržet postavení.

Trochu dál za nimi stál Gavin se skupinou podobně ozbrojených Ffolků jako záloha. Mnoho hodin Arlenovy výuky obsahovalo poučení o důležitosti zálohy a princ proto určil každého třetího dobrovolníka k vytvoření této jednotky.

Na vzdálenějším svahu kopce stála druhá skupina Ffolků. Prince potěšilo, že tihle se k němu přidali. Bylo to asi čtyřicet dřevařů a lovců, každý s dlouhým lukem a několika tucty šípů. Byli skryti do chvíle, než nastane jejich čas. Chvilé překvapení byla další z Arlenových taktických lekcí.

Skupina bílých stínů se vynořila ze stromů a Tristan uslyšel zvuk trpasličích sekyr sekajících dříví. Ten zvuk byl slyšet celé odpoledne, když se Robyn s trpaslíky snažila ztížit nájezdníkům průchod lesem. Dva závěrečné úderý ukončily úkol a Robyn s několika trpaslíky následovaly sestry z lesa.

Změť padlých stromů představovala pro Grunnarchovo vojsko téměř nepřekonatelnou překážku. Seveřané si museli těžce prosekávat cestu jako dřevorubci. Byla to pokořující práce pro hrdé mořeplavce. Zmatení a pokoření postupovali velice pomalu. První v řadě pracovali se sekerami vždy tak deset minut a pak padali vyčerpáním.

„To je práce druida," poznamenal Trahern při pohledu na pevně propletené větve blokující jim cestu.

„Druida, co? I ten zemře jako ostatní!" vztekal se Grunnarch.

„Možná," odpověděl Trahern a nechápavým pohledem se zahleděl na les. „Je to hrubá práce, amatérská. Ale pořád tu jsou síly, které mě zneklidňují."

„Kvůli druidům nebudu volat na poplach," zabručel král. „Jsou to přece jen lidští nepřátelé a dají se snadněji zabít!"

Muži se sekerami pokračovali stejným tempem v sekání. Rudý král vycítil nástroj, který Myrlochské údolí použilo na jeho armádu. Teď, s údolím za sebou, jeho muži pracovali s větší vervou. Dělal to proto, že se báli toho za - sebou, než že by se hnali do nějakého útoku.

„Vaše Výsosti!" přiběhl těžkopádně jeden z vojáků. „Už jsme se prosekali. Je tam řada Ffolků - rolníků - zdá se, že nám stojí v cestě!" Posel vypadal spíše překvapeně než vyplašeně.

Zpráva se rychle rozlétna mezi seveřany a morálka se okamžitě zvedla. Opět se rozléhaly vtipy a nadávky. Usilovně se prosekávali spleť, aby se konečně dostali z lesa ven. Nakonec muži se sekerami otevřeli pro nájezdníky několik průchodů z lesa na mýtinu.

Grunnarch vyrazil kupředu a uviděl slunce. Stálo nízko na západní obloze a nabízelo snad dvě hodiny času pro boj. Pak se podíval přes pole. V dálce viděl tenký proužek Corwellské silnice. Mezi ní a armádou stála řada rolnické chátrky. Byl čas dát plán do pohybu.

Temná studna pálila bohyni jako rostoucí nádor. Jako by ji rozpalovala každá urážka, přidávající jedu na množství a síle. Krutá krádež Smečky ji po ztrátě leviatana prudce ranila.

Kamerynn byl jediné dítě, které jí zůstalo. Jednorozec slyšel volání při neúnavné stráži v Myrlochském údolí. Cítil hluboký smutek Matky a možnou beznaděj tohoto poslání. Přesto poslechl.

Opět se rozběhl s jasným cílem v mysli. Mířil k bažinám Fírbolgů. Nad pevností se stále ještě vznášel kouř z doutnajícího uhlí, špinící celé Myrlochské údolí.

Bohyně opět pomyslela na Smečku, ale nemohla s ní hovořit. Moc Bestie měla vlky pevně v hrsti.

Věděla, ze skutečná síla Smečky dosud nebyla odhalena. Ze všech jejích dětí byla zřejmě nejsilnější. Byla schopna účinně zasáhnout ve službě Rovnováze.

Bude-li však Smečka zneužita ke zlu, věc Rovnováhy je ztracena."

15 Mistrův vrch

ARMÁDA ZLA PROUDILA Z LESA A SHROMAŽDOVALA SE TĚSNĚ U STROMŮ. VOJÁCI PŘEVYŠOVALI NEJMÉNĚ TROJNÁSOBNĚ POČET ROLNÍKŮ. ŠIROKÉ POLE MEZI NIMI BYLO POKRYTO MOŘEM PESTRÝCH KVĚTIN A PŘIPRAVENO NĚST ÚTOK.

Tristan si všiml chvějivých barev okvětních plátků divokých květin a cítil pyl v lehkém větru. Byla to vůně míru, ne války.

Pak ale vítr utichl a slyšel mouchy, bzučící v najednou těžkém vzduchu. Podíval se přes plán a viděl, jak se z lesa vynořují stále další vojáci. Nějakou chvíli bylo slyšet pouze hmyz. Viděl, že se seveřané připravují k útoku, ale v úplném tichu.

Pak vojsko seveřanů vykřiklo, což se temně odráželo od stěn údolí. Hlasy bouřily a duněly Ffolkům vstříc, jak tisíce hlasů vyřvávaly svoji primitivní výzvu.

Ale z Unie Ffolků se ozval zpěv výzvy v odpověď. Rolníci bojovníci zpívali vášnivěji, protože věděli, že s nimi stojí velký bard a připojily se k nim Sestry ze Synnorie a trpaslíci. Tóny, nepochopitelně hlasité, zněly v uších přítomných.

Seveřané se vyřítili v ječící mase. Jejich vousaté tváře se šklebily zuřivostí, jak je posedlo válečné běsnění.

Princ pokynul lučištníkům. Ti vyběhli na vrchol zdánlivě opuštěného kopce a poslali sprchu šípů do středu útočníků. Tucty šípů našly svůj cíl, ale ztráty nebylo na té hordě ani vidět. Stále se zuřivě hnala kupředu, mrtvé nechávali tam, kde padli.

Avalon nesl prince vpřed za dvě řady Ffolků podél středního příkopu. Canthus běžel princem po boku a ten stále nesl praporec s Osamělým vlkem. Jeho narychlo naverbované oddíly vypadaly nejistě a jejich velitelé se je snažili uklidnit, když se seveřané přiblížili.

Paprsky slunce ostře klouzaly po poli, osvětlovaly poslední záblesky krásy květin, než květy zmizí pod dunícím útokem. Zbraně se teď blýskaly v odpoledním slunci.

První útočníci, kteří dorazili k příkopu, uklouzli a překvapeně spadli. Jejich druhové vzadu, kteří si nevšímali překážky, se hnali kupředu a jejich útok skončil na příkrém svahu a pak na dně blátivého příkopu. Když se útočníci posbírali a vyškřábali po vzdálenější straně příkopu, Ffolkové je napadli sečnými a bodnými zbraněmi.

Vysoký rolník vyrazil vidlemi proti široké sekeře severana. Nicméně severan pozvedl svou zbraň, aby odvrátil úder, a zvonění kovu se rozlehlo po bitevním poli. Během okamžiku se ten zvuk smísil s tisíci podobných zvuků. Všude se rozléhalo řinčení a zvonění, když se armády střetly v boji na život a na smrt.

Ffolkové bojovali jako veteráni. Mladá žena udeřila silnou holí severana přes obličej. Padl a ona se natáhla po jeho meči. Daryth a Pawldo sráželi útočníky lezoucí z příkopu, dokud se jich nenakupila obrovská hromada.

Ffolkové v posledních týdnech získali důvod bojovat. Všichni hořeli spalující nenávistí po nájezdech severanů na Východní oblasti. Oštěpy, vidlemi a tyčemi sráželi severany zpět do příkopu. Mnozí z Ffolků byli vážně zraněni, ale řady se rychle vyrovnaly pod vedením pánů a zkušených vojáků.

Pak padla mladá žena a upustila svůj nově získaný meč do bláta příkopu. Muž za ní zemřel, zabublala krev v ráně v hrudníku a najednou se přední řada polomila. Prorazilo ji deset nájezdníků a otočili se, aby zaútočili na Ffolky z boku, ve snaze rozšířit průlom. Princ pobídl Avalona zuřivě do těchto míst.

Ale Robyn už tam byla. Byla skryta za linií, kde stála tiše pro takový případ. Nyní postoupila kupředu, zvedla obě ruce a vykřikla ta pradávna slova, která princ už slyšel. Severané vykřikli a pouštěli zbraně, které byly najednou doruda rozžhavené, a pak se otočili ke svým lidem, když viděli, jak se k nim blíží bílý hřebec s jezdcem nesoucím praporec Osamělého vlka.

„To bylo výborně provedeno," blahopřál princ Robyn.

„Můj princí," uklonila se s úsměvem, v tom chaosu podivně klidná.

„Podívej," vykřikl Tristan a ukázal na další místo, kde se řada Ffolků natáhla a porušila. Robyn vyskočila na Avalona a vyrazili rychle k té hrozbě. Než tam však dorazili, podařilo se mladému venkovskému vůdci linii zase zacetit a odrazit severany zpět do příkopu.

Dojeli ke Kerenovi, který procházel kolem linie. Jeho harfa a písně o udatnosti byly cennější než meč.

„Přesto jsem ale musel harfu několikrát odložit a dát přednost meči," řekl zachmuřeně bard. „Linie sice drží, ale tak tak." „Tak tak bude stačit."

Bard se zašklebil a spustil další píseň. Jako vždy zněla hudba a slova nad rámusem hlasitě a jasně. Princ viděl Darytha a Pawlda, jak stojí u příkopu a sráží několik dorážejících útočníků do bláta a krve na dně.

Avalonovy boky se chvěly vzrušením a velký hřebec zvedal hrdě hlavu, když princ přehlížel pole, aby zjistil, jak boj pokračuje.

Ale řada Ffolků se opět ve středu prudce protrhla, jak severané ostře vyrazili. Sráželi těla obránců, když stovka útočníků vyrazila na průlom. Vysoký rolník, který zaútočil jako první, vstoupil do řití se masy a vyrazil se svými vidlemi. Brzy padl pod tlakem útočníků, ale získal tak několik cenných sekund.

Tristan a Robyn spěchali k průlomům, i když se díra v linii rozšířila. Ffolkové z obou stran začali v panice proudit pryč. Princ se otočil a uviděl Gavina, jak ho pozorně sleduje a čeká na nějaké znamení.

Praporec Osamělého vlka ukázal k průlomům a s hrdelním zaječením Gavin vedl zálohu vpřed. Dvě stě Ffolků vyrazilo k průrvě. Ale ještě víc severanů proudilo dírou. Cítili vítězství.

Gunnarch zůstal vzadu, když jeho armáda vyrazila přes pole, ačkoli ta zadní pozice mu vyvolávala hořkost v hrdle. Ale vůbec nevěřil Firbolgům ani Krvavým jezdcům, že dokáží odhadnout správný okamžik k útoku. Ani když byl osobně tady, věděl, že neudrží ty dvě krvavé bandy mimo bitvu dlouho.

Předpokládal, že podaří-li se pěšákům prorazit obrannou Unii, jezdci pak rychle projedou a napadnou Ffolky ze zadu, což v nich vyvolá paniku.

Pak teprve začne skutečné vraždění.

Ještě předtím, než se tato příležitost objevila, vzal Laric věci do vlastních rukou. Zatímco se Gunnarch s Trahernem pokoušeli udržet neklidné Firbolgy zpátky, Krvaví jezdci pobídlí koně a řítily se k bojové Unii. Gunnarch vykřikl zuřivou nadávku už jen do jejich zad. Než si mohl uvědomit svou chybu, vyrazili i Firbolgové a Gunnarch byl bez zálohy.

Bitva se mu vymkla z rukou a Rudý král se vydal za svým vojskem, aby také zasadil několik přesných ran dřív, než masakr skončí. Viděl Krvavé jezdce mířit k holému kopci. Laric zřejmě také uviděl nejslabší místo obránců. Firbolgové se hnali za nimi.

Stále rozzlobený Gunnarch neměl žádné pochybnosti o výsledku bitvy. Dal by sice přednost boji podle předem stanoveného plánu, ale jeho zkušená armáda brzy amatéry rozdrtí i tak. V řadách nepřítele sice bylo pár skvělých rytířů, ale Krvaví jezdci je brzy vyhledají a zničí. Rolníci pak budou rozehnáni.

Pak uviděl nepřátelskou jízdu. Stříbrné vojsko na bílých koních se vynořilo nad hřebenem kopce, aby se postavilo útoku Krvavých jezdců.

„Ach," uchechtl se. „Jedou rovnou na smrt, která nastane co nevidět."

A na chvíli si odpočinul od pozorování boje.

Aileen, ležící v trávě na hřebenu Mistrova vrchu, viděla Krvavé jezdce blížící se po pláni. Počkala jen tak dlouho, aby se bezpečně ujistila o směru jejich útoku, a pak pospíchala k Ospreyi, pasoucí se trpělivě deset yardů od své paní.

Rytířka naskočila na koně a vyrazila cvalem. Několikrát zamávala nad hlavou mečem a její sestry také nasedly a jely k ní vzhůru na hřeben. Aileen si stáhla hnědozelenou tuniku a pevně sevřela kopí, které měla zapíchnuté v zemi. Zařadila se na své místo po levém boku jízdy.

Sestry ze Synnorie jely v pevně sevřené formaci. Velcí bílí koně klusali přesně šest stop od sebe. Řadu dvaceti

zářících stříbrných kopí držely rytířky před sebou. Ze špice každého z nich vlály vesele zbarvené praporce.

Rytířky jely se sklopeným hledím, kovová zbroj se třpytila. Každá hlídala pohyb své sousedky, takže vypadaly jako jeden rytíř s devatenácti stíny.

Laric v čele Krvavých jezdců viděl nejdřív zástavy a pak stříbrná kopí, vynořující se za vrcholem kopce. Věděl, že ho jezdci budou následovat. Jeho rozpraskané a krvavé rty zvlhly při jediné myšlence. Jezdci se řítili kupředu, každý byl pochmurně tichý na svém frkajícím, dusajícím koni. Neřídili jejich směr, ale jeli přímo na příjíždějící jezdce.

Divoký boj u příkopu pomalu slábl, až nakonec úplně skončil. Seveřané a Ffolkové dali přednost pozorování útoku jezdců.

Hrudní pláty a pláty chránící hlavu koní i zbroj sester zářily ve slunci a vrhaly dlouhé stíny. Ostré, horké záblesky stříbra zářily jako světla přes celé bitevní pole.

Bílí koně se dali do evalu a linie sjížděla po úbočí Mistrova vrchu. Rychlost koní stoupala, což bylo podpořeno váhou kovu, který každý kůň nesl. Krvavých jezdců bylo pět na jednu sestru. Ale Sestry ze Synnorie měly výhodu jízdy dolů.

Aileen držela kopí pohodlně pod ramenem a mířila jeho hrotem na hrud' blížícího se Krvavého jezdce. Strašidelný jezdec zvedl meč a praskavě otevřel ústa. Pak kopí projelo jeho hrudí a srazilo tělo na zem. Kolem něj potkal stejný osud jeho druhy. Dvacet Krvavých jezdců leželo po první srážce na zemi.

Ostatní se rozjeli kolem Sester jako žraloci a sekali meči, zatímco jejich černí koně kopali a kousali. Aileen na levém konci řady odrazila úder zepředu a zezadu. Kopí bylo v tom sevření neúčinné, ale nechtěla je za žádnou cenu pustit.

„Kupředu!“ křičela Brigit. „Nezpomalujte!“

V minutě vynesli bílí koně Sestry ze sevření Krvavých jezdců. Aileen ale ucítila, jak jí studené železo proniká ramenem. Jeden z jezdců, toužících po krvi, se k ní přece jen dostal a zasáhl ji.

Tělem jí projela palčivá bolest. V očích se jí ztmělo a horizont zakolísal. Sesula se do sedla a svět jí zčernal. Osprey udržovala své postavení v řadě. Na povel Brigit se otočila a nesla svou paní v bezvědomí do dalšího útoku.

V Laricovi bouřila krev vzrušením, když vytáhl zkrvavený meč z rány. Oči mu plály nezemským ohněm a zaječel vysokým výkřikem triumfu. Rozpálen a oživen se otočil k stříbrným jezdcům.

Žíznil po další horké krvi nepřítele. Ale i v tom vzrušení cítil, jak jeho síly upadají. Ztráta tolika spolubojovníků si vyžadovala cenu, a ta bude zaplácena krví.

Koně zuřivě frkali a Krvaví jezdci se pustili do pronásledování jedenácti Sester, které se však otočily proti nim. Při pohledu na jejich pevný postoj Larica poprvé napadlo, že tentokrát nemusí zvítězit.

Gavin zvedl své zálohy. S válečným pokřikem vyrazili vpřed. Velký kovář je vedl a mával nad hlavou obrovským kladivem. Seveřané proudili průlomem v linii před ním a vykřikovali své válečné pokřiky. Chvilkové ticho, které na pole padlo, když se jezdci utkali, zmizelo tak rychle, jak se objevilo.

„Vy zatracení špinavci!“ řval kovář a roztříštil seveřanovi mozek divokým úderem.

„Zdechni, seveřane,“ proklínal.

Další padl jako podřátý strom, když kovář dokončil úder a cestou sekl toho do čela, toho do ramene. Ffolkové ze zálohy zaútočili na seveřany po obou stranách svého vůdce a linie zakolísala, když se dvě armády srazily.

Pomalu, posílení silou a hrdinstvím kováře, Ffolkové zatlačovali seveřany průlomem zpět. Spousty bojovníků na obou stranách ležely mrtvé nebo umíraly, ale tlak Gavinovy zálohy nakonec Unii zacelil.

Kovář vzhlédl, aby se podíval po princovi na Avalonovi, který mával mečem Cynrycha Hugha. Tristan jel k průlomů a pomáhal jej zacelit.

„Nádherný útok,“ křičel princ.

Chvála vyvolala na Gavinově obličeji první náznaky úsměvu od masakru u vesnice Myrddale. Ta myšlenka mu vytanula na mysl, když viděl smrt a bolest všude kolem sebe.

Princ se rozhlédl a viděl Robyn klečící vedle zraněné mladé ženy. Keren stále dodával sílu harfou, zatímco Ffolkové stáli klidně podél linie. Daryth a Pawldo se zastavili, obhlédli těla mrtvých nájezdníků a zamávali na prince.

Půlčik zamával na Tristana. „Pošli sem další seveřany!“ a zvedl krví pokrytý meč.

Princ se usmál a pak spatřil Firbolgy, ženoucí se na kopec. Modlil se, aby další část jeho plánu vyšla. V dálce viděl na poli za linií novou srážku Krvavých jezdců se Sestrmi ze Synnorie. Tentokrát černí koně uhnuli z Unie frontálního útoku a rytířky jich srazily ze sedel jen pár. Mnoho sester už ztratilo svá kopí a bitva se začala rychle chýlit ke konečnému boji, meč proti meči.

A tady bojovaly rytířky každá proti čtyřem nebo pěti Krvavým jezdcům. Tristan si uvědomil, že bitva je téměř vyhrána a sestry budou umírat zbytečně. Musí je zavolat zpět!

Jakmile se tak rozhodl, popohnal Avalona a snadno přeskočili příkop. Canthus provázel svého pána, letěl po zemi jako šíp. Před ním se to mlelo, spousta koní, mečů, kožešinových plášťů a stříbrných zbrojí. Slyšel rzaní raněných koní a ostré povely Brigit, které pluly hrůzami bitvy jako hudba. A pak byl součástí té mely.

Groth vedl Firbolgy do tvrdého útoku na vrchol kopce. Jen ať se lidé mydlí v tom špinavém příkopu, myslel si král Firbolgů. Jeho obři se zmocní vyvýšeniny a napadnou nepřítele zezadu.

Poprvé od zničení jejich pevnosti se Groth cítil v hlubinách srdce šťasten. Dneska má příležitost jim odplatit. Pohládl drsnou hlavu svého kyje a představil si, jak se pokrývá krví nepřítele.

Náhle se mu podlomila pravá noha a Groth padl se zaduněním na zem. Ostrá bolest mu projela stehnem a zaryl se nosem do trávy. Překvapeně zvedl hlavu a rozhlédl se, aby spatřil, jak další z jeho mužů ryjí obličeji v zemi. Pak se z trávy vynořila malá postavička se zvednutou válečnou sekerou. Trpaslík!

Groth se zoufale zvedl a kyjem rozdrtil trpaslíkovu hlavu. Ale to byl jen jeden. Trpaslíci, zuřiví nepřatelé Firbolgů, útočili s krutou divokostí; srazili mnoho obřích protivníků prvním útokem. Teď se přehnali přes zbytek, mávali vraždícími sekerami nebo uhýbali před ranami Firbolgů.

Grotha se zmocnila panika. Odrazil dalšího trpaslíka a klekl si na jedno koleno. Padlo mnohem více Firbolgů než trpaslíků - bezcílných a mrštných - zakončujících boj. Za chvíli Firbolgové, kteří nepadli pod ranami trpaslíků, ztratili odvalu. Jejich vůdce padl a překvapivý útok trpaslíků rychle otřásl posledním zbytkem jejich morálky.

„Pomozte mi!“ řval Groth, když kolem něj utíkali Firbolgové. Nakonec přinutil dva, aby ho podpírali. Tak, téměř nesen, opustil mocný Groth bitevní pole.

Laric projížděl bitevní vřavou, kde stále hledal rytířku, kterou zranil. Zalykal se nadšením při pomýšlení, že dokončí, co chtěl. I kdyby byla mrtvá, nechtěl, aby mu její tělo uniklo.

Žhavé uhlíky v jeho očích prudce plály, pozorně prohlížel každou sestru. Vysušené a vyhnílé maso na jeho nose odpadlo, když vyčenichal její pach.

A pak ji našel.

Seděla bez hnutí v sedle, chráněná družkou z každé strany. Zbroj od levého ramene k levé noze byla potřísněna čerstvou krví. I přes zbroj viditelně štíhlé tělo nesnesitelně Larica vábilo.

Popohnal svého černého hřebce a mířil k nehybné sestře. Krvaví jezdci obklíčili dvě sestry, snažící se chránit svou bezvládnou družku, a oddělili je od ní. Natáhl spárovitou ruku, popadl otěže koně své oběti a zatáhl.

Zaskočená Osprey vykročila vpřed a o chvíli později mizel Laric se svým zajatcem ve skupině Krvavých jezdců.

Avalon nesl prince dunivým cvalem do rvačky. Tristan se rozehnal mečem Cymrycha Hugha a srazil Krvavého jezdce z koně jedinou ranou. Meč projel hladově tělem a horká vlna potěšení polechtala princovu ruku, jako by se meč sám radoval ze zabíjení.

Nebezpečná rána udeřila prince z pravé strany a Tristan náhle bojoval o vlastní život v kruhu jezdců s tvářemi podobnými lebkám. Zoufale hledal Canthuse.

Velký pes se držel pána celou dobu boje na pláni a nyní také bojoval po jeho boku mezi kopyty zdivočelých koní a řinčení ocele. Jeden z Jezdců se k němu naklonil a princ dobře viděl tu strašnou tvář. Pohled na kosti lebky viditelně přes potrhanou a skvrnitou kůži mu zvedl žaludek. Nicméně odrazil divoký úder přišery a ostře vyrazil svou vlastní zbraní na protivníkův bok.

Jezdec na něj zíral svítícíma, horkýma očima. Nebylo vidět žádné bělmo ani zornice — jen tekoucí jezírko rudého žaru planoucí touhou zabíjet. Jezdcův obličej, podivně bílý, takže to mohla být lebka, zůstal sešklebený. Jeho rty byly jen rudé kousky kůže napjaté a popraskané kolem úst.

Z úst po bradě vytékal obludě nekontrolovatelný pramínek světle růžové sliny. Jak netvor opět udeřil, princ viděl vzplanutí pekelné záře. v očích. Tentokrát byla Tristanova odpověď přesnější a odťal protivníkovi ruku v lokti. Na Jezdci však nebylo vidět žádnou bolest, ale pokračoval v útoku na prince zkrvaveným pahýlem.

Princ viděl, že na zem nekape žádná krev. Pak ale jeho soupeř zmizel v chaotickém pohybu šarvátky a Tristan musel nyní bojovat se třemi Jezdci najednou.

Avalon se šikovně otáčel, aby na něj nemohl útočit víc než jeden nepřítel najednou. Canthus se prodíral mezi kopyty a kousal do nohou černých koní. Jednou se mu podařilo zakousnout i do Jezdcovy nohy. Divoce potáhl a strhl Jezdce z koně dolů. Jediným strašlivým chňapnutím mu odkousl celý zbytek tváře.

Jezdci si uvědomili, že nemohou ignorovat to vrčící zvíře mezi sebou. Několik se jich pokusilo ho srazit, ale sekali jen do vzduchu. Pes se šikovně ránám vyhýbal, ačkoli již měl na boku krvácející ránu.

Náhle zahlédl Tristan mezi jezdci bílý záblesk. Uviděl, jak jeden z nepřátel vede bílého koně s bezvládnou sestrou v sedle. Jezdec, který ji zajal, se snažil vyjet z říše a táhl bílého koně za otěže.

Tristan pohodl svého koně k nim a nechal tři útočníky, aby si našli jiného soupeře. Uviděl, že kůň je Osprey a že do rukou netvora se dostala jemná a oduševnělá Aileen.

Za Tristanem se objevil jeden z Jezdců. Princ mávl mečem a jedinou ranou odťal černému koni hlavu. Ten padl jako kámen a Canthus okamžitě skočil na padlého muže a prokousl mu hrdlo dřív, než se Jezdec stačil vzpamatovat. Avalon strčil do koně s Jezdcem a sevření otěží povolilo. Bílý kůň odskočil a odnášel svou paní do bezpečí.

Princ ještě nikdy neviděl tak nenávidný pohled, jaký se objevil v očích Jezdce. Meč slepě vylétl proti princovu obličej, ale tomu se podařilo uhnout, i když nešikovně, a ránu odrazit. Opět bleskový útok, a ačkoli meč prince nezasáhl, divokému koni Krvavého jezdce se podařilo Tristana shodit na zem.

Pád mu vyrazil dech z plic a on bezmocně ležel mezi zuřivými kopyty koní, lapaje po dechu. Kůň protivníka se nad ním vzepjal a princ se s námahou v bahně odkulil

a uhnul drticím kopytům, které mu chtěly vytlouct život z lebky.

A pak mezi ně skočil Canthus. Vylétl tak vysoko, až jeho čelisti roztrhly rameno Jezdce. Muž odhodil psa jílcem meče, ale Canthus se okamžitě připravil k dalšímu skoku. Černý kůň odskočil, vzepjal se a jeho těžká kopyta se setkala s letícím psím tělem. Canthus bezhlesně padl na zem a zůstal tiše ležet. „Ne!“ vykřikl Tristan.

Jezdec se nyní vrhl na stojícího prince. Dříve, než se mohly jejich čepele střetnout, objevil se mezi nimi stříbrný stín a jedna ze Sester zaútočila. Krvavý jezdec ťal nenávidně s nelidskou silou proti drobnému protivníkovi. Tristan mezitím opět naskočil na Avalona a vrhl se pomoci své záchránky.

Sotva však dojížděl ke dvojici, viděl, jak zkrvavený meč Jezdce udeřil do tvrdé stříbrné zbroje. Protáhl ji a vnikl přímo až do srdce. Smrtelné zranění, zhroutila se rytířka v sedle.

„Stvůro!“ zařval princ, ale zmatek kolem ho odstrčil od soupeře. Stačil ještě zahlédnout jeho zlověstný úšklebek a karmínově rudé oči.

Pak se Krvaví jezdci dali na útěk do blízkého lesa. Teprve nyní se mohl Tristan rozhlédnout po bitevním poli a viděl vítězné Ffolky.

Slyšel jejich radostné volání a spatřil Gavina, stále ještě mávajícího těžkým kladivem a následovaného svými zálohami. Kovář se pustil do dalšího útoku a hnál zbylé severany k lesu.

Princ se podíval na svah kopce u příkopu, pokrytý těly mrtvých a umírajících. Seskočil z Avalona na zem vedle koně sestry, která mu zachránila život. Nevšímal si krve na koni i těle a rozeplnul jí pás, který jí přidržoval v sedle. Jemně ji stáhl z bělouše a položil na zem. Opatrně zvedl její stříbrné hledí. Carinina víčka zamrkala.

Jemná tvář elfky se na něj usmála - prvním úsměvem, který Tristan u ní viděl, a pak Carina zemřela. Jemně položil elfku na trávu a Robyn s Kerenem se k němu připojili.

Pak si vzpomenu na Canthuse, ležícího kdesi v blátě bitevního pole. Noc se však rychle blížila a nepodařilo se mu psa najít. Seveřané si chystali tábor jen o několik set yardů dále a jeho druhové Tristana přesvědčili, aby odvedl své oddíly do bezpečné vzdálenosti.

Když jeli ke krvavému příkopu, připojila se k nim Brigit. Vypadala smutně a z očí jí proudily slzy. Ale promluvila k Tristanovi bezvýrazně, bez emocí.

„Jak víš, ztratily jsme Carinu. A obávám se, že Aileen tuto noc nepřežije. Ztratila příliš mnoho krve a rána po meči Krvavého jezdce vypadá, že se nepřírozně zanítí.“

„A ostatní sestry?“

„Žijí, žádná z nich není vážně zraněná.“

„Ffolkové bojovali skvěle,“ prohlásil bard. „Ale ztráty jsou velké... jako by jich nebylo dost i dříve.“

„Tady už nebudeme moci znovu bojovat,“ ozvala se Robyn. „Bylo to příliš, velké krveprolití.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Tristan a pohlédl k lesu, kam se seveřané stáhli. Pak se podíval ke Corwellské silnici, kde proud utečenců zpomaloval, ale většina Ffolků už tudy prošla. „Stejně jsme je dneska rozprášili, nebo ne?“

Hustá černá voda pomalu bublala. Obvykle sněhobílá srst kolem Kamerynnových kotníků byla špinavá a černá bahnem na břehu. U vyústění nádrže přešel Kamerynn opatrně po hrázi, udržující vodní hladinu Temné studny.

Hráz byla malá, možná o polovinu menší než Kamerynn. Ale byla zpevněna kmeny stromů, asi stopu silných.

Firbolgové přehodili několik kmenů přes malý potůček vytékající z Měsíční studny a zpevnili je drny.

Kamerynnovy oči pozorně prohlédly uložení klád a našly nejslabší místo. Zadníma nohama do něj několikrát uhořel kopyty, až se mu podařilo kládu uvolnit. Jedna polovina vypadla z přední části přehradu a Kamerynn ji odkopl bokem. Vybral si jinou kládu, uvolněnou pádem první, - zničil ji a tak pokračoval dál.

Hráz se začala drolit. Velké trámy se uvolnily a prudký proud je odnášel. Kamerynnovi však uklouzly nohy a těžké trámy zlomily i jeho silné kosti.

Černá znečištěná voda zalila jednorozčovou tvář. Začal kašlat a dusit se. Voda leptala jako kyselina jeho jemnou kůži, vypálila mu oči a působila šílenou bolest.

Váha těžkých klád ho zamáčkla dolů a černá voda jej zalila temnotou.

16 Domů

NAD BOJIŠTĚM SE VYNOŘIL NEJASNÝ STÍN, zvedl se a opět se ponořil. Sehnutý drobný tvor poskakoval od těla k tělu a hledal. Nakonec se s radostným zacvrlikáním vlaštovka posadila vedle toho, co hledala.

Malinký ptáček poskakoval po udusaném, rozbláceném trávníku a kloval do chlupatého ucha. Zvedl hlavu a černým lesklým očkem se podíval do velké tmavé nozdry u nebo. Opět zacvrlikal a viděl, že se tentokrát nozdry jemně zachvěly dechem.

Pak se stín zachvěl, nebo možná se jen zavlhlo měsíční světlo, ale vlaštovka byla pryč a na jejím místě stála starší žena.

„No tak, mé štěňátko,“ řekla a pohládila zakrvavenou hlavu. „Takový statečný pes.“

Genna Měsíční zpěvačka přivolala moc bohyně a nechala ji proudit ze srdce přes konečky svých prstů do stále tichého těla velkého vodního psa. Pomalu se dlouhá rána v boku zacelila, spojila se i jeho roztříštěná lebka. Dech psa zesílil a dlouhý chlupatý ocas udeřil několikrát o zem.

Pomalu a těžce se Canthus překulil na břicho a pokusil se zvednout hlavu ze země. Rychle to vzdal při prudké bolesti, ale zase zamával ocasem. Vzhlédl k Velké druidce a oči se mu zavřely. Usnul.

„Hodný pes,“ zašeptala Genna a smutně se usmála. „Teď spi. Promluvíme si zítra.“

Canthus odpověděl jen tichým dechem. Smutně se postavila a přála si, aby mohla psa prostě vrátit jeho pánovi. Ale potřebovala ho.

Šest rytířských sester klusalo podél Corwellské silnice, po které pochodovala malá armáda. Jejich zbroj byla posekaná a pomačkaná a jen tři měly svá kopí. Bílí koně byli ušpinění blátem a krví. Jeden z koní měl přes plece zakrvácený obvaz.

Ale rytířky jely hrdě, jako by jejich rány a špína byly odznakem cti. Rozdělily se do dvojic a roztáhly se podél kolony.

Tristan seděl na Avalonovi a pozoroval zástup mířící ke Corwellu. Prošli kolem něj trpaslíci, ochuzení o osmčlenů, kteří padli na Mistrově vrchu. Pochodovali klidně. Občas některý na prince pohlédl, ale jejich oči nic neřikaly. Finellen pochodovala na konci a ani nezvedla pohled. Přesto pochodovali do Corwellu bojovat ve válce lidí.

Gavin se u prince zastavil, zatímco jeho družina z východního pobřeží pokračovala dál. Bylo jich pět set. Stovka zůstala navěky u Mistrova vrchu.

„Žádné pronásledování?“ zeptal se kovář.

„Tři hodiny po svítání ještě nezačali balit tábor!“ prohlásil Tristan.

„To je dobře. Tito Ffolkové by dnes už nedokázali bojovat.“

Bojovníci z východního pobřeží prošli unaveně kolem. Na zaprášených obličejích bylo vidět bolest a vyčerpání. Přesto mnozí narovnali ramena a zatvářili se hrdě, když procházeli kolem prince a kováře.

„Ale brzy nebudou mít na vybranou. To už bychom ale měli mít vedle sebe oddíly Caer Corwellu," poznamenal Tristan. „Doufejme," zabručel Gavin s dlouhým pohledem na východ. Zdvořile princ pokývl - a pak se zařadil zpět ke svým Ffolkům. Kráčel se vztyčenou hlavou směrem ke Corwellu.

Tristan pobídl hřebce vpřed a Avalon cválal podél silnice, kolem Gavina i kolem Finellen, dokud se nedostal na prázdnou silnici. Bílý hřebec přeskočil kamennou zídku, zastavil se na cestě a zpomalil, když ho jeho jezdec nechal volně běžet.

Několik minut se hnali po silnici a pak princ uviděl před sebou pár koní pasoucích se na malé louce.

Zastavil se a spatřil Darytha a Pawlda ležet ve stínu rozložitého dubu. Tristan seskočil, pustil Avalona na pastvu a sám se natáhl vedle přátel.

„Kde je Canthus?" zeptal se Daryth.

„Padl v boji s Jezdci," řekl Tristan a bojoval se slzami. „Hledal jsem jeho tělo, ale ve tmě jsem vůbec nic nenašel."

„K čertu s těmi proklatci!" zaklel Calishita a odplivl si. „Ten pes měl větší cenu než pět z nich dohromady!"

„Právě tolik jich přemohl," nadsadil princ.

„Měli jsme se do nich zase pustit!" zabručel Pawldo. „Pak by nás nemohli sledovat!"

„Rád bych, kdyby to bylo možné," souhlasil princ. „Ale dali jsme jim do těla. Než se vzpamatují, budeme v Corwellu."

„Na těch jezdcích na Černých koních leželo jakési kouzlo," dodal Pawldo. „Cítím magii na míle daleko! Měli jsme je vyřadit, když jsme měli příležitost."

„Brzy budeme mít další." Tristan se náhle cítil velmi unavený. Vyskočil na nohy. „Robyn jede se zraněnými?" zeptal se.

„Ano," odpověděl Daryth. „Je ve voze s Aíleen. Byl jsem u nich ráno, má ošklivé zranění."

„Kouzla!" vmísil se Pawldo. „Říkám vám, že v tom jsou kouzla!"

„Věřím, že máš pravdu," odpověděl princ a nasedl na Avalona. „Viděl jsem oči toho netvora, co ji poranil. Ať to bylo cokoli, rozhodně to nebyl člověk!"

Tristan opět vyjel na silnici. Chtěl vidět Robyn a mluvit s ní, ale napřed si potřeboval uspořádat myšlenky. Nepochybně se chtěl opět postavit proti přízračným jezdcům. Meč Cymrycha Hugha jej jemně tlačil do stehna, jako by chtěl vyjádřit stejné přání.

Uslyšel jiného jezdce a ohlédl se. Dojížděl k němu Keren s harfou přes rameno a jako vždy si nepřítomně bručel melodii.

„Už pracuješ na písni?" ptal se Tristan. „Samozřejmě! A ty jsi poskytl několik veršů v posledních dnech, musím říci. Vedl sis i nás velice dobře!" Bardův škádlivý tón nemohl zakrýt úctu v jeho očích.

„Tvá slova mě těší," odpověděl princ. „Ale nic není srovnatelné s tvou hudbou, kterou jsi dodával našim lidem odvahy. Bez toho by bitva určitě neskončila vítězně."

„To nebylo dodávání odvahy, spíš probuzení. Ale děkuji ti."

„Ale to probuzení nám dalo vítězství!" opakoval princ. „Těžko!" odporoval Keren ostře. „Setkali jsme se s malou demoralizovanou armádou po tvrdém pochodu a několik hodin jsme je drželi. Zvládli jsme to, a zvládli jsme to dobře! Ale tenhle nepřítel není poražen. A pokud si myslíš něco jiného," dodal, „vedeš nás do nebezpečí!"

Vlnky Corwellské zátoky jemně pohupovaly štihlými trupy lodí. Po zpěněných vlnách Moonshaeského moře to veteránům připadalo jako plavba po rybníku. Na jih a na sever od flotily se zvedaly svěže zelené pahorky Corwellu k jasné obloze. Mořští ptáci se s křikem nořili do vln za loděmi a lovili ryby, vyrušené v jejich odpočinku.

Thelgaar Železná ruka stál na přídi vedoucí veslice. Upřeně hleděl k východu a čekal, až se poprvé objeví město a hrad Corwell. Železný král byl v posledních dnech klidný, ale jeho muži cítili královo napětí.

Široké záběry vesel hnaly loď kupředu. Od vynucené zastávky na opravu lodí se vítr nezvedl. Většinu cesty museli seveřané veslovat. Teď, když se blížili k cíli, už brzy bude veslování konec.

Ale sotva se flotila dostala za dlouhou šíjí zátoky, zvedl se z pevniny vítr, jako by chtěl flotilu odváť pryč. Námořníci se opřeli do vesel, lodě se kymácely tam a zpátky, ale vítr neustále měnil svůj směr od severozápadu k jihozápadu tak, že jim trvalo několik dní, než do zátoky vpluli.

Pak se konečně flotila dostala dostatečně blízko, aby Thelgaar viděl Caer Corwell na vysoké skále. Brzy poté uviděli i město, rozprostírající se od pobřeží až k hradu. Přikrčené za svými nízkými zdmi vypadalo město, že se třese strachem před blížícími se seveřany. Ti byli tímto pohledem potěšeni.

Ale jak přijela flotila blíž, začal vítr od pobřeží vanout snad ještě silněji. Nájezdníci se opřeli do vesel a veslice se pomalu prodíraly silicím větrem blíž a blíž. Unaveně postupovali po kouscích k pobřeží.

„Více větru!" volal král Corwellu v docích na tři druidy. Výbuchy větru se šířily z přístavu nad zátoku a na moře, odtlačovaly lodě vetřelců s nesmírnou silou.

Pak se nejmladší druidka, asi čtyřicetiletá, chytila za hrdlo. S podivným vydechnutím padla na zem a zůstala ležet.

„Můj pane!" Quinn Ubývající měsíc, druid z Llyrathského lesa, se obrátil ke králi Kendrickovi a ostře řekl: „Už nedokážeme vytvářet vítr! Nenecháš-li nás odpočinout, budeme ti k ničemu, až se vylodí. A určitě to udělají!"

Král stál tiše a díval se na druida. Vařil se v něm hněv, ale ovládl se a kráčel kolem vody.

Minul corwellský oddíl, vedený samotným starostou Dinsmorem. Tento zavalitý kapitán s matnou bronzovou přilbicí na holé lebce rychle vykročil a přidal se ke králi.

„Můj pane! Nesmíme jim dovolit dostat se do přístavu! Prostě musíme mít více větru! Musíš jim říci..."

„Ticho, ty pitomče!" zařval král Kendrick a poslal skučícího kapitána zpět k oddílu. „Připrav se na jejich vyhnání, až se vylodí!"

Jeden z oddaných důstojníků královské gardy, štihlý šermíř Randolph, přistoupil ke králi. Na vojácích byl vidět pocit

marnosti.

„K čertu s těmi krátkozrakými hlupáky! Nemají poněti, co je v téhle bitvě v sázce. Jsou schopni myslet jen na své místní potyčky.“

„Koart a Dynnatt?“ zeptal se král a hleděl na čistou vodu ze zátoky.

„Ano. Jsou tu se svými oddíly. Nyní se hádají, kdo udeří první, až se nájezdníci dostanou na břeh. Každý si myslí, že bitva skončí tady, než se stačí ten druhý proslavit!“ Randolphův hlas byl plný znechucení. „A půlčící?“

„Vystěhovávají se z Vrchoviny. Malá skupina lučičníků přišla do města. Ostatní přešli přes Caer Corwell s uprchlíky z východu.“

Ale král už neposlouchal. Díval se na mlhu v zátocce. „Přicházejí,“ řekl. „Zanedlouho tu budou.“

Jako na pokyn se mlha rozdělila a vynořily se štihlé siluety. Objevovalo se jich víc a víc a brzy Thegaar Železná ruka pod zpomalujícím větrem vplul ke Corwellu. Plachty na stěžních zůstaly, ale vesla byla ponořována a zvedána s naprostou přesností. Jak druidové obnovovali svou sílu pro bitvu, vítr úplně utichl, což dovolilo flotile klouzat po klidné vodě.

Král Kendrick se rychle vyšplhal na vrchol narychlo zbudované bašty. Skrývala dva katapulty a jejich obsluhu.

„Máte namířeno?“ zeptal se král.

„Ano. Zaměřili jsme se na ústí přístavu, pane,“ odpověděl jeden z mužů.

Král seskočil a vyrazil k další pevnůstce, zhotovené z otepí slámy do výše ramen.

„Jsou lukostřelci připraveni?“ ptal se král a prohlížel si lučičníka, který vyhlížel nad slámou.

„Ano, pane! Je nás tu sto a padesát dalších z malého národa přichází z Vrchoviny.“

„Dobrá. Pošlete je za mnou.“

Loď se nebezpečně přibližovala, když král postavil skupinu půlčíků s luky na střechu jednoho ze skladišť u doků. Do té doby byly poslední přípravy k obraně ukončeny. Nepřátelské loď se mezitím seřadily do zástupu a vedoucí loď vjela do úzkého otvoru vlnolamu, který byl vstupem do přístavu.

Vedoucí loď postupovala rychle, její vesla pravidelně zabírala a kolem přídě se zvedala zpěněná vlna. Loď se neúprosně blížila a vysoká příd byla stále blíže. Král už viděl severana - zřejmě nepřátelského krále - stojícího na přidi. Byl to rozložitý muž s bílým vousem a dlouhými vlasy stejné barvy. I na tu vzdálenost byl vidět fanatický žár v očích, připomínající pohled šilence.

„Ted!“ vykřikl král Kendrick.

Na jeho povel katapulty vystřelily a vrhly do vzduchu zapálené otýpky smolou napuštěné slámy. Střely letěly pomalým obloukem s ohonem kouře a pak zasyčely ve vodě po obou stranách loď.

„Minuli jste, sakra!“ zaklel král. „Znovu! Střilejte tak rychle, jak dokážete!“ Ještě než vylétly druhé střely, král se rozběhl k lukostřelcům.

Otvorem vlnolamu už projížděla druhá loď. Ta ale dostala přímý zásah ohnivé střely na palubu. Smola se rozprskla a paluba začala okamžitě hořet. Severané přes palubu a snažili se plavat, nebo rovnou šli ke v těžkých zbrojích a se zbraněmi. Neřízená loď se rozjela proti vlnolamu, jak se oheň šířil po palubě.

Ale blížily se další loď. Střelci udržovali neustálou palbu hořících střel a podařilo se jim zapálit ještě tři loď. Ale ostatní projely ohnivou bouří.

„Lukostřelci!“ vykřikl král. „Ted!“

Děšť šípů vylétl zpoza slaměné bariéry a ze střechy skladiště. Mnohé šípy zasáhly veslaře nepřátelských lodí. Kendrick nevěřícně zíral na cizího krále, který zasažen několika šípy je pouze vytrhl z ran a odhodil. Ale pohyb loď se přece jen zpomalil, protože mnoho šípů našlo svůj cíl.

Černý kouř zahalil vlnolam, kde se bezmocně potápěly hořící veslice. Ale vyjela z něj pátá a pak šestá loď a nájezdníci se blížili k dokům.

Král nechal lukostřelce jejich vlastním velitelům a rozběhl se k druidům. Připraveni byli jen dva. Quinn Ubývající měsíc vzhlédl při králově příchodu.

„Předvedeme své síly, jak nejlépe umíme,“ prohlásil Quinn Ubývající měsíc. „Dierdra z Dynnatského lesíka je pro nás ztracená.“

Král si všiml, že druidka, která se zhroutila při vytváření větrné bouře, leží bledá a nehybná vzadu v doku. Po tváři mu na okamžik přelétla úzkost, ale otočil se zpět k Ubývajícímu měsíci.

„Dělejte, co umíte. Pokuste se poškodit loď v přístavu. Budeme mít víc šancí, podaří-li se nám je zahnat mimo město, aby se vylodili tam.“

„Dobrá,“ vzdychl druid. Spolu s Edrikem Roubenou studnou - statným druidem středního věku - stanuli na okraji doku. Král teď viděl pět lodí, mířících k nim - šestá začala hořet. Těch pět nebylo od břehu dál než sto yardů.

Quinn stál proti blížícím se veslicím, zatímco druhý druid se vzdálil několik kroků stranou. Tmavovlasý druid zvedl ruce a soustředil se. Přivolával moc bohyně, aby mu dala sílu ze samé země a proměnila ji v magickou energii. Vybral si jednu loď jako cíl a vyslal proti ní kouzlo.

Kouzlo se zmocnilo dlouhého trámu na kýlu lodi. Dřevo se sklonilo před vůlí Matky a zkroutilo se po celé délce. Hřeby vylétly z dubových desek trupu. Sténající a skřípající protestem se kýl odlomil a veslice byla ztracena. V okamžiku po ní zůstaly na hladině jen trosky a plavající těla.

Druhý druid přivolal bouří ohně, která se přihnala přes vodu a zapálila loď vezoucí krále.

Ten stál nehnutě na přidi, a když oheň olizoval její boky, pokynul zastavujícím gestem. Plameny okamžitě zhasly. Ve stejné chvíli se druid, užívající kouzlo ohně, chytil za prsa a předklonil se. S pronikavým výkřikem se vrhl do vody. Quinn se díval za svým druhem s úzkostí a strachem.

„Tam tu!“ vykřikl král Kendrick a ukázal na veslici s bělovousým vůdcem.

Quinn Ubývající měsíc, nejsilnější ze tří druidů, kteří přišli bojovat do Corwellu, hleděl na cizáckého krále. Jeho oči, vycvičené rozeznávat dobro a zlo v přírodě, viděly, že tento cizinec není člověk. Druid věděl, že čelí něčemu zničujícímu a nesmírně mocnému, ale nedokázal rozpoznat původ jeho síly.

Druid uchopil svou hůl a namířil ji na nepřítele. Z nejhlubších zdrojů své síly zavolal moc bohyně. Nepřítel se otočil tvář proti němu a druid se zadíval na chvíli do ďábelských očí.

Král Kendrick viděl, jak druidovo tělo vybuchlo v rudou mlhu. Šaty, boty, pás, vše nasáklé krví, padlo na zem do šířící se kaluže krve. Král Corwellu se vztekle otočil.

„Zničte je!“ volal na muže u katapultů. Lukostřelci vyslali novou spršku šípů na dvě lodě, které stále nehořely. Obě brzy zpomalily, protože na nich nebylo živáčka, který by pracoval s vesly.

Ale vedoucí loď odolávala všem nástrahám. Jako by ji obklopovala ochranná clona. Všechny střely padaly promarně do vody. Ale i král nájezdníků si uvědomil, že se nebudou moci vylodit přímo v docích. Lodě flotily za vlnolamem zamířily raději k břehu mimo město. Osamělá loď v přístavu se otočila k úniku.

Král Kendrick zasupěl, momentálně uspokojen jejich ústupem. „Randolphe? Kde jsi, člověče?”

Důstojník rychle přistoupil ke králi s úsměvem při pohledu na zkázu v přístavu. „Podařilo se nám je zpomalit, pane.” „To ano. Jak to vypadá s oddíly?”

„Špatně, můj pane. Vyžaduje si to tvou přítomnost. Jinak se Dynnatt, Koart a starosta nedohodnou.”

„K čertu s jejich pŭtkami!” král se podíval za mizející lodí. „Dobrá. Přijdu, jakmile ta poslední loď opustí přístav. A pořádně se vypořádám se synem, protože zmizel ve chvíli, kdy ho nejvíc potřebuji!”

Randolph spěchal zpátky za pány, zatímco král Kendrick pozoroval osamělou veslici. Viděl bělovlasého krále, který stál nyní na zádi. Na okamžik se jejich pohledy střetly, než se mezi nimi objevil oblak kouře. Král pocítil výbušnou magickou sílu nepřítele, vybuchující směrem k němu.

Pak se budova za jeho zády zřítíla a rozlétla na jednotlivé kameny. Přední vysoká stěna se svalila přímo na krále Corwellu a pohřbila ho pod hromadou sutě.

Laric hladově projížděl kolem zničené farmy. Nevšímal si hořících budov a pošlapaných polí. Jeho pohled byl nehybně upřen k západu.

Oči mu hořely rudými vzpomínkami - zabíjení rytířských sester byla vzrušující věc, popohánějící ho k dalším bojům, které přijdou. Ale běh těchto vzpomínek se nemohl srovnat s jeho hladem po rytířce, kterou už skoro měl. Přesto mu jaksi stále unikala.

Laric nevěděl, jestli rytířka ještě žije, protože duše se v ní třepotala velmi slabě, když držel otěže jejího koně. Ale nikde neobjevil její tělo, a to prohledal bitevní pole velmi pečlivě. Zdálo se, že putuje s armádou do Corwellu.

A jestli ano, pak Laric věděl, že se opět setkají.

Ale do té doby ostatní Krvaví jezdcí potřebují jíst. To byla příčina vypálení farmy. Během jízdy v tomto dlouhém dnu se obrátilo v popel mnoho takových obydlí. Jezdci často měli štěstí a nacházeli v nich Ffolky, kteří neviděli smysl v útěku. Zabíjení těchto bláznů bylo horkou a výživnou hostinou pro vyhublé Jezdce. Cestou od sídla k sídlu Laric potěšeně viděl, jak se jeho jezdcům vrací síly a stávají se stále mocnějšími.

Jeho skupina předešla spojené armády Grunnarcha a Raaga Hammerstaada na Corwellské silnici. Krvaví jezdcí na oko hledali místa odporu nepřátel a měli upoutat zadní stráž přehajících Ffolků. Laric měl své vlastní zájmy a prospěch jeho lidí měl přednost. Proto přehající Ffolky neznepokojovali a Laric se spokojil s tím, že nepřítel nebude chtít bojovat, dokud nedosáhne zdánlivého bezpečí v Caer Corwellu.

A tak místo aby jeli na výzvědy, Krvaví jezdcí hledali nasycení a stávali se mocnějšími.

Tristan konečně dostihl vozy a vozíky s raněnými. Prošel kolem velkého vozu, tence vyloženého senem a taženého velkými voly. Na slámě leželo asi dvacet raněných. Zranění bojovníci, jak ženy, tak muži, tiše leželi nebo se-děli, zatímco jejich povoz jel dál.

Projel kolem několika podobných, až dorazil k vozíku, který byl tažený jen jedním koněm. V něm ležela na posteli upravené ze sena rytířka Aileen a vedle ní seděla Robyn.

„Jak je jí?” Tvář rytířky pod vlněnou přikrývkou byla velmi bledá. Oči měla zavřené.

„Strašně trpí. Rána není hluboká, ale rozkládá se jako sami Jezdci.”

„Ti Jezdci na černých koních - to oni jsou tou pohromou, kterou jsi cítila v Myrrdal?” zeptal se princ.

„Ano. Zůstává po nich stopa zkázy v zemi, kudy projedou. Vidím to velmi dobře. Zdá se, že ostatní mají potíže to vidět.” Robyn odpověděla tiše, jako by tajila nějaké hlubší emoce.

„Mohou být Jezdci tím zlem, o kterém hovoří proroctví?”

„Myslím, že ne. Spíše jsou to spáry jakéhosi velkého zla.” Robyn se mu podívala do očí. „Doprovázela jsem sestry, když pohřbívaly Carinu. A slyšela jsem, jak umřela. Proč jsi tam nebyl?”

Princ uhnul očima. „Bylo tolik naléhavých věcí... hledal jsem Canthuse!” uhýbal, přistižen, že se vyhnul takové povinnosti.

„Zemřela, aby ti zachránila život!”

„Vím to!” odsekl.

„Copak nic necítíš? Neviděl jsi, kolik našich lidí padlo na tom poli?”

„Samozřejmě, že cítím! Ale bojovali jsme - a zvítězili! - v boji. Smrt je cena za vít - ”

„Cena? Teď o nich mluvíš jako o kouscích zlata!” Robyniny tváře zčervenaly hněvem. Zelené oči jí plály nemilosrdným vztekem.

„Můžeš být schopný bojovník, ale být princem je něco více!” Robyn se náhle přerušila. Sklonila se nad Aileen a otřela jí čelo měkkou látkou. Pak se vrátila k princovi.

„Tristane, myslím, že dokážeš tyto lidi vést do války. Ale musíš je umět vést v míru. Musíš se tím zabývat!"

Princ si odkašlal a pocítil náhlou zodpovědnost za špatné věci, které se toho dne udaly. Pomyslel na Carininu hrdinnou smrt - na farmáře a jeho ženu, kteří padli při pokusu zacelit protržení řady u příkopu. A o stovkách jiných, jejichž oči již nikdy nespátí slunce.

„Robyn, já se tím opravdu zabývám. Je pro mne obtížné to projevít, ale velmi chci být princem a mužem, na kterého bys byla pyšná." Neměl už co dodat, a proto jel tiše několik minut za vozem.

Náhle přilákal jeho pozornost nějaký hluk ze západního směru. Princ uviděl jezdce, ženoucího se podél silnice k němu. Dychtivě si pomyslel, že muž přináší zprávy z domova.

„Vezmi mě s sebou," zvolala Robyn a vyklonila se. Avalon se srovnal s vozem a mladá žena se vytáhla na jeho hřbet. Oba jeli vstříc jezdci.

Tristan viděl hubeného jezdce, jak šlehá zpěněného koně. S úlekem poznal, že je to Owen, strážce z hradu.

„Můj princí!" křičel posel, přibližuje se.

„Co se děje?" zeptal se Tristan s obavami.

„Severští nájezdníci! Vylodili se u Corwellu. A teď napadli město!" Owen zmateně chrtil jednu větu za druhou.

„Kdy se vylodili?" tázal se Tristan a snažil se ovládnout.

„Včera! Vylodili se za městem - skoro stovka veslic! Vyrázil jsem za tebou, abych tě našel, když se přiblížili k přístavu. Ale viděl jsem, jak vystupují na břeh."

S klapotem kopyt se přihnál Daryth s Pawldem. Půlčikova tvář při těch zprávách zbledla.

„A co Vrchovina?" ptal se.

„Byla vystěhována a malý národ se ukryl v hradu nebo ve městě," vysvětlil Owen.

„Musíme tam okamžitě jít!" naléhala Robyn, zatímco Tristan ztuhle seděl na koňském hřbetu. Před očima se mu vynořoval obraz srážky dvou armád - seveřanů a Corwellanů.

„Jedme!" zvolala žena a dloubla ho do žeber.

„Ano, samozřejmě," odpověděl princ. Jeho mysl byla zatemněna a nedokázal vytvořit jedinou souvislou myšlenku.

„Dej vědět Sestrám," řekl ke Calishitovi. „Řekni Brigit, že Robyn a já jdeme do Corwellu. Měla by nás následovat se svou družinou, jestliže je konec konvoje zajištěný."

Pak se otočil k Pawldovi. „Najdi Finellen, ať vede trpaslíky do Corwellu, co nejrychleji může. Gavin a Ffolkové ať hlídají zadní část konvoje, bude-li třeba."

Oba přátelé přikývli a vyrazili na východ. Robyn pevně objala prince kolem pasu a Tristan popohnal Avalona opačným směrem.

Avalon jako by dalšího jezdce na zádech ani necítil. Nesl je se vznešenou lehkostí k domovu, který se náhle stal tak drahocenným. Princ nevěděl, co udělají, až tam dorazí. Věděl jenom, že musí jet co nejrychleji.

„Pitomec! Nafoukaný blbec!" zuřil Grunnarch, když našel oběť pro svou zlost.

„Troufáš si mi dávat taková jména, když to tvoje armáda byla zastavena tlupou rolníků?" Raag Hammerstaad vrátil Rudému králi stejnou mincí. Oba králové se zvedli a hrozili si pěstmi přes táborový oheň.

„Kdybys, udržel tlak na tu silnici -"

„Kdybys zaútočil s armádou, a ne s touhle verbeží, získal bys tu silnici! Podívej se na ty muže - žádám tě!" Raag dramaticky ukázal na tábor.

Grunnarcha ale vztek náhle opustil. Posadil se a zoufalství přehlušilo ostatní emoce.

„Ano," zabručel. Zmatený Raag se posadil také.

„Říkám ti, duch byl z této armády vysát jak šťáva z citronu." Grunnarch se odmlčel a pak ukázal k Myrlochskému údolí. „To místo tam bych nepřál žádnému člověku! Už nikdy tam nevstoupím, i kdyby mě to stálo život!"

„Já se ale do údolí vracím," poznamenal Trahern. Oba králové si až dosud mrzutého druida nevšímali.

„Myslel jsem, že nás doprovodíš až do Corwellu!" namítl Grunnarch. Ale druid zavrtěl hlavou.

„Mám tady práci," zvedl se druid a rychle zmizel ve tmě.

„Nu, ale teď už jste zpátky v lidské říši," zavrčel Raag a zvědavě se podíval na starého přítele. Oba se spolu účastnili mnoha nájezdů a nikdy Raag neviděl Grunnarcha tak zlomeného a bez sebeovládání.

„Ano," souhlasil Grunnarch a donutil se zvednout hlavu. „Ten zlý pocit z nás musí konečně spadnout, když jsme za hranicemi toho světa přízraků!" snažil se přesvědčit sám sebe.

V jiné části tábora se rudé žhnoucí oči rozhlížely po spící armádě. Hladové oči.

Půl dne nesl Avalon své jezdce přes území, jehož překonání bude trvat utečencům nejméně půl týdne. Krátce před západem slunce překročili řeku východně od města a začali sjíždět dlouhé klesání k moři. Caer Corwell se stále pyšně vypínal na skále, jasně se rýsující proti zapadajícímu slunci. Prapor s Osamělým vlkem pyšně vlál z nejvyšší věže.

S úlevou viděli, že město klidně odpočívá vedle přístavu. Ale jak se více přiblížili, přece jen zahlédli znepokojující projevy.

Z vody se nořily kostry několika lodí a mezi nimi plulo plno trosek. Když pak objeli nízký pahorek, uviděli veslice seveřanů vytažené na pláži asi tak míli za městem. Jak roj hmyzu se plížily drobné postavy armády přes vřesoviště k městu.

Utečenci z východu město minuli a pustili se na sever a na západ do vzdálenějších oblastí království. Dokud Caer Corwell nepadne, seveřané nebudou drobit své síly a nebudou je pronásledovat.

Zdánlivě neúnavný Avalon zrychlil. Nyní mohl princ vidět ležení kolem Caer Corwellu. Nad nimi vlály prapory Dynatta a Koarta, stále ale byl počet corwellských bojovníků podstatně nižší než množství nájezdníků.

Nakonec hřebec dojel až do stínu Caer Corwellu a Tristan jej dovedl na dlouhou stoupající cestu k bráně. Vyčerpání z dlouhého běhu si nyní vybíralo svou daň a Avalon zpomalil do chůze. Nesl je vytrvale vzhůru, dokud neprošli otevřenou bránou. Několik strážných, vykřikujících své pozdravy na uvítanou, běželi, aby rozšiřovali zprávu o jejich příjezdu.

Mladý stájník k nim přiběhl a uchopil otěže bělouše. „Vítejte doma, princí, slečno Robyn," křičel.

Robyn seskočila, následována princem - poprvé si Tristan všiml, jak je kuň vyčerpán - hlavu měl svěšenou a jeho boky byly pokryty pěnou.

„Rád tě vidím, můj princí," uslyšel Randolpha, jednoho z důstojníků královské gardy. Tristan se oprášil a otočil se k velké síni. Viděl na Randolphovi váhání, radost a úlevu.

„Jde o krále," pokračoval Randolph. „Byl zraněn při boji v docích. Je teď ve studovně. Princí, musíš se s ním setkat!"

„Samozřejmě," odpověděl Tristan. Pocítil vlnu strachu o otcovo zdraví, což jej zaskočilo.

Jednorozcovo tělo se pohupovalo na vodě jako mrtvola, zmizelo v olejnaté tekutině a pak se zase vynořilo na hladině. Kamerynnova sněhobílá srst zmizela. Černé bahno ji pokrývalo v groteskním vzoru.

Ale některá místa na těle vypadala ještě hůře. Žírová tekutina Temné studny vypálila srst i část kůže. Po ledovatým a bodavým dotekem znečištěného proudu vznikaly obrovské růžové rány.

Vody Temné studny se po protržení hráze rozlily mimo břehy malé strouhy.

Jedovaté syčící vody ničily na své cestě všechnu vegetaci. Půda za nimi zčernala - a bude bez života po mnoho let.

Ale jak voda odtékala, slábla i moc Temné studny. Jed ztratil svou sílu, jak se proud rozlil po širokých mokřinách, a jednorozcovo tělo se zachytilo o široký dubový kmen. Jak voda vysychala, Kamerynn stále ležel na bahnitém lůžku z mrtvé trávy.

Celý den se nepohnul. Kamerynnovy oči spálené otrávenou vodou neviděly odrazy světla ani přímé sluneční paprsky. Zlomené přední nohy se chvěly bolestí a Kamerynnovo vědomí odplouvalo pryč.

17 Totožnost

„BUĎ VELMI KLIDNÝ!" VAROVAL OTEC Nolan. „Nesmíš ho rozrušit!"

Tristan se před dveřmi studovny zastavil a zhluboka se nadechl. „Tak pojďme," řekl dívce. Robyn přikývla a pomalu otevřela dveře do ohněm osvětleného pokoje.

Váhavě se blížila k široké pohovce, na níž odpočíval král skoro pohřben pod hromadou přikrývek. Tvář měl odřenou a zmodralou a jedno oteklé oko zavřené. Rty byly popraskané a krvavé.

Tristan nemohl uvěřit bezmocnému vzhledu svého otce a opatrně stál opodál.

Zdravé oko se otevřelo a král zvedl ovázanou ruku k dívce. „Mé dítě, pojď blíž," zachraptěl a sevřel Robyninu ruku, když se postavila vedle něj. Odpověděla mu stiskem a chvíli mlčeli.

„Jsi velmi silná," řekl konečně král. „Tvá matka by byla na tebe velmi pyšná."

„Kdo je má matka, pane? Prosim, musíš mi to říci!" Během posledních týdnů spolu se zvětšující se mocí v ní rostla touha se to dozvědět. Napětí jí rozechvělo hlas.

„Ano, je čas, aby ses to dozvěděla," odpověděl král tichým hlasem. „To dlouhé utajení bylo jen pro tvé dobro."

Překvapená Robyn čekala, až král chytí dech.

Tristan oba pozoroval. Bolestně myslel na to, že jej král ani neuvítal.

„Tvoje matka byla Brianna Měsíční zpěvačka, - Velká druidka všech ostrovů Moonshae. Byla jsi její jediné dítě."

Robyn usedla na kraj pohovky a cítila podivný klid. Zpráva už neměla moc překvapení.

„Co se jí stalo?" zeptala se.

„Byl ti asi tak rok, když tě sem přinesla. Tvá matka a já jsme společně bojovali proti seveřanům - důvěřovala mi. Řekla mi, že se musí vydat do Myrlochského údolí k jedné Měsíční studni. Vzniká tam nějaká zvrácenost a ona tomu musí zabránit."

Cítila, že to může být nebezpečné, a přála si, abych se o tebe postaral, pokud se nevrátí. Já... nikdy pak jsem ji už neviděl."

„A můj otec?"

„Je mi líto, ale nevím, kdo to je. Brianna mi nic neřekla."

„A proč jsem měla být chráněna — před tajemstvím mého původu?"

„Tvá matka mě varovala, že velké zlo nabírá v této zemi síly. Může trvat i generace, než se uvolní. Pokud ale | její poslání nebude splněno, katastrofa může nastat zcela nečekaně. Druidové jsou nejmocnější silou, kterou máme k boji se zlem. Tvá matka v tobě cítila velkou sílu už v dětství a bála se o tebe. Obávala se, že by tě zlo mohlo najít."

Myslela si, že když dospěješ, vezmeš si plášť druidů a sehraješ významnou roli v nějaké bitvě. Doufala stejně jako já, že budeš starší, až k tomu dojde. Vidím, že jsi v těch krátkých letních měsících dospěla - jsi připravena tak, jak jsem doufal. Nyní potřebujeme tvou pomoc proti prokletým nepřátelům našeho lidu!" Král se zhroutil do polštářů, vyčerpán tak dlouhým hovorem.

„Viděla jsem sílu nepřítele a bojovala jsem s ním," odpověděla Robyn a stiskla králi ruku. „Budu bojovat po celý svůj život!"

„Obdivuji tvého ducha, mé dí... má paní. Ffolkové vždy zlu odolávali, ale nikdy jsme je zcela neporazili. Dokonce Cymrych Hugh selhal ve své poslední bitvě - "

„Otče!" vmísil se Tristan a pokročil kupředu. „My...já jsem našel meč Cymrycha Hugfa. Přinesl jsem ho do Corwellu a mám ho po boku!"

Královo oko se zamračilo. „Nežertuj o takových věcech!“ Ale jeho výbuch nebyl ze srdce a pohlédl na Robyn, co na to říká. „Doufám, že to nebyl vtip.“

„Samozřejmě, že ne,“ potvrdila Robyn. „Myslím, že ho podceňuješ.“

„Možná,“ řekl nepříteli přesvědčený král. „V každém případě má štěstí, že tě měl po boku.“ Tristan se kousl do jazyka a odvrátil dotčeně hlavu.

„To my jsme měli štěstí, že nás vedl v posledních týdnech takový muž!“

Král se přinutil k úsměvu, ale nic neřekl. Robyn se zvedla k odchodu. „Tady,“ sáhl král stranou, „to je teď tvoje. Patřilo to tvé matce.“

Král Kendrick zvedl dlouhou hůl z bílého dubu a podal ji Robyn. „Toto je hůl Bílé studny. Zhotovila ji tvá matka.“

Těžce se nadechla a dotkla se hladkého dřeva. Téměř viděla matčiny ruce - sune, ale jemné - hladící rukojeť.

„A ještě toto.“ Král jí podával těžký svazek v kůži, sepnutý sponou z bronzu. Byla to největší kniha, jakou kdy Robyn viděla. V zámku byl vsunut malý stříbrný klíček.

Robyn, obávající se slz, zaťala zuby. Celé roky čekala odpověď na jedinou otázku. Nyní ji měla, ale vyvolávala v její vířící mysli tisíce dalších dotazů. Král si odkašlal a Robyn na něho pohlédla. „Chtěl bych teď mluvit se synem.“

Vodopád zvonil na sluncem ozářené skále a melodicky dopadal do čistého jezírka. Potůček, plný pstruhů, proudil z jezírka přes širokou mýtinu plnou květů, chráněnou stěnou borovicového a osikového lesa.

Tady pramenila síla bohyně a sem také přinesla Velká druidka Gwynnethu Canthuse. Několik dní odpočíval vodní pes v trávě na břehu jezírka, na lůžku upraveném z mechu.

Stará druidka mu vesele povídala a Canthus byl překvapen, že hovoří jeho jazykem. Ležel zcela klidně celé hodiny a ona mu vyprávěla o lovech a bézích - o věcech, kterým Canthus dobře rozuměl.

„Jak se má mé štěňátko dnes?“ pozdravila ho jednoho rána po mnoha dnech strávených v její péči.

Canthusův ohon odpověděl radostným pleskáním a čenich zavěťřil, co dobrého mu nese. Ale tentokrát to nebylo žádné jídlo. Druidka se tvářila vážně.

„Podívej, už jsi silný,“ řekla mu a popleskala ho po hlavě. Pohládla mu zahojenou jizvu po meči Krvavého jezdce.

„A tvůj kožich a oči - jak se lesknou!“ Laskavě projela prsty jeho dlouhou srst a vybrala z ní několik posledních zacuchanin.

„Mé štěňátko, musíš mi pomoci,“ začala konečně pomalu hovořit. Vysvětlovala mu dlouho, co musí udělat, a upřeně se mu zadívala do očí.

Canthus jí pohled vrátil. Čekal na povel. Ale druidka se odmlčela a v koutku očí se jí zaleskly slzy. Pak se začala prohrabovat ve vaku u pasu a vytáhla na sluneční světlo pásek ze stříbrného kovu.

„Počkej, nech mě, ať ti to nasadím.“ Držela v rukou stříbrný náhrdelník, jaký by velký válečník mohl nosit do boje.

Roztáhla pružný kov a přetáhla jej Canthusovi přes hlavu na silný krk. Tenký proužek stříbra se ztrácel pod ostatním železným obojkem.

„Tak,“ řekla Genna, „to by ti mohlo pomoci - a určitě ti to neublíží. Teď jdi! A snaž se, slyšíš?“

Pokud Canthus pochopil, že právě obdržel požehnání samotné bohyně, nedal to nijak najevo. Vyskočil, proletěl mýtinou a byl pryč.

„Jak se máš, otče?“ zeptal se Tristan nešikovně po odchodu Robyn, která mu povzbudivě sevřela rameno.

„Bojím se, že žiji,“ odpověděl hořce král. Tón jeho hlasu byl příkrý.

„Takže jsi našel meč Cymrycha Hugha,“ pokračoval. „Ukaž mi ho.“

Tristan vytáhl meč z pochvy a ukázal otci zářící čepel. Královo jedno oko se rozšířilo. Vztáhl ruku a dotkl se stříbrného meče, lehce přejížděje po runách.

„Kde jsi ho našel?“ V jeho hlasu teď zněla nová energie.

„V pevnosti Firbolgů v Myrlochském údolí. Na stejném místě byl držen i Keren. Také jsme ho zachránili!“ Vzpomínka dodala Tristanovi více sebedůvěry.

Král se zaklonil a zavřel oko. Princ si chvíli myslel, že otec usnul. Ale král těžce vzdychl a opět pohlédl na syna.

„Jak jenom jsem tu zbraň hledal! Celé mládí a většinu života jsem zasvětil pátrání po meči Cymrycha Hugha. Po celém Gwynnethu, Alaronu a Morayi, i na dalších ostrovech. Dvacet let - jestli ne více - jsem strávil tím hledáním. A ty ho najdeš náhodou!“ Princ nepoznal, je-li král ironicky pobaven nebo rozzloben.

„To určitě bohyně chtěla, abys ho získal,“ pokračoval král. „A ty ostatní zprávy, co jsem slyšel... Skutečně s vámi bojovali trpaslíci a llewyrské elfky - rytířky?“

„A také společnost utečenců z východního pobřeží - více než pět stovek lidí.“

Tristan vyprávěl otci o armádě, která zaútočila z východu. Popsal mu bitvu u Mistrova vrchu, ale nerozváděl svá dobrodružství. Stále jej však zraňovala otcova chladná reakce.

Když Tristan své vyprávění skončil, král stěží poznamenal: „Jak vidíš, nebudu v dalším boji nic platný. Kdyby tu byl Arlen, mohl bych světil svou armádu jemu.“ Princ náhle pocítil vinu na smrti svého učitele a současné hněv na otcovu nijakou reakci na celý příběh.

„Ale ten je mrtev a velitelé oddílů se neustále hašteří. Nevím, jestli jsi připraven...“ Zavřel opět oko plné nejistoty a nedůvěry. „Ale ty musíš převzít velení a vést je k společnému boji!“

Město je už ztraceno. Musíš přesvědčit starostu, aby všechny odvedl do hradu, než nájezdníci hrad úplně odříznou od města. Nemáme moc času, takže si musíš pospíšet!

Synu -,“ řekl král rozechvělým hlasem, „jsi princ Corwellu. Nesmíš mě zklamat. To ti nedovolím!“

„Nedovolíš?“ Tristan se prudce otočil a snažil se ovládnout svou zlost. „Otče, já to nedovolím!“

Otočil se a opustil pokoj. Pár minut poté projel na Avalonovi branou a hnál se dolů do města.

Smečka se nikdy tak dobře nenakrmila. Vlci poznávali mnoho nových chutí - skopové, vepřové, hovězí, koňské i lidské maso - díky novému vůdci.

Vlnící se příval smrti tekł klidnými ulicemi, protlačoval se okny a dveřmi, dokonce bořil zdi, aby se dostal do domů, a vytahoval ječící Ffolky ven do hnusné smrti. Ti, co se pokusili o útěk, byli chyceni v polích.

Erian vedl Smečku mnoha vesnicemi a vyhýbal se pustinám zbařeným životem. Postupně spáry Bestie hnaly strašlivou bandu do hustěji osídlených oblastí Corwellu. Vesnice podél severního pobřeží se neseznámily s ocelí severanů, ale poznávaly ještě nemilosrdnějšího a nesmiřitelnějšího nepřítele.

Nyní se velká skupina vlků vydala nadšeně na celé vesnice. Jedna taková vesnice se snažila ubránit tím, že se obložila hořícím dřevem. Smečka počkala, až oheň úplně vyhasne, pak tam vpadla a bez milosti všechny vyvraždila.

Když Smečka dostatečně zesílila, vedl ji Erian ke skutečnému cíli. Mířil s naprostou jistotou na jih a jejich hlasy se nesly nad měsícem ozářenými vřesovišti.

Erian táhl Smečku kolem bohatých vesnic a farem a nutil své vlky nevyšímat si lákavé vůně potravy, kterou je vůdce naučil tak milovat. Dovolil jim lovit jen v okamžiku, kdy se hlad stával nesnesitelným. Za nimi zůstával dostatek mrtvých těl pro mrchožrouty.

Erian si počínal promyšleně. Potřeboval, aby při dosažení cíle byli vlci co nejhladovější.

Tristan se vyděšeně rozhlédl. Zoufale se pokoušel pochopit plán obránců města, ale zjistil, že žádný neexistuje. Tři oddělené oddíly pod rozhádanými veliteli se pokoušeli bránit město třemi různými způsoby.

Se starostou Dinsmorem se setkal u severní městské brány. Tato brána mezi městem a hradem byla nejkritičtější bodem celé obrany. Přitom byla obsazena velmi slabě. Většina městské posádky se roztáhla podél jižních hradeb.

„Och, díky nebesům, že jsi tady, můj princ!“ zvolal starý starosta. Jeho směšná bronzová přilbice se mu kymácela na vršku lesklé lebky, upevněná řemínkem pod jednou z jeho mnoha brad.

„Taková pošetilost, ani ti to nedokážu popsat!“ kvílel Dinsmore, jakmile se princ objevil u hradeb. „Pánové Dynnatt a Koart nechtějí stát za hradbami. Chtějí se postavit v polích a vzájemně se překonat ve slávě!“

„Zatraceně!“ Tristan popohnal koně zalidněnou ulicí k nízké zdi na jižní straně města. Měl chuť ji přeskočit a rovnou si to namířit k pánům Koartovi a Dynnattovi. Ale viděl, že pro to není důvod.

Zbytky obou oddílů, vedené svými vznešenými pány, chaoticky proudily k městu. Za nimi se shlukovali severané, popohánějící ustupující vojáky.

Princ se rozhlédl a viděl, že starosta ho dojíždí. Rychle seskočil z Avalona, držel otěže a čekal na zavalitého starostu.

„Starosto, musíme vyklidit město! Za palisádou hradu máme větší šance na zastavení útoku!“

„To je nemožné!“ zaskučel starosta. „Nemůžeme jim přece dát město!“

„Stejně se ho zmocní!“ odsekl Tristan. „Viděl jsi, kolik jich je? Myslíš, že je ty nízké hradby zadrží?“

„Zemřu tady, i když se rozhodneš pro odchod!“ Bronzová přilba zuřivě poskakovala při tomto prohlášení na starostově hlavě.

„A kolik lidí to zaplatí životem?“ Tristan ho popadl za rameno a zatřásl s ním. „Nebud' blázen! Odsoudíš tak většinu lidí za těmito hradbami k smrti! Chceš zemřít s takovým vědomím?“

Zavalitý starosta vzdychl a zdálo se, že změnil názor. Dokonce i bronzová přilbice jako by mu seděla na hlavě pevněji.

„To ne. Máš pravdu. Co mám dělat?“

„Musíme se domluvit na postupu. Kde se můžeme sejít s ostatními pány?“

Tristan dal přivolat Koarta a Dynnatta do malého starostova domu, kde se společně sklonili nad stolem s mapou. Oba pánové přidusali se skřipáním kožené zbroje. Neměli žádné zranění, přestože jejich oddíly prošly těžkými boji.

„Dostali jsme se tu do nebezpečné situace a s námi i mnoho lidí ve městě,“ začal princ.

„Musíme je přemístit co nejrychleji do bezpečí hradu. K tomu musíme udržet bezpečnou cestu od severní brány k bráně hradu!“ Rozhlédl se. Neotesaný pan Koart chtěl něco namítnout, ale pak se rozhodl jinak.

„Pomůže nám družina rytířů na koních a trpaslíci se sekerami, kteří dorazí nejpozději během zítřka. Brzy by se sem měla dostat i ozbrojená skupina mužů z východního pobřeží. Do té doby, pánové, vás žádám, abyste své oddíly rozestavili kolem silnice. Ty, starosto, se svým oddílem a dobrovolníky z města budete dál držet město.“

„Princi!“ zvolal bojovník bušící na dveře. „Někdo tě chce vidět - rytíř! Rytířka!“

Tristan rychle skočil ke dveřím a otevřel je.

„Brigit! Díky bohyni, že jste tady!“

Štíhlá rytířka vešla dovnitř a zdvořile se uklonila shromážděným mužům.

Její valach ještě frkal a měla zaprášenou zbroj.

„Má družina zůstala před hradbami na severní straně. Trpaslíci,“ dodala a snažila se to vyslovit bez pohrdání, „by tu měli být za dvě nebo tři hodiny.“

„Výborně,“ vykřikl princ a udeřil si pravou pěstí do levé dlaně. „Starosto, přestěhujte lidi co rychle do hradu!“

Kazgoroth si prohlížel shromážděné živé uvnitř hradu a města Corwellu a posmíval se jejich vyhlídkám. Ale Bestie uhasila ty žhavé myšlenky. Plán musí být pečlivý.

Bestie si uvědomovala, že plán na dobytí obou míst odporu najednou - hradu i města - není nejlepší. Místo toho bude lepší je rozdělit a zničit jednu po druhé. Nejen že obránci budou trpět při pohledu na zkázu svých druhů, také útočníci budou moci soustředit více sil na jedno místo.

Bestie zaostřila oči Thelgaara Železné ruky na silnici k hradu - tenkou nit spojující město s hradem. Hned za ní se leskly modré vody zátoky. Kdyby mohla tu nit přerušit, Ffolkové ve městě budou v pasti uvnitř městských hradeb. Bestie si všimla obranných příprav. Viděla dva oddíly zaujmát postavení podél cesty. Kazgorotha to neznepokojilo. Poznal stejné oddíly, které už pocítily sílu severské armády Thelgaara Železné ruky. S úsměvem pomyslel na zabíjení, které za chvíli nastane.

Daryth s Kerenem srdečně objali prince. Stáli před severní branou města - klíčovým bodem na cestě mezi hradem a městečkem.

„Kde je Pawldo?“ otázal se Tristan, když se zastavil při bláznivé rychlosti příprav.

Daryth ukázal na skupinu půlčků shromažďujících se u cesty. „Připojil se ke svým druhům. Co chceš, abychom udělali my?“

„Můžete zůstat se mnou? Oba? Moc bych potřeboval vaše rady.“

„Jsme ti k službám,“ odpověděl bard.

Viděli, že se k nim žene velký šedý kůň. Za ním pochodoval velký oddíl - skupina Ffolků z východu. Tristan rozeznal na koni Gavina.

Obří kovář zpomalil do klusu a pak se zastavil před branou. Těžce seskočil na zem. Tvář měl pokrytu prachem, ve kterém stékaly potůčky potu, tvořící rozblácenou řeku proudící do jeho mohutných vousů.

„Jaký je plán, princ?“ zeptal se rovnou.

„Začínáme vyklízet město,“ vysvětloval Tristan. „Dva oddíly Ffolků, půlčici a trpaslíci chrání cestu. Rád bych vás a Sestry nechal v záloze. Myslím, že seveřané zaútočí okamžitě, když poznají, co děláme.“

„Dobrá,“ odpověděl Gavin. „Shromáždím své lidi před branou.“

„Výborně,“ prohlásil princ. „Se stěhováním začneme do hodiny.“

Robyniny dveře byly pevně zavěšené, i když pod dveřmi a klíčovou dírkou probleskovalo světlo svíce celou noc. Ani za svítání se dveře neotevřely a nikdo neodpovídal Grettě, volající dívku k snídani.

Nakonec stará hospodyně vtrhla do pokoje s podnosem chleba a čaje. Mladá žena seděla u stolu a hleděla do knihy před sebou. Vůbec si vyrušení nevšimla. Gretta dotčeně zafuněla a praskla podnosem na druhý stůl. Nabručeně odpochovala.

Robyn nepostřehla ani odchod staré přítelkyně. Kniha ji tak zaujala a nutila procházet stranu za stranou a hltať větu po větě.

Hůl Bílé studny jí pohodlně odpočívala na klíně. Dřevo jako by zářilo nepřírozeným teplem. Každá stránka knihy, kterou přečetla, jako by jí ukazovala nový pohled na svět.

Kniha obsahovala myšlenky její matky. Nadpis oznamoval, že je věnována „Robyn, mému jedinému dítěti“. Stránky vyprávěly o životě Brianny Měsíční zpěvačky jako druidky. Hovořila o důležitosti druidů pro Ffolky, pro bohyni a pro celé Moonshae.

Matka však stejně podrobně psala o zemi a zvláštní úcta k bohyni vhněla Robyn slzy do očí. Vychutnávala každou stránku, každou větu četla znovu a znovu. Dlouhý den čtení se proměnil v tmavou noc a Gretta opět vstoupila do pokoje. Tentokrát tak učinila naprosto tiše. Nasadila do držáku nové svíčky a pečlivě dohlédla, aby byl pokoj dostatečně osvětlen. Potom opatrně po špičkách odešla.

Robyn četla další noc a vůbec nepomyslela na ohrožení města. Oči se jí zakalovaly únavou a hlava jí občas klesla, ale pak se zase narovнала a pokračovala ve čtení se znovuobnoveným zájmem.

Nakonec si přečetla tajemství matčina umění. Oči se jí rozšířily a potřeba spánku zmizela. Kniha upoutala její pozornost ještě hlouběji. Zrychlila jí tep a vyslala vibrující energii po celém těle. Četla nyní poslední část matčiny knihy. Očima běžela po slovech pozdravů, moudrosti, historie a teologie. Nyní četla slova moci.

Canthus běžel neúnavně zvlňeným středním Corwellem. Jeho cíl mu jasně zářil v mysli. Ačkoli jej nikdy nespátřil, jeho hnusný pach známého nepřítele ho silně pálił v nozdřách. Neomylně se blížil k nepříteli, ale zároveň také k domovu.

Zabíjel a krmil se v běhu a nikdy se neodchýlil ze svého směru. Štěstí mu občas vehnalo do cesty králíka nebo bažanta. Rychle zabil, sežral a pak několik hodin spal, než opět pokračoval v hledání.

V běhu držel hlavu nízko u země a věřil svou kořist, vzdálenou stále stovky mil. Ty široké nozdry se zachvějí, až zachytí pach. Srst na krku se mu instinktivně zježí do hustého límce a z hrdla se mu vydere hluboké zavrčení.

Rychlost vodního psa se trochu zvýšila, jeho dlouhé nohy ho rychle nesly míli za míli, šplhaly do kopců a stejně snadno po nich sbíhaly.

Přešly další dny a pach zesílil. Jednou se mu podařilo chytit vodní slípku a krátce si zdřímł podle svého zvyku. Brzy se vzbudil, vyplašen náhle se zvednoucím větrem.

Canthus věděl, že jeho nepřítel je už velmi blízko.

Nad poli se nesl hrdelní řev, zcela odlišný od dutého křiku seveřanů u Mistrova vrchu. Tristan si toho sotva všimł, protože pak uviděl tisíce seveřanů ženoucích se přes pole proti jeho slabé linii.

Stěhování ještě pořádně nezačalo, protože sotva princ poslal skupinu bránit cestu, nepřítel zaútočil. Skupina pana Koarta po levé straně obranné linie už toho dne s nepřitelem prohrála a na další boj už neměla žaludek. Jeden a pak další muž ustoupili z řady a pak se náhle celý oddíl, čítající asi čtyři sta mužů, rozběhl k hradu.

A seveřané byli stále vzdáleni dvě stě yardů.

Muži pana Dynnatta byli při pohledu na utíkající oddíl pana Koarta otřeseni, avšak stáli pevně. Od severní brány Tristan viděl, jak oddíl obklíčila horda zuřivých severanů a další se hrnuli prázdným místem po Koartových mužích. Půlčící, stojící vedle oddílu Dynnatta, couvli před tlakem nepřítele, stejně jako trpaslíci. Dynnattův oddíl byl pobit do posledního muže a stovky severanů se draly přes cestu dolů ke břehu zátoky. Město bylo od hradu odříznuto.

Poslední svíčka zablikala, když krátký knot dohořel až k bronzovému držáku. Plamen vzplál vysoko a pak zhasl, takže jen měsíční světlo pronikající širokým oknem osvětlovalo stříbrným svitem černé vlasy rozprostřené po stole.

Nakonec, s hlavou plnou myšlenek, Robyn usnula. Tvář ležela na měkké kůži obalu matčiny knihy. Dýchala pomalu a lehce. Dlouhé husté vlasy se jí rozprostřely po ramenou, zádech, pažích i na stole a chránily ji před večerním chladem.

Hladká hůl stále odpočívala na jejím klíně. Ve chvíli úplné tmy, kdy se měsíc skryl za mraky, zářila chvějícím se vnitřním světlem, které se pak ve svitu měsíce vytratilo.

Robyn spala a snila živěji než kdy v životě. Zdálo se jí, že je malým chlupatým zvířátkem a vidí svět jeho očima. Pak se stala vlkem a dívala se na svět hladovým zrakem. Potom rybou a ptákem, - to vše jí nabídl spánek. Každý z těch snů ji posilňoval.

Zdálo se jí o horkém světle a mrazivé temnotě, i o teplé šedi, vzniklé vyváženou směsí obou protipólů. Nakonec snila o bohyni, odpočívající v šedém rouše, zdobeném stříbrnými ornamenty. Tvář bohyně byla krásná, ale oči měla plné slz. A bohyně se podívala na Robyn a usmála se.

Erian se díval přes zpustošená pole, náhle ustaraný. Z rudých čelistí mu odkapávala krev. Napřimil se od zpola sežraného člověka. Potěšení z jídla bylo zapomenuto a jeho citlivé chřipí pátralo ve vzduchu po příčině znepokojení.

Šílené krmění Smečky obklopovalo vlkodlaka vrčením a štěkáním. Pak ale vlci vycítili nepokoj svého vůdce a ztichli. Šedivé hlavy se jedna po druhé zvedaly od své krmě a dívaly se přes pole.

Erian zahlédl přichozího jako první. Obrovský vodní pes, běžící rychle jak na lovu, se k nim přibližoval. Psí hlava byla skloněna nízko a kývala se ze strany na stranu v rytmu jeho kroků. Žluté oči prolétly po tisíci vlků na zničené farmě. Nakonec se jeho zrak upřel na Eriana.

Erian necítil strach - ač pes byl větší než dřívější vůdce Smečky. Erian byl stále největší. Vlk, zrozený Temnou studnou, věděl, že žádná obyčejná zbraň ani živočich se mu nemůže dostat pod kůži.

Přesto bylo v psovi něco podivného a nepřírozeného. Vlkodlak uslyšel jeho vrčení a spatřil vyceněné zářivé tesáky.

Erian zaváhal a skočil první. Mohutně zavrčel a vyrazil do boje. Černé pysky se zvedly a odkryly dlouhé ostré tesáky, chvějící se touhou zabít.

18 Útok

DÉŠŤ SMÁČEL MĚSTO A JEHO ARMÁDY PO většinu noci a změnil se v mlhu až pár hodin před svítáním. Obvod každého vojska byl lemován kruhem ohňů; vytvářely ostrůvky života v hrozné noci.

Tristan pomalu projížděl na Avalonovi od jednoho ohně k druhému. Věděl, že svítání je blízko, ale zamračenou oblohou se neprodral ani paprsek světla.

„Dobré jitro, princi," pozdravil ho ozbrojený mladík u jednoho z ohňů. Jeho společníci se přidali lehkým pokývnutím a Tristan viděl, jak jsou mladí. Ani jednomu ještě nerostly vousy.

„Dobré jitro, pánové," odpověděl. „Potřebuji se trochu ohřát."

„Myslíš, že ráno zaútočí?" zeptal se rozechvělým hlasem jeden z mladíků.

„Asi ano. Jste připraveni?"

Mladíci vážně přikývli a pohlédli do mlhy, jako by mohli zahlédnout shromažďující se severany. Tristan přemýšlel, zda si vůbec uvědomují nebezpečí svého postavení. Městské hradby, vysoké od čtyř do šesti stop, kladly nájezdníkům jen mizivou překážku. A jakmile se dostanou přes zeď, město v krátké době padne.

Postupoval dál, u každého ohně se zastavil na kus řeči. Rád by věděl, jestli jeho přítomnost měla nějaký vliv na morálku vojáků.

Nakonec dojel k jižní bráně. Byl to důležitý bod, protože za ní se nashromáždilo značné množství severanů. Daryth s Kerenem stáli u brány a vážně se dívali na příjezdějího prince.

„Jak to jde?" otázal se Tristan.

„Vše jsme nachystali," řekl Daryth a rozhlédl se. „Ale mnoho lidí nemá do boje chuť. Nejsem velký optimista, nevěřím, že se nám tady nepřítele podaří zastavit."

„Nemám už žádné oddíly, abych vás posílil," prohlásil princ. „Udělejte proto, co se dá."

„Kde je Robyn?" ptal se Calishita.

„V hradu. Neviděl jsem ji od chvíle, co jsme po našem návratu hovořili s králem."

„Vypadáš znepokojeně. Myslíš, že něco není v pořádku?"

„Mám starost," potvrdil princ. „Ale co mohu dělat?"

„V zimě se tomu všemu budeme smát," poklepal Daryth princi na rameno a pohlédl mu do očí.

„Kéž bys měl pravdu," odpověděl princ a vyhoupl se zpět na koně. „Uvidíme se za svítání!"

Projel ulici a uviděl dav Udí, ležících nebo sedících kolem chrámu otce Nolana. Sesedl a vstoupil dovnitř. Všiml si, že všichni přítomní lidé jsou zranění.

Uvnitř našel mnoho lidí ve špatném stavu. Asi stovka Ffolků, vážně zraněna, ležela všude v tomto provizorním špitále.

Princ Nolana videi, ale nevolal na něj. Zavalitý kněz byl celý pokryt potem a holá lebka odrážela světlo z mnoha oken. Ruce byly až k loktům rudé krví raněných.

Tristan pomalu chrám opustil a nasedl. Stále byla ještě tma. Zkoušel soustředit myšlenky na bitvu, ale nemohl se zbavit představy raněných v chrámu. Smrt bojovníka by měla být čistá, okamžitá, myslel si princ rozzlobeně. Proč tu bylo tolik ošklivých problémů?

Pak navštívil starostu Dinsmora u západní brány. Starosta velel jak svému ozbrojenému oddílu, tak Finelleniným trpaslíkům. Starosta okamžitě souhlasil, když Tristan navrhl, že trpaslíci budou hlídat bránu.

U severní zdi vypadala situace lépe, ale jen díky přítomnosti Gavina. Velký kovář rozmístil své vesničany z východu podél hradeb a u brány měl velkou zálohu.

„Jen ať přijdou,“ odpověděl kovář na Tristanovy zprávy. Pak se Tristan rozjel k Sestrám ze Synnorie na náměstí poblíž jižní brány. Ačkoli obrovští bělouši mohli jen stěží v úzkých uličkách manévrovat, princ s nimi počítal v případě prolomení hradeb.

V tomto větrném ránu přece jen přišlo svítání. Mdlé světlo postupně nahradilo tmou. Ale i když slunce vyšlo, byl den velmi temný. Čas od času z mraků sprchlo, ale většinou temné mraky jen hrozily.

Grunnarch pozoroval Thelgaara Železnou ruku, procházejícího se kolem ohně, sám chodil opačným směrem. Železný král se choval velice podivně. Grunnarch slyšel zvláštní zvěsti hned, co se připojil k armádě u Corwellu.

Muži si vyprávěli, jak si Železná ruka vytrhával z těla šípy a odhazoval je, aniž byl zraněn. Očití svědkové přísahali, že jeho veslice se z toho pekla v přístavu Corwellu neměla šanci dostat, ale vyvázli jen s nepatrně poškrábanou palubou.

Králové a velitelé severanů se pomalu shromáždili kolem vysokého ohně. Obloha byla stále inkoustově černá, ale Grunnarch cítil, že svítání je nedaleko. Laric ignoroval svého krále a postavil se vedle Železné ruky.

Thelgaar se rozhlédl a zastavil očima na každém ze svých důstojníků. Grunnarch se zachvěl hrůzou a přinutil se uhnout očima.

„Zaútočíme při prvním světle,“ vyhlásil rozhodně Thelgaar. „Udeříme na jižní a východní bránu, a u severní pak předvedeme lstivý úder.“

Muži z Norheimu budou útočit na jižní. Grunnarch s muži Norlandu zaútočí na východní.“

Firbolg Groth cosi zabručel ve svém zvířecím jazyce. Obr se špinavým obvazem kolem stehna a ve znečištěné a otrhané tunice vypadal nečistě - a to i podle severských měřítek. Thelgaar vyplivl na Firbolga pár slov v jeho jazyce a Groth odešel rozněvaně od ohně.

„Všichni budeme mít příležitost bojovat!“ prohlásil Thelgaar a ulpěl zrakem na Laricovi. „Útok na jižní a východní bránu vyžene obránce z města. Když se pokusí dostat do hradu, Krvaví jezdcí je s mým oddílem zničí!“

Po celé délce severské armády zaječel zuřivý, krvežíznivý řev a tisíce severanů se vyřítily proti městu Corwell.

Daryth s Kerenem u jižní brány si rychle vyměnili překvapené pohledy, protože největší hluk jako by se ozval před nimi.

„Pamatuj,“ poznamenal Daryth, když se horda severanů vynořila z mlhy, „že se od nás čeká, že uděláme, co můžeme!“

Keren se ušklíbl, ale neodpověděl. Napínal luk s mechanickou zručností a posílal šíp za šípem na útočící masu. Několik tuctů dalších lukostřelců jej následovalo. Nezdálo se však, že by zbraně útok zpomalily.

Chvilí po zahájení útoku stál Daryth proti žlutobradému berserkovi, který vyskočil až na vrchol čtyři stopy vysoké zdi a vrátil se mezi obránce. Calishitův scimitar útočníka vykuchal, ale hned se na jeho místě objevil další. Darythova čepel ho tentokrát odrazila do skupiny jeho druhů.

Podél celých hradeb řinčela ocel o ocel a tělo zápasilo s tělem. Mnoho severských útočníků padlo. Ale jakmile se dostali na zeď, smrt si vybírala daň jak u nájezdníků, tak u obránců.

Muž vedle Darytha padl a severaně se okamžitě hrnuli přes zeď. Daryth se otočil proti nim a stříbrným scimitarem sekal jak blesk do skupiny, usekával paže a protínal krky.

„Podívej se!“ zvolal bard za Darythem. Calishita se otočil a spatřil severana s oštěpem, připraveným hodit ho Darythovi do zad. Než ale mohl zbraň vrhnout, zařval a spadl ze zdi s Kerenovým šípem v hrdle.

Ale útočníků bylo příliš mnoho. Další obránci padalo smrtelné ranění, nebo se prostě otočili a dali se na útěk. Průlom v hradbě se hrnulý stovky severanů.

„Myslím, že bude lepší ustoupit,“ zabručel Daryth a srazil tři severany svou blýskavou čepelí.

Keren, nyní s taseným mečem, se opřel zády o Calishitu a bojoval se dvěma nájezdníky. Stáli tu sami dva proti moři nepřátelských bojovníků.

„Ted!“ vykřikl Keren a srazil posledního protivníka bleskovým výpadem. „Tudy!“

Daryth tedy ještě jednou zaútočil, vyvedl své protivníky z rovnováhy a utíkal za dlouhonožným bardem. Razili si cestu davem nepřátel, odráželi útoky a zabíjeli všechny, kdo jim stáli v cestě.

„Nevěděl jsem, že jsme zůstali tak daleko vzadu,“ udýchaně poznamenal Daryth, když se náhle před nimi v cestě objevil tucet severanů.

„Zpátky!“ vykřikl Keren a otočil se tváří v tvář stejnému počtu nepřátel.

Zbraně poskvrněné krví se zvedly, když severaně obklíčili dva obránce, chycené daleko od jejich vlastních oddílů. Nikdo z nich neslyšel blížící se klapot koňských kopyt.

Náhle mezi Darytha a nepřítel dopadla stříbrná čepel a do vřavy vjížděl princ Corwellu. Těžká kopyta bílého hřebce Avalona a smrtící rány meče Cynrycha Hughha usmrtily v prvním útoku tři severany a odehnaly další.

„Tamhle! Utíkejte!“ pokynul Tristan Darythovi a Kerenovi mečem. Dvojice uviděla Sestry ze Synnorie, jedoucí za princem, a rychle se schovala mezi nervózní bělouše.

Viděli, že jejich záchrana nebude mít dlouhé trvání. Několik rytířů - ač tak statečných jako elfské rytířky-nemohlo vydržet tlak útočníků dlouho. Namířená stříbrná kopí udržovala útočníky v odstupu a rytířky začaly pomalu ustupovat zpátky, sotva byli oba v bezpečí. Seveřané je zatlačovali přes náměstí a obránci tak byli zahnáni do kouta v severní části města.
A nepřítel je stále tlačil.

Canthus čekal na velkého vlka beze strachu. Nevšiml si zničené farmy a tisíců upřených žlutých očí. Vodní pes nikdy neváhal čelit nebezpečí a neučinil tak ani teď.

Vlci Smečky nečekali ani s nadějí, ani s obavami na výsledek zápasu. Vždy následují nejmocnějšího z nich.

Jakmile se vlk přiblížil k psovi, Erian vyskočil do vzduchu ve snaze přitlačit psí tělo k zemi. Každý jiný pes by byl tímto skokem rozmáčkán, ale Canthus uhnul stranou jen chvilíčku před srážkou. Drtící čelisti zacvakaly, ale naprázdno.

Zastavili se a rychle se otočili. Opět se srazili s touhou zabořit zuby do krku toho druhého. Jejich hlavy kmitaly jako meče a hrudě se navzájem přetlačovaly. Zadní nohy se zapřely, takže jejich hlavy a přední tlapy se postupně zvedaly ze země, až oba stáli na dvou nohách v zápasnickém sevření.

Nyní měla větší váha Eriana převahu a Canthus couvl kousek zpátky. Nějak se mu ale podařilo odtrhnout a odskočil dřív, než nepřítelovy zuby mohly najít svůj cíl.

Chvilí se oba pozorovali. Oba krčili pysky a odhalovali zářivě bílé tesáky. A pak opět vyrazili.

Erian znovu vyskočil vzhůru a chtěl psa přimáčkout k zemi. Canthus se prudce otočil a podařilo se mu uchránit krk před skusem vlčích čelistí. Ale tem se podařilo zakousnout do jeho lopatky a pes bolestně zakňučel.

Bolest mu zvedla adrenalin v krvi a podařilo se mu uskočit. Když se otáčel, aby stál proti svému protivníkovi čelem, zraněná lopatka neunesla jeho váhu a klopýtl.

Krev přivedla vlkodlaka k šílenství a skočil dopředu s menší opatrností. Canthusovi se dařilo uhýbat dalším zuřivým útokům, a tak se velký vlk brzy zklidnil a pokusil se být přesnější.

Všiml si, že Canthus se kvůli zraněné lopatce pohybuje opatrněji, a svými útoky ho nutil k neustálému pohybu. Četné uskoky ubíraly Canthusovi síly a při každém kroku cítil, jak mu přední nohou projíždí bolest.

Nakonec se nepřirozenému vlkovi útok zdařil. Zaútočil, otočil se a sledoval všechny psy úhybné manévry, nutil ho k dalším zoufalým skokům a úhybům.

Pak zraněná lopatka povolila a Canthus se zřítíl na zem. Tlapy bestie ho triumfálně přitiskly k zemi, takže se pes nedokázal vykrotit z jejich sevření. Tlak obrovského těla vytlačil Canthusovi vzduch z plic.

Než se mohl nadechnout, krvavé tesáky vlkodlaka se mu vnořily do hrdla.

„Musíme se pokusit prorazit!“ prohlásil Tristan, když se mu konečně povedlo upoutat pozornost Brigit a zapojit ji do zoufalého pokusu vypracovat plán. Po prolomení jižní zdi se město brzy dostalo do rukou nepřítele. Oddíly Ffolků statečně bojovaly o každý dům, chýši, či dílnu, ale seveřany nešlo zastavit. Pokud se nedostanou do hradu, Tristan věděl, že budou všichni ztraceni. Jediný kout města na severu v rukou Ffolků byl přeplněn lidmi. Tristan cítil vzrůstající paniku a věděl, že se musí pokusit o cokoliv, a to hned.

„Seženu Sestry,“ souhlasila Brigit. Pokynula rytířce se spuštěným hledím, která se k nim rozjela. „Předávej další rozkazy přes Aileen.“

Rytířka zvedla hledi a Tristan překvapeně hleděl do Aileeniny pobledlé tváře. Ale držela hlavy vzpřímeně a pevně se na něj podívala.

„Předej zprávu Gavinovi u severní brány - řekni mu, že se pokusíme dostat do hradu. Sestry pojedou v čele a za nimi jeho družina!“

Aileen přikývla a vyrazila ulicí. Princ se s dalším příkazem rozjel za starostou. Předtím však potkal otce Nolana, vedoucího karavanu s nosítky. Kněz pohlédl na Tristana.

„Řezníci!“ křikl s vražedným výrazem v obličejí. „Vtrhli do špitálu a - byl to masakr!“ Vážně se podíval princí do očí. „Žene je něco horšího než jen jejich povaha.“

„Vím,“ jednoduše odpověděl princ. Pak dodal: „Pokusíme se dostat do hradu. Vezmi své raněné do konvoje a my se pokusíme je chránit.“

Pak jel dál, sledoval, jak se konvoj tvoří u severní brány, a brzy našel starostu. K údivu prince byl starosta pokryt potem a prachem bitvy. Jeho podivuhodná prilba měla pořádnou ránu a zřejmě mu zachránila život.

„Vyrážíme odtud pryč,“ řekl mu Tristan. „Rytířky prorazí cestu ke hradu. Chci, aby tví vojáci šli vzadu.“

Starostovy oči se rozšířily údivem, ale zapřemýšlel a zdálo se, že pochopil jejich jedinou naději. „Jak si přeješ,“ souhlasil a hleděl na prince vodnatýma očima, „řekni mi, kdy máme vyrazit.“

„Zaútočíme od severní brány za pět minut. Pak půjde Gavin a bude chránit slabé občany. Jakmile všichni projdou, budete následovat a odrážet útočníky od konce zástupu.“

„Skvělý plán!“ prohlásil starosta nadšeně.

Avalon pak donesl Tristana k severní bráně. Rytířky se tamjiž formovaly do dlouhé řady, připraveny zaútočit, jakmile se brána otevře. Princ uchopil kopí a zařadil se vedle Brigit do čela.

„Jsi připraven, princí?“ zeptal se Gavin se svým obrovským kladivem na rameni.

„Jdeme,“ odpověděl Tristan.

Gavin zvedl kladivo a stovka lukostřelců poslala šípy do seveřanů, shromážděných u severní brány. Stáhl všechny lučištníky z celého obvodu města, aby zvýšil jejich počet tady, ale ukázalo se to jako moudré opatření.

Dosud tichý tlak seveřanů na bránu propukl v chaos a tucty útočníků padly pod deštěm šípů. Ti, co zůstali, neměli kde nalézt úkryt, a protože jejich společníci dále padali, otočili se a vzali nohy na ramena.

„Utíkají!“ křičel Gavin a skočil ke zdi. „Jdeme!“

Dychtivé ruce otevřely širokou dřevěnou bránu a řada rytířek vjela do města. Tristan a Brigit zpomalili, když vyjeli ven, čímž dovolili ostatním vytvořit Unii po každé straně. V čelní části Unie jely Sestry ze Synnorie. Bezprostřední prostor u brány byl vyčištěn lukostřelci, a tak jeli mezi mnoha těly mrtvých severanů. Jakmile se dostali za hranici dostřelu luků, stanula proti nim malá skupina útočníků. Kopí rytířek a kopyta běloušů je v krátkosti proměnila v hromadu zakrvavených těl.

Severané rychle pochopili, že proti těžké jízdě nic nezmohou, a začali se klidit Sestrám z cesty. Tristan riskl krátké ohlédnutí a viděl Gavina, jak vede svou skupinu, aby chránili kus země zabraný při útoku. Srdce mu bušilo vzrušením, když před nimi viděl nájezdníky prchat v panice a otevírat tak cestu k hradu.

Nevídel však strašlivé nebezpečí, blížící se k němu z pravé strany, dokud nebylo příliš pozdě.

Laric čekal mnoho dní na takovou příležitost. Černé a hrozné nebe tohoto dne bylo osudovým znamením. Stál klidně se svými Krvavými jezdci celé ráno v úkrytu malého lesíka na sever od města. Pokud se Ffolkové pokusí prorazit, jak se dalo předpokládat, věděl, že v čele budou stříbrné rytířky.

A Krvaví jezdci čekají.

Nakonec přišla jejich příležitost. Výpad bílých koní hnál nájezdníky před sebou, pokud nepadali mrtví v jejich stopách.

Bílí koně se blížili, ale Laric čekal. Chtěl využít momentu překvapení a nechtěl se vynořit ze stromů předčasně.

Teď však byla ta pravá chvíle a on pohodl černého koně kupředu. Za ním duněla kopyta ostatních koní, ženoucích se na pravé křídlo řady Sester. Rytířky jely tak blízko kolem lesíku, že žádná z nich nezahledla hrozící nebezpečí.

Laric viděl, že jeden z jeho jezdců ut' al hlavu Sestry, a vycítil, jak oddílem proniká vlna vzrušení. Jeden z bílých koní upadl po nárazu Jezdců. Ve chvíli tuctu ghúlích jezdců skočil k znehybněnému koni a jezdce a sekal do nich svými krutými meči.

O chvíli později Jezdci ještě sekali, ačkoli toho kromě krve na zemi moc neleželo.

Jak černí koně projížděli kolem rytířek, Laric se jen chmurně usmál, když viděl, že nepřítelův výpad selhal. Bílí koně zmateně pobíhali, i když se Sestry do jejich řad snažily vnést nějaký pořádek. Thelgaarovi lidé napadli zadní část konvoje a snažili se je odříznout od severní brány a pochybného úkrytu ve městě.

Krvaví jezdci předjeli rytířky, aby je donutili otočit se. V minutě byla zavřena i cesta k hradu.

„Máme je!“ zvolal Laric. Nepřítel je lapen!

Pak mu jemný vánek přinesl do chřípí ten známý pach a oči mu vzplály.

Žije! Se sladkým pocitem potěšení cítil, že rytířka, kterou téměř zabil, je mezi ostatními. Byla chycena do pasti jako ostatní.

Konečně bude jeho.

Robyn pomalu procházela za chladného šedivého svitu z pokoje chodbami Caer Corwellu. Probudila se s jakýmsi znepokojením. Nohy ji skoro neposlouchaly, když vstávala z postele, ale brzy mohla chodit.

S každým krokem se cítila silnější a pak si uvědomila, že nese matčinu hůl a při chůzi se o ni opírá. Otupené přemýšlela, co se děje se světem venku po dnech, kdy si četla.

Něco ji popohánělo, ale nevěděla, co to je. Kniha... dala jí mnoho náznaků, ale málo toho řekla přímo.

Bohyně se na Robyn usmála a otevřela jí náruč. Robyn padla do této náruče a slepě procházela halou, zatímco bohyně k ní hovořila.

Nevědomky Robyn otevřela dveře a stoupala strmým schodištěm na nejvyšší věž. Celou dobu ji bohyně vedla. Osušovala Robyn slzy a utěšovala její pláč nad mrtvou matkou. Podepírala ji v okamžicích, kdy by mohla na schodech uklouznout.

Nejvíce však přesvědčovala Robyn o tom, že v jejím smrtelném těle spočívá síla nesmrtelné země. Druidka v ní musí mít sebedůvěru a moudrost. Protože Robyn zdědila sílu.

Nad bitevním polem visely těžké mraky. Výbušný vítr vanul vzduchem a hnál vlny zátoky na břeh. Rozfoukával mračna, jako by se chtěl podívat na tu spoušť dole.

Avalon vyskočil a prodíral se vřavou. Nesl svého pána od jednoho nepřítele k druhému. Mnoho Krvavých jezdců, pocítilo kousnutí princova meče. Ale bylo jich stále plno a on pochopil, že k hradu neprorazí.

Avalon se otočil a princ uviděl, že zpáteční cesta k severní bráně je zahrazena dalšími útočícími severany. Gavin v čele svých lidí mávl svým obrovským kladivem a vyčistil pořádný kus prostoru kolem sebe. Ale mimo okruh Ffolků padl pod útokem divokých nájezdníků.

Poblíž Tristan uviděl, jak jedna z rytířek byla stažena tlakem pěších severanů na zem. Sestra zmizela ve zmeti mečů, seker, palcátů a oštěpů.

Náhle kolem prince prolétl rudý plášť nesený černým koněm. Jeden z Jezdců se vmísil mezi rytířky. Nevšímal si žádné a vypadal, že hledá jednu určitou oběť. Náhle Tristan pochopil, že tím cílem může být jediná rytířka, která se nedívala na šílenou hrozbu. Aileen.

Avalon vycítil princův povel a skočil dopředu k útočícímu Jezdci. Přízračná postava se otočila a zvedla meč. S otřesem Tristan poznal Krvavého jezdce, který Aileen chytil už dřív u Mistrova vrchu.

Zdálo se, že jeho protivník si také vzpomíná, protože strašnou tvář zkřivil úšklebek, a přitáhl otěže, aby mu čelil. Tristan mávl mečem Cymrycha Hughha rovnou do Jezdcovy mrtvolné masky. Vložil do té rány všechnu svou hrůzu a vztek.

Ale úder zasvištěl vzduchem naprázdno, zmařen lehkým úskokem Jezdce, který do prince narazil. Zatímco Tristan

hledal rovnováhu, viděl narazit černého koně do Osprey. Netvor držel v těžké železné rukavici dlouhý meč a mířil na Aileenina záda.

Hrot meče projel stříbrnou zbrojí a strhl ji. Pak nelítostně vjel do jemného těla. Krvavý jezdec udeřil takovou silou, že meč projel celým tělem i pancířem.

Sestra zemřela a netvor zvedl vysoko hlavu a zavyl - vysokým, bodajícím křikem, který se odrazil od mraků a rozlétl se po krvavém poli. Kolem obrysu Jezdcova těla a jeho meče vzplál modrý plamen. Tristan viděl, jak z Aileenina těla mizí kůže, pak svaly, až nakonec zůstaly jen bílé kosti.

Výtí Krvavého jezdce dosáhlo vrcholu, pak příšerný jezdec mávl mečem a odhodil bezduché tělo na zem.

Tristan strnul a bolestně si uvědomil, že jeho neschopnost v souboji způsobila smrt Aileen. Vztekem ztratil rozum a vyrazil.

Projela jím vlna nenávisti a zapomněl na své zoufalství ve své touze zabít vraždícího Jezdce. Avalon skočil vpřed, stříbrný meč se snažil dosáhnout na svou oběť, ale skupina Krvavých jezdců vyrazila vpřed, aby mu zablokovala cestu. Probodl jednoho a cítil uspokojení, když se ústa příšery zasekla v okamžiku, než dopadl na zem. Další se na něj tlačili, ale jeho zbraň jen kmitala a srážela čepele nepřátel. Divoce se ohnal a usekl hlavu dalšího Jezdce. Ale útoky ho stále tlačily zpět.

Krvavý jezdec, vrah Aileen, zmizel jak třepetavý stín a princ ho ztratil z dohledu. Našel jiné protivníky a mechanicky s nimi bojoval. Zahlédl Gavina snad s polovinou družiny, který zoufale bojoval uprostřed tlupy seveřanů. Městská posádka bojovala statečně, ale byla lapena do pastí naproti hradbám.

Mraky nad hlavou se vařily a točily a přes pole burácel hrom jako pohřební žalozpěv. Vypadalo nemožné, aby ta černá a hrozivá obloha byla bez deště, ale vzduch zůstal suchý.

Tristan se připojil k Brigit, když se sestra a její jízda otáčely k nájezdníkům, kteří vyrazili proti rytířkám pěšky. Když Brigitin lesklý meč zvedl jednomu muži hlavu z ramen, další ze seveřanů mávl svou obrovskou válečnou sekerou.

Vojsko se otočilo, chráníc tak svou vůdkyni, ale sekera sklouzla na nechráněná koňská bedra. Kůň strašně zařičel, jeho střeva vypadly na zem a pak se zhroutil.

Brigit se podařilo uvolnit pás, kterým byla připoutána, když kůň padl. Vyskočila a pak se omráčena zhroutila na zem. Tucet jezdců se zdviženými zakrvavenými zbraněmi přiskočilo k ní.

A potom vzduch vybuchl ohněm a řevem. Seveřané byli lemováni ohněm proti temnotě a pak padli, černí a mrtví. Sto dalších padlo na zem v bezvědomí, sražení silou výbuchu.

Znovu se exploze přehnala vzduchem a tentokrát Tristan vystopoval její zdroj. Bílé blesky létaly z těžkých mraků a zapalovaly další seveřany před ním. Síla probuzené přírody znovu zapraskala a zanechala po sobě třetí kruh zčernalých mrtvol.

Tristan podvědomě pohlédl k hradu vysoko na škále. Na ochozu nejvyšší věže se proti obloze rýsovala postava tmavší než obloha. Černý šat jí vlál ve větru na všechny strany a hříva černých vlasů mávala jako zástava. Princ se usmál, poznáváje Robyn, držící hůl Bílé studny nad hlavou a mířící s ní na bitevní pole.

Černé mraky prorazil další blesk - a v řadách seveřanů se rozšířila panika, jak se bojovníci otočili, aby sledovali výbušné útoky. Brzy seveřané uviděli zdroj a v panice opouštěli stezku.

A tak blesky létaly nad pobřežím, vřesovištěm a hradní cestou. Štípaly zem na kusy, ničily trávníky a zabíjely kteréhokoli seveřana, který byl tak hloupý, že neutekl.

Netrvalo ani minutu a cesta k Caer Corwellu byla volná.

Tisíc vlků sedělo nehybně ve velkém kruhu a pozorně sledovalo souboj o vedení Smečky. Erian vítězně zavrčel s šíjí vodního psa v tlamě. Nýtí kovového obojku se ohnuly a zlomily pod drtivým stiskem vlčího skusu. Pak se zlomil i obojek a spadl na zem...

... a odhalil jemný, tenký stříbrný kroužek.

Z kroužku vyrazil záblesk světla a ohně a sežehl zevnitř Erianovu tlamu. Ten s prudkým zařváním uskočil. Zuřivost mu zamlžila zrak. Jazyk mu vypadl jakoby upálen ohněm.

Canthus se vyřítíl na protivníka nijak nedotčen pálicími ranami na krku. Obrovský vlkodlak třepal v bolesti hlavou a kašlal, jako by se chtěl zbavit štěpiny kosti v krku. Tentokrát se zuby vodního psa zakously do masa. Tryskala z nich síla bohyň, a tak rvaly a utrhly ucho i s rudě planoucím okem.

Vlk se plížil s kňučením zpátky, ale Canthus se bez slitování sklonil a zakousl se do lopatky netvora. Stáhl vlka na zem. Tesáky se zableskly a zabořily do měkkého svalstva na vlkodlakově krku.

Canthus cítil, jak jeho zuby rvou kůži a svaly, a ochutnal slanou krev proudící mu do tlamy. Uslyšel zašumění vzduchu, když jeho vražedný stisk prokousl silný hrtan.

Vlk klesl a zcela se zhroutil, ale pes stále držel větší tělo za krk. Pak se Canthus rozhlédl a čekal, co se teď stane.

19 V obležení

LARIC ZÍRAL NA DROBNOU POSTAVU NA ochozu vzdálené věže. Silný a drzý, rozechvělý životní silou načerpanou z těla rytířky.

Ale nyní už byla rytířka zapomenuta, byla mnohem menší sousto ve srovnání s nesmírnou silou vyzařující z té drobné ženy na věži. Jeho planoucí velké oční důlky se upřeně dívaly na černý šat a rozevláté vlasy. Narostl v něm hlad, který zahnal z mysli vzpomínku na nedávnou hostinu.

Jeho černé rty se roztrhly v úšklebku. Tamtu musí mít. Musí uhasit žízeň její krví. Laric věděl, že učiní-li tak, bude mít sílu skoro jako Bestie sama.

I Kazgoroth hleděl na drobnou postavu na věži v dálce. Tělo Thelgaara Železné ruky se otřásl hrozným hněvem. Jen s největším soustředěním a úsilím se dokázala Bestie udržet v tomto těle. Nenávist zaplavila mysl Bestie a dala jí cíl k pomstě.

Ta žena zemře ve spárech Kazgorotha.

Ale opatrnost Bestie bránila v divokém útoku. Ta žena musí být druidka, protože ovládá síly bohyně. Kazgoroth však věděl, že ani Genna Měsíční zpěvačka, Velká druidka ostrovů, by takové kouzlo nedokázala.

Tato nová druidka vyžadovala pozornost. Thelgaar Železná ruka nechal boj na svých mužích a zmizel se připravit do stanu.

Z hradní brány Tristan viděl nájezdníky rabovat město. Armáda ležela jako obrovská plíseň na malebném výjevu, který znal po celý život.

Zadní garda se téměř dostala lučištníkům na dostřel. Starosta stál uprostřed pobíhání, obklopen věrnými muži domobran. Jeho hnědý kůň zřejmě padl.

Jak lukostřelci spustili první salvu, sekl starosta severanský meč a starosta padl na cestu. Tristan viděl, jak se kulatý malý muž hrabe na kolena, ale pak ho nájezdníci obklopili a jeho tělo zmizelo. Za několik sekund začaly do řad nepřátel dopadat šípy z hradní zdi. Otočili se a běželi, nechali domobranu vstoupit do hradu bez omezení.

S nevolností se díval na posledních pár Ffolků, kteří vstoupili do brány. Těžká dubová křídla se zabouchla. V tu chvíli pocítil potřebu být v blízkosti Robyn. Odvrátil se od bitevního pole a hnál se do hradu.

Před jejími dveřmi zaváhal a pak tiše zaklepal na těžké dubové desky. Chvilí nic neslyšel, ale pak se ozvalo tiché pozvání.

Pomalou dveře otevíral. V prvním okamžiku Robyn neviděl - jen velký obrys postele proti úzkému oknu.

Robynin polštář a přikrývky byly omotány kolem ní, zdálo se, že postel zavalily. Dívka vypadala mezi nimi velmi malá.

Černé vlasy měla rozprostřeny kolem hlavy jako oblak, zdůrazňující bledost její tváře. Zelené oči byly hluboko zapadlé a pod nimi se zřetelně rýsovaly černé kruhy.

Usmála se však na něho a v pokoji se rozjasnilo. Tristan přistoupil k posteli a objal ji. Dlouhou chvíli tito dva přátelé drželi jeden druhého.

Pak princ zvedl hlavu a odhrnul jí pramen vlasů z tváře. Naklonil se k ní, aby ji políbil, a ona si ho přitáhla blíž. Po dlouhých chvílích, kdy se svět pro ně zastavil, se pustili. Viděli jeden druhého bez dechu a zasmáli se.

Robynina tvář zesmutněla. „Už jsem si myslela, že tě nikdy neuvidím," zašeptala.

„Nebýt tvé magie, tak tomu tak bylo." Tristan vedle postele uviděl hůl Bílé studny a v duchu poděkoval bohyni. Pak pohlídl kruhy únavy pod očima nové druidky. „Jsi zraněna?"

„Ne, jen velmi vyčerpaná. To nebyla má síla, co přivolala blesky. Vycházela z hole a procházela mnou. Ale unavilo mě to." Smutně se podívala na dubovou hůl. „Bojím se, že její moc byla vyčerpána - ale sloužila dobře!"

„Dala jsi nám možnost zachránit se!" prohlásil princ a pokoušel se ji rozveselit. „Uvnitř hradu můžeme vydržet celé měsíce, a kdyby se nám nepodařilo je odehnat, učiní tak příchod zimy."

Smutně se usmála. Snadno pochopila jeho předstíranou odvalu. „Bojím se jejich útoku. Stále jsou příliš silní!" Na chvíli její klid opadl a vypadala jako malé ustrašené dítě. „Tristane, drž mě!"

Učinil tak a pevně ji přitiskl k sobě. Neovladatelně se chvěla, ale pak se pomalu uklidnila. Otočila tvář k jeho uchu. „Miluji tě," zašeptala a stiskla ho.

Všechny Tristanovy starosti se rázem rozplynuly v radosti z těch slov. Objímal ji a myslel na šťastnou budoucnost, kdy budou spolu. Vtom se však ozvalo zaklepání a ta chvíle zmizela. Robyn vzdychla a pustila prince a ten vstal.

Tristan otevřel dveře. Stál za nimi otec Nolan. Zdvorně se uklonil a zvědavě pohlédl na Robyn. Knězovy oči zvlídněly starostí, ale v obličeji měl vrásky únavy. Na rukou měl krvavé šrámy, ale jinak čistý šat zakrýval jiné známky bitvy.

„Promiňte, že ruším," řekl kněz, když vstoupil. „Doufám, že nejsi příliš unavená."

„Co si přeješ?" otázala se Robyn.

„Mohu ti pomoci se chránit," řekl kněz prostě. „Samozřejmě si dovedeš představit, že jsi ze sebe udělala viditelný terč."

„To mě nenapadlo," odpověděla Robyn.

„Myslím, že víš, že náš nepřítel není tak docela, nu - jak to jen říci - přirozený."

„Ano, uvědomuji si to."

„Jsem si jist, že to zlo v pozadí tě bude hledat. Chci tady zůstat a pomoci ti ho odehnat."

„Ale jestli Robyn zůstane ve svém pokoji a..." začal princ.

Nolan si odkašlal a pokynul k oknu. Tristan šel k němu a vyhlédl ven. Věděl, že zdi nad nádvořím Caer Corwellu jsou vysoké padesát stop.

„Bojím se o tebe, mé dítě," pokračoval kněz. „Oba víme, že v našem nepříteli je něco temného a nepřirozeného. Nejsem si jist, že vysoko umístěné okno je dostatečnou ochranou."

Jestli dovolíš," a kněz přešel k oknu. Zamumlal nějaké tajemné věty a rukama se dotýkal okenního rámu.

„Zůstanu tady s tebou," prohlásil Nolan a uvelebil se v pohodlném křesle. Zdálo se, že Robyn chce protestovat. Ale

pak pohlédla do kněžovy tváře a nic neřekla. Princi se zdálo, že se jí ulevilo.

Tristan se zvedl k odchodu a stiskl Robyn ruku v soukromém gestu rozloučení.

Sotva vyšel, ucítil obrovskou únavu, ale ještě měl jednu nepříjemnou povinnost před odpočinkem, už to příliš dlouho odkládal. Musí podat zprávu svému otci - králi.

Těžce kráčel ke studovně. Zaklepal a vstoupil. V krbu hořel velký oheň a král stále ležel na velké pohovce. Bezvýrazně vzhlédl k princovi.

„Jsem rád, že sis konečně našel čas na podání hlášení," řekl král.

„Musel jsem vidět Robyn." Princ byl rozhodnut, že se nenechá otcem vyvést z míry.

„Samozřejmě. Jak jsem slyšel, vděčíš jí za život."

„Vím to! Všichni v tomto městě jí za něj vděčí!"

„Kdybys město vyklidil podle mých příkazů - "

„Ksaku, otče, pokusil jsem se o to! Ztratili jsme jeden oddíl - všechny Dynnattovy muže - a jen bohyně ví, kolik dalších, než nás severané odřízli!"

Král zavřel oči a snažil se ovládnout. V Tristanovi vřelo, ale zaťal zuby.

„A co jsi vykonal potom od návratu do hradu?"

„Nic! Viděl jsem, že se poslední Ffolkové dostali bezpečně za bránu a pak jsem šel k Robyn. Podívám se na obránce hned ráno."

„Synu! Poslouchej!" Král hovořil s podivnou naléhavostí. „Tvá přítomnost na hradbách a věžích je velmi důležitá! Musíš být viděn a musíš velet!"

„Udělám to!" odpověděl Tristan a stále se neúspěšně snažil ovládnout své podráždění. „Teď sejdou vyspat."

Opustil svou studovnu a zamířil ke svým pokojům. Tiše kráčel chodbou. U dveří Robyn se na chvíli zastavil a s uchem přiloženým na dveře poslouchal.

Nic neslyšel, a tak šel dál. Otevřel dveře svého pokoje a únava jej zcela pohltila. Jediné, čeho byl schopen, bylo zavřít dveře a položit meč Cymrycha Hughu na židli vedle postele.

V další minutě už spal.

Po zemi se plazil tenký a černý had. Stále se držel ve stínu. Kolem něj se na vřesovištích třpytily ohně severanů, ale malý plaz se vyhýbal setkání s vojáky.

Brzy proklouzl hlídanou linií a dostal se mimo osvětlený prostor. Tam nikým neviděn se Kazgoroth zvětšil a stanul v nové podobě, výborně se hodící na další postup. Bestie rozprostřela velká kožená křídla na ramenou a natáhla svalnaté paže zakončené četnými drápy.

Široká ústa se roztáhla a odhalila dvě řady ostrých zubů a dlouhý rozeklaný jazyk. Ploché nosy podobný prasečímu rypáku odděloval dvě malá očka, ostře žhnoucí rudým ohněm. Hlava byla kulatá a na rozdíl od ostatního těla, kromě křídel, pokrytého šupinami, hladká.

Bestie letěla k Caer Corwellu. Hrad se pomalu vynořoval z okolní temnoty jak ostrov světla. Sto nebo víc pochodní na dřevěné palisádě obklopovalo celou pevnost. Vysoko nad armádou severanů představoval hrad symbol odporu Ffolků.

Kazgoroth tiše klouzal vzduchem a pomalu se snesl níže nad nádvoří. Černé tělo se dobře schovalo v temné noci a nikdo ze strážů si ho nepovšiml.

Bestie obkroužila pevnost ještě sto stop vysoko ve vzduchu. Směšné nozdry se jemně chvěly a brzy našly, co hledaly. Pak Bestie začala klesat a mířila k úzkému okénku ve vysoké, hladké kamenné stěně.

Kazgoroth cítil, že druidka spí v pokoji za tímto oknem. Bestie si potouchle pomyslela, že za chvíli bude spát mnohem tvrději. Hbité prsty na krutých spárech se dychtivě svíraly. V poslední chvíli Bestie složila křídla, srovnala své tělo a vlétla do okna.

Noc v tom okamžiku vybuchla ohněm a vystřelila do těla netvora tisíce bolestivých jisker. Kazgoroth se odrazil od chráněného okna a těžce dopadl na nádvoří. Strážé na nádvoří křičely poplašné povely, ale nikdo neviděl tmavý stín těsně u zdi.

Bariéra! Kazgorothem prolétla vlna vzteku nad svou vlastní neopatrností. Protřepal si hlavu, aby ji pročistil, vyskočil na nohy a prudce zamával křídly. Okamžitě vylétl i do vzduchu a vznesl se k pokoji druidky. Tentokrát Bestie chvíli vyčkala a spatřila kouzelný jemný kříž přes okno.

Ušklíbala se nad jeho omezeným rozsahem a vyrazila proti žulové zdi.

Pokoj naplnil rachot rozbitých kamenů a prach, mezi kterými byl i netvor. Kazgoroth se oťásl, zvedl se na nohy a rozhlédl se. Druidka, i v hrůze krásná, seděla na posteli. Čelisti plné zubů se roztáhly v plazím úsměvu a jedovatý ocas zamířil k nechráněné hrudi dívky. Ta odněkud vytáhla jednoduchou hůl a držela ji před sebou. Bestie proklela sílu dřeva.

Kazgorotha udeřila síla studené moci a odhodila ho stranou. Téměř vypadl oknem. Bleskově se zachytil rámu svalnatými pažemi a odrazil se zpět do pokoje, rovnou ke skrčené postavě v křesle, kterou teprve nyní spatřil. Dvě velká těla dopadla na podlahu a Bestie slyšela, jak zaprástěly mužovy kosti.

Ale muž plál silou, jakou Bestie za celá staletí boje s bohyní nepoznala. Mužovo kouzlo bylo mocné, i když nemohlo překonat horkou, ohnivou moc Temné studny.

Kazgorothovy spáry chňaply po mužově tváři a zanechaly na ní dlouhé krvavé šrámy. Ale muži se podařilo zdvihnout mocný stříbrný kroužek a přitisknout ho silou k strašlivé tváři Bestie. Studené kouzlo proudící kruhem odmrštilo Kazgorotha zpět. Muž ležel tam, kam ho Kazgoroth srazil, a jednu nohu měl podivně vytočenou. Ve tváři mu byla vidět bolest a hrůza.

Kazgoroth vyrazil k novému úderu na druidku. Robyn se už dostala z postele ven a stála, chráníc se holí před sebou. Opřela se o stěnu a chvěla se. Ale její tvář neukazovala žádnou slabost.

Bestie soustředila sílu svých očí a vyplnila zornice ohněm a smrtí. Ale dívka odolávala téměř neuvěřitelnou silou. Z nestvůry proudila smrtící magie, ale ochranný štít hole ji rozptyloval neškodně do prostoru. Polámaný muž na zemi zasténal a druidka na něj ustaraně pohlédla. Na zlomek sekundy zapomněla na protivníka a to Kazgorothovi stačilo, aby vyskočil a vytrhl jí hůl z ruky. Ruka mu vzplála bílým ohněm bohyně. Bestie cítila, jak jí dřevo vysává sílu z těla, ale ignorovala bolest a mrštila pevnou holí na podlahu.

Nyní žena ustupovala, oči rozšířené hrůzou, když ji byl vyrván její talisman. Plazila se podél zdi, ale Bestie ji obyčejným strčením srazila do rohu. Ležela omráčená, tiše sténala strachem, když se k ní jedovatý ocas znovu přiblížil.

Tristan se jako vždy pomalu probouzel. Potřásl hlavou, posadil se na posteli a divil se, proč nespí dál. Matně si vzpomínal na nějaký důvod před spaním, jako by se předpokládalo, že si to bude pamatovat.

Náhle slyšel hluk a jeho tělo se napjalo, když si vzpomněl, že by se Robyn mohlo něco stát.

Najednou popadl meč Cymrycha Hughha, vyzývající ho ze své pozice na židli. Meč, vždy jasný proti temné noci, zářil tak jasně i skrz koženou pochvu. Tristan viděl, nebo si myslel, že vidí, jak se meč chvěje vzrušením a volá ho do boje hlasem, který jasně zvonil v jeho mysli.

Okamžitě vyskočil z postele. Vypadalo to, že meč mu sám skočil z pochvy do dlaně. Vrazil do haly a meč ho táhl k Robynině ložnici. Jen s velkým úsilím udržel svou pěst na hladké rukojeti.

Tristan s mečem Cymrycha Hughha prorazili dveře do pokoje Robyn. Jasně bílé světlo čepele zbraně vyvolalo ostré stíny a světlo v osvětleném pokoji. Tristan uviděl na zemi zhroucenou postavu otce Nolana a svítící Robyninu hůl vedle hromady kamení z otvoru ve zdi.

Pak spatřil ve vzdálenějším rohu strašné tělo Bestie, krčící se nad beztvárovou hromádku před sebou. Tristan zahlédl, jak se hrot netvorova ocasu blíží k nehybné Robyn.

Ve stejném okamžiku ho meč protáhl místností a neslyšitelně se začal dolů do šupinatého povrchu a kostnatého vnitřku ohonu. Bestie zavyla bolestí a zapotácela se, svírajíc pahýl ocasu. Robyn podvědomě vykřikla při pohledu na odseknutou špičku ocasu dopadajícího na podlahu a šklubla sebou. Přemožena šokem padla na podlahu.

Princ se otočil k netvorovi a teprve nyní viděl tu podivnou tvář Bestie. Ale zdálo se, že strašlivý vztek netvora vyvolal jeho proměnu. Tělo se měnilo před udiveným Tristanovým zrakem.

Ohnal se mečem a udiveně viděl, jak netvor ustrašeně uhýbá. Na druhou stranu, čepel táhla Tristana k nelítostnému útoku na netvora a dokonce ho zatlačovala zpět.

Nakonec, se zavrčením na rozloučenou, proskočila Bestie dírou ve zdi a vyletěla do noci. I když meč téměř protlačil prince toutéž dírou ve snaze Bestii pronásledovat, neviděl Tristan černý obrys déle než několik sekund. Pak zmizela ve tmě.

Priskočil k Robyn a zvedl jí hlavu. To už přicházel Keren s rozsvícenou pochodní. Princ s ulehčením viděl, že dívka dýchá, ač ztratila veškerou barvu.

„Pomoz mi dostat ji do postele,“ řekl bardovi, který poklekl vedle něj. Společně druidku uložili co nejpohodlněji a pak se obrátili ke knězi. Byl v bezvědomí a na tváři měl děsivě krvavé škrábance, ale aspoň útok minul oči. Noha byla ohnuta v nepřírozeném úhlu a princ viděl, že je určitě zlomená.

Bard šplíchl trochu studené vody do knězovy tváře a ten otevřel oči. Ovládl bolest a sklonil se nad svou nohou. Upravil kost do správné polohy a mumlal podivnou modlitbu ke svým bohům. Tristan s Kerenem překvapeně hleděli, jak vstává a pevně kráčí k posteli Robyn. Její víčka se zachvěla, když položil svou mocnou dlaň dívce na čelo.

„Tak, mé dítě,“ řekl jemně. „Tvoje síla zvítězila, když bylo nejhůř. Teď spi.“

Robyn na kněze pohlédla, pak na prince a Kerena a zalezla hlouběji pod přikrývkou. Tristan položil hůl Bílé studny vedle ní a posadil se. Keren si sedl také a Nolan se vrátil do svého křesla, laskaje malý stříbrný kroužek - znak svých bohů.

Po zbytek noci Robyn spala, zatímco tři muži byli neúnavně na stráž a hlídali ji. Drželi meč, kroužek a harfu v pohotovosti k odehnání čehokoli temného.

Ale to se této noci nevrátilo.

Canthus se zvědavě otočil. Viděl tisíce vlčích očí, hledící na něj z každého místa na míli daleko. Vlci se nijak útočně netvářili, a tak je vodní pes ignoroval. Jeho úkol skončil, a tak si ho už příliš nepamatoval. Boj byl těžký, ale nepřítel je zabít a rána na lopatce se mu už začala hojit. Vrátil se myšlenkami ke svým lidem a domovu. Toužil po mužích a ženě, ke kterým patřil.

Zavětril. Nevšímal si pachů zničené farmy, slétajících se vran ani jiných vetřelců. Hledal pach domova. Dlouhé minuty studoval obzor.

Nakonec za pomoci toho podivného zvířecího instinktu, jenž ho vedl správným směrem, pomalu vykročil k jihu. Cítil, že cesta bude dlouhá a lopatka se ještě zcela nezacelila. Proto bude cestovat pomalu, klusat bude jedině tehdy, když se bude cítit silnější.

Tisíce vlků pozorovaly odchod nového vůdce z farmy. Zvířata upustila kusy masa a kostí, které předtím žvýkala, a jako jeden vlk se v zástupu vydala z okolních kopců za Canthusem.

Celý týden severaně pobíhali po městě a vřesovištích kolem něj. K Tristanovu údivu město nezapálili jako východní vesnice. Zřejmě dali přednost usadit se během obléhání v domech.

V noci se šířily světla ohňů všemi směry, protože město bylo schopno pojmout jen malou část armády. Ve dne obránci

viděli čilý ruch před hradbami, ovšem mimo dostřel jejich luků, a zjistili, že nepřátelé budují obléhací zařízení.

Folkové mezitím připravovali Caer Corwell k obraně, jak nejlépe mohli. Na zdech a bráně byly připraveny obrovské nádoby oleje. Byly zhotoveny stovky šípů, které si rozebralo asi sto dvacet nebo sto čtyřicet lučištníků. Šetřili zásobami, aby vydržely po mnoho měsíců obléhání.

Tristan trávil mnoho času s Robyn. Pomalu se jí vracely síly, ale většinu času byla v posteli. Přestěhovali ji do bezpečnějšího pokoje ve středu pevnosti a nikdy nebyla nehlídána. Princ, otec Nolan, bard a Daryth se střídali u ní na stráž, takže vždy byl jeden nebo dva přítomni. Ale žádný další útok se už neobjevil.

Uplynulo několik dní, než se princi podařilo být s Robyn o samotě. Ale jednoho dne přišel, právě když Keren, který tu byl, se chystal celou noc odpočívat. Když se dveře za bardem zavřely, klekl si vedle Robyn a uchopil ji za ruku.

„Myslela jsem na tebe," přiznala s upřímností, která v sobě neměla žádnou upejpavost. „Byl jsi pryč tak dlouho!"

„Vím. Je mi to líto. Ale je tu na hradě moc práce, i když ve srovnání s tím, že jsem s tebou, všechno vypadá nedůležité."

Přitáhla ho k sobě a princ cítil, jak z něho spadly starosti s obléháním hradu.

Zůstali vzhůru celou noc, vyprávěli si nebo prostě jen seděli vedle sebe. Těsně před svítáním princ usnul na židli a Robyn zavrtěla hlavou nad pomyslením, co se mu asi zdá, když se celý chvěje, ale nechtěla rušit jeho spánek.

Ve chvílích, kdy Tristan nemohl být s Robyn, stál buď na palisádě nebo na některé věži a pozoroval severany. Čekal útok každý den, ale čas plynul a nájezdníci stále pracovali na vřesovištích.

Princ viděl, že staví obrovské katapulty, roztažené jako brouk nad širokými dřevěnými vozy. Když napočítal asi deset obrovských válečných vozů, připojil se k němu na palisádě Daryth.

„Dokážeme je zastavit," poznamenal s lehkou sebedůvěrou. Tiše se zasmál. „Víš, nikdy jsem si nemyslel, že bych mohl být z těch, kteří bojují pro nějakou věc - velký důvod, kterého bych se zastával. Jsem příliš hrdý, než abych si myslel, že po všech těch problémech s hledáním té věci bych mohl prohrát!" Daryth se smál při pohledu na Tristanův vylekaný výraz.

Jindy objevil Kerena opírajícího se o ochoz nejvyšší věže a brnkajícího na harfu. Sokol seděl na kamenném okraji, výš než cokoli v jeho zorném poli, a probíral si inkoustové peří.

Bard vypadal se sebou spokojen, když odložil harfu a pozdravil prince. Pochopil otázku, když Tristan pokynul směrem k harfě.

„Samozřejmě, píseň pokračuje dobře," ušklíbl se bard. „Doufám, že ji brzy uslyšíš."

Život na hradě se vracel k normálu, i když byl přeplněn obyvateli města i blízkých vesnic. Jídla bylo dost, i když výběr nebyl velký, a pozice na skalisku se zdála být bezpečná. Ale stále všichni obležení věděli, že za palisádou čeká nesmiřitelný nepřítel, který nebude váhat je všechny vyvraždit.

Pak osmý den po pádu města Corwellu severská armáda opět vyrazila. Obrovské stroje se kymácely přes vřesoviště a nechávaly za sebou v ranním vzduchu stopy černého kouře. Z prachu se vynořila hrozivá kolona a princ poznal, že jsou to Firbolgové z Myrlochu. Obři kráčeli v zástupu a nesli obrovský trám jako beranidlo.

Tristan stál vedle Darytha a Pawlda na baště nad branou a dívali se na cestu k hradu. Náhle se Pawldo naklonil a vykřikl: „Co to je?" a ukazoval na kládu nesenou obry.

„To je kláda na proražení brány," odpověděl Daryth. „Myslím, že chtějí dovnitř."

Kamerynn ležel ve štiplavém blátě. Projížděly jím vlny bolesti tak dlouho, až je téměř nevnímal. Bolest se rozplývala v nicotu, jako většina věcí v životě.

Náhle Kamerynn uslyšel šustění listů a ztuhl obavou, že se blíží nepřítel. Pak ucítil nejdříve na tváři a pak na zádech teplé vlhko. Šustění zesílilo do bubnování.

Děšť.

Nejdříve to bylo jen teplo, které ohřívalo ztuhlé Kamerynnovo tělo a zastavilo jeho třes. Vonný déšť smýval z jeho obrovského těla bahno a vody žirové Temné studny a čistil jeho sněhobílou srst.

Pak déšť vyčistil jednorozčovy rány a jako by je potřel hojivou masťou. Opravil zlomené kosti. Bohyně plakala nad utrpením svého dítěte a je jí slzy uzdravovaly zraněné tělo.

Pak se jednorozec postavil a setřásl kapky vody, které se rozprášily ve vzduchu. Oči zůstaly zavřené, poškozené tak, že ani slzy bohyně je nedokázaly obnovit.

Děšť padal i na to, co zbylo z Temné studny. Omýval další olejovité znečištění a nesl je přes rozbitou hráz Firbolgů. Voda čistila zem a uzdravovala ji všude, kam dopadla. Kamerynn se pomalu vydal na cestu.

Jen v samém středu Temné studny, kde stále zůstávalo znečištění, dokázala temná moc odolat balzámu Matky země. Tam voda stále vířila a zlověstně bublala.

20 Boj o moc

CANTHUS, POHÁNĚNÝ PODIVNÝM POCITEM naléhavosti, přešel do pomalého klusu, který mohl udržovat mnoho dní. Velký vodní pes cítil potřebu návratu domů, aniž by věděl proč. Celá Smečka ho následovala. Vleci už cestou nenapadali žádná zvířata chráněná plotem nebo ohradou ani lidi, které potkali. Canthus je z přirozených důvodů nevedl kolem usedlostí a udržoval vytrvalé tempo, takže neměli čas přepadat farmy.

Ač síla a výdrž psa byla velká, k domovu to bylo daleko. Potrvá ještě mnoho dní, než spatří Caer Corwell.

Kazgoroth vedl svou nájezdnickou armádu a osobně řídil umístění dvou obřích katapultů. Obrovská dřevěná kola rvala drny, jak se obrovské stroje pomalu pohybovaly kupředu. Každý tlačilo dvě stě severanů a zastavili se těsně před strmým svahem. Dřevěná palisáda Caer Corwellu se zvedala sto stop nad nimi.

Stroje se se skřípáním zastavily. Další vojáci táhli vozíky, naložené nádobami s kouřící smolou. Černý a štiplavý kouř se točil kolem nájezdníků, ale zápach Kazgorothovi v nejmenším nevadil.

Všude kolem pochodovaly legie severanů k Caer Corwellu. Opevnění hradu bylo pevné, ale Kazgoroth neměl žádné pochybnosti o výsledku boje.

Po jeho levici přinášeli po hradní cestě Firbolgové obří trám. Každý obr měl pořádně těžký kožený plášť s kápí, aby byl chráněn proti útokům shora. Dubová kláda měla špiči prodlouženou železem, obsahujícím sílu Temné studny. Bestie věděla, že zranitelná brána hradu tomuto beranidlu dlouho neodolá.

Po svahu se hnaly tisíce severanů. Ozbrojeni lany, háky, žebříky a ohnivými nádobami šplhali po strmém svahu a zdech, aby se dostali k dřevěné palisádě.

Tohoto útoku se nezúčastnili pouze Krvaví jezdcí, protože jejich koně nemohli svah zdolat. Až padne brána nebo bude prolomena zeď, pak dostanou svoji velkou příležitost.

S vnitřním úsměvem si Kazgoroth pomyslel, že Jezdci jistě neselžou.

Náhle se na skupiny u katapultů snesla sprška šípů a několik křičících severanů padlo. Jiní je rychle odnesli stranou a stroje se pustily do zuřivého výpadu. Několik ohnivých střel dopadlo na palisádu a donutilo obránce slézt dolů.

Ale Thelgaarovo obočí se svraštilo, když si Kazgoroth skrytý v tomto těle vzpomněl na jednu neznámou sílu za hradbami. Kde je mladá druidka?

„Ted'!“

Tristanův rozkaz se rozlehl nádvořím a lukostřelci poslali stovky šípů do řad útočníků na svahu pod palisádou.

„A ted' olej!“

Padesát mužů hradní stráže, Daryth, Pawldo a sám princ se rozestavili nad branou. Několik vybraných mužů, chráněných obrovskými rukavicemi, zvedlo bublající kotle s olejem na okraj kamenného parapetu a vylilo je přes okraj.

Na okamžik zavládlo ticho a každý čekal na odezvu. Pak jeden z mladíků na zdi vykřikl.

„Nezastavilo je to! Stále pokračují!“

Tristan nevěřícně vykoukl. Samozřejmě, vařící olej se neškodně rozprskl na kápích Firbolgů, sklouzl na zem a rychle vychladl na šedém kamenném dláždění.

Neohrabaní Firbolgové se rozešli a narazili těžkým trámem do brány. Létały třísky a brána se pod silou úderu prohnula dovnitř. „Dlouho nevydrží!“ poznamenal Tristan tiše.

„Jak je jen zastavit?“ zeptal se Daryth, křičící přes hluk ran. „Nemůžeme je přece pustit dovnitř! Zmocnili by se hradu!“

„Pojďme!“ vykřikl Tristan, tasil meč Cymrycha Hugha a otevřel tajné dveře vedoucí dolů k braně.

„Stejně dobře můžeme umřít pod schody jako nad nimi,“ zabručel Pawldo a rozběhl se po točitém schodišti za princem. Daryth a půl tuctu ozbrojenců je následovalo dolů.

Tristan proletěl dveřmi vedoucími k dolní braně ve chvíli, kdy se velká dřevěná brána rozlétla. Jedno křídlo padlo na zem a druhé se volně houpalo na jediném závěsu. Otvorem se okamžitě začali hrnout pochmurně se smějící Firbolgové.

Zničená brána jim poskytla dvě cesty do hradu. Kdyby se jim podařilo prorazit beranidlem i padací mříž, dostali by se přímo na nádvoří. Pokud by se přehnali přes Tristana a jeho společníky, mohly by příšery prolézt tajnými dveřmi na střeše, a tak by se dostaly přímo na obránce na vršku dřevěné palisády.

Tristan napadl nejbližšího Firbolga a vnitřnosti obra se vyhrnuly na dlažbu. Ještě než první oběť padla, princ už zaútočil na dalšího a pak na třetího. V okamžiku řev zraněných Firbolgů rozechvěl dutou kamennou stavbu. Další obři pustili beranidlo a vytáhli zpod kožených plášťů hrubé kamenné dýky nebo těžké dřevěné kyje.

Princ si uvědomil přítomnost Darytha po svém boku a zahlédl stříbrný záblesk šípu mezi nimi blízko u země.

Věděl, že statečný půlčik je tam s nimi.

„Podívej se ven!“ Darythův výkřik odvedl Tristanovu pozornost od Firbolgova seku zleva, a tak tak uhnul vražednému seku těžké čepele. Než se Firbolg vzpamatoval, meč Cymrycha Hugha navštívil jeho srdce s dychtivým svistem a příšera těžce padla na dláždění, které rychle krev z jeho rány zabarvila dočervena.

Když se branou hnuli další Firbolgové, bylo už dláždění pod nohama kluzké krví. Tristan udělal výpad proti jednomu z přicházejících a uklouzl. Padl na zem a vyrazil si dech. Obr ho kopl do žeber a princ se nedobrovolně kutálel a čekal poslední ránu shora.

Přes rudou mlhu v očích uviděl Darytha, jak probodává Firbolga, který jej kopl.

„Pojď,“ uchopil prince za paži Pawldo a s nečekanou silou ho táhl stranou. Ještě s jedním ozbrojencem ho odtáhli z nejhustší vřavy a pomohli mu vstát. Daryth odrazil útok několika kyjů a odskočil, aby se přesvědčil, co je s princem.

„Jsem v pořádku. Díky,“ vydechl princ. Bez toho, že by se o tom Daryth přesvědčil, vrhl se znovu do vřavy, když se přiblížil Firbolg. Štíhlý Calishita rozsekl obrovské příšere krk. Několik sekund Tristan odpočíval a chytal dech. Díval se, jak se vyvíjí bitva v těsné blízkosti brány. Stále proti pár lidem stálo několik tuctů Firbolgů. Naštěstí pro lidi Firbolgové postrádali představivost a to hrálo proti nim. Asi tak půl tuctu jich leželo na dláždění mrtvých a blízko těchto těl leželi přinejmenším tři ozbrojenci s rozbitými lebkami.

Tristan se opět připojil a vybral si stupidně se šklebícího Firbolga. Jeho páchnoucím dechem se skoro až zalkl. Zpocený Firbolg si prvního princova úderu ani nevšiml a hrozivě se ohnal kyjem. Tristan uskočil rychle stranou a vyřídil útočníka jediným sekem.

Příšera řvala bolestí, padla na zem a marně se snažila udržet své vnitřnosti. Ve chvílce zemřela a dlažba byla ještě kluzčí než předtím.

Pach krve a smrti naplnil prostor brány a jak útočníci, tak obránci začali ztrácet sílu. Tristan se rychle rozhlédl a viděl, že mezi Firbolgy a dveřmi na nádvoří stojí kromě něj jen Pawldo, Daryth a jeden ozbrojenec.

Udýchaný viděl, že i Firbolgové se zastavili a odpočívají. Hněvivě si setřel z čela pot, stékající mu do očí. Věděl, že nesmí Firbolgy nechat odpočinout a znovu se seřadit, aby rozbili beranidlem padací mříž.

„Musíme útočit,“ vydechl princ a zvedl meč Cymrycha Hughha, ač mu paži projela prudká bolest.

„Hi - iii!“ Pawldo s výkřikem vyrazil dopředu a pořádně ťal do obrova lýtku. Než ale mohli jeho druhové útok podpořit, obři se vrhli na malé tělo a mrštili jím o kamennou zeď. Pawldo padl na podlahu v bezvědomí.

„Tak dobrá, vy smrdutí parchanti,“ zabručel tiše Daryth, ale jeho hlas se jasně ozval nad bitevním polem. Calishita se skrčil a Firbolg, který zasáhl Pawlda, instinktivně couvl z dosahu přicházející smrti.

Daryth skočil vpřed a Tristan se k němu okamžitě připojil. Když princ odrazil řadu útoků na Calishitova záda, Daryth zatlačil dotírajícího Firbolga zpět.

S neartikulovaným výkřikem hrozného děsu příšera zakopla o beranidlo, které stále ještě leželo uprostřed brány, a upadla přes ně na zem s mohutným zaduněním. Jak se její tvář zkrivila do masky nenávisti, Daryth skočil vpřed a vrazil svůj krátký meč do Firbolgova těla až po rukojeť.

Daryth uskočil s bleskovou rychlostí a vyhnul se zaplave špatně zacílených ran ostatních Firbolgů. Tristan využil tu výhodu, že nepřítel pronásleduje jen Calishitu. Meč Cymrycha Hughha snad přitahoval každou svištěcí zbraň Firbolgů. Princ rozdál několik hlubokých ran, než byl sám

sražen na zeď.

Ale zuřivý útok nemohl dlouho vydržet, uvědomil si Tristan, jak vymýšlel řešení, ostrý švih srazil hlavu z ramen posledního ozbrojence. Teď stáli Tristan a Daryth sami před širokými dřevěnými dveřmi vedoucími k horním částem brány.

„Když Firbolgové přišli do Corwellu...“ Silný zpěvavý hlas se rozlehl za nimi. Princ cítil, jak se mu jak kouzlem do ruky s mečem vracejí síly. Píseň doprovázená hudbou harfy působila zřejmě i na Darytha. Calishita si setřel pot z očí a z jeho tváře zmizela únava, která uvolnila místo výrazu smrtelného odhodlání. A mezi nimi tu stál Keren.

Rychle si přehodil harfu na záda a tasil dlouhý stříbrný meč. I bez svého nástroje bard zpíval válečnou píseň, mezi slokami se otočil k princovi a řekl: „Pár minut, princ. Tak dlouho to tu musíme udržet!“

„Beranidlo!“ vykřikl Daryth a ukazoval zakrváceným mečem. Tristan spatřil, jak několik Firbolgů zvedá kládu k poslednímu a rozhodujícímu úderu, zatímco několik dalších je chytře drží v šachu!

„Jdeme!“ zvolal princ a všichni tři se vrhli k obrům. Tristan udeřil Firbolga na předním konci trámu. Daryth se kolem něj prosmýkl a propíchl dalšího zmateného obra. Keren se také protáhl, a sice pomaleji, ale účinně držel zbylé nepřátele dál od svých přátel.

Kláda opět upadla na zem a klející Firbolgové ucouvli. Ale odkudsi přilétl obrovský kyj a praštil Kerena do žeber. Bard couvl zpět k bráně a tvář mu zešedla nesmírnou bolestí.

Při pokusu chránit své přátele Tristan a Daryth ucouvli, tlačeni Firbolgy ke zdi. Tak jako dříve tlak těžkých těl omezoval akce bojujících a několik dalších příšer přidalo svou krev na Šarlatovou zem; byli obětmi své vlastní strany.

„Nedokážeme je... dlouho... držet,“ funěl Daryth a obratně uhýbal svištěcí šavli. Těžká železná čepel vykřesala jiskry z kamenné zdi a vysekla tam hlubokou rýhu, jen o vlasek přitom minula Calishitovu hlavu.

„Musíme to zkusit,“ zabručel Tristan, příliš zaměstnán, než aby mohl na nepřítel pohlédnout.

V bráně se rozlehl rachotivý zvuk. S němou hrůzou ho princ rozpoznal. Kdosi se dostal ke klice a nyní zvedá poslední překážku mezi nádvořím a Firbolgy.

„Padací mříž!“ vykřikl Tristan. „Dostanou se na nádvoří! Rychle ke schodům a zpátky!“

„Mazejte, vy přerostlé bečky rybiho tuku!“

Ostrý hlas se rozduňel branou a princem proběhla jiskřička naděje. Viděl, že padací mříž se nadzvedla jen asi čtyři stopy od země a zastavila se. Místo aby umožnila průnik obrů na nádvoří, vyřítla se z nádvoří na obry Finellen se svými trpaslíky.

„A padejte zpátky do Myrlochu, kam patříte!“

Princ nechápal proč, ale Firbolgové začali řvát a ječet a v jejich hlasech se ozýval strach a zoufalství. Shlukli se dohromady a začali se prodírat pryč z brány jako stádo ovcí, cítící pach hladového vlka. Jeden bolestí vykřikl, jiný padl mrtev k zemi.

Tristan s Darythem se opírali o dveře a lapali po dechu, okamžitě obry zapomenuti. Občas se z nádvoří ozvala trpasličí nadávka a připomínala tak Tristanovi, kdo je zachránil.

„Říkal jsem ti,“ sbíral se na nohy Keren. „Několik minut!“

„A ani o minutu dřív,“ souhlasil princ a věřil, že se bard postupně vzpamatuje.

„Tak utečte, vy smradlaví zbabělci!“ zaječela Finellen a vykřikovala své vyhrůžky do zad couvajících Firbolgů. Příšery prchaly rychleji než kdy předtím, klouzaly a klopýtaly na mokré podlaze.

„Útok!“ zařvala trpasličí velitelka a její vous se bojovně naježil. Vyskočila se svou skupinou a před nimi se leskla řada kovových hrotů oštěpů jak stěna smrti.

„Vpřed!“ vykřikl Daryth a úlevně se opřel o zeď.

Tristan se slabě zašklebil na Calishitu, když je Firbolgové ignorovali. Společně sledovali, jak se mezi příšerami šíří panika a jak se en masse otočili a prchají od brány. Dva tucty mrtvých nebo raněných Firbolgů ležely na zemi a krvácely, zatímco malý počet jich prchal po hradní cestě.

Boj o bránu byl vyhrán.

Mračna černého dýmu z hořící palisády zakrývala Bestii výhled na hrad. Příšera si vzpomněla na snadnost, s jakou se Firbolgové dostali do brány. Jakmile budou Firbolgové uvnitř, půjde to snadno. Jestlipak už jsou na nádvoří?

Bestie vztekla srovnávala tento rychlý úspěch s pomalým postupem armády útočící na palisádu. Příkrý a kamenitý svah byl na mnoha místech pro pěšáky nepřístupný. Na jiných místech útočily stovky severanů, ale - jak si Bestie vztekla všimla - stěny stále odolávaly.

Nyní Kazgoroth viděl oheň na mnoha místech, ale nikde nehořel pořádný oheň.

A co ta druidka? Dosud v bitvě svou sílu nepoužila. Ale určitě tam je s obránci během nejtemnějších hodin historie Caer Corwellu. Bestie doufala, že se zapojí brzy, aby mohla odhalit, kde je. Jakmile se tak stane, bude patřit Bestii. Neklidný Kazgoroth se jen stěží ovládal, aby nepoužil nezvládnutelnou moc Temné studny. Úder divokého kouzla by mohl zničit pořádný kus palisády a uvolnit tak cestu útočníkům k samému srdci hradu.

Bestie ale klela, protože takový zásah by mohl zničit její vlastní oddíly. Pověřiví severané by okamžitě propadli panice a opustili bojiště. Mohli by poznat, že v těle Thelgaara Železné ruky se skrývá mocná magie.

Pak Bestie uviděla Firbolgy, kulhavě se vynořující z dýmu. Asi tucet se jich hnalo hradní cestou dolů v děsivé hrůze. Kazgoroth si mohl domyslet, že zbytek leží mrtev u brány.

A v tu chvíli Bestie ztratila sebeovládání.

Neovladatelné chvění vzteku projelo tělem Kazgorotha a zbortilo a změnilo jeho podobu. Těch pár severanů, co bylo poblíž a vidělo to, vzalo nohy na ramena a pádili vyděšeně pryč.

Nejdříve Bestie o několik stop vyrostla, stále v lidském těle. Silou vůle Kazgoroth vrátil tělo zpět k zemi, ale nedokázal zabránit nárůstu šupin na holých pažích a obličeji. V groteskní tváři knital rozeklaný jazyk a oči rudě plály vztekem a zkázou.

Neartikulovaným výkřikem Kazgoroth zcela uvolnil svůj vztek do úderu výbušné magie. Utíkající Firbolgové v čele s Grothem zmizeli v hromovém výbuchu části hradní cesty. Mrak kamení, prachu, špíny a kusů Firbolgů vzlétl do vzduchu a rozletěl se po zemi ve stoyardovém okruhu.

Tato exploze okamžitě zastavila boj a bojovníci obou stran překvapeně zírali. Dvě stě stop cesty zmizelo a místo ní tam bylo vidět kráter dvacet či třicet stop hluboký. Nepřežil to ani jeden Firbolg, a dokonce tam nezůstalo ani jedno tělo. Naštěstí pro morálku Kazgorothovy armády bylo svědkem ztráty sebeovládání Bestie jen pár lidí a málokdo pochopil zdroj výbuchu. Přesto se ale mezi vojáky okamžitě začaly šířit poplašné zprávy o králově záhadném chování.

Hrozivá síla vůle opět dovolila Kazgorothovi získat zpět tělo Thelgaara Železné ruky a projít se mezi řadami severanů.

„Střílejte, víc střílejte!“ řval a vojáci rychle spěchali poslechnout rozkaz. Další ohnivé střely s ohony černého kouře udeřily do palisády. Bestie s uspokojením sledovala, jak dřevo začíná hořet na půl tuctu dalších míst.

Možná, pomyslela si Bestie, Caer Corwell konečně začne hořet.

Kouř štípal do očí a hluk boje byl jednotvárný. Robyn dělala, co mohla, aby zabránila požáru. Ohnivé střely nyní byly přesnější a častější a Ffolkové je nestačili hasit.

Robyniny dlouhé spletené vlasy jí švihaly kolem hlavy, když běhala od jedné katastrofy ke druhé. Téměř ji zavalilo zoufalství, ale potlačila své pocity.

Ve chvílce klidu se rozhlédla a uviděla Gavina, jak se pokouší ovládat pumpu, která byla navržena pro šest mužů. Pokývl na ni a lehce se usmál. Také na něj kývla, když si odhrnovala z obličeje propocené vlasy. Síla jejích přátel ji dodávala odvalu. Klopýtala unavou, ale postavila se vedle něj a pokoušela se zvedat a stlačovat těžkou páku. Všude kolem bojovníci plnili Gavinovy občasné rozkazy.

Ale ohně hrozily zničit palisádu a vystavit obyvatele hradu útočníkům.

„Bojuješ dobře, děvče,“ zabručel kovář mezi zaťatými zuby, když bojoval s pumpou.

„Nemám moc na výběr,“ odpověděla Robyn.

„Tak jako my všichni,“ řekl Gavin s úsměvem. „Hej! Zvedněte ta vědra a pohněte sebou!“ zakřičel na skupinu bojovníků ohněm, kteří se na okamžik zastavili, aby popadli dech. Několik mužů se připojilo ke kováři u pumpy a Robyn se vrátila na palisádu, aby vedla vodu přímo na oheň.

Jiskřící ohnivá koule dopadla na vrchol palisády a jeden z obránců vzplál plamenem. Muž vrávoral těžce zpět a Robyn rychle poskládala slova do jednoduchého kouzla - jednoho z těch, která se naučila z matčiny knihy. Ve vzduchu nad ním se objevila studená voda a přelila se přes mužovy šaty a tělo, čímž zdušila plameny do syčícího dýmu.

Ale musela si zásoby magie chránit, a tak znovu popadla těžké vědro a vylila jeho obsah na doutnající palisádu. Připevnila řemen na hůl a pověsila si ji přes záda. Teď ji měla u sebe a cítila sílu její moci přes propocenou halenu. Ale ještě se neodhodlala hůl použít - její síla byla omezená.

Prameny pod Caer Corwellem byly hluboké a přes hrad byla tažena jejich voda do mnoha pump pro případ útoku, ale teď se ohně šířily. Už začaly praskat a hučet části palisády, jak byly stravovány hladovými plameny. Druidka se v hrůze rozhlédla.

Najednou jí v uších zazněly tóny klidné balady a přehlušily okolní kakofonii. Bardova hudba pronikala nádvořím jako sluneční paprsek bouří a obránci nabrali odvalu.

Keren klidně procházel řadami zoufalých Ffolků, tiše hrál na harfu a zpíval příběh o tragické lásce. Na plášti měl skvrny z boje a trochu kulhal na pravou nohu -, ale vypadalo to, že válka je velmi vzdálená jeho mysli. Robyn instinktivně vzhledla, aby se podívala na velkého sokola kroužícího nad obránci.

S kyselým úsměvem si uvědomila, jak vypadá. Pot a špína pokrývaly její kůži a měla popálené ruce.

„Viděls Tristana?“ zeptala se Robyn.

„Vede obranu brány!“ prohlásil bard a pak smutně dodal: „Pawldo je raněn, ale myslím, že to není vážné.“

„A boj?“

„Brána je zabezpečena. Firbolgové utekli a nejsilnější nápor je teď veden na zeď. Jak jste na tom?“

Robynino zoufalství vyplulo na povrch a hlas jí selhával. „Nejsme schopni už dlouho hasit.“

Jako na potvrzení jejich slov se zřítíla část zdi v oblaku kouře a jisker. Ve vzniklém otvoru se okamžitě objevili seveřané a začali se hrnout na nádvoří.

„Do zbraně!“ zařval Gavin a jeho oddíl pustil vodní pumpy a vědra a chytil se štítů a mečů. Keren přehodil harfu na záda a přidal se k nim. Ale Robyn viděla, že víc než stovka seveřanů se dostane na nádvoří dřív, než se Gavinovi muži stihnou shromáždit.

Znovu se obrátila ke znalostem získaným z matčiny knihy. Vyslovila pradávný příkaz a vzala si ze země sílu bohyně. Krátkým, úsečným gestem pokynula proti seveřanům, kteří lezli přes trosky rozbité zdi.

Pod jejíma nohama se země zachvěla a nespočetné množství výhonků, křoví, trav a trnů se plížilo jak hadi ze všech stran a obtáčelo nohy a pasy útočníků. Chycení druidčíným kouzlem sekali kolem sebe ve snaze osvobodit se z kouzelných pout.

Ale rostliny svůj útok nezpomalily. Poskytly tak čas Gavinovi a jeho oddílu vytvořit sevření tří řad za sebou a připravit se k úderu. Seveřané, kteří okamžitě nepadli, se dali na ústup. Robyn těžce dýchala námahou a vzrušením. Triumfálně vykřikla, když viděla, že útok byl poražen. Gavin se svými lidmi obsadili pevně celou prolomenou mezeru ve zdi.

„Dokázali jsme to!“ vesele vykřikla Robyn, běžela ke kováři a nadšeně ho objala. „Zastavili jsme je! Utíkají!“

Gavin si jemně sundal její paže z krku a pokynul hlavou ke vzdálenému vřesovišti. „Ale nepřítel není vyřízen,“ opatrně poznamenal Gavin.

Laricova umrlčí tvář se zkřivila při pohledu na tucty zajatců, vedených ke Krvavým jezdcům. Jeho myšlenky se na okamžik dotkly druidky uvnitř hradu. Jeho touha zkřivila rysy obličeje ještě hrůzněji. I velký černý hřebec pod ním cítil jeho vzrušení a nervózně dupal a fňkal.

Na poli, kde se kdysi pořádala Slavnost jara, nechal Laric bloudit svůj pohled po prudkém svahu, což byl skoro útes, který stál mezi ním a obětí, po které tolik toužil. Palisáda nad svahem shořela na popel a teď tam stála řada Ffolků s připravenými zbraněmi.

Skupina zajatců - vesměs starých Ffolků, kteří nestačili uprchnout před postupující armádou - byla nahnána mezi Krvavé jezdce, kteří se na ně vrhli. Jen několik z nich mělo čas vykřiknout, ale nikdo neunikl rychlým smrtícím ránám. Rudá krev prýštila do nastavených dychtivých dlaní Krvavých jezdců.

Každý z Krvavých jezdců rozprostřel u krvácejícího těla kožený vak a rychle chytil tmavě rudou krev. Laricovi se chvěla kostnatá ruka s váčkem tak, že byl stěží schopen nabrat krev od křehké stařeny. Pak se zvedl a přistoupil ke svému koni. Držel vak otevřený a zvedl koni přední nohu. Ponořil černé kopyto do teplé krve, vychutnával aroma, které stoupalo vzhůru. Když se kopyto vynořilo, svítivě vibrovalo. Tak pomalu pokračoval s každou nohou koně a stejně si počínali ostatní Jezdci.

Když se každé kopyto, tak nabité, dotklo země, rozlehl se nad polem ostrý třesk. Pokud se kopyto dotklo kamene nebo valounu mezi hroudami hlíny, vykřesalo na trávu spršku jisker.

Koně teď netrpělivě a plni energie čekali na své pány. Nechali vysušené mrtvolky ležet mezi lidmi. Laricovy příšery pak vyskočily do sedla a obrátily většici hlavy k Caer Corwellu. Laric tasil meč a držel černou matnou čepel ve vzduchu před sebou. Jeho špička ukazovala k průlomů v palisádě, vysoko nad útesem. Praskání a jiskření očarovaných kopyt se rozléhalo polem jako údery blesku a potlačovalo všechny ostatní zvuky.

Koně se rychle dali do cvalu. Hřmění jejich kopyt se neuvěřitelně rozléhalo.

Jak Jezdci nabrali rychlost, Laric viděl, jak se svět kolem zpomalil. Lidé se otáčeli za Krvavými jezdci a ti se pohybovali jako v sirupu. Ohnivě koule vystřelené z katapultů vypadaly, jako že skoro zmrzly ve vzduchu, putovaly vpřed jako mýdlové bubliny nesené lehkým vánkem. Temné kouzlo zrychlilo pohyb Krvavých jezdců nad hranice možností smrtelníků a zbytek světa vypadal, že se pomalu vleče.

A nyní se Krvaví jezdci dali do trysku, mířili přímo k strmé zdi. Laric v čele úplně povolil svému koni uzdu. Kopyta koní teď při každém dotyku vytvářela svítilící cestičku ohně a tento oheň se šířil po svahu. Nemožně rychle vyběhli koně Krvavých jezdců na příkrý svah vedoucí ke Caer Corwellu. Pro ty, co je pozorovali, byli šmouhou stínu a ohně. Nechávali za sebou černou a vypálenou zemi. Pro Jezdce vypadal zbytek světa jako mozaika ohromných pozorovatelů a pomalu se kutálejících ohnivých míčů.

Newt lině poletoval v osikovém hájku na břehu křišťálově jasného jezera Myrlochu. Letní den ho hřál a činil ospalým, ale cítil podivnou nejistotu.

Třepotal se jako vážka mezi stromy, chvilku se stal neviditelným, než se znovu objevil a pak zase zmizel. Mízel a zase se objevoval cestou skrz les, kdy stále spěchal na jih.

Vzduch se pomalu začínal plnit pachem zkázy a smrti. Mouchy a komáři těžce bzučeli v klidném vlhkém vzduchu. Newt si uvědomil, že letí k Fallonským močálům.

Náhle si vzpomněl na příhodu s dívkou a jejími společníky. Radostně popolétl při vzpomínce na spráskání Firbolgů v sevření Newtova kouzla.

Stále ještě v polospánku se rozhodl podívat se na poslední scénu dobrodružství- na pevnost Firbolgů. Přelétá lnad svěšenými větvemi vrb, vznášel se nad poloslanou vodou a náhle zahlédl stopy.

Tu stopu ani neviděl, ani necítil. Nevěděl, jak ji dokáže sledovat, když zřejmě byla vytvořena před mnoha týdny a zalita vodou a bahnem.

Rychle vzlétl, až se ztratil z dohledu kohokoli, kdo by jej pozoroval. Neviděl nic kromě té stopy, vinoucí se mezi bažinami, dokud se konečně nevnořila do slunnější říše lesu.

Letěl rychle, urazil mnoho mil za hodinu a nikdy neodbočil ze své trasy. Ke konci dne se konečně dostal ke zdroji té nekonečně dlouhé stopy.

21 Pád pevnosti

PAWLDO NABYL VĚDOMÍ, KDYŽ JEJ TRISTAN s Darythem přenášeli do ubytovny, kde byli ranění ošetřováni, jak jen to bylo možné. Tam se setkali s otcem Nolanem.

„Jak jde boj?“ zeptal se kněz a přetáhl vlněnou pokrývku přes tvář prázdně hledícího bojovníka. Stál a upřeně zíral na prince, který stěží zadržel projev třesu.

Dříve statný kněz zhubl a kůže mu visela na těle. Tvář měl nezdravě bledou, s velkými kruhy pod očima. Vypadal, jako by nespál několik týdnů.

„Prozatím jsme je zastavili,“ odpověděl Tristan, když položil půlčeka na poměrně čistou hromádku slámy.

„Nechtě mě být!“ vykřikl Pawldo a odtáhl se od prince. „Vracím se tam a -“

„Ale ne, jen pěkně zůstaň tady!“ naléhal kněz a utišoval vzpurného půlčeka. Z Pawldovy hlavy prýštila krev a nedokázal skrýt prudkou bolestivost při každém pohybu. Nakonec uleh na slámu a zavřel oči.

Tristan s Darythem se vrátili na nádvoří a právě uviděli roj šípů, letící ke stájím. Hrozilo jejich zapálení. - Daryth se připojil k Ffolkům, snažícím se oheň uhasit. Když Tristan zjistil, že se jim to podaří, rozběhl podívat po Robyn.

Viděl ji stát vedle Gavina na opačném konci nádvoří. Oba se dívali dolů na svah za hradbami. Princ, ženoucí se k nim, viděl, jak cosi odstrčilo řadu Ffolků u průrvy ve stěně.

A pak spatřil Krvavé jezdce vnikající na nádvoří.

„Co se stalo?“ vykřikla Robyn při pohledu na blížící se skupinu Krvavých jezdců. Slyšela strašlivé hřmění a dunění kopyt a viděla za nimi ohněm zčernalou stezku, ale Jezdci se pohybovali příliš rychle pro její oči smrtelníka.

Jediný Gavin dokázal reagovat, když se vraníci dostali na skalisko. Postavil se před Robyn a zvedl své obrovské kladivo.

Robyn viděla jen skvrnu rudých očí, černé kůže a vyceněných zubů. A to už byli Jezdci u ní. Robyn pocítila cosi mohutného - snad bok koně - jak do ní strká, a upadla. Jen nejasně viděla Gavinovo kladivo vířit a srážet Jezdce ze sedla. Viděla, jak mu krvácí rameno, jak ustupuje a rozkračuje se nad jejím tělem, aby ji chránil.

Tělo jí zasypávaly jiskry a úlomky kamenů, ale kovář stál pevně rozkročen a kladivem odrážel útočící Jezdce, aby žádné z drtících kopyt nemohlo dopadnout na druidku.

Pak na ni dopadla krev a spatřila čepele, hluboko se nořící do Gavinova těla. Jeho krk, prsa, paže, hlava, vše bylo zalito krví, ale Gavin stál, jako by ho držela nadpřirozená síla.

Pak Jezdci projeli kolem, cválali na nádvoří a zanechali za sebou zbytek skupiny sténat a krvácet na ochozu. Gavin klesl na kolena, když se Robyn zvedla a posadila se. Kovářovy oči se leskly při němém pohledu na krev, volně tekoucí na zem. Pak se pomalu naklonil a padl dozadu. Zůstal ležet bez hnutí mezi ostatními těly.

Tělo Thelgaara Železné ruky vypadalo jako vozidlo neschopné pohybu do prudkého svahu. Ale Bestie si stále ponechávala ten obtížný tvar. Teď, když je pád pevnosti na dosah ruky, nemůže dovolit severanům nedokončit svůj úkol.

Kazgoroth se chytal rukama drnů a kamenů a zdolával v čele tisíců severanů strmý svah k palisádě. Průrva, kterou Ffolkové dosud bránili, byla prázdná.

To jízda Krvavých jezdců ji vyčistila. Nestál tu jediný obránce, který by bránil nájezdníkům postoupit. Útok projel Ffolky jako kosa. Muži Železného krále teď dosáhli vrcholu skaliska a vřítli se do průlomu.

„Jméno bohyně...“ šeptala Robyn. Při pohledu na zakrvaveného a prachem pokrytého Gavina se rozplakala. Poklekla vedle muže, který zemřel pro ni, a jemně mu zavřela oči. Poprvé od té doby, co viděli jeho vesnici v plamenech, si pomyslela, že vypadá klidně. Ve smrti se připojil ke své rodině.

Vstala a opatrně se chopila hole, kterou měla dosud připravenou za zády. Přitiskla ji k hrudi a hladký povrch hole ji uklidnil. Dodal jí sílu a zahřál jí ruce. Cítila se velmi stará, ale jako by ji stáří zocelilo a dodalo jí zkušenosti.

„Díky bohu, jsi v pořádku,“ oddechl si přibíhající bard.

„Kovář mi zachránil život,“ řekla prostě a pak se otočila.

Viděla Krvavé jezdce projíždět po nádvoří hradu, jejího domova. Nyní se pohybovali pomaleji a zabíjeli každého, kdo jim stál v cestě, dokud necválali po nádvoří, které bylo prázdné, kromě jich samých a jejich obětí.

„Jsi v pořádku?“ Odkudsi se vynořil Tristan a starostlivě se dotkl jejího ramene. Podívala se na něj a pohled na jeho unavený obličej ji téměř rozplakal.

„Ano,“ odpověděla a polkla. Věděla, že teď by ho nemohla nechat jít.

„Pojďme odsud!“ Uchopila prince za paži a rozběhla se. Běželi kouřem až ke stájím, kde, jak Tristan doufal, by měly být rytířky a sedlat své bělouše.

Brigit jim otevřela dveře a oni vyběhli. Ještě viděli Krvavé jezdce, jak pustoší celé nádvoří.

S obavami Tristan spočítal jedenáct bílých koní a jedenáct rytířek. Jak jen ty statečné bojovnice trpí v jeho službách!

Ale opět nasedaly a připravovaly se k boji s útočníkem, jehož počet je pětikrát převyšoval.

„Počkej,“ zakřičela Robyn na ozbrojence připraveného otevřít dveře stáje. „Dej mi čas dostat se tam, blízko dveří do pevnosti!

Tristane, potřebuji, abys šel se mnou,“ vyzvala prince a ten neodporoval.

Robyn se opět obrátila k rytířkám. „Až se dveře otevrou, zaútočte do nádvoří a pak se zase vraťte. Musíte vést Krvavé jezdce kolem mě!

A prosím,“ Robynin hlas byl vážný a tichý. „Všechny musíte být pryč dříve, než ke mně dojedou - dbejte toho!“ Brigit byla překvapená, ale přikývla.

Robyn a Tristan vyklouzli ze stájí a běželi k pevnosti za stěnou kouře. Brzy se dostali k velkým dubovým dveřím.

Náhle se rozlétla vrata stáje a Sestry ze Synnorie vyjely na dvůr.

Stříbrné zbroje zářily v odpoledním slunci a pestrobarevné zástavy, hrdě vztyčené jako vždy, vlály ze stříbrných kopí. Tato kopí se teď sklonila ke kroužící masě Krvavých jezdců, když se ty dvě skupiny srazily.

Krvaví jezdci blížící se rytířkám uhnuli z cesty. Než je mohli černí koně obklíčit, Sestry ze Synnorie se otočily a hnaly se zpět ke stájím.

S vítězným pokřikem se Krvaví jezdci pustili do pronásledování. Bílí koně byli rychlí a Sestry se brzy vzdálily všem Jezdcům v krátkém trysku přes nádvoří.

Všem až na jednoho.

Kapitán Krvavých jezdců vyrazil vpřed na svém černém hřebci bleskovou rychlostí a silný kůň jej donesl až těsně za Sestry.

Rytířky, těsně následované Laricem, se prohnaly kolem Robyn, která vystoupila ze dveří na dláždění nádvoří.

Dubová hůl ostře udeřila o kámen a pak znovu. Vyslovila tajemná slova, volala bohyni na pomoc.

A bohyně slyšela.

Bohyně roztrhla zemi vedví podél čáry, kterou Robyn naznačila holí. Bohyně vyzvala všechna žhavá zřídla v hlubinách svého těla - rozsáhlé nádrže tekuté skály, planoucí bílým ohněm, a předala tuto sílu Robyn.

Ze země vytryskla žhavá stěna a postavila se cesty útočícím Jezdcům. Kameny dláždění létaly k obloze, jak oheň bohyně dosáhl k nebi a tvořil bariéru obrovského žáru.

Krvaví jezdci narazili do stěny bílého žáru. Z jejich koní se okamžitě staly kostry, které na zem dopadly zohavené a černé. Oheň Matky země se zmocnil těla každého Jezdce a vypálil moc Temné studny z jejich kostí. Z ohně se vynořil pouze popel.

Jak šedohnědá vlna sledovala Smečka svého vůdce přes vřesoviště, hory a lesy Gwynnethu. Canthus je rychle vedl z vysočiny přes osamělé usedlosti severních oblastí stále blíže ke svému pánovi a domovu.

Konečně Canthus ucítil blízkost svého domu, protože poznal pole, na která ho brávali Tristan s Darythem k výcviku. Milovaný pán a hrad už jsou blízko.

Nad Caer Corwellem se vznášel velký černý sloup kouře. Pes běžel vytrvale vpřed, jazyk mu volně visel mezi čelistmi. Chlupaté, boky byly plné ran, z mohutné hrudi se dralo přerývané dýchání.

Nyní jeho nozdry zachytily pach domova - pach smíšený s mocnějšími vůněmi hrozby a nebezpečí. Cítil slanou vodu zátoky a ostrou vůni stájí, ale vše překrýval pach dýmu, smrti a zkázy.

Jak hnědá legie se vlci hnali k Caer Corwellu. Ale už když běželi, umírali vojáci a hořel hrad.

Ve zlomku sekundy Laric spatřil ohnivou stěnu a vycítil, že ta dlouhá řada úlomků kostí koní a popele Jezdců je vše, co zbylo z jeho vojska. Necítil žádný smutek nad ztrátou svých druhů, protože takového citu již dávno nebyl schopen. Znal jen hněv.

Jeho černý kůň se vzdálil od Sester, protože mezi nimi necítil svůj vytoužený pach. Mlhavě si všiml, že Thelgaar Železná ruka nyní vede velkou armádu hradbami prolomenými Krvavými jezdci - boj ještě neskončil.

Jeho shnilé chřipí hledalo v dýmu na nádvoří pach té, kterou hledal. Ta druidka rozhodně musí být zodpovědná za zničení jeho druhů. Toužil jen po ní.

Náhle mu jemná vůně pronikla do nosu, koně se trochu rozestoupili a Krvavý jezdec spatřil svou kořist. Ležela bez hnutí u zdi pevnosti a před ní stál ten vzteklý člověk, ten s mocným mečem. Ten muž bude silný protivník, tím si byl Laric jistý. Ale jeho touha po druidce jej hnala do útoku.

Jeho kostnaté čelisti zachrastily v úsměvu a černý kůň se rozběhl kupředu s klapotem kopyt na dlažbě. S vřelým potěšením viděl, že Tristan si jeho příchodu ještě nevšiml. Zdálo se, že princova pozornost je plně soustředěna na blížící se řady severanů...

Na Thelgaara Železnou ruku.

Kazgoroth se zastavil mezi těly Ffolků, zabitých Krvavými jezdci. Lidské plíce Thelgaara lapaly po vzduchu, ale Bestie v něm dlouhým stoupáním ze své energie nic neztratila.

Pozorovala útok Sester ze Synnorie vedený ze stájí - a pak pronásledování Krvavých jezdců.

Pak z nádvoří vykvetly plameny bílého ohně a Kazgoroth se díval na zkázu svých vlastních stvoření. Bílé plameny vyšlehly vysoko a spálily oči Bestie mocí bohyně. Kazgoroth vztekle zařval a musel uhnout pohledem.

Pak Bestie viděla zbytky Krvavých jezdců a opět se její tělo otřásl spalujícím hněvem. Síla Temné studny nekontrolovatelně vyrazila výbušným plamenem z Thelgaarových zkrivených úst a změnila jeho silné paže v hadovitá tykadla.

Ale chladná inteligence v nitru netvora ho rychle opanovala. Tykadla se opět stáhla do lidských paží a bělovousá

tvář se opět podobala Thelgaarovi. Někteří severané si protřeli zrak a považovali to za přelud vyvolaný štiplavým dýmem. Jiní se tiše modlili ke svým cizím bohům.

Tristan vydechl při pohledu na bílý oheň pohlcující Krvavé jezdce. Uslyšel za sebou nejasné klapnutí a otočil se. Viděl, jak Robynina hůl padla na zem a dívka sama se opřela o stěnu pevnosti a pak pomalu klesala dolů.

Princ k ní přiskočil a zachytil bezvládné tělo těsně nad zemí. Robynina tvář byla děsivě bílá, ale dýchala. Úsilí nutné na vyvolání mocného kouzla zkázy ji nepochybně zcela vyčerpalo.

Na chvíli Tristan zapomněl na bitvu, zuřící kolem něj. Úzkostlivě položil Robyn do výklenku před dveřmi pevnosti na rozprostřený plášť. Pak zvedl její hůl a položil ji Robyn přes prsa, doufaje, že tento talisman jí snad pomůže vzpamatovat se.

Princi se zdálo, že držadlo hole se poněkud ochladilo - jako by to byl obyčejný kus dubového dřeva. Nevyzařovalo už žádný dojem hluboké zvláštní živosti, jaký mělo dříve.

A pak Tristan zapomněl na Robyn, protože meč Cymrycha Hugha jej přinutil k pohledu přes nádvoří. Viděl blízkou postavu nepřátelského krále - mohutného bělovousého severana, který vedl útok svých krajanů s obrovskou zuřivostí.

Ale princ posílen svým mečem viděl více. Viděl tohoto krále takového, jakým ve skutečnosti byl - nelidský, ale ani zvířecí. Jako spár jakési strašné síly, hlubší a ničivější než cokoli živoucího na této zemi.

Poznal, že král je démon, který útočil na Robyn v jejím pokoji a byl vyhnán jen spojenými silami druidky, kněze i prince.

A také věděl, že i Bestie jej poznala.

Robyn slabě zasténala a pohnula se pod schody pevnosti. Princ se k ní zpola otočil a viděl, že má otevřené Oči. Chtěl k ní jít, ale meč mu to nedovolil.

Princ Corwellu se obrátil zády k Robyn a vykročil do bitvy s Kazgorothem.

Poslední část cesty ke Corwellu proběhla pod tlapami Smečky a nakonec Canthus spatřil svůj cíl. Hrad před ním stál na známé skále, ale jeho vzhled se zcela změnil.

Černý kouř a oranžový oheň se zvedaly k obloze z mnoha míst palisády. Všude kolem hradeb bylo plno severanů a katapulty bombardovaly pevnost ze všech stran. Po strmých stránkách kopce se škrábali nájezdníci, aby zaútočili všemi průlomy v palisádě.

Canthus zavrčel a vyrazil k obraně domova svého pána.

Jeho věrní druzi jej napodobili. Tisíce vzteklych a hladových vlků se vrhlo na severanskou armádu. Stovky nájezdníků ani nevěděly, co je zabilo, protože Smečka se přihrnula zezadu. Pomalu, jak se polem šířil křik umírajících a vrčení zabíjáků, se nájezdníci otočili od hradu, aby čelili vlčí zkáze ženoucí se na ně.

Vlci přicházeli ze severu, kde byl útok nejslabší. Na protější straně hradu už Krvaví jezdci prorazili palisádu a boj se přenesl na nádvoří. Ale tady palisáda stále stála a kamenná stěna pevnosti se zvedala přímo vzhůru. Tady se také svah vedoucí ke hradu skládal hlavně ze zvětřalých kamenů, které nebyli schopni zlét ani nejzarytější útočníci.

Nájezdníci se teď snažili zachránit sami sebe a nevšímali si hradu. Bleskem byli vlci mezi nimi a každý severan, který pozvedl svou zbraň proti vlkovi, zjistil, že na něj útočí další dva zepředu i zezadu.

Údery mečů a sekýr zabily mnoho vlků, ale Smečka se hnala kupředu s jednoznačným cílem - vždy sledovala obrys vodního psa, který je inspiroval.

Jak masakr pokračoval, přelévání krve naplnilo vlky nadšením. Víc a víc nájezdníků prostě prchalo a šířily se vlny paniky. Během pár minut nebyl na severní straně Caer Corwellu ani jeden severan.

Velký mrchožrout skočil ke Grunnarchovi, ale ten roztal lebku zvířete jediným úderem sekery. Otočil se právě včas, aby viděl Raaga Hammerstaada, bojujícího vedle něj, který byl ale příliš pomalý, než aby se vyhnul útoku dalších zvířat.

Vlk vnořil slonovinové tesáky skrz vousy do Raagova hrdla a protřhl mu krční tepnu a hrtan. Norheimské ostrovy ztratily svého krále během okamžiku. Ale Grunnarcha více znepokojovala ztráta celé armády.

Vojáci kolem něj se otáčeli a utíkali před tou nepřirozenou silou. Na Rudého krále se vrhl další vlk a sekera mu opět zachránila život. Ale Grunnarchovi se tento zápas také nelíbil. Pro směřejšího válečníka, než je on, by bylo těžké uznat, že nepřítel by měl být z masa a krve se zbraněmi a zbrojí. Ale během jejich výpravy byl jeho nepřítelem déšť, hmyz či strmá skaliska. A teď dokonce i vlci.

Vypadalo to, jako by se sama země bránila proti severanům, a tato myšlenka jej naplnila pochybnostmi. Rozhlédl se a viděl, jak stále více jeho mužů utíká před vlky. Viděl, že za chvíli bude obklíčen celou smečkou.

Nepříliš litoštivě se otočil Grunnarch k vlkům zády a připojil se k útěku. Nevěnoval ani pozornost Thelgaarově armádě u hradu a samotné pevnosti. Místo toho se Grunnarch hnál ke své veslici na břehu i své mysli byl doma.

Princ pevně zamířil nádvořím k blízké se mase severanů. Nevšímal si nesmírného počtu nepřátel a soustředil svou pozornost na Bestii. Zbylí bojovníci Ffolků se nyní vynořili zpoza barikád a z budov.

Stovka bojovníků z Gavinova oddílu, chmurně rozhodnutá pomstít smrt svého vůdce, šla za Tristanem. Dvacítka trpaslíků v čele s Finellen se vynořila z brány a pochodovala po jeho pravici. Sestry ze Synnorie vyjely ze stájí se skloněným kopím a zařadily se po jeho levici.

Vycházeli bojovníci, kteří přežili z hradní posádky i jiných pluků, a všichni se přidávali k zástupu za Tristanem. Brzy se jejich počet začal rovnat tomu, který vedl Thelgaar Železná ruka.

Poprvé Železný král vytáhl svůj meč z pochvy na zádech. Silná ocelová čepel, téměř pět stop dlouhá, výhružně blýskala. Jeho svalnaté paže sevřely jílec a těžký meč vylétl jako proutek do vzduchu.

Meč Cymrycha Hugha, lehounký jako pírkó, táhl Tristana dopředu. Ale Tristan nepotřeboval žádné povzbuzení, aby

bojoval se stvůrou před sebou. Pochopil, že ten netvor před ním je zdrojem všeho zla, které padlo na Gwynneth během tohoto dlouhého osudového léta.

Nájezdníci i Ffolkové se zastavili sto yardů od sebe. Thelgaar Železná ruka kráčel dál a Tristan Kendrick, princ corwellský, mu nastavil meč.

Tristan přešel pohledem mohutnou postavu a upřeně pozoroval čepel protivníka.

Ta náhle šlehla k Tristanovým kolenům, ale Tristan ji odrazil a paže mu zmrtvěla. Jeho vlastní meč zamířil do soupeřova ramene, ale ten byl stejně rychlý. Znovu a znovu zbraně zvonily a narážely do sebe v naprostém tichu nádvoří.

Váha meče Bestie, podporovaná mocí Temné studny, narážela do meče Cymrycha Hugha s nadpřirozenou silou a Tristan musel začít ustupovat pod jeho nápor.

Strnulost paže se začala měnit v bolest a Tristan cítil, že se začíná bát další rány. Zdálo se mu, že je nemožné, aby mu meč nevypadl z ruky. Bojovali těsně u okraje svahu a Tristan při dalším výpadu protivníka uskočil. Téměř upadl na suti ze zřícené hradební zdi a jen náhodou uhnul úderu vedenému dolů, který roztřel obrovskou kládu.

„Podívejte!“

Výkřik přilétl od neznámého bojovníka mezi Ffolky, ale přitáhl pozornost všech shromážděných k vřesovišti pod nimi. Tisícovky severanů pronásledovaných vlky proudily pryč od hradní skály v panice, kromě těch, co byli s Thelgaarem. Ti nyní neklidně pohlíželi na ohromnou postavu svého krále a pak zas na úprk, odehrávající se dole.

A vtom uviděli, jak se vzhled jejich vůdce mění v cosi přízračného, co by si nedokázali představit ani v děsivém snu.

Bestie pozorovala úprk své armády a cítila zhroucení celého plánu. Krvaví jezdci a Firbolgové byli mrtvi a jeho armáda teď prchá. Vztek zaplavil démonovu hrud' a Bestie vybuchla do své vlastní podoby před hrůzou rozšířenými očima severanů a Ffolků. Její ocas rostl a byl delší než trámy palisády. Vzteklym švihnutím smetl deset severanů ze skály. Hlavu měla výše než zeď kolem nádvoří. Stála na dvou zadních nohách s mohutnými svaly a mocnými drápy.

Hnusné ostny na předních prackách se sevřely a pokusily se vyrvat prince z Corwellu srdce. Ale meč Cymrycha Hugha sekl do těch spárů věčnou silou bohyně.

Tělo Bestie nemohlo moci meče odolat. Kazgoroth zaječel bolestí a začal před princem a jeho silným mečem ustupovat.

Okamžik překvapení prince přikoval k dlažbě. Proměna Bestie jej roztřásla stejně jako severany a Ffolky. Útočníci i obránci stáli bez hnutí.

Všichni až na jednoho.

Lidé na nádvoří, zaujati soubojem prince a krále, si nevšimli stínu Larica, prodírajícího se ven z davu. Snažil se pečlivě vybrat tu pravou chvíli. Laric jen nejasně viděl přetvoření Kazgorotha v Bestii. Jeho pozornost se plně soustředila na dívku v bezvědomí.

Zatímco všichni na nádvoří stáli bez hnutí, Laric vedl svého koně k druidce. Kopyta duněla a jiskřila na kamenném dláždění. Ve chvíli, kdy se k ní dostal, otevřela dívka oči. Její ústa se otevřela hrůzou, ale spárovitá ruka Krvavého jezdce ji už držela za rameno.

Kruté sevření kostí poznamenalo Robyninu kůži a netvor ji zvedl k sobě do sedla. Potěšeně zaznamenal, že opět ztratila hrůzou vědomí.

Ale stále žila, což bylo nejdůležitější. Laric ji samozřejmě zabije, ale chtěl-li ji skutečně vychutnat, zabítí muselo být pečlivě připraveno. K tomu potřeboval určitou vzdálenost od tohoto chaosu.

Ostatní lidé na nádvoří, stále upoutáni děním před sebou, slyšeli klapot kopyt přes nádvoří. Ti, kdo se otočili, zahlédli záblesk černého koně a Jezdce v červeném plášti projíždějícího pod zpola zvednutou padací mříží. A ti, kdo se podívali dost rychle, viděli nehybné tělo dívky přehozené přes hřebce.

Pak Laric projel bránou a ujížděl jako vítr po hradní cestě a po vřesovišti. Blýskaly jiskry a zvedal se kouř tam, kde se černá kopyta dotkla země. Povrch země byl černý a zničený, kudy Krvavý jezdec projel.

Kamerynn otočil mohutnou hlavu po bzukotu, ozývající se za ním, skoro jako by měl stále oči. Uslyšel vzrušením přeskakující hlas. Zaútočila na něj série otázek, příliš rychlá, aby jim porozuměl. Ale s určitostí cítil, že návštěvník není nepřítel.

Newt vzrušeně a zoufale zamrkal, když spatřil kdysi mocného jednorožce. Kamerynn pěkně vyhubl během minulých týdnů. Na kůži se mu jasně rýsovala široká žebra. Srst, jeho dřívější chloub, byla matná. Ale nejvíce si Newt všiml zjizvených a bledých očí a vycítil, že tvor je slepý.

Jako všichni tvorové Myrlochského údolí Newt věděl, že jednorožec je synem bohyně a ochráncem údolí. Když ho teď viděl tak zmrzačeného, zalila Newta vlna zoufalství a strachu. Velice si přál jednorožci pomoci, ale jak?

Newt bzučel nad Kamerynnem. Přemýšlel a švitořil. Jednorožec mu viditelně nerozuměl, protože dráček na své otázky nedostal odpověď. Místo toho se Kamerynn stále ploužil lesní pěšinou. Jak si hledá cestu - i když velmi pomalu - to Newt nechápal.

Přes pěšinu se táhl malý potok a jednorožec opatrně zpomalil. Newt přebzučel potok. Usilovně přemýšlel a představil si most přes potok - obvyklý trik jeho iluzionistických kouzel. Most se vynořil. Byl ze solidního kamene, příliš velký pro tento potok, ale Newtovi se líbil. Otočil se ke své iluzi zády a radostně se rozhodl most tady nechat. Doufal, že něco se pokusí po něm projít, dokud za pár hodin kouzlo nevyprchá. Newt se zastavil a překvapením zapomněl bzučet křídly. Když se podíval dolu, zahlédl, jak jednorožcovy oči sledují obrysy jeho iluzorního mostu. Jednorožec viděl iluze!

Newtova mysl, většinou neuspořádaná, rychle došla od tohoto poznatku k jednoduchému závěru a pak plánu. Ví, jak jednorožci pomoci!

Radostně tleskl a vzrušením opět zamrkal. Položil před jednorožce další iluzi, která představovala věrnou podobu stezky vinoucí se před nimi. Kamerynn radostně poskočil a vyrazil kupředu, takže Newt musel pěkně zrychlit svůj let, aby se udržel před ním. Když se jednorožec dostal z dosahu kouzla, položil před něj dráček další a další kousek magie. Nakonec se pohádkový dráček posadil na jednorožcovu hlavu a pak slezl a přikrčil se na rohu. Teď jednorožec s dráčkem vytvářejícím kouzla cválal po zemi, magicky před ním vytvářené, a tak dvojice běžela po bočních stezkách Myrlochského údolí.

22 Vřesoviště v mlze

ZÁBLESK PRAMENE ČERNÝCH VLASŮ SE Odrazil v koutku Tristanova oka. Stačil se ještě otočit, aby viděl Krvavého jezdce ženoucího se nádvořím. V prvním okamžiku scénu úplně nepochopil - pak zahlédl bledou tvář a bezvládné tělo přes sedlo koně.

„Robyn!“ Jméno mu uvízlo v hrdle. Bez přemýšlení se rozběhl ke stájím pro Avalona.

To už ale Krvavý jezdec projel hradní bránou a hnal se po hradní cestě. Rozmrzele hleděl na zářící meč ve své ruce a věděl, že ho nepustí, dokud tu bude Bestie.

Pokusil se odhodit meč na zem. Musí zachránit Robyn! Ale jílec zůstal pevně přilepen k dlani. Přes veškeré úsilí se meče nemohl zbavit.

„Sakra!“ zavrčel a otočil se k Bestii, zahnané do kouta nádvoří. I ona hleděla za Laricem s dívkou. Oči jí plály a tvář se zkrivila do groteskní masky.

Tristan zvedl meč Cymrycha Hugh a zamířil k netvorovi.

Seveřané se odvrátili od změněného krále a utíkali po svahu dolů. S divokým zklamáním Bestie zařvala, odvrátila hlavu od prince z Convellu a hleděla za ujíždějícím koněm Krvavého jezdce, který za sebou zanechával zčernalou stopu. Než ale mohl Tristan zaútočit, netvor přeskočil hradby a kočkovitými skoky se vrhl ze svahu. Ve vteřině se ztratil ve zvlněné pustině vřesoviště. Hnal se ve stopě Krvavého jezdce.

Canthusovy čelisti zrudly krví seveřanů a kožich byl plný seků a říznutí z tuctu ran. Ale tlak Smečky byl nesmírný a poslední zbytky armády nájezdníků teď utíkaly před vrčícími útočníky.

Obležení Caer Convellu bylo zrušeno a seveřané se hnali ulicemi města do bezpečí svých veslic, stále klidně kotvících asi míli daleko.

Běh vlků se postupně zpomaloval, jak si únava a zranění vybíraly svou daň. Země kolem nich byla nasáklá krví seveřanů. Ale jak vlci zastavili, touha po krvi se pomalu vytrácela z jejich očí. Podezíravě a zvědavě se rozhlíželi kolem sebe. Nevšímali si posledních utečenců, protože si uvědomili, že pronikli do sídla lidí.

S nervózním vrčením se plížili z města a spěchali k vřesovištím. Tucet vlků se hnal na jih, následován dvaceti a ještě několika dalšími. Pár skupin zamířilo na východ a jiní k severu. Smečka se rozprchla do všech stran.

Volání bohyně je už nespojovalo. Místo toho slyšeli hlas Matky, vyprávějící jim o doupatech, lesních roklích a jezerech s křišťálově čistou vodou.

Vlci začali myslet na jeleny a králíky a jejich břicha se napjala obyčejným hladem. Žádný se nezastavil, aby žral maso, které jejich nelídný útok nechal za nimi.

Smečka už neexistovala. Vlci se vraceli do divočiny.

Velký, zlověstný tvar se lehce pohyboval přes vřesoviště, zanechávaje černou kouřící stopu Krvavého jezdce a jeho zajatkyně.

Na vrcholu skály Caer Corwellu stál Tristan a zbytek jeho obránců. Všichni viděli běh netvora a pomalu si s hrůzou uvědomovali, jak z nich vyprchává veškerý bojový žár.

Princovy oči se naplnily slzami. Rozhlédl se a viděl svůj domov plný zkázy a smrti. Pak se podíval za mizející Bestii a utíkajícími nájezdníky za městem.

Vláda meče nad Tristanem se zmenšovala spolu s tím, jak se Bestie vzdalovala. Nakonec se princ otočil a podíval se na své přátele v davu ztichlých přihlížejících.

„Darythi! Převezněs velení nad těmito silami,“ zavolal na Calishitu stojícího poblíž. Darythův temný obličej byl černý špinou, ale obličej zářil odhodláním. S úsměvem přikývl.

„Brigit! Finellen!“ Princ se otočil k oběma ženám, které byly během boje tak věrnými spojenci. „Můžete pomoci Darythovi a Ffolkům zahnat seveřany do lodí?“

„Bude mi potěšením,“ zabručela vousatá velitelka trpaslíků a dotkla se zkrvavené sekery. „Samozřejmě,“ přidala se tiše Brigit. „Bojovníci Ffolků!“ zvolal Tristan, oslovuje velké shromáždění svých lidí na pobořeném nádvoří. „Nájezdníci na naši zemi chtějí uprchnout! Zůstává jen zahnat je do jejich lodí a vyhnat odsud!... s takovou vzpomínkou se již nikdy nebudou chtít vrátit!“ „Smrt seveřanům!“ „Zahnat je do moře!“

Hlasy se spojily do crescenda, když si lidé uvědomili, že bitva je téměř vyhrána. Zbývala už jen závěrečná odplata. Keren stál v davu a pozoroval prince s novou úctou v očích. Tristan se k němu obrátil a podíval se na něj. „Půjdeš se mnou?“ Nemusel vysvětlovat svůj cíl. „Koně už jsou osedlaní,“ odpověděl bard. „Přivedeme ji zpět, nebo zemřeme!“ Ani bard s medovým hlasem neodmítl pomoc.

„Já jdu také!“ ozval se vysokým rozhodným hláskem

Pawldo. Měl obvázané čelo a jedno oko.

„Děkuji ti, příteli,“ řekl princ a poklekl vedle půlčíka. „Musíš zůstat tady a získat zpět sílu. Tvá zranění - “

„Můj princí," namítl Pawldo se zřídka se vyskytující prosebným tónem. „Jde o paní Robyn..."

„Samozřejmě." Tristan stál a zatínal zuby, aby zadržel slzy.

„Co kdybys našel na vedení bojovníků někoho jiného," ozval se teď i Daryth. „I já jdu s vámi."

„Ale..." začal namítat Tristan. Pak jej ale rozechřála oddanost přátel.

„Tak dobrá. My čtyři pojedeme tak brzy, jak to půjde." Zoufale se rozhlédl, kdo by mohl velet situaci.

Jako v odpověď se rozletěly dveře stáje a vyběhlo z nich několik ozbrojenců, kteří vedli velkou kaštanovou klisnu. Při pohledu na jezdce Tristan překvapeně zamrkal. V ten stejný okamžik se z hrdel Ffolků na nádvoří vydrala vášnivá radost.

Král Bryon Kendrick ještě jednou nasedl na svého válečného koně. Princ se rozběhl a s překvapením viděl, že král je v sedle přivázán. Zraněné nohy byly připoutány ke třmenům a levá ruka byla zavěšena na pásce. Ale silná pravá ruka mávala těžkým širokým mečem.

„Ffolkové z Corwellu! Následujte mě do boje! Osvobodíme naše království od těch vetřelců!" Králova slova lidi znovu zvedla.

Král pohlédl na Tristana stojícího vedle jeho koně. „Přeji ti úspěch, synu. Víím, že ji najdeš."

Zasunul meč pod zraněnou ruku a zdravou rukou stiskl Tristanovi povzbudivě rameno. Pak vztekle vystrčil svou černostříbrnou bradu. „Do zbraně, Ffolkové! Zaženeme je do moře!"

Když po nádvoří přešli bojovníci a organizovali pronásledování, princ a jeho tři společníci běželi do stájí a nasedli na koně. Stájníci už měli osedlané tři bílé koně Sester a pilně skládali zásoby do sedlových vaků.

Tristan vzal Robyninu hůl ze dveří pevnosti. „Mohla by ji chtít," řekl ostatním, když nasedal na Avalona. Náhle cosi proletělo nádvořím a Tristan uviděl, že se k němu žene vodní pes.

„Canthusi!" Tristan seskočil na zem, zatímco velký pes na něj nadšeně skákal a srazil ho na dláždění. Canthusovy čelisti byly skvrnitě zaslchlou krví a tělo bylo poznamenáno mnoha ranami. Přesto se choval jako štěně vítající svého pána doma po dlouhé nepřítomnosti.

„Hodný pes," vzdychl Tristan a poškrábal ho na krku. Canthus divoce mával ocasem.

„To je ale pes!" Daryth poklekl vedle něj a objal ho kolem krku. Potlačil slzy. „Nikdy jsem úplně neuvěřil, že je mrtev!"

Canthus se otočil a olízl Darythovi obličej. Pak se vyvinul a jeho hlava se otočila kolem nádvoří a hradu. Sklonil hlavu ke straně, jako by někoho hledal. Tristan věděl, že pes mu porozumí, a promluvil ke Canthusovi.

„Ta tu není," řekl pevně a znovu nasedl na bílého hřebce. „Pojďme, ať ji přivedeme zpět!"

Zuřivá kouzelná kopyta černého koně nesla Larica a jeho vězně mnoho mil, než kouzlo vyprchalo. I pak silný kůň běžel dál úctyhodnou rychlostí. Stálou rychlostí se vzdalovali stále dál od Caer Corwellu.

Laric věděl, že je budou pronásledovat. Ve skutečnosti předpokládal, že budou rozlíceni jak druidčini přátelé, tak jeho vlastní pán. Žádný z těch pronásledovatelů mu nebude stačit, myslel si ghúlský jezdec.

Bledý měsíc stoupal na obloze. Ještě dvě noci, myslel si Laric, a měsíc bude v úplňku. Nezdálo se mu to dlouho.

Robyn zasténala a pohnula se. Jezdec ji potěšené natočil tak, aby viděl dívčinu tvář. Měla bledou barvu a levá paže byla postříkána zaslchlou krví z ran, které jí Laric zasadil, když ji popadl. Bolesti opět zavřela oči.

Ačkoli svaly a kůže na Laricově obličejí již ztuhly, ústa mu stále rámovaly rudě červené rty a on promluvil lepkavým, zaníceným hlasem: „Teď jsi má, druidko."

Kostnatý spár jí pohládl vlasy skoro něžně. Projel jí svým zlomeným nehtem na konci kostnatého prstu po tváři a zachichotal se při pohledu na její zachvění.

Cítil, jak se její svaly napjaly, a tak byl připraven, když se vzepjala a snažila se osvobodit. Krvavý jezdec Laric ji nemilosrdně popadl silněji za vlasy a přitlačil ji tvrdě k hřbetu koně.

„Velmi pěkné," zachřel a přitiskl své spáry na její krk. Cítil, jak horká krev vytéká z její kůže a proudí mezi jeho prsty. Robyn ležela velmi tiše.

„Nepokoušej se mě opustit, druidko," pokračoval. Hustý klokotavý smích zabublal v rozložené hrudi. „Budeme teď spolu navěky."

Přetáhl Robyn ruce za záda a pevně je svázal koženým řemínkem. Zvedl ji do sedu před sebe.

„Jeď se mnou, má... lásko." Chichotal se a jeho dech jí syčel do ucha.

Znovu se zasmál a pobídl koně. Měsíc byl skoro v úplňku a stoupal na oblohu. Ve večerním vzduchu se začala srážet mlha a obrys měsíce a jeho Slz byl nejasný.

Laric věděl, že ji musí udržet naživu ještě dva dny a unikat pronásledování. Jen dvě noci, než bude měsíc v úplňku a plný moci.

Pak pod zhoubným okem měsíce se její síla stane jeho. Její život skončí a jeho teprve doopravdy začne. Až se napije její síly, už nebude muset prchat před ničím na světě.

Pak se z mlhy stal studený déšť. Krvavý jezdec a jeho zajatkyň jeli dál.

Genna Měsíční zpěvačka zvedla svůj kulatý a vrásčitý obličej k obloze. Vrásky věku se prohloubily při hněvivém úšklebku. Měsíc byl vidět proti mlze jen jako bílý obrys.

Velká druidka stála chvíli nehybně a naslouchala. Jednou vyjekla rozrušením. Přihlížející, který by přišel blízko k ní, by viděl jezírka slané vlhkosti sbírající se v koutcích očí.

„Rozumím," zašeptala nakonec.

Během chvíličky přijala Genna jednu ze svých oblíbených podob - útluu vlaštovku. Rychlost a šikovnost malého těla jí vždycky přiváděla k nadšení, ale teď bylo potěšení nahrazeno důležitostí jejího poslání.

Vyrazila k obloze, spěchala nad vřesovišti a lesy. Měla toho moc na práci a málo času.

Se zašvitořením ptáček poletoval mezi světlinami v Myrlochském údolí a hledal někoho, o kom věděl, že by tu měl být, ale nemohl najít jedinou stopu. Její obavy vzrůstaly, když si uvědomila, že brzy bude nucena přerušit svou misi kvůli jinému, mnohem důležitějšímu úkolu.

Ale cítila, že si musí dopřát ještě více času. Letěla tak rychle, jak jí to malá křídla dovozovala. Druidka hledala na cestách Myrlochského údolí. Hodiny plynuly a stále hledala.

Nakonec přijala porážku. Ptáček vzlétl vzhůru a mířil k jihu a západu. Ale pak, jak letěla, slabý záblesk stezky jí přinesl stopu. Zdroj stop byl nedaleko!

Genna zašvitořila vzrušením a slétla k zemi. Jen pár minut, řekla si - minut, které by mohly znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.

Brzy Genna našla toho, koho hledala, a naléhavě několik minut hovořila. Pak znovu vzlétla do vzduchu, tentokrát najít prince z Corwellu.

Velké drápotivé tlapy dusaly neúnavně v trávě, jak Kazgoroth pronásledoval zrádného Jezdce. Kazgoroth se spustil na všechny čtyři a proklínal poněkud malé horní končetiny. Dlouhý rozeklaný jazyk se vysunul mezi řadami zubů a zkoumal vzduch. Bestie zachytila velmi slabý pach druidky, takže začala slintat. Ale uvnitř svého temného mozku se Bestie začala obávat.

Je už mnoho měsíců mimo Temnou studnu a úspěšně šíří zlo. Ale jeho síly slábnou a Kazgorothova moc se začíná vytrácet.

Bestie zpomalila do klusu a pak do chůze. Stopa Krvavého jezdce mu posměšně kynula.

Zavrčel a vysoko zvedl velkou hlavu. Pohled se velmi zостřil. Ještě jednou mohutné zadní tlapy zvedly tělo k velkému skoku.

Rozeklaný jazyk vyklouzl ven a ochutnával vzduch. Nezachytil sladký pach druidky ani páchnoucí stopu únosce Larica. Místo toho našel svůj prvotní zdroj potravy - sílu, která přivedla Bestii na tento svět.

Kazgoroth neměl jinou možnost, než vrátit se k Temné studně.

„Držte se všichni pohromadě," řekl Tristan, když se kolem nich sevřela hustá mlha.

„Vidíš Canthuse?" zeptal se Daryth, téměř neviditelný ve vzdálenosti deseti stop.

„Skoro ne," odpověděl princ.

Padla tma a s ní přišla mlha, která hrozila pronásledovatelům zakrýt jakýkoli rys terénu.

Avalon a ostatní koně byli zpěnění vyčerpávající dlouhou jízdou. Canthus se neúnavně hned před nimi a neztrácel nic ze své síly a vytrvalosti.

Teď, když temnota skryla zčernalou stopu Laricova hřebce, se pes držel stopy a nepotřebovali žádné pochodně.

Několik dalších hodin jeli dál a mluvili tiše, aby mezi sebou udržovali kontakt. Nakonec, když poosmě nebo podeváté ztratili Canthuse, pronesl Tristan nevyhnutelné.

„Raději bychom se měli zastavit ke krátkému odpočinku. Když se úplně vyčerpáme, nikdy je nechytíme."

Ostatní souhlasili a uložili se ke krátkému spánku před úsvitem. Keren tiše zahvízdal a Sable vyklouzl z mlhy, aby se posadil na vysoké větvi nad bardem. Tristan nemohl spát a snědl trochu sušeného hovězího a vypil víno, ale ani to jej neuklidnilo. Zdálo se, že uběhla věčnost, když si všiml, že mlha zesvětla. Úsvit byl nedaleko.

„Jedeme," zavolal. Ztuhlí a rozbolavělí se znovu vyšplhali na své bílé koně.

Stopa, kterou za sebou Laric zanechal, vystupovala jako inkoustová čára přes pláň. Začali rozechřívát svá těla a probouzet ospalé smysly. Hodinu jeli potichu a mlha postupně jasněla. Nerozptýlila se, a tak cestovali beztvářým vřesovištěm, které po stu stopách mizelo z dohledu.

Jen černá stopa vystupovala z bledé zelené trávy a bělosti mlhy. Jeli po jednom, v čele Canthus, za ním Tristan, pak Keren a vzadu Daryth s Pawldem.

Vždycky vedle stopy Krvavého jezdce byla mohutná stopa Bestie Kazgorotha, který je pronásledoval. Těžké zadní nohy se hluboko bořily do měkké země a nechávaly za sebou jasné otisky drápatých tlap.

Brzy zrána dorazili k místu, kde se Kazgoroth vydal na východ, zatímco Laric a jeho zajatkyne pokračovali dál na sever.

Tristan se chvíli nejistě díval na rozdělení cest. Ostatní se tiše zastavili a dívali se, jak se najednou na jeho obličej odráží nerozhodnost.

Sledovat Bestii a zabít ji? Nebo spěchat za milovanou dívkou, jestli ještě vůbec žije?

Pomyslel na meč u svého boku a cítil, že kdyby popadl jílec meče, byl by nucen následovat Kazgorotha. Mohl by udělat zodpovědně něco jiného?

Meč Cymrycha Hugha byl ukován před staletími, aby zabil Bestii. Jestli tak neučiní a nerozjede se za ní, netvor se brzy ztratí v rozlehlých prostorách Myrlochu a Ffolkové se jeho zla nezbaví.

Mohla by být Robyn předurčena svému osudu?

„Musíme za Robyn. Bestie může počkat," rozhodl se nakonec a sklopil oči, aby se vyhnul pohledu svých druhů. Byl znechucen vlastními slovy a cítil, že zradil své přátele, Ffolky a meč Cymrycha Hugha.

Nad hlavou jim zacinkala vlaštovka. Pak slétla na zemi a její tělo se okamžitě proměnilo ve vířící mlhu. Tristan sáhl po meči, domnívaje se, že Bestie je opět mezi nimi. Ale stála před ním stará žena. Oči jí zářily a usmívala se na prince.

Pomalů se však její výraz měnil ve smutek.

„Princi Corwellu, víš, co musíš učinit. Jestli teď nepůjdeš za Bestii a nezničíš ji, dokud neobnoví svou sílu, nebudeš už

nikdy mít takovou příležitost." Její hlas zněl pevně a chladně, spíše jako hlas mladé ženy.

„Znám tě, druidko," odpověděl princ vzpomínaje. „Hovořila jsi se mnou o jarní slavnosti! Ale jak mi můžeš takto přikazovat, když Robyn - druidka - možná ještě žije!"

„Žije," řekla žena a srdce se jí nechtěně rozbušilo. „Ale není opuštěná."

„Ale-"

„Je to milovaná dcera, strážena bohyní. Copak to nevíš?" Její hlas nyní zesílil. „Uděláme všechno, co bude v naší moci, abychom ji zachránili."

„Já nemohu - " stále se vzpíral Tristan. Ale cosi v očích druidky jej zarazilo.

„Jsi opravdový princ Ffolků," pokračovala druidka laskavěji. „Jednoho dne budeš králem, pokud splníš svůj poslední úkol. Teď běž a učiň, co musíš!"

Tristan smutně myslel na to, že má pravdu - Bestie musí být zabita a je to jeho úkol. Pomalu se otočil a pak si vzpomněl na hůl.

„Počkej!" vykřikl a odvázal dřevěnou hůl od sedla. Druidka se usmála a přistoupila blíž, aby ji převzala.

„Je její. Doufám, že jí to budeš moci předat." „Pokusím se," slíbila a její úsměv zmírnil Tristanův zármutek.

Její vlněný plášť zavířil a zmizela. Tentokrát proletěl mlhou malý netopýr zuřivě mávající křídly. Přes všechna svá odvázná slova Genna Měsíční zpěvačka věděla, že má velmi málo času.

Robyn byla celý mlhavý den při vědomí, ale její tělo vypadalo, že je postiženo nějakou ochromující slabostí. Mohla zvednout hlavu a rozhlédnout se, ale nemohla se podívat za sebe. Ztratila všechn cit v rukou, protože kůže se jí krutě zařezávala do zápěstí.

Pach smrti a hnusoty ji obklopoval, zvedal se z těl Jezdce a koně. Vždy když se k ní Laric sklonil, aby jí něco řekl, ji ovanul jeho smrdutý znečištěný dech a zatočila se jí hlava nevolností.

Ale ještě děsivější než jeho dech byly jeho studené kostnaté prsty. Občas sevřel její pas dlaněmi nebo jí pomalu přejel po zádech a ramenou.

Pokaždé, když to udělal, se Robyn otřásla nevolností. Přála si zemřít, aby se zbavila té strašné noční můry, ale smrt nepřicházela a noční můra tu zůstávala.

Během celého dne byla mlha hustá a válela se nad vřesovištěm, jako by bohyně nemohla snést zvednutí opony nad hrou odehrávající se dole. Ale mlha nebude hercům poskytovat ochranu.

Dlouhý den jízdy skončil za soumraku, kdy skvrna světla vycházela z mraků na východě a Robyn věděla, že měsíc je v úplňku. Laric zastavil černého koně a sesedl. Drsně stáhl vězeňkyni na zem a postrčil ji na travu. Na okamžik Robyn doufala, že zastavil kvůli odpočinku. Ale oči Krvavého jezdce jí řekly něco jiného. Laric ji stáhl na plochý široký kámen, přirazil jí ramena ke kameni, takže padla omráčená na skálu.

Pak se mlha rychle rozptýlila a ničím netlumené paprsky úplňku dopadaly na mýtinu. Robyn viděla, jak Laric zvedl skvrnitý zčernalý meč. Meč se zdál pálit hlubokou zkažeností, což bylo vidět i skrz pochvu. Zraňovalo to její oči, když se podívala na čepel.

Krvavý jezdec se k ní otočil se zvednutou zbraní, obličej měl hrozivě zkřivený. Zaškubala pouty, které svazovaly její zápěstí, ale byla držena příliš pevně.

Vycítila jeho důvod a nebyla schopna udělat nic pro svou záchranu. Rozhodla se, že příšera se nedozví o její hrůze, a zvedla hrdý obličej k Laricovi s výrazem opovržení.

Když se k ní přiblížil s bublavým zachechtáním v hrudníku, plivla mu do obličeje.

Newtovy malé drápky se držely jednorozcova rohu, když se hnali točitými stezkami lesem. Malý dráček stále udržoval tok iluzionistické magie, která ukazovala slepému stvoření svět, aby mohlo znovu žít ve své říši.

Newt vůbec neporozuměl vzkazu, který Velká druidka předala Kamerynnovi, ale její slova naplnila jednorozce úžasnou energií. Roztřesený kouzelný dráček se snažil udržet na svém místě a vytvářet magii.

Nikdy nemusel udržovat své iluze tak dlouho a námahou ho rozbolela malá šupinatá hlava. Normálně by Newtovu pozornost upoutal bloudící motýl nebo přitažlivá žába. Místo toho jel klidně a pozorně a nevšímal si bolesti hlavy, aby mohl přenášet obraz slepému jednorozci.

Po dlouhé noci a stejně dlouhém dnu teď projížděli mlhou zahaleným vřesovištěm. Hustá mlha je zcela obklopovala a dokonce Newt zjistil, že je obtížné udržovat své iluze. Posléze padla noc - noc úplňku - a nakonec osud přinutil jednorozce zpomalit.

Kolem nich se zdálo, že je mlha tlačí. Byla velmi studená a vyvolávala pocit nebezpečí.

23 Kerenova píseň

NETOPÝR LETĚL MLHOU ZA SVÝM Záměrem, vznášel se nad zčernalou stopou, která ničila a trhala zemi. Noc padla velice náhle a obklopila ji prameny mlhy. Ohrožující stíny se pohybovaly na hranici viditelnosti.

Krvavý jezdec jel nemožně rychle - nechápala proč nebo jak. Úplněk vycházející nad mlhou jen málo přerušoval mlhu a málo připomínal druidce existenci bohyně. Genna Měsíční zpěvačka sice byla Velkou druidkou, ale přesto se cítila vyděšená a sama v této zlověstné noci.

Někde před ní pronikl mlhou vyděšený ženský výkřik.

Tristan a jeho společníci jeli vytrvale podél stopy Bestie. Když padla noc, byli nuceni sesednout, protože stopa Bestie byla méně zřetelná než stopa zanechaná Krvavým jezdcem.

Ale Canthus stále neměl problém sledovat stopu. Vodní pes klusal vpřed, mizel v mlze a pak se zastavil a čekal na muže a koně, aby jej dohnali. Když se jim to podařilo, pes opět vyrazil vpřed a mlha jej rychle pohltila.

Tristana přepadl hluboký a prázdný pocit samoty.

„Rozhodl jsem se správně?“ zeptal se barda zničeně. Ale už znal odpověď srdce jeho výběr neschválilo.

„Bude v pořádku,“ řekl Keren tichým uklidňujícím tónem. „Ta druidka mluvila pravdu - nese si požehnání bohyně.“

„Ale já jsem uhnul z její stopy!“ Princ slyšel svůj hlas nabírat smutek.

„Ale přesto děláš správnou věc.“

Trochu uklidněný princ jel tiše. Brzy je obklopila tma a mlha dokonce zhoustla, pokud to vůbec bylo možné. Matně viděli skvrnu světla tam, kde měsíc - určitě to byla nečistá věštba, byl si jist Tristan - stoupal na letní oblohu.

„Neměli bychom se zastavit a trochu se vyspat?“ zeptal se princ svých společníků, i když se vůbec necítil unaven.

„Nemyslí, že bych mohl spát,“ prohlásil Daryth a díval se kupředu ve snaze neztratit Canthuse z dohledu.

„Já taky,“ dodal Pawldo.

Keren zůstal zticha, ale jeho oči tak jako Calishitovy hleděly úporně vpřed. Tiše jeli vpřed studenou a skličující nocí.

Krvavý jezdec se drsně zasmál při Robynině gestu pohrdání a jeho oči se najednou naplnily bílým ohněm touhy po krvi. Jeho vzhled se změnil tak rychle a tak hrozivě, že nemohla potlačit výkřik hrůzy.

Kostnatá ruka chytila její kotník. Kopla Larica do křehce vypadající hrudi, ale její noha byla odražena neviditelnou silou jako od kamenné zdi. Pokusila se převalováním vytrhnout z jeho sevření, ale měla příliš pevně svázané ruce a držel ji příliš hrubě.

Ted' ji Laric držel tak, že ležela na zádech na kameni a jednou spárovitou rukou ji silně tlačil na hrudník. Stěží mohla dýchat, pohnout se, byla bezmocná. Ghúl druhou rukou zvedl meč. Hrozivá zbraň visela přímo nad jejím krkem.

Z Laricových rtů odkapávaly hnědé sliny, sbíhající se mu při pomyslení na nastávající hostinu. Meč se začal snášet níž.

Náhle z mlhy vybuchlo světlo. Laricův černý hřebec zaržal a v panice couval. Bil do vzduchu smrtícími kopyty.

Výbuchy světla vysílaly jehly barevných oblouků na oblohu. Osvětlovaly scénu červeně, pak modře, pak zeleně.

Z mlhy se vyřítil bílý tvar, řvoucí vztekem, a dívčino srdce naplnila naděje.

„Kamerynn!“ zvolala. Okamžitě poznala obrovské stvoření. „Podívej se!“

Černý hřebec skočil vpřed, přetrhl uvazovací provaz a udeřil předními kopyty do jednorozcova boku. Kamerynn se nešikovně otočil, zaútočil rohem, ale o kus hřebce minul. Najednou vedle útočícího hřebce uviděla malou postavku kouzelného dráčka Newta, který mizel a zase se objevoval.

Vedle hřebce se objevil stínový obrys, napodobující hřebce v pohybech a vzhledu. Nyní Kamerynn zaútočil mnohem jistěji, slonovinový roh zanechal v koňském boku hlubokou ránu.

Laric se otočil k zápasícím zvířatům a nechal dívku ležet. Rozběhl se k jednorozci se zdviženým mečem.

„Kamerynn! Newt! Pozor!“ vykřikla Robyn, když se Krvavý jezdec hnál vztekem vpřed. Ale její varování přišlo pozdě a třpytivá čepel zastihla dráčka nepřipraveného. S pištivým výkřikem bolesti Newt padl na zem.

Najednou barevná světla a iluzorní černý kůň zmizeli. Kamerynn byl znovu slepý. Jednorozec ustoupil, jako by byl zmáten, a hřebec na něj divoce zaútočil. Současně se řítil ke Kamerynnovi i Laric.

„Stůj, ty zplazenče Bestie!“ rozlehl se mýtinou. Robyn uviděla, jak se z mlhy vynořuje stará žena. V jejím hlase nebylo nic příjemného ani laskavého.

„Ted' uvidíme, jak dokážeš čelit moci bohyně!“

Genna Měsíční zpěvačka namířila ukazovákem na hrud' Krvavého jezdce. Přivolala sílu bohyně a požádala ji o použití nejhrozivějšího kouzla. Z prstu jí vylétl blesk přímo do rukou Larica. Ale prolétl a zmizel za jeho zády v mlze.

Laricův dutý, vlhký smích byl strašný. „Chceš mě zabít, druidko - ale nemůžeš zabít, co už je mrtvé.“

S vrčením skočil dopředu, ale Genna uskočila a použila jiné kouzlo. Vtělila moc bohynina vlastního těla do druidčina nástroje.

Země se pod Laricovými nohama zachvěla a rozezouplala a Jezdec klopýtl. Kutálel se po zemi, vyskočil na nohy a zavrčel na podivný tvar, který se vynořil ze země. Vypadal trochu jako člověk, ale byl složen z prvků samotné země. Vynořoval se s praskavým zvukem, silně páchl vlhkou hlínou a vyrazil hliněnou pěstí, kterou se snažil ghúla rozdrtit.

S nemožnou čílostí Laric uskočil stranou a podařilo se mu z elementála useknout kus hlíny. Soustředěná Genna přikázala bytosti zaútočit. Z jiného otvoru na těle pak vyrazila další kyji podobná pěst a prudce narazila do Laricova hrudníku.

Krvavý jezdec ustoupil, narazil do Robynina kamene a smetl ji na zem. Během vteřiny vyskočil na nohy. Zaútočil na elementála a zasadil svým mečem dlouhou sérii ran. Každý úder odsekl kus stvoření, dokud se nezhroutil do nehybné hromady hlíny.

Laric stále vrčel a obrátil svůj smrtící pohled na Genu Měsíční zpěvačku. Jezdec pomalu vykročil a natáhl spár ke Genně, která klopýtala dozadu. Najednou druidka zakopla o drn a upadla.

Robyn zatajila dech a vtom pocítil, jak jí drobné drápky sevřely nohu.

Podívala se dolů a viděla, že se Newt škrábe vzhůru a posadil se vedle ní. Několik vteřin zůstal viditelný.

„Ubožáčku,“ zašeptala. Jedno jeho křídlo bylo ulomené a jen těžce se pohyboval kvůli dlouhé ráně na krku.

„Proč jim nepomůžeš?“ zaječel dráček a otočil hlavu k boji. Genna se odkutálela od Jezdce, ale nestihla se postavit, dokud se k ní Laric nepřiblížil.

„Mé ruce,“ otočila se Robyn na bok, aby mu ukázala svázané ruce. Newt vypadal hned lépe a vrhl se okamžitě k jejím poutům a rychle žvýkal.

Kamerynn bolestně frkal na mýtině, když černý hřebec znovu narazil do jeho nechráněného boku. Newt zanechal práce a zíral na boj, oči se mu naplnily slzami. „Nedokážu to! Má magie je pryč!“

„Pospěš si a rozvaž mě!“ naléhala Robyn. „A pak tu bude naděje.“

Jednorozec opět vykřikl bolestí a Laric triumfálně zavyl. Skočil k Velké druidce a upustil meč ve snaze vnořit spáry do jejího masa. Když ji popadl, ucítil, že drží vlnici se zmiji. Hadova hlava vyrazila vpřed a zaťala dlouhé zuby do Laricova dějícího masa.

„Pcha!“ vykřikl Jezdec a odhodil hada na zem. Opět zvedl meč k smrtící ráně. Náhle se za ním ozval hlas Robyn, vyvolávající kouzlo.

Laric bolestně zakřičel a upustil meč, který se rozzhavl doruda a pak doběhla, než se roztavil a roztekl. S Newtem, který škodolibě poskakoval, se Robyn zvedla z kamene a čelila Krvavému jezdcí pohledem plným hrdosti a odhodlání proti jeho nenávisnému pohledu.

Náhle se malý dráček ztratil. Pak se objevil a radostně křičel. „Mám ji! Mám svou magii!“

Najednou se mýtina zachvěla, když hustou mlhou prorazily modré a oranžové paprsky. Objevil se obrys černého hřebce, který přesně zrcadlil koně, jak skáče na bezmocného jednorozce.

Ale Kamerynn teď již získal představu a čelil hřebcovu vražednému útoku. Jak hřebec klopýtl, jednorozec se vztyčil na zadní a těžká přední kopyta dopadla na hřebcovu čelo. Kůň padl mrtev na zem.

Jezdec se s hysterickým chroptěním vydal k Robyn. Mladá druidka se pokoušela ucounnout přes široký balvan, ale ghúl ji rychle dostihl. Jeho oči svítily jako vulkány a Laricovy spáry se sáply po Robynině hrdle.

A v tu chvíli Laricův smrtelný křik roztříštil noc. Ohlušil Robyn svou hlasitostí. Krvavý jezdec se vznesl do vzduchu nad Robyn, když se jednorozcův roh vynořil z jeho hrudníku, čistý a bílý jako kost.

Zničené, zetlelé tělo se kývalo na jednorozcově rohu jako hadrová panenka, když se Kamerynn vzepjal a couvl. Nakonec pohodil hlavou dozadu a vykopl předníma nohama k úplňku. Jeho triumfální výkřik se rozezněl nocí, když tělo Krvavého jezdce vylétlo do mlhy a padlo mezi kameny rozbité na nepoužitelné kousky.

Robyn stála několik minut nehybně. Viděla, jak k ní Genna kulhá a obě ženy si padly do objetí, těžce dýchající. Po Robynině noze se vyšplhala štíhlá bytost, a tak Newta zvedla a chovala ho v náručí.

„No, no,“ brumlala Genna a ohledávala rány na dráčkově těle. Zamumlala krátkou modlitbu a stiskla hladké šupiny. Robyn se rozšířily oči, když viděla, jak se rána na Newtově krku hojí a na ulomeném křídle se objevují zárodky ostnů nového křídla.

„Tak teď, můj malý hrdino,“ zašeptala Genna, když se Newt spokojeně usadil na Robynině rameni, „musíš se o své křídlo starat - bude nějakou dobu trvat, než se zase, dá do pořádku.“

Ale do té doby tu máš někoho, kdo tě bude nosit,“ řekla druidka a smutně se otočila ke Kamerynnovi. Poškrábala jednorozce na čele a pohládila zničené oči. „Ještě chvíli, mé milé Dítě, a pak si budeš moci konečně odpočinout.“

Pak Genna začala mít na spěch.

„Pojďme, děti! Musíme si pospíšet, dokud je čas!“ Vzala Robyn za ruku. „Skoro jsem zapomněla. Tohle mi dal princ pro tebe.“ Sundala si hůl, kterou měla připevněnou přes záda a podala ji Robyn.

Robyn uctivě hůl uchopila, ale zdálo se, že hůl již svou moc ztratila.

Ale vtom Genna zvolala: „No jistě! Vždyť ty nevíš, jak obnovit její sílu! A dnes v noci se to můžeš naučit.“ Genna namířila hůl k měsíci a vyslovila zaklínadlo. Slova vstoupila Robyn do paměti a zůstala tam již navždy. A hůl opět hrála svou silou.

„Každý měsíc, má drahá, za úplňku, ji můžeš naplnit mocí bohyně. Jednou každý měsíc to zapůsobí svou silou na tvůj rozkaz. Ale užij si moudře, protože to je krev samotné bohyně!“

Druidka rychle řekla Robyn o Tristanovi a ostatních, o jejich pronásledování Bestie. „Jed' za ním! Jed' jako vítr, děvče!“

„Ale jak mám jet?“ ptala se Robyn a vůbec netušila, co Genna míní.

V odpověď si Kamerynn stoupl vedle ní a poklekl do měkké hlíny. S pocitem hluboké bázně se Robyn vyšplhala na Kamerynnova široká záda. Newt skákal jako veverka a posadil se na Kamerynnovy plece, pak na hlavu a brzy seděl jako figurka na velkém rohu.

Než se Robyn mohla rozloučit s Velkou druidkou, Kamerynn skočil vpřed. Během vteřiny zmizeli v mlze, ale bledé světlo bylo vylepšeno barvami, které Newt dodal k iluzorní mlze.

Bestie dorazila k Temné studně a překvapeně zírala. Rozlehlá, znečištěná nádrž, kterou si pamatovala, se teď zmenšila do louže v moři bahna. Kazgorothovy oči si všimly rozbité hráze a pomyslel na špatně odvedenou práci Firbolgů.

Na chvíli Bestie litovala náhlé zkázy, kterou uvrhla na tytéž Firbolgy. Kdyby teď žili, jejich trest by byl mnohem horší než smrt.

Uprostřed louže to zabublalo a Bestie se tam plížila bahnem. Moc není velká, ale stále tady ještě nějaká je. Bohyně ještě nebyla schopna získat zpátky Měsíční studnu.

Zavrtával se do bahna, dokud jeho tělo nebylo pohřbeno. Kazgoroth se začal ještě jednou krmit mocí Temné studny.

V těžkých dnech pronásledování to vypadalo, že ani ve studené mlze Canthus nikdy neztratil stopu Bestie. Vedl je nízkým průsmykem do Myrlochského údolí a stále na východ. Byl to Keren, koho napadlo, že cílem netvora jsou Fallonské močály.

„Princi,“ ozval se bard, „pamatuješ se na tu nejasnou hrozbu, která tam visela ve vzduchu? Její přítomnost byla citit ještě více než hrozba Firbolgů.“

„Zřejmě máš pravdu,“ odpověděl Tristan. Dunění kopyt přitáhlo jejich pozornost dozadu, jak je dohnali Daryth a

Pawldo. Oba jeli za Tristanem a Darythem jako předběžné opatření proti útoku ze zálohy. „Bažiny!“ vykřikl Calishita. „Poznáváte je?“ Zastavili se nad nízkým kopcem a shlíželi na černé rybníčky, trnitá křoví a vlhké močály. Někde v dálce, cítili, leží jejich cíl. Tristan se neklidně ohlédl. Bestie je blízko a věděl, že brzy bude muset čelit rozhodující zkoušce, i když tyto myšlenky byly ještě zatlačovány do pozadí. Jedna otázka od něj odháněla další myšlenky. Kde je Robyn?

„Zkusím teď zelenou! Nejsi už unavená červenou a modrou po tak dlouhou dobu? Já myslím, že už jsem, že zelená bude příjemná změna -“

„Myslím, že už jsem unavená všemi barvami,“ omlouvala se Robyn a otevřela oči při zvuku Newtova hlasu. Jemné pohupování jednorožcových zad ji ukolébalo ke spánku.

„Za takovou chvíli?“ divil se Newt. „Nechceš se dívat?“ Malý dráček stále seděl na jednorožcově rohu a hleděl dopředu do noci. Nedobrovolně zívá, ale hned své drobné čelisti zaklapl.

„Teď vidíš, co jsi způsobila!“ stěžoval si a uraženě se otočil k Robyn zády. Zívla, ale nechala se zase ukolébat do spánku na hladkém hřbetu svého zvířete.

Jednorožec se pohyboval ladněji než jakýkoli kůň-Robyn si připadala, jako by plula na pohodlné lodi na pomalu plynoucí řece. Najednou se probírala a uviděla před sebou moře temnoty.

„Newte! Vzbud' se!“

Dráček zvedl hlavu, ale to už jednorožec zarazil, protože poslední obraz iluze zmizel. Robyn přelétla dopředu a zachytila se Kamerynnova krku, ale Newt se pustil, spadl do tmy a s výkřikem dopadl na zem.

„Hej!“ ozýval se jeho tenký hlásek. „Co je to za nápad? Takhle zacházíš s tím, kdo ti celý den pomáhá? Proč, ty velký medvěde!“ Dráček nadával jednorožci a zíral na něj.

Robyn se zasmála a sklouzla na zem. „Myslím, že bychom si měli všichni chvíli zdřímnout. Proč nepočkáme do rána?“

Dráček se rychle stočil a zdálo se, že i jednorožec chápe smysl jejich slov, protože si klekl a nechal odpočívat své unavené svaly. Robyn se opřela o jeho široký bok a brzy upadla do osvěžujícího spánku.

Další den prošel rychle, jak jednorožec proběhl přes vřesoviště.

Jednorožec nějak věděl, kudy má běžet, a vedl je neomylně přes Fallonské močály. Robyn také poznala vlhké oblasti a vycítila blízkost jejich cíle.

„Myslíš, že ho najdeme brzy?“ zeptal se Newt, zírající vpřed.

„A koho?“ opáčila Robyn. Nemluvila s dráčkem o jejich cíli.

„Přece prince, samozřejmě! O kom jiném bych vůbec mluvil? Víš, vůbec jsi nezmoudřela!“

„Ano,“ usmála se Robyn, „myslím, že ho najdeme brzy.“

„Hodláš se stát královnou? On je něco jako král a víš, bylo by to potěšitelné, kdybyste se vy dva lidi stali něčím jako, víš, no král a královna.“

Robyn se znovu zasmála a překvapeně cítila, že se červená.

Jednorožec vstoupil do špinavého jezírka a brodil se vodou, sahající téměř až k jeho břichu. Robynino srdce zabušilo předtuchou a bedlivě se rozhlížela kolem sebe. Kamerynn se prodral na sušší stezku a prošel sluncem ozářenou mýtinou.

Tam našla svého prince.

„Myslím, že bychom měli jít dál,“ zabručel Tristan. Naposled se ohlédl přes rameno, nasedl znovu na Avalona a otočil se, aby prozkoumal tlející bahno.

„Počkej!“ řekl Daryth a zadržel ho.

Sto stop od nich zašuměly a rozhrnuly se větve. Nejdřív si princ myslel, že je to bílý kůň. Ale pak rozeznal jednorožce a jeho jezdce a do očí mu vstoupily slzy.

„Hej, chlapi! To jsem rád, že vás zase vidím! Hej, počkejte na nás!“ volal Newt z Kamerynnova rohu, když jednorožec vylezl z podrostu a seběhl z nízkého pahorku k nim.

Tristan seskočil z koně a hnál se k Robyn. Ta sklouzla z Kamerynnových zad přímo do jeho náruče.

„Nemůžu uvěřit...“ začala, ale slzy jí zabránily pokračovat.

Princ neřikal nic, jen ji pevně objímal. Dokonce ji odmítl pustit, když se ji Keren a Daryth pokoušeli přátelsky obejmout.

Nakonec se Robyn vyvinula z jeho objetí sama, aby se otočila a usmála na Newta, a pak znovu políbila prince. Malý dráček vesele zatleskal. „Miluji šťastné konce!“

Nakonec Pawldo uchopil otěže všech tří koní a řekl: „Pojďme dál. Na tohleto budete mít dost času, až bude vše za námi!“

Tristan přikývl a ještě chvíli Robyn podržel, než uvolnil ruce. Když se ostatní muži vrátili ke koním, podíval se jí přímo do očí.

„Netušil jsem, jak moc tě miluji,“ šeptl s bázní v hlase.

Zdráhavě se vyšplhal na Avalonův hřbet. Opatrně se vnořil do močálu, následující velkého vodního psa. Canthus neměl žádné potíže najít cestu, i když stopa obvykle vedla do smrduté kaluže, aby se z ní vynořila na druhé straně.

Tam na rozkvetlé louce, která se tu objevila jako zázrakem, nechali jednorožce a koně.

Nyní šel v čele Pawldo s Darythem hned za Canthusem, pak uprostřed Keren a zástup uzavírali Tristan s Robyn. Postupovali po úzké vinoucí se pěšině a Robyn uslyšela za sebou jakýsi hluk. Otočila se a viděla Newta, sedícího na Kamerynnově rohu, jak na ni slabě volá.

Najednou dráček seskočil na zem, vyrazil za ní, ale pak se zastavil a rozběhl se k jednorožci. Nakonec se rozhodl a vnořil se do lesa, kde fňukal tak dlouho, než se srazil s Robyn. Ta si posadila jeho roztřesené tělíčko na rameno.

A to už před nimi ležela Temná studna.

„Cítíte to?“ zašeptala Robyn a ukázala do středu nádrže. „Tam!“

„Ano,“ přikývl Keren a stáhl z ramene harfu. „Mám toho netvora přivolat? Myslím, že čím déle bude tam dole, tím silnější se vynoří.“

„Počkejme,“ varoval Tristan.

„Já přejdu na druhou stranu,“ přihlásil se Daryth.

„Dobrá. Měli bychom se všichni rozmístit kolem,“ navrhl princ.

„Ty s mečem Cymrycha Hughha musíš jít nejbliž,“ řekl bard. „My ostatní se připojíme, až zaútočíš jako první.“

Robyn se dívala s bledou tváří na Tristana, ale přikývla.

Připravili se k útoku. Daryth obešel nádrž a skryl se v keřích na druhé straně. Keren natáhl luk a opřel si zbraň o strom. Pawldo se vyškrábal do větvi stromu a položil si několik šípů na dosah ruky.

Tristan a Robyn stáli spolu, zatímco jejich společníci se rozmísťovali do bojových pozic. Pocítil podivný záchvěv netečnosti, když byla vyřešena nejdůležitější věc - jeho shledání s Robyn. Naléhavě se k ní otočil.

„Myslel jsem...“ šeptal Tristan a neklidně pohlédl na Robyn a pak zase pryč. „Nu, myslím, že jednoho dne budu králem této země. A jestli budu mít to štěstí a...“

„Promluvíme si později,“ řekla, ale odpověď na jeho nevyslovenou otázku jí zářila v očích.

Vypadala plná míru a princ jí záviděl její klid.

„Hodně štěstí,“ zašeptala Robyn a políbila ho. Pak vzala svou hůl a postavila se na své místo.

Tristan tasil meč Cymrycha Hughha, bzučící očekáváním. Pomalu se brodil po kolena v bahně dopředu a pokynul Kerenovi.

Bard udeřil do strun. Nebyla to hudba, spíše jako by ladil nástroj. Znovu a znovu zněly drsné zvuky do vzduchu.

Bahno ve středu louže se začalo převalovat a bublat, jako by se tam dalo velké pozdvižení. Postupně se střed hmoty přestál zvedat a pak z kopcovitého tvaru vylétlo bahno a ten tvar se pomalu začal zviditelňovat. Černé bláto stékalo po obrovském šupinatém těle.

Tristan se na okamžik zarazil před monstrem tyčícím se nad ním. „Vyrosl jsi,“ zašeptal nevědomky. Skutečně, Bestie teď byla dvojnásobná proti tomu, když byla na hradě. Zaražen velikostí Bestie stál princ v hrůze a nebyl schopen se pohnout.

Silná ramena a dvě přední nohy se vysvobodily z bažiny, když Bestie vstávala. Pomalu mrkala zablácenýma, ale ohnivě rudýma očima a rozhlížela se po zdroji toho zvuku, který ji vyrušil.

Keren zareagoval jako první. Jak příšera vylezla z bláta, bard upustil harfu do bahna u svých nohou, popadl luk a bleskově k němu přiložil šíp, který pevně přitiskl ke své tváři.

Kazgoroth se tyčil nad Tristanem a zablácené čelisti se doširoka rozevěly. Bělavý záblesk v tlamě Bestie přeběhl po černém zabláceném těle jako blesk. Dvě rudé oči nad tlamou svítily úskočností a rozhodnutím. Oči se zaostřily na prince.

Keren vypustil šíp a ten se zapíchl do levého oka Bestie, z něhož vytryskla krev. Nestvůra zařvala tak silně, až se stromy zachvěly v kořenech. Pohled zbylého oka se upřel na barda.

Jak začal Keren přikládat k těživě další šíp a natahovat zbraň, Kazgorothovy čelisti se rozevěly. Výbušný blesk horké magie vylétl z tlamy netvora. Udeřil Kerena do hrudníku a létal kolem něj, bardovo nehybné tělo bylo lemováno oslepujícím světlem.

Z nádrže se ozval hlasitý výbuch a bard byl pryč. Zůstala tam jen jeho harfa, která ležela v blátě tam, kde ji upustil.

„Ne!“ vykřikla nevěřicně a s hrůzou Robyn.

Princ pocítil záchvěv strachu, protože Bestie byla mocnější, než si dokázal představit. Ale zároveň pocítil přívál vzteku a otočil se zpět k tyčící se příšeře.

„Zabiju tě,“ řekl klidně a prošel mlaskavým blátem. Každý krok hlasitě zazněl, jak vytahoval boty, a postup se zdál být velmi pomalý.

Canthus proletěl blátem a zakousl se do nohy netvora. Kazgoroth si rozdivočelého psa nevšímal a rozhlížel se po dalším dvounohém protivníkovi.

Pawldo rychle reagoval. Stěží udržoval rovnováhu na vysoké větvi, ale vystřelil. Šíp zasáhl druhé netvorovo oko silou dostatečnou na jeho proražení. Kazgoroth, nyní úplně slepý, zařval bolestí a prudce se otočil. Nad ním se objevu černý stín a sokol Sable roztrhl netvorovi tvář. Bestie mávla paží a srazila ptáka v oblaku peří do bahna.

Kazgoroth se naklonil kupředu; jedna jeho drápatá noha šplouchla do bahna vedle prince. Tristan vši silou mávl a potěšený meč zasyčel v Kazgorothově mase, ale Bestii to neodvrátilo od postupu ke svému dalšímu cíli.

Kazgoroth se natáhl předními tlapami po větvích Pawldova stromu. Silná ramena šklubla a strom se ulomil u země. Pawldo sebou házel, chycen ve větvích jako v pasti, ale nemohl se osvobodit. S chňapáním a těžkým oddychováním zmizel pod hladinou nádrže. Tristan cítil, jak v něm vzrůstá beznaděj. Vyřítel se na příšeru, ale uklouzl a upadl do bahna. Pokoušel se ponořit mocnou čepel do těla netvora, ale nedokázal se dost rychle vyškrábat na nohy.

Newt, přikrčený na Robynině rameni, volal jedno kouzlo za druhým. Iluzorní žhavý míč poletoval kolem netvora a útočil jako roj sršňů. Ale Kazgoroth si toho ani nevšímal, přestože Tristanovi ta iluze připadala velmi zdařilá.

Tristan zaútočil na Bestii. Meč ho táhl kupředu a cítil tu touhu zničit zlo stříbrnou čepelí. Rychle se otočil a viděl, jak mu Robyn ukazuje, aby ustoupil, zvedá hůl a pronáší kouzlo.

Prošel jeden okamžik, druhý, a nic se nestalo. Kazgorothovi se zachvělo chřípí a zamířil k druidce. Náhle země pod temnou studnou zapraštila a ze země vyrazily plameny. Obtočily tělo nestvůry a Kazgoroth zaječel bolestí. Divoce utloukal oheň, ale ten byl všude kolem něj. Pak se Bestie zachvěla, jakoby v plném soustředění, a přestala si plamenů všímat.

Ze středu nádrže s bubláním vyrazila černá mlha, pohltila plameny a roztáhla se po zemi. Během několika sekund oheň zhasl.

Robyn zesláble zírala, s jakou snadností bylo její kouzlo zničeno. Příšera se vrhla jejím směrem a Tristan se pokoušel dostat mezi ně. Ale bahno mu svíralo nohy a on upadl na ruce a na kolena. Bezmocně přihlížel, jak se netvor blíží k jeho milované.

Opět se vyškřábal na nohy a se zastřeným pohledem opět vyrazil proti Bestii a opět upadl. To se už Kazgoroth skláněl nad Robyn. Pak Tristan uviděl záblesk v křoví na druhé straně nádrže a vyřít se z něj Daryth se zdviženým scimitarem. Princ překvapeně pozoroval, jak Calishita hbitě vyskočil přes šupinatý ocas na široká plochá záda.

Jako by šplhal na pole balvanů, Calishita skákal z jedné šupiny na druhou a šplhal na netvorův krk. Tam zvedl paži a ponořil meč až po jilec pod netvorův mozek.

S řevem příšerného vzteku se Bestie zaklonila a Daryth proletěl vzduchem a padl v bezvědomí na břeh nádrže. Canthus znovu skočil kupředu, ale pes nemohl dělat nic, aby zpomalil Bestii, než se zakousnout do obří nohy.

Tristan nakonec vstal a divoce sekal do netvorova těla mečem Cymrycha Hugha. Udělal mu velkou ránu na noze, ale Bestii moc nevadila a Kazgoroth uskočil. Najednou se velký ocas vymrštil, udeřil Tristana přes záda a srazil ho na zem.

Tristan chňapal po životě, kutálel se a pokoušel se postavit na nohy. Ale taková námaha jej zcela vyčerpala. Poklekl do bahna a pohlédl na netvora.

Z rány na netvorově krku proudila černá krev, ale Kazgoroth byl stále hrozbou. Bestie se na chvíli přestala pohybovat a jeho nozdry a rozeklaný jazyk pátraly ve vlhkém vzduchu. Pomalu se velká hlava otočila k Robyn, která scéně strnule přihlížela.

„Tristane, můj milovaný.“

Přes mlhu zoufalství uslyšel ve svých uších hlas. Potřásl hlavou, aby si ji pročistil, a slyšel, jak Robyn dál tiše říká:

„Buď opatrný, můj princí, a myslí! Ovládej se!“

Vzkaz se nakonec ponořil do až nehlubších základů jeho emocí a přelil se přes něho teplý pocit klidu. Pomalu a zhluboka dýchal a cítil, jak se do jeho unavených svalů vlévá síla.

Vstal a opatrně postupoval bahnem k Robyn s mečem před sebou. Nakonec se otočil a vzhlédl k netvorovi, protože Kazgoroth se začal zase pohybovat.

Drápatá noha odkopla Canthuse Bestii z cesty. Věrný pes narazil do kmene stromu a pak začal sjíždět na zem.

Kazgorothův rozeklaný jazyk se s chutí vlnil, když vycítil před sebou druidku.

Ale to už mezi ním a Robyn stál princ Corwellu. Jakmile Bestie k němu zamířila, Tristan se přikrčil a břicho, hladké a bílé jako hadí, se nad ním rozprostřelo.

A Tristan udeřil.

Meč Cymrycha Hugha lehce pronikl kůží a uspokojeně bučel, když pronikal do střev netvora. Čepel se rozžhavila, jak jí pronikala síla bohyně a ničila nečisté tělo. Tristan uskočil, ale nebyl dost rychlý, aby se přes něj nepřelily netvorovy vnitřnosti.

Dusil se a kašlal. Měl pocit, že je obklopen špinou a jedem. Zapálila se mu pokožka, když se přes něj přelily kyseliny a znečištěné plyny mu naplnily plíce. Uvědomoval si, že příšera řve a klopýtá.

Pak se všechno zastavilo.

Robyn vydechla v šoku, když Tristana zakrylo tělo Bestie. Jedovatý ocas, velké čelisti a silné tlapy se zřítily v bezvědomí do středu Temné studny.

Kazgorothovo tělo se zabořilo do bahna a boj Bestie nakonec přestal. Z obrovské zející rány v jeho břicho se valily šňávy netvora do bláta na dně Temné studny.

Jakmile se krev netvora začala mísit s bahnem, došlo k podivné proměně.

Z bahna vyrazila malá skvrna světla. To se začalo točit a stále se zvětšovat. Z místa, kde Kazgoroth padl, začal tryskat bílý plamen. Byl studený a jasný - Robyn instinktivně cítila, že je to síla bohyně, která se tak ukazuje tomuto světu. Světlo proudilo stále výše a šířilo se přes bahno. Robyn tušila, že krev Bestie dala bohyni možnost odstranit všechno zlo z Temné studny a vyčistit ji zase do podoby staré Měsíční studny.

Jak se plamen šířil, objevilo se pod ním zřídlo čisté vody, obklopené travnatým břehem. Pak se prst světla dotkl nehybného Darytha, zahalil jej bíle a zmizel. Když byl pryč, Calishita vstal a rozhlížel se, potřásaje udiveně hlavou.

Bílé světlo spálilo strom, který srazil Pawlda do nádrže, a když jas zmizel, Robyn uviděla půlčíka stát po kolena v čisté vodě a udiveně se rozhlížet kolem.

Uprostřed nádrže úplně zmizelo tělo Bestie. Stříbrná hladina se otevřela a vynořil se Tristan po pás ve vodě. S výkřikem radosti vyběhl na pobřeží a srazil se s Robyn běžící k němu. S křikem a smíchem se objali a padli po hlavě do vody.

Canthus pobíhal po břehu a štěkal. Na zádech mu seděl Newt a vrhal nadávky na místo, kde Bestie zmizela.

Poslední tykadlo světla se dotklo místa, kde zmizel Keren. Hledalo a pátralo, ale našlo pouze harfu, ležící nyní v zelené trávě.

Bílý oheň se usadil ve strunách a rámu harfy a na okamžik se mýtiny rozezněla nevyslovitelně krásnou hudbou. Pak se plameny přeměnily v jas srovnatelný se slunečním a zmizelo. Společníci zůstali v úžasu hledět.

Harfa byla pryč.

Unaveně se vraceli ke Corwellu. Vedli jednoho koně bez jezdce - svědka, že jejich výprava nebyla beze ztrát. Konečně jeli beze spěchu.

Za nimi v sobě skrývala divočina Myrlochského údolí maličkého strážce, usazeného na rohu odvážného a hrdého

jednorožce. Divák, malý dráček, se nestyděl plakat při odjezdu svých přátel. Pak se jednorožec otočil do lesů a dráček mu opět ukazoval cestu.

Daryth a Pawldo jeli v čele za Canthusem, jak vodní pes běžel krajinou. Tristan jel pomalu vedle Robyn a držel ruku své dámy.

Bohyně se usmála a její úsměv byl teplem slunce pozdního léta. Její dech byl větrem, který očišťoval krajinu. Viděla odplouvat flotilu severanů od břehů Corwellu, ale nevíšela si ji. Netoužila po pomstě.

Plakala nad mrtvými svého lidu a zkázou, která postihla zemi. Ale věděla, že Ffolkové jsou silní a brzy obnoví své domovy a pole.

Myslela na barda, jehož písně ji tak blažily. Vítr se šířil po celých ostrovech Moonshae a nesl nadšené vzpomínky harfy velkého barda. A všude tam, kde byli bardové, se učila nová píseň - píseň o zlu, hrdinech, milencích a smrti. Byla to píseň o zřídka se vyskytující kráse, píseň, která se bude zpívat po mnoho století.

Byla to píseň největšího z bardů. A ač Keren již nežil, jeho píseň letěla ve větru nad Moonshae a všichni bardové země zpívali její sladký refrén.

Stromy na břehu Měsíční studny se před západem rozevřely. Vynořil se mezi nimi stín a opatrně kráčel k blátivému břehu. Opatrně zkoušel dlouhou holí pudu a pomalu vkročil do vody.

Traherm z Údolí dubů toto léto mnoho trpěl kvůli svému zakletí Bestií. Bylo mu odňato požehnání bohyně a už ho nechránil jeho pán. Ale teď už neměl nic, k čemu by se mohl obrátit, a tak hledal nějaké pozůstatky svého pána, aby je mohl sebrat a uctívat.

Hůl narazila na něco tvrdého a zrádný druid poklekl a vytáhl ze dna nádrže černý Špalek. Potěšené přitiskl věc velkou jako lebka - černou jako kus uhlí - ke své hrudi.

S blábolením vylezl z jezera a vnořil se do lesa. Byl zcela šílený. Blízkost bohyně, které dřív sloužil, vyhnala poslední zbytky rozumu z jeho hlavy. Starý muž vklopýtal do lesa i se svým temným majetkem. A s ním si nesl srdce Kazgorotha.

- 3 -